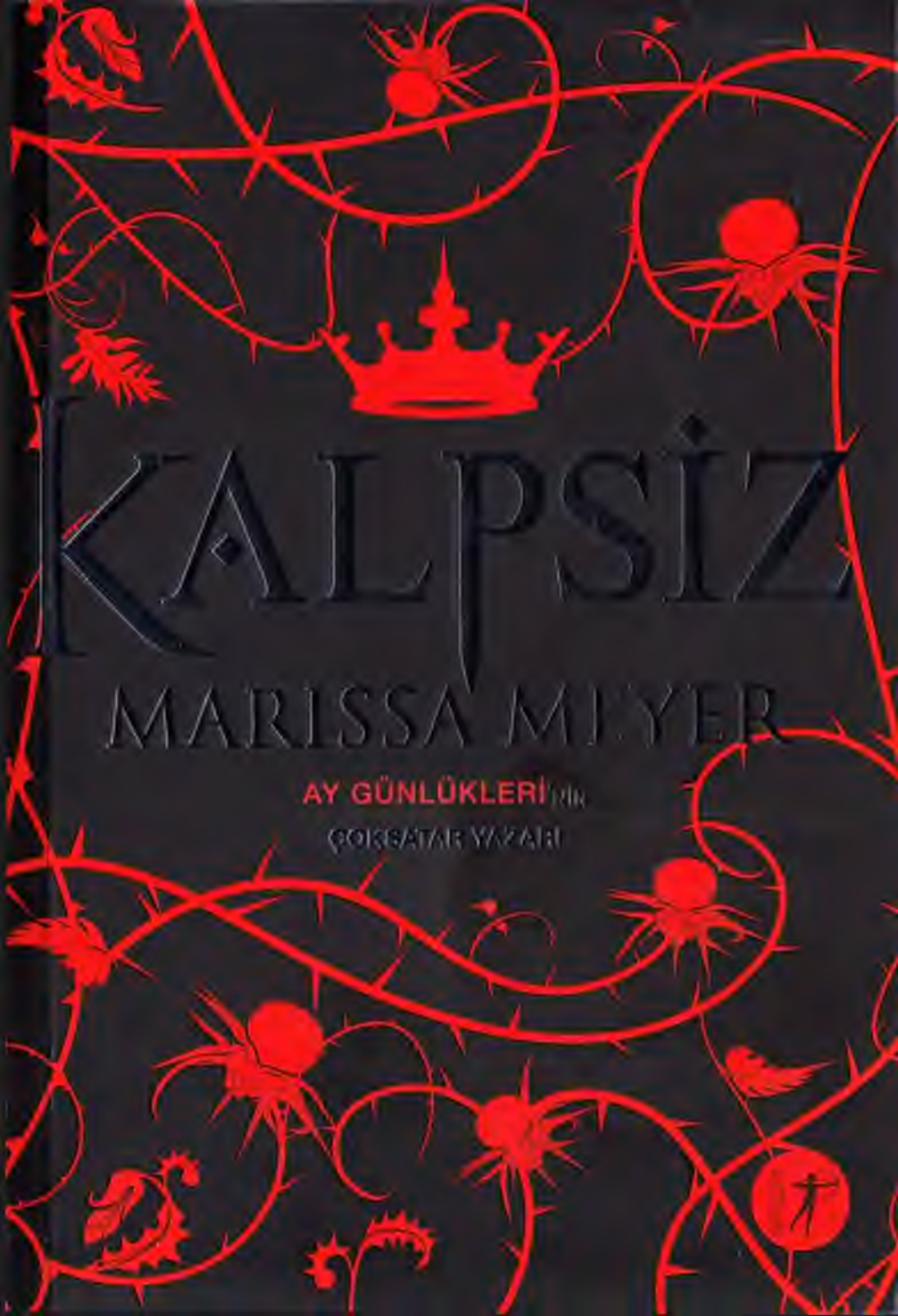
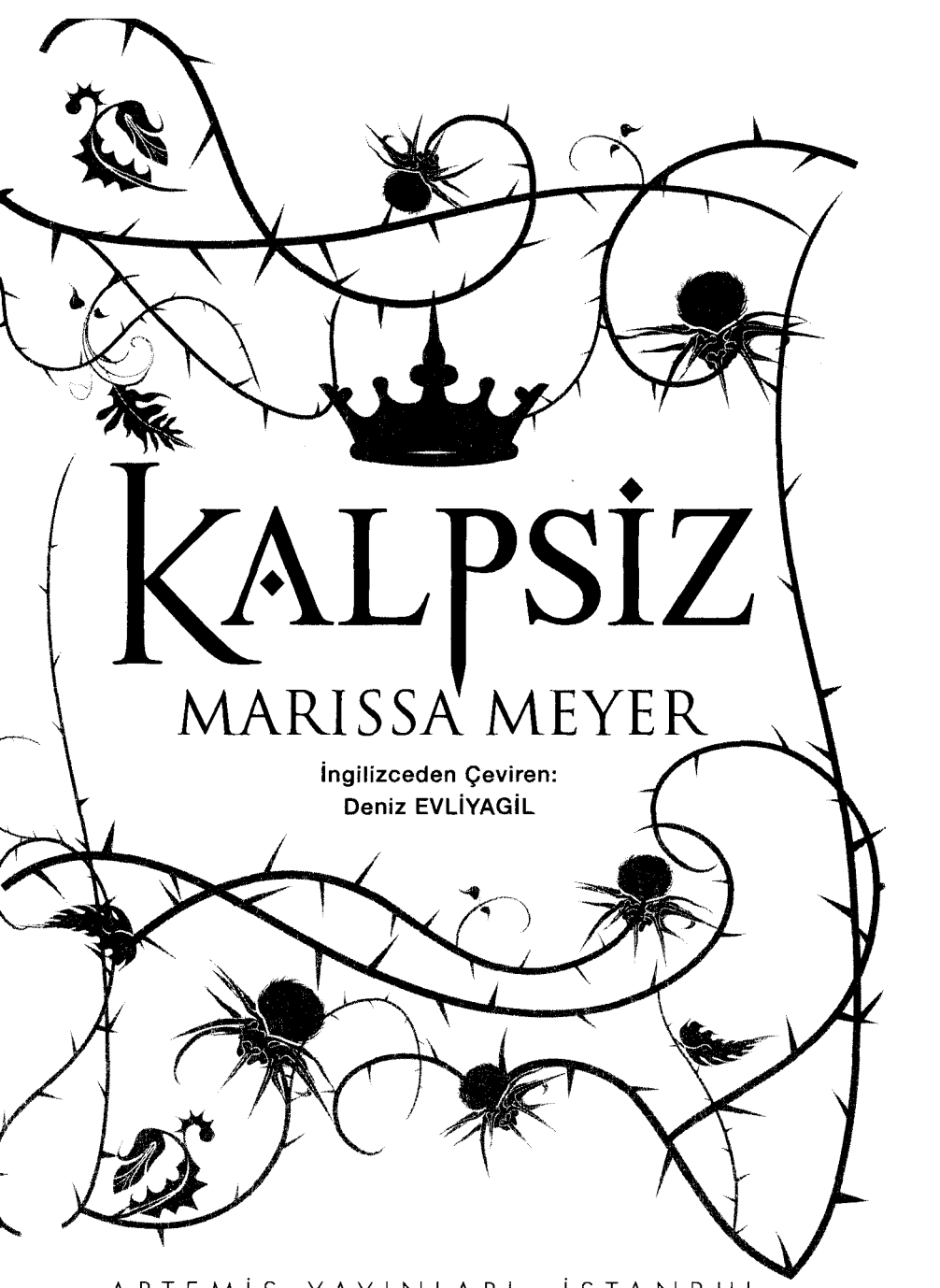
KALPSİZ

MARISSA MEYER

AY GÜNLÜKLERİ'NİN

ÇOKSATAR YAZARI

KALPSİZ

MARISSA MEYER

İngilizceden Çeviren:
Deniz EVLİYAGİL

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

ARTEMİS

ABG/283
AB/578
AÇ/865
A/55

KALPSİZ
MARISSA MEYER
Orijinal Adı: *Heartless*

Genel Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez
İngilizceden Çeviren: Deniz Evliyagil
Editör: Elif Nihan Akbaş
Yaratıcı Yönetim: photoRepublic
Grafik: Mebruke Bayram

1. Basım: Nisan 2017
ISBN: 978 - 605 - 304 - 221 - 1
Sertifika No: 10905

Rampion Books © 2016

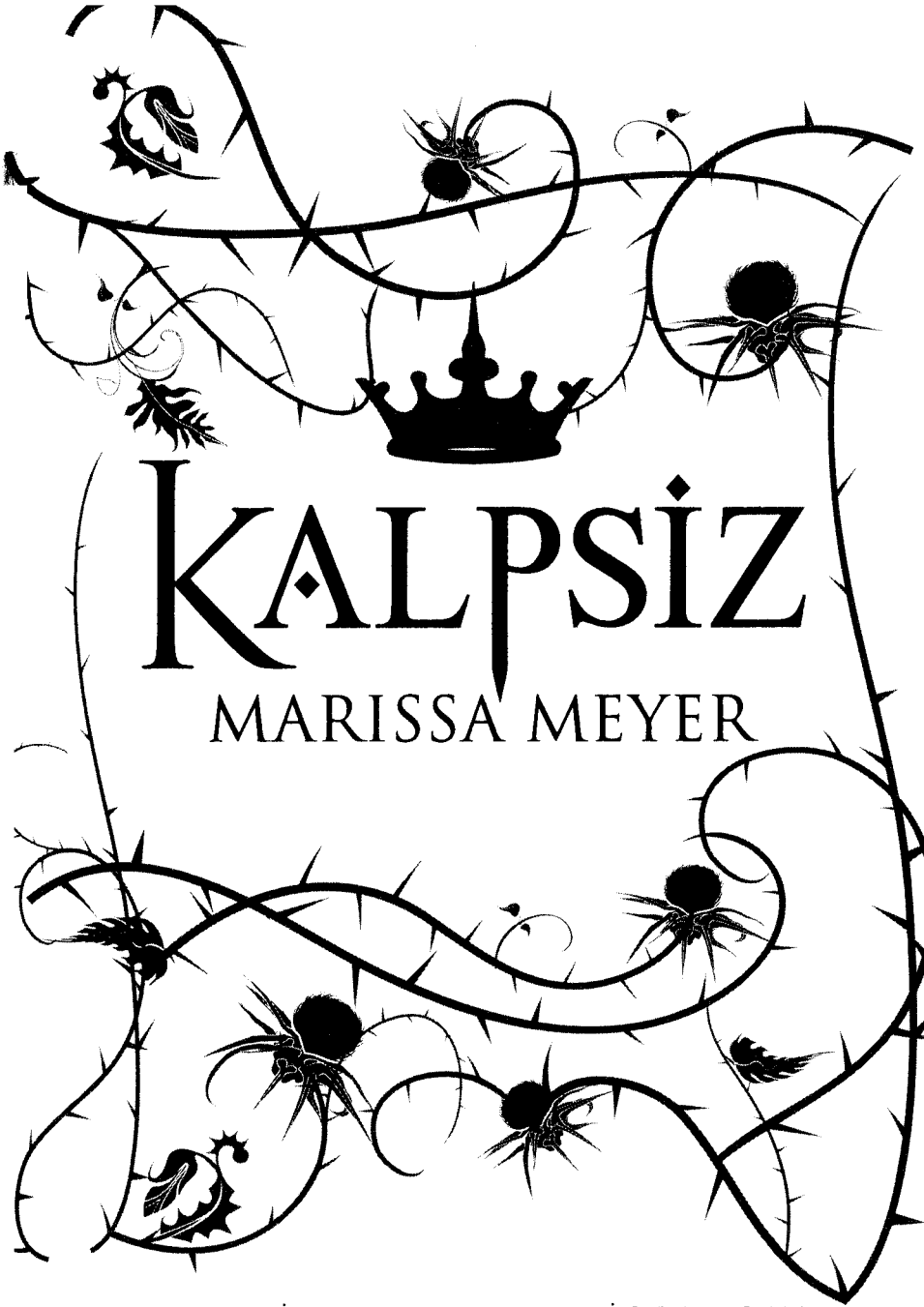
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da
tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

KALPSİZ

MARISSA MEYER

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

Annem için...

Kupa Kraliçesi'ni kendi kendime yönetilmez tutkunun cisimleşmiş hâli olarak resmettim. Kör ve amaçsız bir öfke.

— LEWIS CARROLL

BÖLÜM 1

Üç LEZİZ LİMONLU tart ışıl ışıl Catherine'e baktı. Cath havluya sardığı elleriyle fırının içine uzandı, kollarına ve yanaklarına vuran ısıya aldırmadan tepsiyi fırından çıkardı. Tartların güneş rengi kreması, taş fırından çıktığına sevinmiş gibi mutlu mesut titreşerek dans etti.

Cath tepsiyi, başka birinin ancak Kral'ın tacını taşırken göstereceği türden bir özenle, gözlerini bir an bile tartlardan ayırmadan mutfağın diğer tarafındaki tezgâha taşıdı. Nihayet tepsi iç rahatlatıcı bir tıkırtıyla tezgâha oturduğunda tartlar bir an daha titreşti, sonra kusursuz bir pırıltıyla hareketsiz kaldı.

Cath havluları bir yana bıraktı, parşömen kâğıdının üstündeki şekerli limon kabuğu şeritlerine uzandı ve her bir şeridi, hâlâ sıcak olan tartların göbeğine gül goncaları gibi yerleştirdi. Şekerli limonun ve tereyağlı hamurun kokusu burnuna doldu.

Eserini incelemek için bir adım geri çekildi.

Bu tartları pişirmek bütün sabahını almıştı. Tereyağını, şekeri, unu ölçmek, karıştırmak, hamuru yoğurmak, yumurtaların sarısını ayırmak ve kıvam alıp da düğünçiçeği rengine dönünceye kadar limon suyuyla çırpmakla geçen beş saat. Tabandaki

hamurun üstüne *cila* sürmüş ve kenarlarını dantel gibi kıvırmıştı. Narin limon şeritlerini şekerle dikkatle kaynatmış, süslemede kullanacağı şeker kristallerini toz hâline gelinceye kadar ezmişti. Bu şekeri bir an önce tartın kenarlarına serpmek için parmakları karıncalanıyordu ama kendini durdurdu. Tartın önce soğuması gerekiyordu, yoksa şeker eriyip çirkin pürüzler oluştururdu.

Bu tartlar, mutfak rafındaki lime lime yemek kitabından öğrendiği her şeyin somutlaşmış hâliydi. Onları hazırlarken ne tek bir küçük hareketi aceleye getirmiş ne bir anlık dikkatsizlik etmiş ne de kalıba döktüğü malzemelerden birini eksik ya da fazla tartmıştı. Her bir aşamada had safhada titizdi. Tüm kalbiyle çalışmıştı. Şimdi gözleri uzun uzun tartların her bir miliminde dolaştı; parlak yüzeyi, alttaki hamurun her bir kıvrımını dikkatle inceledi.

Nihayet gülümsemeyi hak ettiğine karar verdi.

Önünde üç mükemmel limonlu tart duruyordu ve dodo kuşlarından Kral'ın ta kendisine kadar Kupalar Diyarı'ndaki herkese onun krallıktaki en iyi pastacı olduğunu ilan edeceklerdi. Hatta Cath'in annesi bile bunu kabul etmek zorunda kalacaktı.

Tüm endişeleri dağıldı, parmaklarının ucunda yaylandı ve bitiştirdiği ellerine doğru neşeyle cıvıldadı.

"Siz benim baş tacımsınız," diye ilan etti, tartları şövalye ilan ediyormuş gibi elini tepelerinde tutarak. "Şimdi sizi dünyaya açılmaya ve limonlu görkeminizle şereflendirdiğiniz her ağızda bir gülümseme yaratmaya davet ediyorum."

"Yine yemeklerle mi konuşuyorsun, Leydi Catherine?"

"Ah, öyle sıradan bir yemek değil, Cheshire." Cath arkasını dönmeden elini geriye doğru uzattı. "Seni Kupalar

Krallığı'nda bugüne dek yapılmış en mükemmel tartlarla tanıştırabilir miyim?"

Çizgili bir kuyruk sağ omzuna dolandı. Tüylü, bıyıklı bir kafa sol omzundan uzandı. Cheshire Kedisi düşünceli düşünceli mırlayınca sesi Cath'in omurgasında titreşti. "Harikulade," dedi, Cath'i daima *acaba benimle dalga mı geçiyor* sorusuyla baş başa bırakan o ses tonuyla. "Peki balık nerede?"

Cath parmaklarındaki şeker kristallerini dilinin ucuyla alırken başını iki yana salladı.

"Balık yok."

"Balık yok mu? O zaman olay ne ki?"

"Olay, mükemmellik." Sırf bunu düşünmek bile Cath'in midesinde kelebekler uçuşmasına sebep oluyordu.

Cheshire omuzlarından kayboldu ve tezgâhın üstünde belirdi. Bir patisini tartların üzerine uzattı. Cath onu kovalamak için öne atıldı. "Sakın bir saçmalık yapayım deme! Onlar Kral'ın partisi için, seni şapşal."

Cheshire'ın bıyıkları titreşti. "Kral mı? Yine mi?"

Cath bir sandalyeyi masanın yanma çekti ve üstüne tünedi. "Birini Kral'a ayırırım, diğerleri ziyafet masasında servis edilir diye düşündüm. Majesteleri buna çok mutlu olur. Ona bir şeyler pişirmemi seviyor, biliyorsun. Ve mutlu bir kral..."

"... Mutlu bir krallık demektir." Cheshire ağzını kapatmaya zahmet etmeden kocaman esnedi. Cath hemen elini onunla tartlar arasına uzattı ki kedinin tonbalıklı nefesi tartlara gelmesin.

"Mutlu bir kral ayrıca harika kararlar da alabilir. Düşünsene, beni krallığın resmi pastacısı ilan edermiş mesela! İnsanlar be-

nim pastalarımı tatmak için kilometrelerce uzayan kuyruklara girerler."

"Tart gibi kokuyorlar."

"Çünkü tartlar." Cath kalıplardan birini hafifçe çevirdi. Böylece onun üzerindeki limon kabuğundan gonca da diğerleriyle aynı hizaya geldi. Sunuma her zaman büyük önem verirdi. Mary Ann onun pastalarının, kraliyet pasta şeflerinin yaptığından bile daha güzel göründüğünü söylerdi.

Ve bu geceden sonra tatlıları sadece güzel görüntüleriyle değil, her bakımdan üstünlükleriyle anılacaktı.

Mary Ann'le birlikte açacakları pastane için ihtiyaçları olan şey tam da bu şöhretti. Yıllardır yaptıkları onca plandan sonra Cath artık hayallerinin gerçekleşmesine az kaldığını hissedebiliyordu.

"Yılın bu vaktinde limonlar olmuş oluyor mu?" diye sordu Cheshire, Cath'in kalan limon kabuklarını toplayıp bir tülbende sarmasını izlerken. Bahçıvanlar tülbentteki bu limonları, zararlıları uzak tutmakta kullanabilirdi.

"Pek sayılmaz," dedi Cath kendi kendine gülümseyerek. Düşünceleri o sabaha kaydı. Dantel perdelerin arasından süzülen soluk bir ışıkla havadaki limon kokusuna uyanmıştı.

Bir parçası bu anıyı sır olarak saklamak istiyordu ama Cheshire nasılsa yakında öğrenirdi. Birinin yatak odasında bir gecede büyüyen bir ağacı sır olarak saklamak biraz zordu. Cath söylentinin şimdiden yayılmamış olmasına şaşırmıştı, ne de olsa Cheshire hiçbir dedikoduyu kaçırmazdı. Kedi tüm sabahı uyuklayarak geçirmişti herhâlde. Ya da daha büyük ihtimalle, karnını hizmetçilere kaşıtmakla meşguldü.

"Bir rüyadan geldiler," diye itiraf etti, tartları tel dolaba taşırken. Tartlar orada soğumaya devam edebilirdi.

Cheshire arka ayakları üzerinde oturdu. "Rüya mı?" Geniş bir sırıtışla ağzı yayıldı, dişleri ortaya çıktı. "Anlatsana."

"Daha akşam çökmeden krallığın yarısı öğrensin diye mi? Tabii ki anlatmayacağım. Bir rüya gördüm ve sabah uyandığımda odamda bir limon ağacı büyümüştü. Bu kadarını bilmen yeter."

Sözlerine nokta koyarcasına tel dolabın kapağını pat diye kapattı. Cheshire'ın başka soru sormasını engellemek için olduğu kadar, kendini susturmak için de. İşin aslı, uyandığı andan beri rüyası hep bir şekilde aklının bir köşesindeydi, düşünüp düşünüp hülyalara dalıyordu. Rüyasını hem kırk kat kilit altında kendine saklamak hem de sürekli ondan bahsetmek istiyordu.

Puslu, çok güzel bir rüyaydı ve içinde puslu ve çok güzel bir delikanlı vardı. Baştan aşağı siyahlar giymişti ve limon ağaçlarının ortasında duruyordu. Cath belli belirsiz, onda kendine ait bir şey olduğu hissine kapılmıştı. Ne olduğunu bilmiyordu ama onu geri istiyordu. Fakat ona doğru her adım attığında delikanlı uzaklaşıyordu.

Cath'in sırtında bir ürperti dolaştı. Rüyasında duyduğu o güçlü merakı, delikanlıyı takip etmesi gerektiği hissini şu anda bile hissedebiliyordu.

Ama asıl o gözler onu esir etmişti. Işıl ışıl sarı gözler. Hem hoş hem mayhoş. Gözleri, ağaçtan düşmeye hazır limonların rengindeydi.

Aklına dolan rüya kırıntılarından silkinip kurtuldu, yeniden Cheshire'a döndü. "Ben uyanana kadar ağacın dalları çoktan

karyolanın direklerinden birini kırmıştı. Annem, odaya daha fazla zarar vermeden önce hemen bahçıvanlara onu aşağı götürmelerini emretti. Neyse ki bu arada birkaç limon alabildim."

"Ben de sabahki patırtının sebebini merak ediyordum." Cheshire kuyruğunu et tahtasına vurdu. "Bu limonların yenmesinin güvenli olduğuna emin misin? Eğer bir rüyadan geliyorlarsa, biliyorsun, başka türlü bir yiyecek de olabilirler."

Cath'in bakışları tel dolaba, tel ağın ardında gizli tartlara kaydı. "Kral yerse boyu daha da kısalır diye mi korkuyorsun?"

Cheshire alayla güldü. "Tam tersi, ben yediğimde evlere sığamam diye korkuyorum. Ben sadece kendi formumu düşünüyorum."

Cath kıkırdayarak masanın üzerinden uzandı, kedinin çenesinin altını kaşıdı. "Kaç kilo olursan ol sen daima mükemmelsin, Cheshire. Hem limonlar gayet güvenli. Tartları yapmaya başlamadan önce birinin ucundan azıcık ısırdım." O ekşi tadın anısıyla yüzünü buruşturdu.

Cheshire mırlamaya başlamıştı, artık onu dinlemiyordu bile. Kedi yana devrildi ve Cath elini onun çenesinin altından karnına doğru indirdi. "Ayrıca eğer bir gün öyle bir şey yersen de ben yine senden faydalanmanın bir yolunu bulurum. Hep faytonumu bir kedi çeksin istemişimdir."

Cheshire tek gözünü açtı. Gözünü kısıp hoşnutsuz bir şekilde baktı.

"Koşman için önüne sürekli yün yumakları ve balık kılçıkları atarım."

Cheshire mırlamaya kısa bir ara verdi. "Zannettiğin kadar komik değilsin, Leydi Pinkerton."

Cath, Cheshire'ın burnunu avuçlayıp elini çekti. "Şu ortadan kaybolma numaranı çekersin ve herkes, *hey, faytonu çeken şu koca kafaya da bak,* diye düşünür."

Cheshire şimdi ona iki gözüyle birden dik dik bakıyordu. "Ben gururlu bir kediyim, yük beygiri değilim."

Ve puf diye kayboldu.

"Kızmasana. Sadece dalga geçiyordum." Catherine önlüğünü çıkarıp duvardaki kancaya astı ve elbisesinin önünde, unla ve kurumuş hamur parçacıklarıyla çerçevelenmiş tertemiz bir önlük silüeti ortaya çıktı.

"Hah, bu arada." Cheshire'ın bu kez sadece sesi duyuldu. "Annen seni arıyordu."

"Niye ki? Bütün sabah buradaydım."

"Evet, ve geç kalıyorsun. Eğer baloya limonlu tart kılığında gitmeyeceksen artık hazırlansan iyi edersin."

"Geç mi?" Cath duvardaki guguklu saate baktı. Saat öğleyi yeni geçmişti. Hazırlanmak için daha bir sürü vakti...

Saatin içinden gelen belli belirsiz hırıltıyı duyunca aniden kalp atışları hızlandı. "Ah! Guguk, yine mi uyuyakaldın?" Avucuyla saatin yanma vurdu ve kapı aniden açılınca içerde uyuyan minik kırmızı kuş göründü. "Guguk!"

Kuş olduğu yerde sıçrayarak uyandı, deli gibi kanat çırptı. "Ah, ah, olamaz," diye bağırdı, kanatlarının ucuyla gözlerini ovuşturarak. "Saat kaç?"

"Bana mı soruyorsun, seni budala kuş?" Mutsuz bir iç çekişle Catherine koşarak mutfaktan çıktı. Öerdivenlerde az kalsın Mary Ann'le çarpışıyordu.

"Cath... Leydi Catherine! Ben de sana geliyordum. Markiz..."

"Biliyorum, biliyorum, balo. Saati unutmuşum."

Mary onu çabucak baştan ayağa süzdü, ardından bileğinden tutup çekiştirdi. "Markiz görmeden seni hemen temizlesek iyi olur. Yoksa kesin ikimizin de kellesinin uçurulmasını emreder."

BÖLÜM 2

KÖŞEYE GELDİKLERİNDE MARY Ann başını uzatıp Markiz etrafta mı diye baktı, sonra Cath'i çabucak yatak odasına sokup kapıyı kapattı.

Diğer hizmetçi Abigail, Mary Ann'inkinin aynısı ağırbaşlı siyah elbisesi ve beyaz önlüğüyle odada bir sallanan-atsineğini kovalıyor, elindeki saplı süpürgeyle sineği camdan dışarı çıkarmaya çalışıyordu. Her ıska geçtiğinde yaratık kişneyip yelelerini savuruyor, ardından yine tavana doğru uçuyordu. "Bu sinekler benim ölümüm olacak!" dedi Abigail, Mary Ann'e, alnında biriken teri silerken. Derken Catherine'i fark edince hemen dizini bükerek eğildi.

Catherine telaşla atıldı: "Abigail..."

Ama geç kalmıştı. Atın üzerinde sallandığı kızaklar Abigail'in bonesinin arkasına kondu, bir iki sallandı, sonra at yeniden tavana uçtu.

"Bunu neden yapıyorsun, neden, seni pis beygir?" diye bağırdı Abigail elindeki süpürgeyi sallayarak.

Mary Ann sinekten ve süpürgeden sakınmak için eğilerek Catherine'i banyoya sürükledi ve kapıyı arkalarından kapattı.

Yıkanma bölmesinde bir kova su çoktan hazırdı. "Banyo yapmaya vakit yok ama bunu annene söylemesek de olur, tamam mı?" dedi Mary Ann. Catherine'in muslin elbisesini çıkarmak için sırtındaki fermuara uzandı, bu arada Cath de lifi kovaya daldırıp çabuk çabuk yüzündeki unları temizledi. Kulağının arkasına bile un bulaştırmayı nasıl becermişti ki?

"Bugün şehre ineceğini sanıyordum," dedi, Mary Ann onun elbisesini ve kombinezonunu indirirken.

"Gittim ama inanılmaz sıkıcıydı. Millet balodan başka bir şey konuşmuyordu. Sanki Kral iki günde bir parti vermiyormuş gibi!" Lifi alıp Catherine'in kollarına sürttü, ta ki kızın teni pembeleşinceye kadar. Ardından tart hamurunun ve fırının kokusunu maskelemek için her tarafına gülsuyu püskürttü. "Herkes yeni jokerden bahsediyor. Hani saraya yeni kabul edilen şu yeni kraliyet soytarısından. Jack böbürlenip duruyordu, yok açılış olarak adamın şapkasını çalacakmış da, şapkasındaki zilleri koparacakmış da..."

"Ne kadar çocukça."

"Aynen. Jack çok numaracı bir oğlan." Mary Ann, Catherine'in temiz bir kombinezon giymesine yardım etti, ardından onu tabureye oturtup siyah saçlarını fırçalamaya başladı. "Yine de ilginç bir haber duymadım değil. Ayakkabıcı emekli oluyormuş ve bu ay sonuna kadar dükkânını boşaltacakmış." Birkaç küçük çekip bükme, bir sürü firkete ve biraz da balmumu sayesinde, az sonra Catherine'in saçları ensesinde güzel bir topuz yapılmıştı ve yüzünü canlı bukleler çevreliyordu.

"Ayakkabıcı mı? Ana cadde üzerindeki?"

"Aynen." Mary Ann, Cath'i kendine doğru çevirdi, ardından sesini iyice alçaltıp fısıldadı. "Bunu duyduğumda dükkânın yerinin ne kadar iyi olduğunu düşündüm. Bizim için."

Cath'in gözleri kocaman açıldı. "Ah, haklısın, hayatım. Oyuncakçının yanında..."

"Ve tepedeki beyaz şapele çıkan yolun hemen dibinde. Hazırlayacağın düğün pastalarını bir düşünsene..."

"Ah, açılış için bir sürü meyveli pasta yaparız. Klasiklerle başlarız: Yabanmersinli, şeftalili... Ama sonra... Çeşitleri hayal edebiliyor musun? Bir gün lavantalı-nektarili. Ardından muzlu-karamelalı, üstüne mısır unlu kraker ufalanmış. Ve sonra..."

"Kes şunu!" Mary Ann güldü. "Daha akşam yemeği yemedim."

"Hemen gidip dükkâna bakmalıyız. Haber yayılmadan önce gidip ilk biz bakalım. Sence de öyle değil mi?"

"Aynen. Belki yarın gidebiliriz. Ama annen..."

"Kurdele almaya gideceğimizi söylerim. Bir şey demez."

Cath parmaklarının ucunda kalkıp yaylandı. "Pastane açtığımızı öğrenene kadar da ona bunun ne büyük bir iş imkânı olduğunu kanıtlamış oluruz. O bile artık itiraz edemez."

Mary Ann'in gülümsemesi gerildi. "İyi bir iş imkânı olmadığını düşündüğü için itiraz edeceğini sanmam."

Cath, Mary Ann'in haklı olduğunu bilse de endişelerini bir kenara itti. Annesi, Kaya Kaplumbağa Kovuğu'nun varisi tek kızının erkeklerin hâkim olduğu iş hayatına girmesini, hele de Mary Ann gibi basit bir hizmetkârla ortak olmasını asla onaylamazdı. Ayrıca annesi bir şeyler pişirmenin olsa olsa hizmetkârların işi olabileceğini söylerdi. Ve Cath'in kendi çeyiz parasını bir dükkâna yatırması fikrinden kesinlikle nefret ederdi.

Fakat Mary Ann'le birlikte öyle uzun zamandır bir pastane açma hayali kuruyorlardı ki Cath bazen bunun henüz gerçekleşmediğini bile unutuyordu. Pastalarının ve tatlılarının ünü krallıkta çoktan yayılmıştı ve en birinci hayranı da Kral'ın ta kendisiydi. Annesinin onun bu hobisini hoş görmesinin tek sebebi de buydu zaten.

"Annem onaylamasa da sorun olmaz," dedi Cath. Mary Ann bir yana, önce kendini ikna etmeye çalışıyordu. Annesinin onun bu kararına nasıl kızacağını hatta daha da kötüsü belki onu evlatlıktan bile reddedebileceğini düşündükçe karnına ağrılar giriyordu. Ama nasılsa iş oraya varmazdı. Öyle umuyordu.

Çenesini kaldırdı. "Annemler kabul etsin ya da etmesin, biz kendi yolumuzda yürüyeceğiz. Kupalar Diyarı'ndaki en iyi pastane olacağız. Beyaz Kraliçe bile çikolatalı trüfümüz ve kuşüzümlü çöreklerimiz için kalkıp buralara gelecek."

Mary Ann buna, şüphesi varmış gibi dudak büktü.

"Aklıma gelmişken," diye devam etti Cath, "tartları aşağıda, tel dolapta soğumaya bıraktım. Onları bu gece baloya sen getirebilir misin? Ah, ama üzerlerine pudraşekeri serpmeye fırsatım olmadı. Tezgâhın üstünde pudraşekeri var. Getirmeden önce azıcık, bir tutamcık serpersin, tamam mı?"

Parmaklarının ucuyla ne kadar serpmesi gerektiğini işaret etti.

"Elbette getiririm. Neli tart yaptın?"

"Limonlu."

Mary Ann'in yüzünde muzip bir gülümseme dolaştı. "Kendi ağacından mı?"

"Ağacımı duydun mu?"

"Bu sabah Bay Gardiner'ı senin pencerenin altına limon ağacı dikerken görünce bu koca ağacın nereden geldiğini sordum. Yatağının direklerinden kurtarmak için bayağı bir budamışlar, yine de gayet iyi görünüyordu."

Catherine elleriyle oynadı. Rüyasından bahsetmekten neden çekindiğini hiç bilmiyordu. "Şeeey, evet, limonlar o ağaçtan geldi ve şu ana kadar yaptığım en güzel tart oldu. Yarın sabah Kupalar Diyarı'ndaki herkes tartlarımdan bahsediyor ve bizim yaptığımız tatlıları ne zaman alabileceklerini merak ediyor olacak."

"Bunun için tartlara gerek yok ki." Mary Ann korseyi Cath'in kafasından aşağı geçirdi. "Geçen yıl yaptığın akçaağaç şuruplu ve esmer şekerli kurabiyelerden beri bunu sorup duruyorlar zaten."

Cath yüzünü buruşturdu. "Hiç hatırlatma. O kurabiyeler fırında fazla kalmıştı, hatırlıyorsun değil mi? Kenarları fazla kıtır kıtırdı."

"Kendine çok yükleniyorsun."

"Çünkü bu işin en iyisi olmak istiyorum."

Mary Ann ellerini Cath'in omuzlarına koydu. "Zaten en iyisisin. Bu arada hesapları yeniden gözden geçirdim. Bay Tırtıl'ın dükkânının maliyeti, aylık masraflar ve malzemelerin parası ile günlük üretimimizi ve konuştuğumuz fiyatları karşılaştırdım. Hata payı ile birlikte, yine de bir yıldan kısa sürede kâra geçermişiz gibi görünüyor."

Cath elleriyle kulaklarını kapattı. "Tüm bu rakamlar ve hesaplarla işin eğlencesini kaçırıyorsun. Bunların başıma nasıl ağrılar soktuğunu bilmiyorsun sanki!"

Mary Ann burnunu çekip arkasını döndü, gardırobun kapağını açtı. "Sen de gramları çorba kaşığına çevirmekte hiç zorlanmıyorsun. Aynı şey."

"Hiç de aynı şey değil. Bu yüzden bu işte sana çok ihtiyacım var. Benim çok akıllı ve bir o kadar mantıklı ortağım."

Mary Ann'in gözlerini devirdiğini görmese de hissetti. "Hele bir bunu sözleşmede yazılı olarak görelim de, Leydi Catherine. Şimdi, hatırladığım kadarıyla bu gece beyaz elbiseni giyersin diye konuşmuştuk."

"Sen öyle diyorsan." Cath pastane hayallerini şimdilik bir kenara bırakıp kulaklarına inci küpelerini taktı.

"Eee?" diye sordu Mary Ann gardıroptan iç etekliği çıkarırken. Ardından Cath'i döndürdü ki korsenin iplerini bağlayabilsin. "Güzel bir rüya mıydı?"

Cath tırnaklarının arasında hâlâ hamur kaldığını fark edince şaşırdı. Onu çıkarmakla uğraşmak, başını öne eğmesi için de iyi bir bahane oldu. Böylece yüzünün kızardığını gizlemeyi umuyordu. "Öyle çok olağanüstü bir şey değil," dedi limon sarısı gözleri düşünürken.

Korsenin ipi aniden çekilince gafil avlandı. "Yalan söylediğinde anlıyorum," dedi Mary Ann.

"Of, tamam. Evet, güzel bir rüyaydı. Ama zaten hepsi büyülü değil mi?"

"Bilmem, ben hiç görmedim. Gerçi Abigail bir seferinde, gökyüzünde süzülen hilal şeklinde parlayan bir şey gördüğünü söylemişti... Ve ertesi sabah Cheshire, havada süzülen sırıtık dişleriyle bir kâse süt için mırlayarak çıkageldi. Yıllar geçti, hâlâ ondan kurtulabilmiş değiliz."

Cath inler gibi bir ses çıkardı. "Cheshire'a bayılıyorum ama umarım benim rüyam ondan daha büyülü bir şeye delalettir."

"Öyle değilse bile, en azından rüyandan birkaç güzel limon aldın."

"Doğru. Bu da bana yeter." Gerçi yetmemişti. Hem de hiç.

"Catherine!" Kapı ardına kadar açıldı ve Markiz içeri daldı. Yeni pudralandığı hâlde yüzü mor-kırmızı bir renge çalıyordu ve gözleri kocaman açılmıştı. Catherine'in annesi hayatı sürekli bir şaşkınlık modunda yaşardı.

"İşte buradasın, şekerim. Hangi elbiseni... Nasıl, sen hâlâ giyinmedin mi?"

"Ah, anne, Mary Ann de tam şimdi giyinmeme yardım ediyordu..."

"Abigail, süpürgeyle oynamayı bırak da buraya gel! Bize yardım etmen lazım! Mary Ann, Catherine hangi elbiseyi giyiyor?"

"Beyaz elbisesini giyer diye düşündük, leydim."

"Kesinlikle olmaz! Kırmızı! Kırmızı elbiseni giyiyorsun." Annesi gardırobun kapılarını açtı ve kırmızı kadife elbiseyi çıkardı. Ağır kadife elbisesinin kabarık etekleri ve pek az şeyi gizleyen derin bir dekoltesi vardı. "Evet, harika."

"Ah, anne, o olmaz. O elbise bana küçük geliyor."

Annesi yatağın üzerinde kalmış yeşil bir yaprağı aldı ve elbiseyi örtülerin üstüne serdi. "Hayır, hayır, benim canım şekerime hiç de küçük değil. Bu çok özel bir gece, Catherine. En güzel elbiseni giymelisin."

Cath, Mary Ann'e bir bakış attı, hizmetkâr omuz silkmekle yetindi.

"Kral'ın balolarından biri işte. Neden bu gece..."

"Şişt, şişt, kızım." Annesi odanın diğer tarafından yanına gelip Cath'in yüzünü ellerinin arasına aldı. Markiz minyon ve narin bir kadın olmakla birlikte Catherine'in yüzünü sıkıştıran ellerde narinlikten eser yoktu. "Bu gece çok hoşuna gidecek, şekerim." Gözleri öyle bir parlıyordu ki Catherine'in içi huzursuz oldu. Derken annesi devam etti: "Şimdi dön bakayım!"

Catherine olduğu yerde sıçradı ve hemen cama doğru döndü.

Annesi markiz unvanını evlilik yoluyla almış olsa da herkesin üzerinde böyle bir etkisi vardı. Aslında genellikle sıcak ve sevgi dolu bir kadındı ve Cath'in babası Marki onun üzerine titrerdi. Öte yandan annesinin ruh hâlindeki ani değişimler Cath'in yabancısı olduğu bir şey değildi. Annesi bir saniye önce gayet sakin ve mutluyken bir an sonra ciğerlerini yırtarcasına bağırıyor olabilirdi. Minyon vücudundan umulmayacak kadar güçlü bir sesi ve bir aslanı bile ürkütüp sindirecek sert bakışları vardı.

Cath bunca zaman sonra artık annesinin huyuna alışmış olmalıydı ama yine de bu ani değişiklikler bazen onu bile gafil avlıyordu.

"Mary Ann, korsesini sıkılaştır."

"Fakat, leydim, ben zaten..."

"Daha sıkı, Mary Ann. Bu elbise elli beş santimden daha geniş bir bele olmaz. Gerçi bir kerecik olsun belinin elli santime indiğini görmek isterdim. Ne yazık ki babanın talihsiz kemik yapısını almışsın. Bari dikkatli olalım da vücudun onunkine dönüşmesin. Abigail, hadi iyi bir kız ol da git mücevher dolabından yakut seti getir."

"Yakut set mi?" diye inledi Catherine, Mary Ann korsenin bağcıklarını açarken. "Ama o küpeler çok ağır."

"Mızmızlanma, Catherine. Sadece bir gecelik. Daha sıkı, Mary Ann!"

Mary Ann korsenin iplerini çekerken Cath yüzünü acıyla buruşturdu. Ciğerlerini mümkün olduğunca havayla doldurdu, tuvalet masasının yanma tutundu ve gözlerinin önünde dans eden parlak noktaların yok olmasını umdu.

"Anne, nefes alamıyorum."

"İyi. Bir dahaki sefere, dün gece yaptığın gibi ikinci tabak tatlıyı alırken bir kez daha düşünürsün belki. Domuz gibi yiyip leydi gibi giyinemezsin. Şu elbiseye girebilirsen bu bir mucize olacak."

"Belki... beyazı... giysem?"

Annesi kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu akşam benim kızım kırmızı elbise giyecek, gerçek bir... Neyse, sen bunları düşünme. Bu akşam yemek yemezsin, olur biter."

Mary Ann korseyi bir kez daha sıktığında Cath inledi. Sımsıkı korsenin içinde kıvranmak yeterince kötüyken şimdi bir de akşam yemeğinden olmuştu. Kral'ın verdiği davetlerin en sevdiği yanı yemeklerdi. Üstelik bütün gün sadece bir tane haşlanmış yumurta yemişti. Tartlarıyla öyle meşguldü ki yemek yemek aklına bile gelmemişti.

Aklından geçenleri onaylarcasına midesi guruldadı.

"İyi misin?" diye fısıldadı Mary Ann.

Başını sallamakla yetindi. Ciğerlerindeki havayı konuşarak ziyan edemezdi.

"Elbise!" dedi annesi.

Catherine daha nefesini toparlayamadan kendini kırmızı kadifenin içine tıkılırken buldu. Hizmetkârlar nihayet onu elbisenin içine itip kakmayı bitirdiğinde Catherine tüm cesareti-

ni toplayıp aynaya baktı ve bir nebze olsun rahatladı. Kendini kılıfa sokulmuş bir sosis gibi hissediyor olsa da en azından öyle görünmüyordu. Elbisenin cesur rengi dudaklarının kırmızısını ortaya çıkarmıştı, teni daha beyaz, saçları daha siyah görünüyordu. Abigail devasa gerdanlığı boynuna takıp köprücükkemiklerinin üzerine bıraktığında ve kulağındaki incileri sallantılı yakut küpelerle değiştirdiğinde Catherine bir an kendini ışıltılı ve gizemli gerçek bir saraylı leydi gibi hissetti.

"Muhteşem!" Markiz, Catherine'in ellerini ellerinin arasına aldı ve yine o tuhaf, dolu dolu gözlerle, neredeyse duygusal ifadesi geri döndü. "Seninle çok gurur duyuyorum."

Cath kaşlarını çattı. "Gerçekten mi?"

"Ah, uzatma işte." Annesi son bir kez ellerini hafifçe sıkıp bıraktı.

Cath yeniden aynadaki yansımasına baktı. Aynada bu kez gizemli bir leydi yerine bir teşhirci gördü. Şirin, rahat bir elbiseyi tercih ederdi. Unla kaplı bile olsa. "Anne, abartı kaçacağım. Kimse bu kadar giyinip kuşanmaz."

Annesi başını salladı. "Kesinlikle. Sen bir tanesin!" Yanağından süzülen bir damla yaşı sildi. "Kendimi tutmasam hüngür hüngür ağlayacağım."

Elbisenin içinde boğuluyor olsa da, bu işin içinde bir bit yeniği olduğundan şüphelense de Cath'in içi sıcacık oldu. Annesinin sesi beyninde rahatsız edici bir vızıltıydı daima. Ona çatalını elinden bırakmasını, dik durmasını, gülümsemesini ama o kadar çok gülümsememesini söyler dururdu. Annesinin onun için en iyisini istediğini biliyordu, yine de bir kerecik olsun ondan böyle güzel sözler duymak harikaydı.

Markiz son bir hülyalı iç çekişle, artık gidip bir de Cath'in babasına bakması gerektiğini söyledi ve odadan çıktı. Kapı kapandığında Cath, annesinin varlığının sebep olduğu o bezginlikle yatağa yığılmamak için kendini zor tuttu. Bunu yaparsa kesin elbisenin dikişlerini patlatırdı.

"Hissettiğim kadar gülünç mü görünüyorum?"

Mary Ann başını iki yana salladı. "Enfes görünüyorsun."

"Ama şu aptal baloda enfes görünmem gülünç olmayacak mı? Herkes benim fazla abarttığımı düşünecek."

Mary Ann özür dilercesine dudaklarını büzdü. "Eh, biraz abartı olabilir."

"Of, üstelik de açım." Cath kaburgasına batan sertlikten kurtulmaya çalışarak korsenin içinde kıpırdandıysa da işe yaramadı. "Biraz çikolata yesem?"

"Cath, üzgünüm ama bu elbisenin tek bir lokmayı bile kabul edeceğini sanmam. Hadi gel, ayakkabılarını giymene yardım edeyim."

BÖLÜM 3

Protokol müdürü Beyaz Tavşan göğsünü şişirmiş, merdivenlerin başında duruyordu. Catherine'in babası takdim kartlarını uzattığında dalkavukça gülümsedi. "İyi akşamlar, iyi akşamlar, beyefendi hazretleri. Bu gece kravat seçiminiz ne kadar hoş, saçlarınıza mükemmel uymuş. Kelleşmiş bir tepeye yağan karlar gibi derim ben."

"Öyle mi düşünüyorsunuz, Bay Tavşan?" dedi Cath'in babası. Bu sözlere memnun olmuştu, iltifatı onaylarcasına kafasının tepesine dokundu.

Tavşan bakışlarını Markiz'e çevirdi. "Çok sevgili Leydi Pinkerton, eminim bu gözler daha önce böyle ender bir güzellik, böyle bir zarafet..."

Markiz elini sallayarak onu susturdu. "İşine bak, takdimci."

"Iıı, evet, elbette. Hizmetinizdeyim, leydim." Beyaz Tavşan kulaklarını dikti, trompetini telaşla ağzına götürdü. Düt sesi balo salonunda yankılanırken yüksek sesle bağırdı: "Saygıdeğer Kaya Kaplumbağa Kovuğu Markisi Whealagig T. Pinkerton ile çok sevgili eşi Kaya Kaplumbağa Kovuğu Markizi Leydi Idonia Pinkerton ve kızları Leydi Catherine Pinkerton!"

Marki ile Markiz salonun merdivenlerini inerken Beyaz Tavşan'ın pembemsi gözleri Catherine'e takıldı, kabarık kırmızı tuvaleti görünce ağzı açık kaldı. Burnu bir an hoşnutsuzlukla seğirdiyse de bir an sonra yine dalkavuk sırıtışını takınmıştı. "Ah, Leydi Pinkerton, çok... ıı, müstesna görünüyorsunuz."

Cath gülümsemeye çalıştı, ardından annesiyle babasının peşinden merdivenleri inmeye başladı. Fakat balo salonuna bakmasıyla indiği basamağı geri çıkması bir oldu.

Aşağıda salonda siyah-beyaz bir insan denizi vardı.

Fildişi rengi kuyruklu ceketler ve dirseklere kadar uzanan abanoz rengi eldivenler.

Krem rengi denizyıldızından baş süsleri ve kuzgun tüyü papyonlar.

Siyah-beyaz damalı taytlar. Zebra yüz maskeleri. Yapay elmaslarla süslü siyah kadife etekler. Hatta karo saray mensupları bile, onları ele veren karınlarındaki kırmızı karo işaretini gizlemek için üzerine siyah maçalar yapıştırmıştı.

Catherine müstesnaydı, evet; kötü anlamda!

Salonda orada burada kırmızı lekeler göze çarpmıyor değildi: Bir düğme iliğine ya da tuvaletlerin sırtındaki çapraz bağlara sıkıştırılmış bir gül falan gibi... Ama baştan ayağa kırmızı giyen tek kişi Cath'ti. Ve sanki elbisesinin rengi yetmezmiş gibi bir de boynundan yanaklarına bir kızıllık tırmandı. Ona takılan şaşkın bakışları, hoşnutsuzluklarını hissedebiliyordu.

Annesi bunun Kral'ın siyah-beyaz balolarından biri olduğunu nasıl bilmezdi?

Derken anladı.

Annesi tabii ki biliyordu. Annesinin uçuş uçuş beyaz elbisesine, babasının beyaz smokinine baktığında Cath annesinin bunu baştan beri bildiğine emin oldu.

Kulaklarında trompetin sesi çınladı. Hemen yanında Beyaz Tavşan boğazını temizledi. "Sizi acele ettirdiğime çok müteessirim, Leydi Pinkerton ama takdim edilmeyi bekleyen başka konuklarımız da var."

Cath arkasında oluşan kuyruğa baktı ve baloya davetli aristokratlar da birbirlerini dürterek ona baktı.

Midesinde tatsız bir burulmayla Catherine eteklerini topladı ve penguenlerle rakunlar kalabalığına doğru basamakları inmeye başladı.

Kupalar Sarayı çok uzun yıllar önce, zemininden kubbeli tavanı taşıyan kocaman sütunlarına kadar devasa bir pembe kuartzdan oyulmuştu. Tavanı, krallıktaki yerleri gösteren freskler süslüyordu: Biryerler Tepeleri ve Hiçbiryer Ormanı, Kavşak ve Saray ve dört bir yanda ufka kadar uzanan tarlalar. Gül bahçesine açılan kapıların tepesine Kaya Kaplumbağa Kovuğu bile resmedilmişti.

Salonun güney tarafında, kırmızı cam külçelere oyulmuş kalp şeklinde büyük pencereler vardı. Kuzey duvarı boyunca uzanan ziyafet masasına meyveler, peynirler ve tatlılar dizilmişti. Hemen yanında orkestranın durduğu bölme yer alıyordu. Tavanı çevreleyen dizi dizi kristal avizelerdeki binlerce beyaz mumun ışığı duvarları yumuşacık bir ışıkla yıkıyordu. Cath basamaklardan bile birkaç mumun öfkeyle salonun çok cereyanlı olduğundan şikâyet ettiğini ve birinin artık şu kapıyı kapatması gerektiğini söylediklerini duyabiliyordu.

Catherine ziyafet masasının orayı gözüne kestirdi. Elbisesi çok dar olduğundan bir lokma bile yiyemeyecek olsa da kalabalık salonda şu anda en sakin yer orası gibi gözüküyordu. Kaburgalarını sıkıştıran korse ve ağır kadifeyle, üstüne bir de merdivende arkasından gelen kalabalıkla, attığı her adım ayrı bir işkenceydi. Sonunda salonun zeminine ayak bastığında biraz rahatladı.

"Sevgili Leydi Catherine, bu gece baloya katılacağını ümit ediyordum."

İçindeki rahatlama hissi geri çekildi. Ziyafet masasına doğru daha iki adım bile atamadan bir süreliğine bu kız tarafından esir alınacağını anlamıştı.

Cath böyle durumlarda kullandığı hoşnut ifadeyi takındı. "Ah, Leydi Margaret. Nasılsın?"

Kavşak Kontu'nun kızı Margaret Mearle, Catherine'in çocukluktan beri en yakın arkadaşıydı. Fakat ne yazık ki birbirlerini pek sevmezlerdi.

Margaret'ın fena hâlde itici olmak gibi bir sorunu vardı.

Güzel bir kelebeğe dönüşmeyi bekleyen çirkin bir tırtılın sevimsizliği gibi bir şey değildi, daha ziyade etrafındaki herkesin içini ümitsizlikle dolduran türden bir iticilikti. Sivri çenesi, birbirine yakın gözleri, bitişik kaşları ve biçimsiz kıyafetleriyle daha da ortaya çıkan geniş ve zarafetten nasibini almamış omuzlarıyla, eğer elbise giymiyor olsa kolaylıkla erkek zannedilebilirdi.

İtici bir erkek.

Margaret'ın fiziksel yetersizlikleri Catherine'in annesinin en sevdiği konu olsa da ("Korsesini birazcık daha sıksa bu kadar ümitsiz vaka olmayacak"), Catherine asıl olarak onun kişiliği-

ni itici buluyordu. Zira Margaret çocukluğundan beri hep çok çok akıllı ve çok çok çok erdemli olmakla övünürdü. Herkesten daha akıllı ve daha erdemli olduğuna bir şekilde kendini ikna etmişti. Ve ne kadar akıllı ve erdemli olduğunun altını çizmeye bayılırdı.

Yakın arkadaşı olarak da Catherine'in yetersizliklerine dikkat çekmeyi kendine görev edinmişti. Böylece onu daha iyi biri yapacaktı. Gerçek dostlar böyle yapardı!

"Ben gayet iyiyim," dedi Margaret birbirlerine nezaketen hâl hatır sorduklarında. "Fakat elbisenin yersiz bir şekilde kırmızı olduğunu sana bildirmek zorunda olduğum için şu anda kendimi bayağı kötü hissettim."

"Beni bilgilendirdiğin için teşekkür ederim," dedi Cath yine gülümseyerek. "Ben de az önce aynı gözlemde bulundum."

Margaret yüzünü buruşturdu, minik gözleri kısıldı. "Seni uyarmak zorundayım, çok sevgili Catherine, ilgi çekmek için böylesine çırpınmak, seni bir ömür boyu kibir ve gösteriş günahına sürükleyebilir. Basit bir elbiseyle iç güzelliğinin parlamasına izin vermek, böyle süs püsle onu örtmekten çok daha akıllıca olurdu."

"Tavsiyen için teşekkürler. Bunu aklımda tutacağım." Cath, Margaret'ın basit siyah elbisesini ve alakasız kürk kalpağını süzmekten itinayla kaçındı.

"Umarım gerçekten aklında tutarsın. Ve bundan çıkaracağımız ahlak dersi de, *can çıkar, huy çıkmaz,* olmalı."

Cath'in dudağının kenarı seğirdi. Margaret'ın tuhaflıklarından biri de kızın yürüyen ahlak ansiklopedisi gibi olması ve Catherine'in anlamını asla çözemediği özdeyişlerle konuşmasıy-

dı. Cath bu özdeyişler mi anlamsız yoksa kendisi mi onları anlayamayacak kadar sığ, hiç bilmiyordu. Fakat Margaret'ın oyunu ikinciden yana kullanacağına hiç şüphe yoktu.

Gerçi Cath tabii ki ona sormayacaktı.

"Hımmm. Ne kadar da doğru," diye onayladı Cath. Bir yandan da Margaret iyice hızını almadan, ondan kurtulmak için bir bahane bulma ümidiyle yakınlardaki konuklara göz gezdirdi. Kız bir kez vaaza girişti mi saatlerce susmazdı.

Biraz ileride Sör Saksağan ve karısı, kalp şeklinde bir buzdan heykelin yanında likör içiyordu. Fakat Catherine onların yanma kaçmaya cesaret edemedi... Kendi kuruntusu da olabilirdi ama Saksağan çifti etraftayken sanki mücevherleri açıklanamaz bir şekilde ortadan kayboluveriyordu.

Cath'in babası diğer tarafta Karo Dört, Yedi ve Sekiz'e bir fıkra anlatıyordu. Cath onları izlerken babası fıkranın can alıcı yerini söylemiş olmalıydı ki Dört gülmekten sırtüstü yere düştü ve ayaklarıyla havayı dövmeye başladı. Birkaç saniye sonra Dört'ün kendi başına ayağa kalkamadığı anlaşılınca Sekiz hâlâ kıkırdayarak ona yardım elini uzattı.

Catherine içini çekti... Keşke o da böyle kolayca komik şakalar yapabilseydi.

Bir de Tuskany Dükü En Asil Pygmalion Yabandomuzu yakınlardaydı. Cath onu genellikle fazla mesafeli, biraz tuhaf bulurdu ve pek hoşsohbet de sayılmazdı. Bakışları buluştu ve Cath, Dük'ün de onları izlediğini fark edince şaşırdı.

"Birini mi arıyorsun, Leydi Catherine?" diye sordu Margaret ona yaklaşarak. Çenesini Cath'in omzuna dayadı ve onun bakışlarını takip etti.

"Hayır, hayır, sadece... bakıyordum."

"Kime bakıyordun?"

"Şeey... Dük'ün bu gece giydiği yelek ne kadar güzel, sence de öyle değil mi?" diye sordu Cath. Margaret'ın, omuzundaki çenesinden kabalık etmeden kurtulmak için birkaç santimcik kenara kaydı.

Margaret hoşnutsuzlukla yüzünü buruşturdu. "Yeleğine kim bakar ki? Dük'e baktığımda ben herkese burun kıvıran birini görüyorum sadece. Sanki Tuskany Dükü olmak çok matah bir şeymiş gibi!"

Cath başını yana kırdı. "Bence burnu bunu kendiliğinden yapıyor." Parmağını kendi burnuna götürdü, bu fikrini test edercesine sağa sola oynattı. Gerçi bu ona kendini hiç de havalı hissettirmedi...

Derken Margaret azarı bastı: "Çok ayıp, Catherine. İnsanlarla böyle dalga geçemezsin. En azından ortalık yerde olmaz."

"Ah. Kötü bir niyetim yoktu. Burnunu deniyordum sadece. Muhtemelen harika koku alıyordur. Merak ediyorum da, öyle bir burunla trüf mantarlarını kolayca bulamaz mı acaba?"

Cath'i Margaret'ın gazabından kurtaran, omzuna kabaca dokunan bir el oldu.

Döndü ve şişkin bir göğsü kaplayan siyah bir tuniğe bakarken buldu kendini. Bakışlarını yukarı, daha yukarı kaldırdı ve yarısı korsan göz bandının ardına gizlenmiş asık bir yüz ve beyaz bereden taşan dağınık saçlarla karşılaştı.

Sessiz sinema oynarken tek gözünü kaybedince teselli olarak şövalyelik nişanı verilen Kupa Oğlanı Jack.

Onun varlığı daha da iç karartıcıydı. Bu balo herhâlde daha kötü başlayamazdı. "Selam, Jack."

"Leydi Pinkerton," dedi Jack kelimeleri yaya yaya. Nefesi sıcak şarap kokuyordu. Ardından bakışlarını Margaret'a çevirdi. "Leydi Mearle."

Margaret kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bir sohbetin ortasına bu şekilde dalmak ahlaken kabul edilemez bir nezaketsizlik, Jack."

"Ah, Leydi Pinkerton'a bunun bir siyah-beyaz balosu olduğunu söylemeye gelmiştim."

Cath gözlerini yere eğdi ve suçlu görünmeye çalıştı. Oysa bu konuda yapılan her hatırlatmada daha az utanıyor ve daha çok sinirleniyordu. "Bir yanlış anlaşılma oldu sanırım."

"Çok salak görünüyorsun," dedi Jack.

Catherine patladı: "Hey, kabalığın lüzumu yok."

Jack bana mısın demeden tekrar elbisesini süzdü. Ve devam etti: "Düşündüğünün yarısı kadar bile güzel değilsin, Leydi Pinkerton. Çeyreği kadar bile değilsin. Üstelik bunu görmek için benim sadece tek bir gözüm var."

"Seni temin ederim ben hiç..."

"Herkes aynı şeyi düşünüyor ama kimse benim gibi yüzüne söylemez tabii. Ben senden korkmuyorum. Bir gıdım bile korkmuyorum."

"Ben böyle bir şey..."

"Senden öyle çok da hoşlanmıyorum."

Catherine dudaklarını birbirine bastırdı ve sabrını korumaya çalışarak bir nefes aldı. "Evet, sanırım bunu son karşılaşmamızda da söylemiştin, Jack. Ve ondan önceki karşılaşmamızda. Ve ondan öncekinde de. Altı yaşında, yanlış hatırlamıyorsam bayram takını süslediğimiz günden beri, benden ne kadar hoşlanmadığını söyleyip duruyorsun."

"Evet. Öyle. Çünkü bu doğru." Jack'in yanakları kızardı. "Ayrıca papatya gibi kokuyorsun. Gerçi solmuş, çürümüş bir papatya gibi."

"Ah, elbette, iyi ki açıklık getirdin," dedi Catherine. "Tanrı korusun, ya iltifat ettiğini sansaydım."

Jack homurdandı ve uzanıp onun buklelerinden birini çekti.

"Ayyy!"

Hemen ardından topuklarının üzerinde döndü ve Catherine daha bir karşılık düşünemeden onlardan uzaklaştı. Cath fırsatı değerlendirip Oğlan'ın bacağına bir tekme geçirmediği için sonradan çok pişman oldu.

"Budalanın teki," dedi Margaret, Jack uzaklaştığında.

"Önde gideni!" diye ona katıldı Catherine başını ovuştururken. Bir yandan da ne kadardır Margaret'la sohbet ettiğini ve nezaketen bu sohbete daha ne kadar devam etmesi gerektiğini merak ediyordu.

"Tabii," diye devam etti Margaret, "senin böyle budalaca davranışları teşvik etmen de çok yanlış."

Catherine büyük bir hayretle ona döndü. "Ben teşvik falan etmiyorum."

"Eğer buna gerçekten inanıyorsan o zaman aynı fikirde olmadığımız konusunda aynı fikirde olabiliriz," dedi Margaret. "Ve buradan çıkaracağımız ahlak dersi..."

Neyse ki Margaret onun ahlaken yanlış davranışı üzerine yeni bir özdeyiş yumurtlayamadan trompetin sesi balo salonunda yankılandı. Merdivenlerin tepesinde Beyaz Tavşan o genizden gelen sesiyle takdimini gerçekleştirdi:

"MAJESTELERİ KUPALAR DİYARI KRALI!"

Beyaz Tavşan yeniden trompetini çaldı, ardından aleti yanına sıkıştırarak yerlere kadar eğildi. Kral şahsi merdiveninin tepesinde belirdiğinde diğer konuklarla birlikte Cath de onu görmek için o tarafa dönmüştü. Balodaki tüm aristokratlar saygıyla eğilirken, siyah-beyaz bir satranç tahtasını andıran kalabalık dalgalandı.

Kral krallar gibi giyinmişti: Beyaz kürk pelerin, dizden büzgülü siyah-beyaz çizgili pantolon, elmas tokalı beyaz cilalı ayakkabılar, elinde ucu kalp şeklinde olan kraliyet asası. Tabii kafasında da, kadife üzerine yakutlar ve elmaslarla süslü, ortasında kalp şeklinde kraliyet armasıyla tacı vardı.

Aslında bayağı etkileyici bir kıyafet olabilirdi ama kürkün yakasında şuruba benzer bir leke göze çarpıyordu, pantolonun bir dizi sarkmıştı ve Catherine'in daima Kral'ın minik kafasına göre çok ağır olduğunu düşündüğü tacı yana kaymıştı. Dahası Catherine reveransından doğrulduğunda Kral şapşal şapşal sırıtıyordu. Hem de ona sırıtıyordu.

Kral basamaklardan yuvarlanırcasına inerken Catherine gerildi. Kalabalık, Kral'ın geçmesi için iki yana çekilerek yol açtı ve Catherine daha kenara kaçmayı akıl edemeden Kral tam karşısında duruyordu.

"İyi akşamlar, Leydi Pinkerton!" Kral parmakları üzerinde yükseldi ve bu hareketi bir şekilde ne kadar ufak tefek olduğuna daha da dikkat çekti. Catherine'den en az iki karış kısaydı, hem de dedikodulara bakılırsa beş santim topuklu özel yapım ayakkabılar giyiyor olmasına rağmen.

"İyi akşamlar, Majesteleri. Nasılsınız?" Catherine yeniden reverans yaptı.

Kral'ın hemen arkasındaki Beyaz Tavşan boğazını temizledi. "Majesteleri, ilk kadrili Leydi Catherine Pinkerton ile yapmak istiyorlar."

Cath'in gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı. "Ah, teşekkür ederim, Majesteleri. Onur duyarım." Üçüncü kez reverans için eğildi... Kral'la konuşmak konusunda tek bildiği, onun huzurunda edilen her cümleden sonra reverans yapmaktı. Kral korkutucu bir adam olduğundan değil. Aksine, hiç korkutucu değildi. Catherine'den en az on beş yaş falan büyüktü ve al yanaklı, fıçı göbekli, en olmadık zamanlarda kıkırdamaya eğilimli bir adamdı. Zaten hiç korkutucu olmadığı için Catherine sürekli diken üstündeydi zira aksi takdirde onun bir hükümdar olduğunu her an unutabilirdi.

Kral asasını Beyaz Tavşan'a uzattı ve Catherine'in elini tutup onu dans pistine götürdü. Cath, Margaret'tan kurtulduğu için minnettar olmakla birlikte, Kral'ın huzurunda olmak da daha iyi sayılmazdı.

Hayır, bu haksızlık olurdu. Kral çok tatlı bir adamdı. Basit bir adamdı. En önemlisi de mutlu bir adamdı ve mutlu bir kral demek mutlu bir krallık demekti.

Sadece, pek akıllı değildi.

Dans pistinde baş çift olarak yerlerini aldıklarında Cath aniden dehşetle durumu idrak etti. Kral'la dans edecekti! Tüm gözler onların üzerinde olacaktı ve herkes onun bu elbiseyi sırf Kral'ın dikkatini çekmek için giydiğini düşünecekti.

"Çok güzel görünüyorsunuz, Leydi Pinkerton," dedi Kral. Catherine'in yüzünden ziyade göğsüne doğru konuşuyordu... Aralarındaki boy farkı yüzünden, yoksa beyefendiliğe sığmaya-

cak bir niyetle değil elbette. Yine de Cath yanaklarının kızarmasına engel olamadı.

Neden, neden annesine itiraz etmemiş, bu defalık olsun onun arzusuna karşı çıkmamıştı ki?

"Teşekkürler, Majesteleri," dedi tedirgin bir sesle.

"Kırmızıyı gerçekten de çok severim!"

"Hı? Ah, kim sevmez ki, Majesteleri?"

Kral onaylarcasına kıkırdadı ve müzik başlayıp da ilk harekete girdiklerinde Cath rahatladı. Birbirlerine sırtlarını dönüp çiftlerin oluşturduğu dış sıraya doğru yürüdüler, şimdi konuşmaya devam edemeyecek kadar uzaklardı. Catherine'in korsesi göğüslerinin altından sıkıştırıyordu, kaymasını önlemek için avuçlarını eteklerine bastırdı.

"Ne kadar güzel bir balo," dedi, sıranın sonunda yeniden Kral'a katıldığında. El ele tutuştular. Adamın tombul elleri ter içindeydi.

"Öyle mi diyorsun?" Kral mutlulukla gülümsedi. "Siyah-beyaz baloları daima çok sevmişimdir. Çok şeydirler. Iıı, çok..."

"Düzenli?" diye yardıma koştu Catherine.

"Evet!" Kral hülyalı hülyalı içini çekti, boynunu geri yatırarak Catherine'in yüzüne baktı. "Âdeta aklımı okuyorsun, Leydi Pinkerton."

Cath bakışlarını kaçırdı.

Önlerindeki çiftin kollarının altından geçmek için eğildiler ve ellerini bırakıp Bay ve Bayan Porsuk'un etrafından döndüler.

"Sormadan edemeyeceğim," dedi Kral yeniden el ele tutuştuklarında. "Acaba... bir ihtimal... bu gece için bir şeyler pişirmiş olabilir misin?"

Kral ümitle parlayan gözlerle ona bakıyor, kıvrık bıyığı beklentiyle titreşiyordu.

Cath gülümsedi ve bir sonraki çift altından geçsin diye kollarını kaldırdılar. Kral'ın bu hareket için parmak uçlarında yükseldiğini biliyordu ama saygıyı elden bırakmayarak ayaklarına doğru bakmadı. "Aslında bu sabah üç limonlu tart yaptım. Hizmetçimiz ziyafete getirecek. Hatta gelmiş bile olabilir."

Kral'ın yüzü aydınlandı ve başını çevirip upuzun ziyafet masasına doğru baktı. Fakat masadaki üç küçük tartı göremeyecek kadar uzaktalardı.

"Harika," dedi Kral rüyada gibi ve birkaç adım kaçırarak bir an Catherine'in tuhaf bir şekilde öylece dikilmesine sebep olduktan sonra tekrar ritmi yakaladı.

"Umarım beğenirsiniz."

Kral tekrar dikkatini ona çevirdi, büyülenmiş gibi başını iki yana salladı. "Leydi Pinkerton, siz gerçek bir hazinesiniz."

Catherine yüzünü buruşturmamak için kendini zor tuttu. Kral'ın sesindeki hülyalı ton onu utandırmıştı.

"Gerçi itiraf etmeliyim, limon bir yana, özellikle misket limonlu tartlara hiç dayanamıyorum." Tombul yanakları titreşti. "Ne derler bilirsin... Kral'ın kalbine giden yol misket limonundan geçer!"

Cath böyle bir şey dendiğini hiç duymamıştı, yine de onaylarcasına başını salladı. "Aynen öyle!"

Kral coşkuyla gülümsedi.

Dans bittiğinde Catherine neşeli ve ilgili görünme gayretinden patlayacak hâle gelmişti ve Kral sonunda kafasının üzerin-

deki havaya bir öpücük kondurup ona dans için teşekkür ettiğinde sadece büyük bir rahatlama hissetti.

"Ben hemen gidip senin şu nefis tartlarını bulmak zorundayım, Leydi Pinkerton. Ama son dansı da bana ayırmanı ümit ediyorum?"

"Hiç şüphesiz, Majesteleri. Beni onurlandırıyorsunuz."

Kral kıkırdadı, telaşla tacını düzeltti ve ziyafet masasının yolunu tuttu.

Cath'in omuzları çöktü. Belki annesiyle babasını ikna ederdi, gecenin son dansından önce eve dönmesine izin verirlerdi. Bir yandan da böyle planlar yaptığı için kendini suçlu hissetti. Bir sürü kız, Kral'dan böyle bir ilgi görmek için neler vermezdi.

Üstelik Kral aslında kötü bir dans partneri değildi, sadece biraz yorucuydu.

Cath zoraki gülümsemekten acıyan yanaklarına biraz açık havanın iyi gelebileceğini düşünerek balkona doğru yöneldi. Fakat siyah kabarık eteklerin ve beyaz silindir şapkaların arasında daha ancak on adım ilerlemişti ki şamdanlardaki mumlar son bir kez titreşip hep birlikte sönüverdi.

BÖLÜM 4

Tüzik tiz bir şekilde yükseldi ve sustu. Balo salonu karanlığa gömülürken davetlilerden çığlıklar yükseldi. Nefes sesleri, iç eteklerin hışırtısı dışında herkes kararsız bir hareketsizlik içinde öylece kaldı. Sonra bir kıvılcım titreşti. Salonun ortasındaki avizelerden birinin etrafında mum ışığının halkaları belirdi ve kubbeli tavandan yayılan hafif ışıkta aşağıdaki konuklar gölgede kaldı.

Aydınlanan avizeden, Catherine'in daha önce orada olmadığına emin olduğu bir halka sarkıyordu.

Halkanın içinde, sanki bir koltukta oturur gibi rahatça biri oturuyordu: Joker.

Siyah dar pantolonu, siyah deri çizmelerin içine sokulmuştu. Üstündeki siyah tuniğin belinde siyah bir kemer vardı. Eldivenleri de siyahtı; centilmenlerin resmi kıyafetle taktığı gibi beyaz değil. Mum ışığında teni amber rengi parlıyordu ve gözlerine öyle kalın bir sürme çekmişti ki maske gibi duruyordu. İlk bakışta Catherine onun uzun siyah saçları olduğunu sandıysa da sonra siyah bir şapka taktığını fark etti. Şapkanın üç yerinden üç ayrı uzantı sarkıyordu ve uçlarında da küçük gümüş ziller

vardı. Gerçi Joker hareketsiz durduğu için şu anda çalmıyorlardı ve Catherine ışıklar giderken de zil sesi duyduğunu hatırlamıyordu.

Oraya ne zaman -nasıl- çıkmıştı?

Yabancı bir an daha öylece asılı kaldı, aşağıdaki davetlilerin bakışlarının tadını çıkardı, ardından halka yavaşça dönmeye başladı. Joker'in delici gözleri davetliler üzerinde dolaştı, derken gözleri ona takılınca sanki ilk kez bocaladı ve Catherine nefesini tuttu. Gözler tuvaletinin kırmızısına bakarken belli belirsiz kısıldı.

Cath ürperdi ve tuhaf bir şekilde içinden yabancıya el sallamak geldi. *Evet, elbisemin uygunsuz bir şekilde kırmızı olduğunun farkındayım,* dercesine. Fakat elini kaldırıncaya kadar Joker'in bakışları başka tarafa dönmüştü bile.

Cath elini indirdi ve bir nefes aldı.

Halka tam bir tur attığında, yabancının dudaklarında bir gülümseme belirdi. Başını yana kırdı ve ziller şıngırdadı.

Onu izleyen kalabalık neredeyse aynı anda bir nefes aldı.

"Bayanlar, baylar." Tane tane konuşuyordu. "Çok şanlı Majesteleri."

Kral, Noel ziyafetini bekleyen bir çocuk gibi parmakları ucunda yaylandı.

Joker tek bir hareketle kendini yukarı çekti, şimdi halkanın içinde ayakta duruyordu. Halka yavaşça yarım tur daha attı. Tüm davetliler kulak kesilmişti, avizeye bağlı halatın tereddütlü gıcırtısıyla ipnotize olmuş gibilerdi.

"Bir kuzgun neden yazı masasına benzer?"

Halka durdu.

Joker'in kelimeleri balo salonuna çöktü. Sessizlik koyulaştı. Yabancı tekrar ona döndüğünde Catherine onun gözlerinde oynaşan alevler gördü.

Derken onlara bir bilmece sorulduğunu fark eden kalabalıktan mırıltılar yükseldi. Alçak sesle Joker'in sorusunu tekrarlıyorlardı. Bir kuzgun neden yazı masasına benziyor olabilirdi?

Kimse ortaya bir cevap atmadı.

Cevap verilmeyeceği kesinleştiğinde Joker bir elini kalabalığa doğru uzattı. Elini yumruk yapmıştı. Hemen altındaki konuklar bir adım geri çekildi.

"Buyurun, her ikisi de birkaç not ortaya çıkarabilir."

Elini açtı ve avucundan birkaç not değil, konfeti gibi siyah-beyaz kâğıtlar yağmaya başladı. Kalabalık nefesini tuttu ve sanki tüm tavan parçalanmış da kâğıda dönüşmüş gibi üzerlerine yağan notlardan kaçınmaya çalışarak geriye doğru sendeledi. Ama kâğıtlar yağmaya devam ettikçe davetlilerin de keyfi yerine geldi. Birkaç adam mümkün olduğunca çok not toplamak için şapkalarını çıkarıp kâğıt yağmuruna tuttu.

Catherine de gülüyordu, yüzünü tavana doğru kaldırmıştı. Sıcak bir kar fırtınasının ortasında kalmak gibiydi. Kollarını iki yana açtı ve elleriyle kâğıt karları yararak kendi etrafında dönmeye başladı. Dönerken eteklerinin balon gibi şişmesi harika bir histi.

Kendi etrafında üç tur kadar döndükten sonra durdu ve saçlarına takılmış bir kâğıdı uzanıp aldı. İnce beyaz parşömen bir parmaktan daha uzun değildi ve üzerinde sadece kırmızı bir kalp vardı.

Son konfeti de süzülerek yere düştüğünde salonun bazı yerlerinde bileğe kadar kâğıt birikmişti.

Joker hâlâ halkasından aşağıya bakıyordu. O kargaşada üç uçlu şapkasını çıkarmıştı ve yine siyah olan, kulaklarının üstünde kıvrılan dağınık saçları ortaya çıkmıştı.

"Gerçi kabul etmek gerekir ki," dedi, kalabalık sessizleştiğinde, "notlar çok düz oldu değil mi?"

Şapkasındaki ziller yine şıngırdadı ve şapkanın dibinden kocaman siyah bir kuş yükseldi, gaklayarak tavana doğru uçtu.

Kalabalık şaşkınlıkla bağrıştı. Kuzgun salonda daireler çizmeye başladı. Kanatları o kadar büyüktü ki çırparken yerdeki kâğıt yığınlarını havalandırıyordu. Az sonra Joker'in tepesindeki avizeye tünedi.

Davetliler bir alkış kopardı. Catherine büyülenmiş gibiydi, elleri kendiliğinden birbiriyle buluştu ve o da alkışlamaya başladı.

Joker şapkasını yeniden başına taktı, ardından kayarak kendini halkadan aşağı bıraktı, eldivenli tek eliyle halkaya tutundu. Catherine'in kalbi hopladı. Orası düşme riskine girilmeyecek kadar yüksekti. Ama halkayı bıraktığında, elinden çıkan kırmızı kadife bir fular halkaya bağlandı. Joker her seferinde elinden sırayla bir siyah bir beyaz fular çıkararak ağır ağır yere doğru alçalmaya başladı. Fularlar sanki dikişsiz bir şekilde birbirine ve Joker'in eline bağlı gibiydi. Ayağı kâğıtlarla kaplı yere değinceye kadar yeni fularlar ortaya çıkmaya devam etti.

Ve ayağı yere değdiği anda balo salonunun dört bir yanındaki şamdanlardaki mumlar birbiri ardına yanmaya başladı. Ta ki salon yeniden ışıl ışıl aydınlanıncaya kadar.

Kalabalık yine alkışladı. Joker eğilerek selam verdi.

Doğrulduğunda ellerinin arasında ikinci bir şapka tutuyordu. Gümüş bir bantla süslü fildişi rengi bir bere. Joker bereyi tek

parmağının ucunda çevirdi. "Ah, çok pardon ama şapkasını kaybeden biri var mı acaba?" diye sordu alkışları bastıran bir sesle.

Bir anlık bir tereddüdün ardından öfkeli bir homurtu duyuldu.

Jack, salonun diğer tarafında, iki elini birden dağınık saçlarına götürmüştü. Herkes gülmeye başladı. Catherine, Mary Ann'in anlattıklarını hatırladı. Güya Jack açılış olarak Joker'in şapkasını çalacaktı.

"En içten özürlerimle," dedi Joker, hiç de özür dilemeyen bir sırıtışla. "Bu şapkanın benim elimde ne aradığı hakkında en ufak bir fikrim yok. Buyurun, geri alın."

Jack bir hışımla kalabalığın arasından geçti, etrafındakiler kıkırdayınca yüzü kıpkırmızı kesildi.

Fakat hâlâ Joker'in parmağında dönen şapkaya uzandığında Joker bereyi ters çevirdi. "Ama bir saniye... Sanırım içinde bir şey var. Bir sürpriz? Bir hediye?" Tek gözünü kapatarak şapkanın içine baktı. "Ah... Bir kaçak!"

Joker şapkanın içine uzandı. Kolu neredeyse omzuna kadar şapkanın içinde kayboldu, oysaki şapka tabii ki o kadar derin değildi. Ve kolunu çıkardığında elinde beyaz tüylü iki uzun kulak tutuyordu.

Kalabalık görebilmek için öne doğru eğildi.

"Ah, benim zavallı kulaklarım ve bıyıklarım," diye mırıldandı Joker. "Ne kadar da klişe. Eğer bir tavşan olduğunu bilseydim onu orada bırakırdım. Ama artık yapacak bir şey yok..."

Joker elini biraz daha havaya kaldırdığında o uzun kulakların protokol müdürü Beyaz Tavşan'dan başkasına ait olmadığı ortaya çıktı. Beyaz Tavşan, balonun ortasında nasıl olup da bir

berenin içine girdiğine bir anlam veremiyormuş gibi fıldır fıldır gözlerle etrafına bakındı.

Catherine, leydilere yakışmayacak bir kıkırtıyı bastırmak için eliyle ağzını örttü.

"Hey... Ben asla..." diye geveledi Tavşan, Joker onu yere bıraktığında kocaman ayağını yere vurarak. Başını sallayarak kulaklarını Joker'in elinden kurtardı, tuniğini düzeltip burnunu çekti. "Ne cüret! Bu saygısız, terbiyesiz gösteri hakkında Majesteleri ile konuşacağım!"

Joker eğilerek selam verdi. "Çok çok üzgünüm, Bay Tavşan. Saygısızlık etmek gibi bir niyetim yoktu katiyen. İçten bir hediyeyle özürlerimi sunmama izin verin. Eminim burada bir şeyler daha vardır..."

Jack yeniden şapkasına hamle yaptıysa da Joker lakayt bir tavırla bereyi onun erişemeyeceği bir şekilde havaya kaldırdı, kulağının yanında salladı.

"Ah, evet. Bu olur." Yeniden elini bereye daldırdı, bu kez çok güzel bir köstekli saat çıkardı. Gösterişli bir tavırla saati Bay Tavşan'a sundu. "Buyurun. Ve bakın, doğru zamana ayarlanmış bile."

Bay Tavşan yeniden burnunu çekti ama saatin üzerindeki elmasların parıltısını fark ettiğinde hemen atılıp Joker'in elinden kaptı. "Hı, hımmm, bir düşüneceğim. Bakalım... Bu bayağı güzel bir saate benziyor." Saatin zincirini uzun ön dişleriyle ısırdı ve altın olduğuna kanaat getirdiğinde saati cebine sokuverdi. Ardından Joker'e hoşnutsuz bir bakış daha atıp kalabalığa doğru yürüdü.

"Ve size gelince, zeki ve çevik Sör Jack..." Beresini Jack'e uzaktı, Jack bu defa hemen kapıp başına geçirdi.

Joker onu durdurmak için telaşla elini kaldırdı. "Belki takmadan önce..."

Jack'in gözleri yuvalarından fırladı ve bereyi çıkarıverdi. Kafasının üstünde, gümüş bir mumluğun içinde yanan bir mum duruyordu. Alevi çoktan berenin tepesinde tüten bir delik açmıştı.

"Hey, şurada biraz uyumaya çalışıyorum!" diye bağırdı mum.

"Kusura bakma." Joker deri eldivenli elini uzattı, parmak uçlarıyla alevi söndürdü. Bir duman kıvrımı Jack'in kafasının etrafını sardı ve sağlam gözü seğirmeye başladı. "İşte bunu beklemiyordum. Mumluktan atlayacağına emindim ama böyle tersyüz durman, yaşanan tersliğin düzlüğü oldu bari."

Misafirler kahkahadan kırılırken kuzgunun gaklayarak avizeden onlara doğru pike yaptığını çoğu kişi fark etmedi. Catherine, kulağını yalayarak geçen kuzgundan kaçınmak için panikle bir adım geri çekildi ve kuzgun gidip Joker'in omzuna oturdu. Kuşun pençeleri tuniğin üstünden etine gömüldüğü hâlde Joker irkilmedi bile.

"Son bir küçük dersle size iyi akşamlar dileyelim." Joker uzanıp kendi şapkasına dokundu. "Şapkalarınızı takmadan önce mutlaka bir kontrol edin. İçinde neyin saklandığını asla bilemezsiniz." Tüm davetlilerle yüz yüze gelmek için topuklarının üstünde dönerken şapkasındaki ziller şıngırdadı.

Catherine, Joker ona doğru dönerken sırtını dikleştirdi ve... Ona göz mü kırptı o? Bunu hayal mi etti yoksa gerçekten mi oldu, Cath emin olamadı.

Sonra Joker'in ağzının bir kenarı yukarı doğru kalktı ve Catherine'in gözlerinin önünde tüm vücudu âdeta eriyerek mü-

rekkep siyahına karıştı. Bir kalp atımı süresinde Joker kanatlı bir gölgeye, ikinci bir kuzguna dönüştü.

İki kuş pencereye doğru kanat çırptı ve gitti.

BÖLÜM 5

HERKESİN DİLİNDE YENİ saray jokeri vardı, herkes sadece ondan bahsediyordu. Davetliler yeri kaplayan notlarda sadece kupalar yani kalpler değil, siyah karolar, kırmızı maçalar ve beyaz sinekler de olduğunu fark ettiklerinde dans bile unutuldu. Kâğıtların bazılarının üstünde kuzgun şekli vardı, bazılarında ise taç, kraliyet asası, üç uçlu soytarı şapkası... Bazı konuklar farklı şekilleri toplamayı oyun hâline getirdi, ellerinde olmayanları etrafta sorup soruşturmaya başladı.

Güleç Kral her zamankinden de keyifliydi. Cath onun tiz kıkırtısını salonun diğer ucundan bile duyabiliyordu, Kral her önüne gelenden, evet, evet, bunun hayatlarında gördükleri en inanılmaz gösteri olduğunu tekrar tekrar duymak istiyordu.

Catherine'in midesi guruldadı. Joker'in gösterisine kendi öyle kaptırmıştı ki rahatsız elbisesini ve açlığını unutmuştu. Kimseye görünmemeye çalışarak elbisenin içinde kıpırdandı, sıkı korseyi ayarlamaya çalıştı, ardından da ziyafet masasına doğru yürüdü. Mary Ann'in masaya bir tepsi çikolatalı trüf getirdiğini gördü; diğer hizmetkârların arasında, uzun boyu ve bonesinden taşan saman sarısı saçlarıyla göze çarpıyordu.

Mary Ann, Catherine'i gördüğünde başını eğip masa örtüsünü çekiştirdi, düzeltiyormuş gibi yaptı. "Gösteri hakkında ne düşünüyorsun?" diye fısıldadı.

Catherine'in parmakları yemek tabakları üzerinde özlemle dolaştı. "Ben jokerlerin sadece açık saçık şakalar anlattığını, krallar hakkında imalı espriler yaptığını sanırdım."

"O şapkadan daha neler çıkarabilir diye merak ettim doğrusu." Mary Ann tabağı ona doğru itti ve eğildi. "Çikolatalı trüf, leydim?"

"Yiyemeyeceğimi biliyorsun."

"Düşünüyormuş gibi yap ki biraz daha yanında durabileyim. Kraliyet hizmetkârları bize sürekli mutfaktan tepsi taşıtıyor. Bir kez daha o sıcak mutfağa inersem eriyip biteceğim. Ayrıca masada yeterince yiyecek var zaten. Kim ne derse desin, bunlar konuklara yeter de artar bile. Daha fazlası israftan başka bir şey değil."

Catherine parmak uçlarını birleştirdi. "Şunlar karamel mi?"

"Galiba."

"Çikolatalı karamele azıcık deniz tuzu serpilmesine ne dersin?"

Mary Ann tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Oldu olacak karabiber de koy bari."

"Sadece bir düşünce." Catherine gözlerini çikolatalardan ayırmadan alt dudağını dişledi. Evet, deniz tuzu. Mary Ann ne düşünürse düşünsün. Kaya Kaplumbağa Kovuğu sahile çok yakın olduğundan kilerlerinde daima bol miktarda deniz tuzu olurdu ve Catherine bir gün deneysel bir ruh hâlindeyken sıcak kakaosuna azıcık tuz serpmişti ve tadını güzelleştirdiğini hay-

retle fark etmişti. Çikolatalı trüflerde de kesin işe yarardı. Şeker tadını öne çıkaracak, yumuşak karamelde ağza gelecek ufacık bir tuzluluk... Ah, tuzlu karamelli çikolatalı turta yapabilirdi. Pastacının imzası olacak türden bir lezzet olurdu.

Midesi bu kez âdeta guruldadı.

"Cath?"

"Hı?"

"Her an ağzının suyu akmaya başlayacakmış gibi görünüyorsun. Elbiseni lekelemesen bari."

Cath inledi. "Elimde değil. Çok açım." Kadife kumaşı aşıp gelen yeni bir gurultuyu bastırmaya çalışarak kollarını karnına doladı.

Mary Ann'in kaşları bir an şefkatle çatıldı, derken yüzü aydınlandı. "Yine de bu elbise akıllıca bir seçimmiş. Kral'la ilk dansı sen yaptın!"

Cath bu kez dilinin ucuna gelen iniltiyi tuttu. Mary Ann fırın gibi mutfaktan ağır tepsileri taşımakla uğraşırken Kral'la dans ettiği için şikâyet etmesi yakışık almazdı.

Gözleri ziyafet masasının diğer ucundaki iri yarı birine takılınca Mary Ann'i dürttü. "Şu kim?"

Mary Ann onun omzunun üzerinden bir bakıp hemen geri çekildi. Başını eğip kulağına yaklaştı. "İsmi Peter Peter. Yanındaki mini minnacık şey de karısı. Onun adını daha öğrenemedim."

"Mini minnacık... Ah."

Mary Ann'in bahsettiği *şey*, kocasının iri cüssesinin yanında neredeyse görünmeyen incecik, ufak tefek bir kadındı. Cath'in gördüğü kadarıyla kamburdu ve parşömen beyazı teniyle düz

sarı saçlarına bakılırsa kamburu yaşlılıktan değil iş yüzündendi. Yemeklerle ilgilenmiyor gibiydi ve bir eliyle sanki midesi bulanıyormuş gibi karnını tutuyordu. Yüzü de ince bir ter tabakasıyla parlıyordu.

Öte yandan kocası korkutucu gövdesiyle dev gibiydi. Diğer tüm konuklardan daha uzundu ve Cath'in koca göbekli babası bile yanında zayıf kalırdı. Siyah binici ceketi ve pantolonu giyiyordu ama kumaş geniş omuzlarında gerilmişti. Eğer fazla hızlı hareket ederse birkaç dikişi patlatacak gibi duruyordu. Kıvırcık kızıl saçlarının hem yıkanmaya hem de taranmaya ihtiyacı vardı ve şu anda kalın kaşları çatılmıştı.

Ne Peter Peter ne de karısı, Kral'ın balosunda olmaktan memnun görünüyordu.

"İyi de kim bunlar?" diye fısıldadı Cath, Mary Ann'e.

"Sör Peter'ın, Hiçbiryer Ormanı'nın hemen dışında balkabağı tarlası var. Mutfaktaki hizmetçilerden biri, karısının iki hafta önce kabak yeme yarışmasını kazandığını ve bu sayede şövalye ilan edildiklerini anlattı. Jack de ikinci olmuş ve o zamandan beri rövanş istiyormuş." Mary Ann tıslayarak ekledi. "Keşke beni de biri yediklerim için şövalye ilan etse."

Catherine kıkırdadı. Dışarıdan bakınca kimse anlamazdı ama Mary Ann'in iştahı Cath'inkiyle yarışırdı. Zaten yıllar önce, Mary Ann evlerinde hizmetçi olarak işe başladıktan hemen sonra onları yakınlaştıran bu tutkuları olmuştu.

Catherine'in gülüşü, üzerlerine düşen bir gölgeyle kesildi. Kalın parmaklar Mary Ann'in tepsisine uzandı. "Bunlar ne?"

Mary Ann'in ağzından ufak bir çığlık döküldü ve Catherine kıpkırmızı kesildi ama Sör Peter ikisini de fark etmemiş gibi

bir trüf alıp bütün hâlinde ağzına attı. Onların kendisiyle karısı hakkında konuştuğunu duymuşsa bile hiç renk vermedi.

"Iıı, karamelli trüf, sör," dedi Mary Ann.

"Tuzsuz," diye ekledi Cath. "Ne yazık ki."

Bu kadar yakından, Sör Peter'ın çenesindeki kirli sakalı ve tırnaklarının arasındaki kirleri görebiliyordu. Kabak tarlasıyla artık ne kadar meşgulse, ilk resmi kraliyet balosu için temizlenmeye vakit bulamamıştı.

"Sör Peter, değil mi?" diye geveledi Catherine. "Sizinle henüz tanışma fırsatı bulamamıştık."

Adam gözlerini kısarak kirli parmağındaki çikolatayı yaladı.

Catherine irkildi.

Hemen yanında gözlerini yerden ayırmadan duran Mary Ann uzaklaşmaya yeltendi.

"Ah, dur."

Mary Ann durdu.

Sör Peter ağzındakini yuttu. Dişlerinde kalan çikolatayla, "Şunlardan birkaç tane daha alacağım," dedi. "Bunların hepsi... Nasıl denir? Kral'ın ikramı, değil mi?"

Mary Ann saygıyla eğilerek cevap verdi. "Elbette, efendim. İstediğiniz kadar alabilirsiniz. Getirmemi istediğiniz başka bir şey var mı, efendim?"

"Hayır." Adam bir trüf daha alıp ağzına attı, bu kez neredeyse çiğnemeden yuttu.

Adamın iri cüssesinin gölgesinde saklanan Leydi Peter trüfün kocasının boğazından aşağı kayışını izledi ve rengi yeşile döndü, sonra tereddütlü gözlerini Mary Ann'e çevirdi. "Acaba..." diye kekeledi fısıltı gibi bir sesle. "Acaba balkabaklı bir şey olabilir

mi? Dün sabah kraliyet şeflerine biraz balkabağı sattık ve balo için olduğunu söylediler ama masada..."

"Sana başka kabak yok!" diye araya girdi kocası öfkeyle ve ağzından saçılan bir tükürük trüf tepsisine kondu. Cath'le Mary Ann tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Yeterince yedin zaten."

Leydi Peter utançla sindi.

Cath boğazını temizledi ve Peter Peter ile trüf tepsisi arasına girdi. "Mary Ann, neden gidip Kupa Oğlan'a karamelli trüf ikram etmiyorsun? Tatlıyı çok sever, bir tadına bakmak isteyeceğine eminim."

Onun rahat bir nefes aldığını duydu, ardından Mary Ann tepsiyle birlikte uzaklaştı.

Catherine kibarca reverans yaptı. "Ben Kaya Kaplumbağa Kovuğu Markisi'nin kızı Catherine Pinkerton. Kısa süre önce şövalyelikle onurlandırıldığınızı duydum."

Adamın kızıl gür kaşlarının altında gözleri karardı. "Öyle oldu."

"Bu da karınız olmalı. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, Leydi Peter."

Kadının omuzları neredeyse kulaklarına değecek kadar kamburlaştı. Reverans yapmak ya da gülümsemek yerine tanışma merasiminden kaçınarak gözleriyle yine ziyafet masasındaki yiyecekleri taramaya başladı. Oysa Cath onun yiyeceklerin görüntüsünden midesinin bulandığına yemin edebilirdi.

Catherine ümitsizce nezaket kurallarına uymaya devam etti. "İyi misiniz, Leydi Peter? Korkarım biraz solgun görünüyorsunuz. Burası da çok sıcak. Birlikte balkona çıkalım ister misiniz?"

"İyi, iyi," diye Peter araya girdi. Catherine, adamın öfkesi karşısında bocalayarak yarım adım geri çekildi. "Yememesi gerektiğini bilmezmiş gibi gidip bozuk kabak yedi, o yüzden."

"Anlıyorum," dedi Catherine hiçbir şey anlamadığı hâlde. "Kabak yeme yarışmasındaki birinciliğiniz için sizi kutlarım, Leydi Peter. Bayağı çok yemiş olmalısınız. Ben de bir süredir balkabaklı turta yapmak istiyordum."

Peter tırnağıyla dişini karıştırarak ona bakınca Catherine yine bir adım geriledi. Sanki adam *onu* pişirip yemenin en iyi yolunu çözmeye çalışıyormuş gibi Cath'in içine tuhaf bir his dolmuştu.

"Kabakları çiğ yiyor." Bunu söylerken adamın sesinde hafifçe bir gurur vardı. "Sen hiç çiğ balkabağı yedin mi, Leydi... Pinkerton?"

"Yediğimi söyleyemem." Birkaç kez balkabaklı turta ile bir kez de balkabaklı mus yapmıştı ve pişirmeden önce soyduğu kalın kabuğu, oyarak çıkardığı kaygan çekirdekleri ve posası ile çiğ balkabağı hiç de iştah açıcı görünmüyordu.

Sör Peter'ı es geçerek karısına sordu: "Böyle bir şey yedikten sonra kendinizi kötü hissetmenizi anlayabiliyorum. Kral'ın ziyafetinin tadını çıkaramamanız çok yazık."

Başını kaldırdığında Leydi Peter'ın gözleri çakmak çakmaktı, başını yeniden yere indirmeden önce ağzından bir inilti koptu. Her an muhteşem ziyafet masasının üstüne kusabilirmiş gibi görünüyordu.

"Oturmak istemediğinize emin misiniz?" diye sordu Catherine.

Leydi Peter süklüm püklüm karşılık verdi: "Masada balkabaklı hiçbir şey yok mu gerçekten? Kendimi belki daha iyi hissedebilirdim, eğer..."

"Görüyorsun değil mi? Boşa konuşuyorsun," dedi Peter. "Sağ olsun, balkabağı fenerler kadar boş kafalıdır kendisi!"

Karısı karnına doladığı kollarını daha da sıktı.

Catherine'in öfkesi kabardı. Bir an, o çikolatalı trüflerden birinin adamın boğazında kaldığını hayal etti. Karısıyla birlikte adama nasıl da gülerlerdi. Fakat bu hayali, Karo Dokuz ile On'un masaya uzanmak için aralarına girmeye çalışmasıyla yarım kaldı. "İzin verirseniz..." dedi Dokuz masadaki ballı incirlerden birine uzanırken.

Cath sevinerek geri çekildi.

"Bu curcunalar hep böyle midir?" diye sordu Peter, saray mensuplarının arkasından yüzünü buruşturarak.

Karo On neşeli bir gülümsemeyle ona döndü, elindeki şarap kadehini kaldırdı. "Pek sayılmaz," diye karşılık verdi. "Eskiden herkes gelemezdi."

Cath'in beti benzi attı. Saray mensupları az sonra gitmiş ve onu sinirden köpüren Peter'la yine yalnız bırakmışlardı. Adamın yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti, gözleri ateş saçıyordu. Catherine kendini zorlayarak gülümsedi. "Saray mensupları bazen azıcık... kibirli olabiliyor. Yabancılara karşı. Eminim size karşı kötü bir niyeti yoktu."

"Ben olduğuna eminim," dedi Peter. "Ve eminim bunda yalnız değil." Adam uzun bir an boyunca Catherine'in gözlerinin içine baktı, ancak ondan sonra elini kaldırıp şapkasına dokundu ve "Sizinle konuşmak zevkti, leydim," dedi.

Adamın şu ana dek gösterdiği tek terbiye emaresi buydu ve ancak Tuskany Dükü'nün uçabileceğini iddia etmesi kadar inandırıcıydı.

Ardından Sör Peter karısını dirseğinden tuttu ve uzaklaştılar. Cath onların gidişine hiç üzülmedi.

BÖLÜM 6

CATHERINE ŞÖYLE DERİN bir uf çekti. Sör Peter'ın varlığı, daracık korsesi ile birleşince az kalsın boğulacaktı. "Ah, o zevk bana aitti," diye mırıldandı alayla.

"Tam bir öküz, değil mi?"

Cath döndü ve gümüş bir tepsinin, içinde bir yana yığılmış çöreklerle, masanın üstünde süzüldüğünü gördü.

"Ah, tekrar merhaba, Cheshire," dedi. Nihayet onu yormayacak ve daraltmayacak biriyle sohbet edebileceği için rahat bir nefes aldı. Gerçi Cheshire'la da neyin ne olacağı hiç belli olmazdı. "Sen de mi baloya davetliydin?"

"Pek sayılmaz."

Karnında tepsiyle kedi ortaya çıktı, çizgili kuyruğunu altına koltuk gibi kıvırmıştı. En son başı göründü. Kulakları, bıyıkları, burnu ve en son da dişlerini ortaya seren sırıtışı.

"Çok saçma görünüyorsun," dedi Cheshire ve keskin pençeleriyle bir çörek alıp devasa ağzına tıktı. Ağzından balkabağı kokulu bir buhar bulutu yükseldi.

"Bu elbise annemin fikriydi," diye karşılık verdi Catherine. Elini karnına koyup mümkün olduğunca derin bir nefes aldı.

Hafiften başı dönmeye başlamıştı. "O çörekler bir ihtimal balkabaklı olabilir mi? Leydi Peter sorup duruyordu. Çok güzel kokuyor."

"Hı hı, balkabaklı. Sana da ikram ederdim ama vermek istemiyorum."

"Bu hiç de kibarca değil. Hem eğer davetiyen yoksa biri seni görmeden önce onları yerine bırakıp ortadan kaybolsan iyi edersin."

Cheshire gamsız bir şekilde homurdandı. "Hım, ben sadece belki bilmek istersin diye düşündüm..." Abartılı bir şekilde esnedi. "Kupa Oğlan senin tartları yürütüyor."

"Ne?" Cath telaşla döndü, ziyafet masasına baktı. Fakat Jack ortalıkta görünmüyordu. Kaşları çatıldı.

Tekrar kediye döndüğünde Cheshire'ın yanakları şişmişti, belli ki tepsideki tüm çörekleri ağzına tıkmıştı.

Cath gözlerini devirdi, kedinin çörekleri çiğneyip yutmasını bekledi. O devasa dişlerle bu pek uzun sürmedi.

Cheshire geğirdi ve dişlerinin arasındaki boşluğa tırnağını soktu. "Ah, hadi ama," dedi. "Tartlarının gecenin bu vaktine kalacağını sanmıyordun herhâlde?"

Cath ancak o zaman ziyafet masasının diğer ucuna yakın bir yerde duran tanıdık tepsiyi gördü. Tartlarından geriye birkaç kırıntı ve biraz pudraşekerinden başka bir şey kalmamıştı.

Boş tepsiyi görmek ağzında bitter çikolata gibi acı-tatlı bir tat bıraktı. Tatlılarının silinip süpürülmesi hoşuna giderdi ama bu kez, o rüyadan ve limon ağacından sonra kendisi de ucundan bir lokmacık olsun bir tadına bakabilmeyi çok isterdi.

Hayal kırıklığıyla içini çekti.

"Sen tattın mı bari, Cheshire?"

Kedi tıslar gibi bir ses çıkardı. "Bir tartın tamamını ben mideye indirdim, hayatım. Karşı konulamaz bir lezzetti."

Cath başını iki yana salladı. "Domuz olsan yeriymiş."

"Büyük hakaret." Cheshire havada döndü, okyanusta sürüklenen bir kütük gibi uzandı ve ortadan kayboldu.

"Domuzlarla ne alıp veremediğin var ki?" diye sordu Cath boşluğa. "Bana sorarsan bebek domuzlar en az kedi yavruları kadar şirinler."

"Bunu duymamış olayım."

Catherine yeniden döndü. Kedi bu kez masanın diğer tarafında belirmişti. Daha doğrusu sadece başı ve bir patisi ortaya çıkmıştı, patisini yalıyordu.

"Gerçi eminim Lord Yabandomuzu bu iltifata çok memnun olurdu," diye ekledi Cheshire.

"Majesteleri tartlarımın tadına bakabildi mi, biliyor musun?"

"Ah, evet. Onu bir dilim alırken gördüm. Sonra bir tane daha, sonra bir tane daha. Siz Mary Ann'le şu kabakoburlardan konuşurken." Bu arada vücudunun geri kalanı yeniden maddeleşti. "Sizi dedikoducular. Ne kadar ayıp."

Cath bir kaşını kaldırdı. Cheshire dedikoducular şahıydı. Catherine'in onunla sohbet etmekten keyif almasının bir sebebi de buydu, gerçi bu aynı zamanda onu germiyor da değildi. Dedikoducu Cheshire'ın diline düşmeyi hiç istemezdi. "Bu durumda sen hangi tencere oluyorsun? Dibi kara olan mı, daha kara olan mı?"

"Ben hâlâ bir kediyim, hayatım. Üstelik şanssızlık getirenlerden bile değilim."

"Aslında..." Cath başını yana kırdı. "Siyah olmayabilirsin ama sanki sende bir değişiklik var. Aniden rengin turuncuya döndü sanki?"

Cheshire şimdi turuncu olan kuyruğunu gözlerinin önüne doğru kıvırdı. "Gerçekten de öyle. Sence turuncu bana yakışıyor mu?"

"Güzel sanki ama bu gecenin renklerine uymuyor. İkimiz ne çift olduk ama!"

"Balkabaklı çöreklerden oldu herhâlde. Balıklı olmamaları ne kadar yazık."

"Balık rengine dönmek mi isterdin?"

"Gökkuşağı alabalığı olabilirdi belki. Sen de bir dahaki sefere balıklı bir şeyler yapmayı bir düşünebilirsin. Tonbalıklı tarta bayılırım."

"Tonbalıklı tartar demek istiyorsun sanırım?"

"Ah, sen böyle gidersen doldurulmuş kuşları kendine güldüreceksin."

"İlk kez olmaz."

"Neyse, dedikoduları duydun mu bu arada?"

"Dedikodu..." Cath hafızasını yokladı. "Bay Tırtıl'ın dükkânını boşaltmasını mı diyorsun?"

Cheshire tepe üstü döndü. "Bu gece amma yavaşsın. Yeni kraliyet jokeriyle ilgili dedikoduları soruyorum."

Catherine aniden canlandı. "Hayır. Onun hakkında bir şey duymadım."

"Ben de."

Cath'in kaşları çatıldı. "Cheshire, ama bu dedikodu değil ki, dedikodunun tam tersi."

"Hiç de bile. Onun kim olduğu ya da nereden geldiğine dair hiçbir fikrim yok. Bence bu tuhaf ötesi." Cheshire patisini yaladı ve kulağının arkasını temizledi. Catherine onun masaya bu kadar yakınken böyle bir şey yapmamasını tercih ederdi. "Üç gün önce, daha işi almadan önce üzerinde soytarı kıyafetleriyle sarayın kapılarından girmiş ve Kral'la görüşmek istediğini bildirmiş. Kral'a bir-iki sihir gösterisi yapmış, birinde galiba karo saray mensuplarını karıp Majesteleri'nden bir kart seçmesini mi istemiş ne... Neyse, detayları pek dinlemedim. Sonuçta işi almış."

Catherine, Joker'in tavandan sarkan halkada, sanki o Kral'ın konuklarını değil de onlar kendisini eğlendirecekmiş gibi nasıl kurumla oturduğunu hatırladı. Öyle azametli ve rahat bir hâli vardı. Cath bunu daha önce sorgulamadıysa da şimdi Cheshire'ın merakı onun da merakını uyandırmıştı. Kupalar Diyarı küçük bir krallıktı. Joker nereden gelmiş olabilirdi ki?

"Diğer dedikoduyu duydun mu?" diye devam etti Cheshire.

"Bilemiyorum. Hangi dedikodu?"

Cheshire karnının üzerine döndü ve tüylü patilerini çenesine yasladı. "Kral Hazretleri kendine bir eş seçmiş."

Catherine'in gözleri kocaman açıldı. "İnanmıyorum... Kimmiş?" Salonda etrafına bakındı. Margaret olamazdı. Lingerfoote'li Leydi Adela ya da Lister Hill'li Leydi Willow ya da...

Ya da...

Cath yutkundu.

Vücudunda bir ürperti dolaştı.

Annesinin bu geceki heyecanı.

İlk kadril.

Kral'ın hülyalı gülümsemesi.

Panikle Cheshire'a döndü. Kedinin devasa sırıtışı da başka bir kanıttı.

"Ciddi olamazsın."

"Olamaz mıyım?" Avizelere doğru bir bakış attı. "Bunu becerebileceğime eminim aslında."

"Cheshire, bu hiç komik değil. Kral böyle bir şey yapamaz... Yapmaz..."

Salonun pembe kuvars duvarlarında bir trompet sesi yankılandı.

Catherine'in başı dönüyordu. "Olamaz."

"Olur."

"Cheshire! Niye bana daha önce söylemedin?"

"Bayanlar, baylar," diye bağırdı Beyaz Tavşan. Trompetin ardından o gür sesi kulağa cılız geliyordu. "Majesteleri bu gece özel bir duyuru yapacak."

"Seni şimdi mi tebrik etmeliyim," diye sordu Cheshire, "yoksa erken kutlamanın kötü şans getirmesinden mi çekinirsin? Böyle durumlar için geçerli nezaket kurallarını bir türlü öğrenemedim."

Cath'i kaşlarından ayak parmaklarına kadar bir sıcaklık sardı. Giderek daha sığ nefesler alıyordu, birinin korsesinin iplerini sıktığına yemin edebilirdi.

"Yapamam. Ah, Cheshire, bunu yapamam."

"Oraya çıkmadan önce belki başka bir cevap üzerinde çalışmak isteyebilirsin."

Kalabalık alkışladı. Kral balo salonunun diğer ucundaki platforma çıkan birkaç basamağı tırmandı. Catherine'in gözle-

ri salonda fır dönüyor, annesiyle babasını arıyordu. Annesinin gözlerindeki yaşları sildiğini görünce artık hiç şüphesi kalmadı, gerçek tüm ağırlığıyla içine oturdu.

Kupa Kralı az sonra ona evlenme teklif edecekti.

Ama... Ama Kral bunu yapamazdı. Pastalarına iltifat etmek ve dansa davet etmekten başka bir girişimde bulunmamıştı. Flört etmemişlerdi... Ama acaba krallar flört etmek zorunda mıydı? Bilmiyordu. Tek bildiği, midesinin düğüm düğüm olduğuydu ve onunla evlenme fikri çok saçma geliyordu. O aptal adamın ondan tatlı dışında bir şey isteyebileceği aklının ucundan bile geçmemişti. Nerede kaldı ki karısı olmasını istesin. Ve... Tanrım, çocuklarının annesi.

Ensesinden sırtına bir damla ter süzüldü.

"Cheshire, ne yapacağım?"

"Evet diyeceksin sanırım. Ya da hayır diyeceksin. Benim için fark etmez. Turuncunun bana yakıştığına emin misin?" Cheshire yine kuyruğunu incelemeye döndü.

Catherine çaresizlik içinde kıvranıyordu.

Kral. Hafiften bön, gülünç, mutlu, çok mutlu, aşırı mutlu Kral...

Kocası mı olacaktı? İlk ve tek aşkı? İyi günde, kötü günde hayat arkadaşı?

Bu durumda o da kraliçe olacaktı ve kraliçeler... Kraliçeler en yakın arkadaşlarıyla pastane açmazlardı. Kraliçeler, yarı görünmez kedilerle dedikodu yapmazlardı. Kraliçeler rüyalarında sarı gözlü delikanlılar görmez ve yataklarının yanında limon ağaçlarıyla uyanmazlardı.

Yutkunmaya çalıştı ama ağzı bayat bir kek gibi kurumuştu.

Kral boğazını temizledi. "İyi akşamlar, sadık kullarım. Bu geceki ikramların tadını çıkarıyorsunuzdur umarım."

Yine bir alkış koptu, bunun üzerine Kral da ellerini birleştirip birkaç kez ayakları üzerinde yaylandı.

"Bir duyuru yapmak istiyorum. İyi bir duyuru, endişelenecek bir şey değil." Kendi sözde şakasına kıkırdadı. "Artık kendime bir eş seçmemin zamanı geldi. Dünyanın en harika Kupa Kraliçesi..." Kral yine kıkırdadı. "Ve ümit ediyorum ki pek yakında krallığımızın varisinin annesi..."

Catherine ziyafet masasından bir adım uzaklaştı. Ayaklarını hissedemiyordu.

"Cheshire?.."

"Efendim, Leydi Catherine?"

"Evet, hayat arkadaşım olarak seçtiğim leydiyi takdim etmek benim için bir onur," diye devam etti Kral.

"Lütfen bir şeyler yap," dedi Catherine. "Dikkatleri dağıtacak bir şey yap. Ne olursa!"

Catherine'in kuyruğu titredi ve gözden kayboldu. Geriye sadece mırıltı hâlinde sesi kaldı. "Zevkle, Leydi Catherine."

Kral kollarını iki yana açtı. "Çok tatlı, çok güzel, muhteşem Leydi Cath..."

"Aaaaahhh!"

Kalabalık hep birlikte çığlığın geldiği yere doğru döndü. Margaret Mearle bağırıyor, kafasının tepesine, kürk kalpağın altına kıvrılmış turuncu çizgili kediden kurtulmaya çalışıyordu.

Sadece Catherine diğer tarafa döndü.

Verandaya çıktı, yüksek topuklu botlarının ve korsesinin izin verdiğince hızlı koştu. Soğuk gece havası, alev alev yanan tenini

ısırıyordu ama aldığı her nefes için hâlâ mücadele etmesi gerekiyordu.

Eteklerini kaldırıp gül bahçesine giden basamakları indi. İçeriden kırılan bir camın sesi geldi ve şaşkın çığlıklar yükseldi. Cheshire şimdi ne gibi bir karmaşaya sebep olmuştu acaba? Catherine bahçeye ulaşmış olsa da dönüp bakmaya cesaret edemedi.

Ayağının altında yer kayar gibi oldu. Demir kapıda durdu, destek almak için çubukların üstündeki süslü topuzlardan birine tutundu, nefesini toparlamaya çalıştı. Sonra koşmaya devam etti. Gül bahçesi ile fıskiyeli havuzlar arasındaki yoncalarla kaplı yokuştan indi, şekillendirilmiş ağaçlarla heykelleri ve zambak havuzunu geçti. Korsenin bağlarını gevşetmek için elbisesinin sırtına uzanmaya çalıştı. Nefes alabilmek için. Ama ulaşamadı. Boğulmak üzereydi.

Kusacaktı.

Ya da bayılacaktı.

Tam önünde bir gölge yükseldi. Arkadan vuran sarayın ışıkları yüzünden silüet ta kroket sahasına kadar uzanıyordu. Catherine bir çığlık atıp durdu. Terden ıslanan saçları ensesine yapışmıştı.

Kukuletelalı adamın gölgesi Catherine'in üzerine düştü. Catherine bakarken silüet devasa bir baltayı kaldırdı, baltanın kıvrık ucu çimlere doğru bakıyordu.

Catherine titreyerek arkasını döndü. Bu defa gökyüzünden karanlık bir şekil ona doğru alçalınca bir çığlık attı, korunmak için kollarını havaya kaldırdı.

Kuzgun gakladı ve o kadar yakınından geçti ki Cath kanat çırpışını kulağının dibinde hissetti.

"İyi misin?"

Catherine yutkundu, kollarını indirdi. Sesin geldiği yere, beyaz gül ağacının dallarına doğru başını kaldırırken kalbi göğsünden fırlayacak gibi çarpıyordu.

Karanlıkta onu bulması birkaç saniye sürdü. Joker alçak bir dalda oturuyordu. Elinde sanki az evvel çalıyormuş gibi gümüş bir flüt tutuyordu. Çalıyorduysa bile Cath onu duyamayacak kadar korkmuştu.

Kirpikleri titreşti. Saçlarının büyük kısmı topuzdan kurtulmuş, omuzlarına dökülmüştü. Teni alev alev yanıyordu. Dünya fıldır fıldır dönüyordu. Limonlu tartlar, görünmez kediler, kıvrık uçlu baltalarla birlikte...

Joker'in endişeyle alnı kırıştı. "Leydim?"

Dünya son bir kez sarsıldı ve her yer karardı.

BÖLÜM 7

"KASVETLİ BİR GECE yarısı, korkutucu derecede solgun bir leydi yalpaladı."* Hüzünlü, melodik bir ses karanlığın içinde süzüldü.

"Anlaşıldı, tüylü dostum," diye karşılık verdi daha hafif, daha aceleci bir ses. "Oralarda bir yerde amonyak gibi bir şeyimiz olmadığına emin misin?"

"Anlamış değilim amonyak merakını; ama saçma buluyorum bu ısrarını. Kendine gelmesinin yolu; boca edelim suyu."

Cath'in dirseğinin yanına yere ağır bir şey kondu, bunu çalkalanan suyun sesi izledi.

"Olmaz, Kuzgun, onun üstüne su dökmeyeceğiz. Sen aramaya devam et. Jambonlu sandviçimiz yok muydu? Ya da bir saman çöpü? Saman çöpü, Kral'da daima işe yarıyor."

Birtakım hışırtılar, tıkırtılar oldu.

Ardından bir iç çekiş. "Bak ne yapacağım? Boş ver. Bunu kullanırız."

Yapraklar hışırdadı ve bir dalın kırılması sesi geldi. Sonra yumuşak bir şey Cath'in burnunun ucunu gıdıkladı.

* Edgar Allan Poe'nun "Kuzgun" şiirine gönderme. Ç.N.

Cath kıpırdandı, başını öbür tarafa çevirdi. Burnuna hafif bir gül kokusu doldu.

"Ah, işe yarıyor"

Cath burnunu kırıştırdı. Gözleri aralandı. Karanlıktan ve gölgelerden başka bir şey göremedi. Vücudu ağırlaşmış, kafası bulanmıştı.

"Merhaba," dedi gölgelerden biri, hatları keskinleşip saray soytarısına dönüşürken. Elindeki gülü onun yüzünden uzaklaştırdı. "Her şey yolunda mı?"

"Hiçbir zaman," dedi Kuzgun, metal kovanın kenarında tünediği yerden.

Joker ona ters bir bakış attı. "Kabalık etme."

"İlk karşılaşmada saçma sapan bir soruyla basmakalıp hatır sormak kabalık olmadı mı? Şu hayatta *her şeyin* yolunda olması olası mı? Bir düşün, en iyi günümüzde bile ancak çoğu şey yolunda olmaz mı?"

"Kesinlikle," dedi Joker. "Çok kaba."

Kuzgun mutsuz bir ses çıkardı. Ardından kocaman kanatlarını açarak yükseldi ve gül ağacının en üst dalına tünedi.

Joker tüm dikkatini yeniden Catherine'e yöneltti. Üç uçlu şapkasını çıkarmıştı, siyah dalgalı saçları kimi yerde kafasına yapışmış, kimi yerde havaya dikilmişti. Yakınlardaki bahçe meşalesinden gelen ışıkta, hâlâ kalın sürmelerle çerçeveli gözleri altın rengi görünüyordu. Cath'e gülümsedi ve bu tüm yüzüne yayılan, yanaklarındaki gamzeleri ortaya çıkaran, gözlerinin kenarlarını kırıştıran dostça bir gülümsemeydi. Cath'in kalbi hopladı. Gösterisini izlerken yaptığı sihir numaralara kendini kaptırmış, şakalarıyla eğlenmişti ama onun bu kadar yakışıklı olduğunu fark etmemişti.

"Gülün işe yaramasına sevindim," dedi Joker gülü parmaklarının arasında döndürerek. "İçimden bir ses, eğer suyu kullansaydık şu anda çok farklı şeyler konuşuyor olacağımızı söylüyor."

Catherine gözlerini kırpıştırdı, Joker'in yüzünde gölgelerin yer değiştirmesini izlerken gülümsemesine karşılık veremedi. Meşalenin ışığı yüzünden değildi. Gözleri gerçekten altın sarısıydı. Günebakan, karamela ve dalında olgunlaşmış limon sarısı.

Cath'in gözleri kocaman açıldı. "Sen."

"Ben," dedi Joker. Başını yana kırıp hafifçe kaşlarını çattı. "Tüm ciddiyetimle, leydim, her şey..." Duraksadı. "Iıı, çoğu şey yolunda mı?"

Cath rüyasında hissettiği o şeyi, onda kendisine ait bir şey olduğunu ve geri almak istiyorsa onu yakalaması gerektiğini hissetti yeniden.

"Leydim?" Joker gülü kenara bıraktı, elinin tersiyle Cath'in alnına dokundu. "Beni duyuyor musun? Çok sıcaksın, ateşin mi var acaba?"

Dünya yeniden sarsıldı ama bu kez zamanı durduran türden hoş bir sarsıntıydı.

"Belki bir mersinbalığı mı çağırsam?"

"Hayır, hayır, her şey yolunda." Güçlükle konuşuyordu ve parmakları titriyordu ama Joker çekmeden önce onun elini yakalamayı başardı. Joker tedirgin bir şekilde dondu kaldı. "Şeeey, ama bacaklarımı hissetmiyorum," diye itiraf etti Catherine.

Joker'in dudağının bir köşesi hafifçe yukarı büküldü. "Yani çoğu şey yolunda. Yine de haklı olduğunu Kuzgun'a söylemesek olur mu, yoksa gecenin geri kalanı boyunca çenesinden kurtulamam." Bakışlarını aşağı doğru çevirdi. "Bacaklarının yerinde

olduğuna emin sayılırım ama kabarık kumaş yüzünden yüzde yüz emin olmak zor. İstersen kumaşın altına bakayım."

Yüz ifadesi masum, sesi içtendi.

Catherine güldü. "Çok yardımseversin ama teşekkürler, ben kendim bakarım. Oturmama yardım edebilir misin?"

Hâlâ el eleydiler, Joker diğer kolunu omuzlarının altından geçirip onu yukarı çekti. Catherine biraz ileride Joker'in şapkasını gördü, yanında da bir sürü öteberi vardı. Cam bilyeler, kurmalı bir maymun, mendiller, boş bir mürekkep hokkası, birbirine benzemeyen düğmeler, iki tekerlekli bisiklet, gümüş flüt.

Cath çabucak bacaklarını yokladı, evet, ikisi de yerli yerindeydi. Ayakları hafiften karıncalanmaya başladı.

"Ellerin buz gibi." Joker onun parmaklarını avucuna aldı, eklem yerlerinden bileklerine doğru ovmaya başladı. "Kan dolaşımın düzeldiğinde kendini daha iyi hissedeceksin."

Cath, Joker'i inceledi. Dağınık saçlarını, düzgün burnunu... Çimlerin üzerinde bağdaş kurmuş, Catherine'in eline doğru eğilmişti. Dokunuşu, Catherine'in o güne dek valsten ya da kadrilden alışık olduğu kısacık medeni dokunuşlara kıyasla çok samimiydi.

"Sen doktor musun?" diye sordu.

Joker başını kaldırıp ona baktı, yine içtenlikle gülümsedi. "Ben jokerim, leydim. Yani daha bile iyi."

"Bir doktordan niye daha iyi olsun ki?"

"Kahkahanın en iyi ilaç olduğunu söylerler hep, hiç duymadın mı?"

Cath başını iki yana salladı. "Eğer öyleyse, o zaman bana bir espri yapman gerekmez mi?"

"Leydim öyle istiyorsa... Bir joker soğuk elleri nasıl ısıtır?"

Cath bir gözünü yumup düşündü ama çabuk pes etti. "Bilmiyorum. Nasıl?"

"Sıcak ve yakışıklı bir joker olarak pek tabii."

Cath beklenmedik bir kahkaha patlattı. Hem de arada, leydilere hiç yakışmayan ve Mary Ann'in dalga geçtiği şu burundan gelen sesle birlikte. Hemen utançla elini Joker'in elinden çekti, burnunu kapattı.

Joker'in yüzü mutlulukla aydınlandı. "Bu mümkün mü? Gerçek bir leydi böyle gülsün! Bence sen olsan olsan ancak mitolojik bir yaratık olabilirsin. Lütfen, lütfen tekrar yap."

"Yapmayacağım," diye bağırdı Catherine. Yüzü kızarmıştı. "Kes şunu. Esprin komik bile değildi ve şimdi de benimle mi dalga geçiyorsun?"

Joker onun yüzünü ciddiyetle inceledi ama gözlerinde hâlâ neşeli pırıltılar dans ediyordu. "Seni kırmak gibi bir niyetim yoktu. Benim pozisyonumda bir adam için o kahkaha, altından daha büyük bir servet. Bundan böyle en birinci vazifem, o sesi yeniden duymak olacak. Her gün, eğer sen de kabul edersen. Hayır, günde iki kez ve en azından biri kahvaltıdan önce. Bir kraliyet jokeri kendinden beklentileri en yüksekte tutmalı."

Cath'in kalp atışları hızlandı. Günde iki kere? Biri kahvaltıdan önce?

Başka tür bir kızarıklık yanaklarına yayıldı.

Onun bakışlarını fark edince Joker neredeyse mahcup bir şekilde elini bıraktı. "Bu... O sensin, değil mi?"

Catherine ona baktı ve o gözlerde, bir gecede yatak odasında büyüyen, dalları olgun limonlarla ağırlaşmış ağacı gördü. "O?"

"Müstakbel Kupa Kraliçesi?"

Cath'in neşesi geri çekildi, acı verici bir nefes alabildi sadece. "Efendim?"

"Ah, ben efendi değilim." Joker'in gözlerinde tereddütlü bir ifade dolaştı. "Senden özür dilemeli miyim? Belki de böyle açıkça sormamalıydım. Ama Kral bu gece baloda birine evlenme teklif edecekti ve... tuvaletini görünce onun sen olduğunu..."

Cath elbisesine baktı. Kırmızı eteği bir kâbus gibi etrafına yayılmıştı.

"Kral kime evlenme teklif edeceğini söyledi mi?"

"Hayır, leydim. Bir lordun kızı olduğunu biliyorum sadece ki bu da seçenekleri azaltmıyor." Arkaya koyduğu ellerinin üzerinde geriye yaslandı. "Sen az önce neden kaçıyordun?"

"Kaçmak mı?" Cath kendini zorlayarak gülümsedi. "Biraz temiz hava almaya çıkmıştım sadece. Balo salonu böyle gecelerde çok sıcak olabiliyor."

Joker onu gözleriyle olduğu yere mıhladı, şimdi bu gözlerde bariz bir endişe vardı. "Sen salondan çıktığında Kral daha duyurusunu yapmamış mıydı?"

"Ben hiç öyle bir şey duymadım."

Cath hiçbir suçluluk hissetmeden yalan söyleyebildiği için ürperdi. Balo salonunda neler oluyordu acaba? Kral onun adını söylemiş miydi? Onu arıyorlar mıydı?

Dönüp saraya baktığında, ne kadar uzaklaşmış olduğunu görünce şaşırdı. Arada kilometreler boyunca bahçeler uzanıyormuş gibi görünüyordu ve balo salonunun pencerelerinden sızan ışık çok uzaktaydı. Duyduğu kırılma sesini hatırladı ve Cheshire'ın başının belada olmamasını umdu.

Joker ensesini ovdu. "O zaman belki gerçekten sensindir. Sana balo salonuna kadar eşlik edeyim..."

"Hayır! Hayır. Iıı." Cath rahatsız bir şekilde güldü. "Eminim başka biridir. Majesteleri bugüne dek bana hiç öyle özel bir ilgi göstermedi."

"Buna inanmak zor."

"Ama gerçek bu." Boğazını temizledi. "Bu sana biraz tuhaf bir soru gibi gelebilir, Bay, ıı, Joker..."

"Jest. Adım Jest, leydim."

"Ah... Ben de Catherine Pinkerton."

"Seninle tanışmak kesinlikle büyük zevk, Leydi Pinkerton. Peki soru neydi?"

Catherine ellerini başka ne yapacağını bilemediğinden kabarık kırmızı kumaşı düzeltmekle meşgul etti. "Seninle ikimiz daha önce hiç karşılaştık mı?"

"Bu geceden önce mi?" Jest bir eliyle çenesini tuttu. "Pek mümkün görünmüyor."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Sana tanıdık mı geldim?" Yine gamzeleri ortaya çıktı.

"Bir bakıma. Çok çok tuhaf ama sanırım ben seni rüyamda gördüm."

Jest'in kaşları kalktı. "Beni?"

"Çok garip, değil mi?"

"Oldukça." O da şaşırmış görünüyordu. Bir an, siyah-beyaz kalabalığın arasında onu ve kırmızı elbisesini gördüğünde olduğu gibi gözleri bocaladı. Yüzündeki o kendinden emin ifade sadece bir anlığına da olsa sarsıldı. "Belki de birbirimizi gelecekten tanıyoruzdur ve sen onu hatırlıyorsundur."

Catherine bunu bir düşündü.

"Eee?" diye sordu Joker.

Catherine gözlerini kırpıştırdı. "Ne eee'si?"

"Güzel bir rüya mıydı?"

"Ah." Rüyayı düşünürken dudaklarını büzdü, derken Jest'in onunla dalga geçtiğini fark etti. Kaşları çatıldı. "Dürüst olursam bence bayağı sıkıcıydı."

"Ah, Dürüst olamazsın. Adının Catherine olduğunu söyledin ya."

"İsmimi değiştirdim."

Joker rahat bir kahkaha attı. "Rüyanın anısı yanaklarına biraz renk getirdi en azından. Bayıldığında suratın kireç gibiydi. Eğer seni Kuzgun korkuttuysa çok üzgünüm."

Sarayın bahçesi boyunca uzayan gölgeyi hatırladı. Tepesinde beliren kukuletalı, baltalı gölgeyi. Ürperdi. "Hayır, Kuzgun değildi. Şeydi... Sanırım hiçbir şeydi."

"Ben de sık sık hiçbir şey görürüm."

"Daha önce söylediğim gibi, içerisi çok sıcaktı, hepsi bu. Ve bütün gün neredeyse hiçbir şey yemedim."

"Korsenin verdiği ıstırap da cabası."

Catherine'in kaşları daha da çatıldı. "Bir leydinin iç çamaşırları uygun bir sohbet konusu değildir."

Jest teslim olurcasına ellerini havaya kaldırdı. "Sadece bir teoriydi, leydim. Eminim asıl sebep açlıktır. Buyurun..." Kemerindeki keseye uzandı ve bir çikolata çıkardı. "Bunu sonrası için saklıyordum, demek ki sana saklamışım."

"Ah, hayır, yiyemem. Hâlâ biraz başım dönüyor. Yersem muhtemelen kusarım."

"Bazıları der ki yiyip kaybetmek, hiç yememekten iyidir."

Cath onun neden bahsettiğini anlamamıştı, sorar gibi baktı.

"Olur ya miden bulanır ve çikolata girdiği yoldan geri çıkarsa diye."

"İğrenç."

"Biliyorum. Sanırım özür dilemeliyim." Ama özür dilemek yerine çikolatayı ona doğru uzattı. "Riske rağmen ısrar etmek zorundayım. Eğer tekrar bayılırsan bu kez Kuzgun'u başından aşağı su dökmemeye ikna edemeyebilirim."

Catherine başını iki yana salladı, avucunu karnına bastırdı. Korsenin sert kısmını hissetti.

Gerçi korse artık eskisi kadar sıkı gelmiyordu. Serin akşam havasıyla canlanmıştı, sanki daha rahat nefes alabiliyordu. Hâlâ öyle çok rahat değildi ama belki küçük bir çikolata...

"Al lütfen," diye ısrar etti Joker.

"Ziyafet masasından mı?" diye sordu Cath. Çeşnicibaşıdan geçmemiş herhangi bir şeyi yemeyecek kadar aklı başındaydı. Bir keresinde çocukken yabani böğürtlen yemişti de iki gün tuvaletten çıkamamıştı. Bir daha böyle bir şey yaşamaya hiç niyeti yoktu.

"Bizzat Kral'ın kendisinden."

Catherine tereddütle çikolataya uzandı, bir teşekkür mırıldandı ve ısırdı. İpeksi karamel ağzında patlarken çikolata parçaları diline yayıldı.

Cath mutlulukla inlememek için kendini zor tuttu.

Bir de azıcık deniz tuzu eklenmiş olsaydı... Ah, ne mutluluk.

Hepsini bir çırpıda yiyip bitirdi, dişinde kalan bir parça var mı diye diliyle yokladı.

"Daha iyi misin?" diye sordu Jest.

"Çok daha iyi." Topuzundan kurtulan bir tutam saçı kulağının arkasına yerleştirdi. "Eh, ayağa kalkmama yetecek kadar en azından. Yardım eder misin?"

Cath daha cümlesini bitirmeden Jest ayağa fırlamıştı bile. Hareketleri bir antilop kadar zarifti. "Sana baloya kadar eşlik edeyim mi?" diye sordu onu ayağa kaldırırken.

"Hayır, teşekkürler." Cath tuvaletini silkeledi. "Çok yorgunum. Sanırım eve gitmek için bir araba çağırsam daha iyi."

"Bu taraftan o zaman."

Jest yerden şapkasını alıp başına geçirdi. Şapka şimdi onda çok tuhaf duruyordu; Cath onun ne kadar yakışıklı olduğunu daha önce fark etmemesinin sebebinin soytarı kıyafeti olduğunu anladı. Şimdi onu bir kez kendi gibi gördükten sonra artık görmemek imkânsızdı.

Jest başını yukarı doğru kaldırdı, gül ağacına doğru ıslık çaldı. "Kuzgun, rica etsem..."

Kuzgun boynunu uzattı, kömür karası tek gözüyle dalların arasından onlara baktı. "Ben de arkadaşını karanlıkta; kaderine terk ettin sandım bir başına."

Jest gözlerini kısarak ona baktı. "Bu *tamam* demek mi?"

Kuş içini çekti. "Tamam, gidiyorum." Tünediği daldan havalandı, karanlık gökyüzünde gözden kayboldu.

Jest, Catherine'e kolunu uzattı, Catherine onun koluna girdi. Şimdi ne kadar rahat nefes aldığını fark edince afalladı. Belki de öncesinde biraz abartmıştı. Kral'ın az kalsın ona evlenme teklif edecek olmasını değilse de bu elbisenin içinde boğulma korkusunu.

Bahçe kemerlerinin altından geçtiler. Gül ağaçları geride kaldı, yerlerini ateşböceklerinin cirit attığı yeşil çalılar aldı.

"Senden sır saklamanı rica etsem umarım beni anlarsın," dedi Cath, deli gibi çarpan kalbinin artık normale dönmesini dileyerek. "Bu benim için çok sıra dışı bir karşılaşma oldu."

"Bir leydinin lekesiz ismine asla halel getirmem. Ama durumu netleştirelim diye soruyorum, karşılaşmamızın hangi kısmı sır olarak kalacak?" Jest gözünün ucuyla onu süzdü. "Bayılıp yere yığılman ve benim kahramanca seni kendine getirmem mi? Yanımızda bir şaperon olmadan bahçelerde baş başa yürümemiz mi?" Numaradan cık cık'ladı. "Ya da belki beni rüyanda gördüğünü itiraf etmen ve sen ne dersen de, benim söylediğin kadar sıkıcı bir rüya olmadığını ummamdır."

Catherine onun koluna yaslandı. "Yukarıdakilerin hepsi?"

Jest boştaki eliyle onun eline hafifçe vurdu. "Sizinle ortak bir sırrımızın olması benim için zevktir, leydim."

Bekçi grifonun* kuyruğunun üzerinden atladılar; her zamanki gibi bahçe kapısında uyuyordu. Onun hafif homurtuları, çayırın yarısına kadar peşlerinden geldi.

"Artık bir sırrı paylaştığımıza göre," dedi Cath, "şeyi nasıl yaptığını sorabilir miyim? Iı, Bay Tavşan numarasını?"

"Hangi numara?"

"Uf, biliyorsun. Onu Jack'in şapkasından çıkardın ya."

Jest kaşlarını çattı, yüzünde neredeyse endişeli bir ifade belirdi. "Sevgili Leydi Pinkerton, tanıştığımız şu kısa süre içinde korkarım delirdin."

Cath başını kaldırıp ona baktı. "Öyle mi diyorsun?"

* Kartal başlı, aslan gövdeli ejderha. Ç.N.

"Şapkadan tavşan çıkardığımı hayal etmek?" Jest ona iyice yaklaştı, oyunbaz bir tonla fısıldadı: "Bu olanaksız."

Cath yüzündeki gülümsemeyi sildi, en az onunki kadar sinsi bir ifade takınmaya çalıştı. "Yine de olabilir, Bay Jest, öyle günler olur ki bazen kahvaltıdan önce altı olanaksız şeye inanırım."

Jest aniden duruverdi. Yüzünde şaşkın bir ifadeyle ona döndü.

Cath'in gülümsemesi soldu. "Ne oldu?"

Jest'in gözleri kısılmıştı, onu inceliyordu.

Cath bu bakışlar karşısında sindi. "Ne?"

"Kral'ın sana âşık olmadığına emin misin?"

Hemen değilse de bir an sonra Cath içten bir kahkaha patlattı. Kral'ın onunla evlenmek istemesi, hadi bir şeydi, ama ona âşık olması fikri artık absürtlükte zirveydi.

"Emin olabilirsin, hayatta âşık değil," dedi hâlâ gülümseyerek. Fakat Jest ikna olmuş görünmüyordu. "Hem bunun olanaksız şeylere inanmakla ne ilgisi var?"

"Kraliçelerin söyleyeceği türden bir şey gibi geldi," dedi Jest ve tekrar kolunu uzattı. Cath bu kez tereddüt etse de sonunda koluna girdi. "Ve, şeeey, olanaksız şeyler benim uzmanlık alanımdır."

Catherine'in onun düzgün profiline, gözündeki kalın sürmeye baktı. "İşte buna inanırım," dedi.

Jest bu yoruma memnun olmuştu. "Böyle düşünmen beni onurlandırdı, Leydi Pinkerton."

Sarayın ana girişindeki parke taşlı yola ulaşmışlardı. Burada onlarca araba, lordlarını ve leydilerini bekliyordu. Avlunun diğer tarafındaki meşalelerin altında bir grup üniformalı arabacı

pipo içiyordu. İçlerinden biri Cath'le Jest'i gördüğünde seslendi: "Hey, selam. İçerde neler oluyor, tüm bu patırtının sebebi ne?"

"Patırtı?" diye tekrar etti Jest.

"Son yarım saattir saraydan çığlıklar geliyor," dedi arabacı. "Mumlardan biri salonda yangın mı çıkardı acaba diye düşündük."

Jest, Cath'e baktı, Cath omuz silkmekle yetindi. "Senin gösterinin kopardığı patırtıdır herhâlde." Önlerinde bir araba durdu, sürücünün yanma siyah bir kuzgun tünemişti. Demek Jest onu araba bulmaya göndermişti.

Uşaklardan biri -pudralı peruklu ve kruvaze kırmızı kraliyet ceketli bir ağaç kurbağası- avlunun diğer tarafından hoplayarak gelip Cath'e kapıyı tuttu.

Jest binmesine yardımcı olmak için elini tuttu ve ikinci basamağa basmıştı ki Cath, elinin üstünde onun dudaklarını hissedince gafil avlandı.

Dönüp baktı.

"Ah, neredeyse unutuyordum." Jest elini bıraktı ve şapkasını çıkardı, ziller şıngırdarken içine uzandı. Ve elinde uzun beyaz bir kordon belirdi. "Bu sana ait."

Cath anlamadan kordona uzandı. "Ne bu..." Derken şaşkınlıkla yutkundu, eli sırtına gitti. Elbisenin kumaşının altında korsenin sertliğini hissediyordu ama hayır, ipleri yoktu. Korsesinin sırtı neredeyse bir karış kadar açıktı.

Yanakları alev alev yanmaya başladı. "Ama nasıl..."

Jest sanki Cath'in ona vurmasından korkarmış gibi geri çekildi ve bir an sonra Cath tam da bunu yapmayı düşünüyordu. Bu ne cüretti, nasıl cesaret ederdi!

Joker sanki son kez bis yapmış gibi tekrar eğildi.

"İyi geceler, Leydi Pinkerton. Eve giderken yol boyunca aldığın derin nefeslerin keyfini çıkarman dileğiyle."

Bir yanı dehşete düşmüş, bir yanı her şeye rağmen etkilenmiş hâlde Catherine son basamağı da çıkıp arabaya girdi ve kapıyı ardından kapattı.

BÖLÜM 8

CATHERINE, ANNESİYLE BABASINI eve getiren arabanın atlarının, uzaktan gelen okyanusun hışırtısını bastıran toynak sesleriyle uyandı. Kaç saattir uyuduğunu bilmiyordu ama dışarıda hava hâlâ karanlıktı, bu yüzden yorganın altına daha da gömüldü ve yorganı burnuna kadar çekti. Uykusu açılmamıştı, gördüğü rüya onu çağırıyordu. Onu gül yapraklarıyla kaplı bir yatağa yatıran kollar. Yüzünde dolaşan parmaklar. Boynuna doğru inen öpücükler.

İnledi, çarşafın üzerinde ayak parmakları büküldü.

Pusların içinde adam yavaşça netleşti. Dağınık siyah saçlar. Amber-altın gözler. Muzipçe kıvrılan dudaklarla o gamzeli gülümseme...

Cath'in gözleri pat diye açıldı, boynundan yüzüne bir sıcaklık yayıldı.

Rüyasında Joker'i görüyordu.

Yine!

Alt katta kapının hışımla açıldığını ve annesinin gecenin sessizliğini yırtan sesini duydu. Sesi çok mutsuz geliyordu. Cath irkildi. Onlara haber vermeden balodan ayrıldığı için

Cath'e çok mu kızgındı? Ya da Kral'ın evlenme teklifi havada kaldığı için?

Belki... Belki... Belki de Kral sonra başka bir kıza sormuştu.

İçinde filizlenen ümidin verdiği coşkuyla yorganı itti, yatağının cibinliğinden başını dışarı uzattı. Hayretle yutkundu kaldı.

Bu kez odasında bir limon ağacı yoktu, bu seferki bir gül ağacıydı. Kuğu gibi bembeyaz güller. Dikenli dalları yatağın direklerine dolanmıştı. Cath en yakınındaki beyaz goncaya uzandı. Başparmağına diken batınca irkilerek elini çekti, geceliğine damlamadan önce parmağını ağzına götürdü. Böylece gülü koparmaktan vazgeçip yeniden yorganı başına çekti, kalp atışlarının normale dönmesini bekledi.

Bu ne anlama geliyordu? Bu rüyalar ona ne anlatmaya çalışıyordu?

Jest hakkında bildiklerini tek tek saydı.

Kraliyet soytarısıydı ama nereden geldiğini kimse bilmiyordu.

Bir kuzgunla arkadaştı.

Olanaksız şeyler onun uzmanlık alanıydı.

Eline dokunuşu, Cath'in içinde daha önce hiç duymadığı hisler uyandırmıştı. Aynı anda hem dizginlenemez bir coşkuyla dolmuş hem de gerilmişti. Hem meraklanmış hem korkmuştu.

Ve eğer rüyalarına inanacaksa, kesinlikle çok çok iyi öpüşüyordu.

Midesinde uçuşan kelebekler geri geldi ve başı hafiften dönmeye başlayınca yorganın içine daha da gömüldü. Belki de sarayın bahçesinde beklenmedik bir şekilde karşılaştıkları için kafası karışmıştı. Yine de Cath'in hoşuna gitmiyor değildi. Küçük, za-

rarsız fantezisine geri dönmek için kendini yumuşak öpüşlerin ve beyaz güllerin kucağına bırakmıştı ki...

Yatak odasının kapısı ardına dek açıldı. "CATHERINE!"

Catherine afallayarak yorganı itip yatakta oturdu. Annesinin elindeki mumun ışığı duvarlarda halkalar oluşturmuştu. "Ne oldu?"

Annesi bir çığlık attı ama bu bir sevinç çığlığıydı. "Ah, şükürler olsun. Whealagig, kızımız burada! Catherine iyi." Başka bir çığlıkla yatağa doğru koştu, komodinin üstündeki gaz lambasını yakmak için kısa bir duraklamanın ardından kendini yatağa atıp kızına sarıldı. Catherine büyük bir şaşkınlıkla annesinin ağladığını fark etti. "Senin için öyle endişelendik ki."

"Niye?" Cath mengene gibi kollardan kurtulmaya çabaladı. "Balodan erken çıktım ve dosdoğru eve geldim. Bu kadar telaşlanacağınızı düşünemedim. Kendimi iyi hissetmiyordum ve..."

"Hayır, hayır, hayatım, sorun değil. Sadece..." Annesi hıçkırıklara gömülürken babası tepelerinde belirdi, eli kalbinin üstündeydi. Yüzündeki rahatlama görülmeye değerdi.

"Neler oluyor?" diye sordu Cath, Mary Ann'in de gelip kapı eşiğinde dikildiğini görünce. "Ne oldu?"

"Nerede olduğunu bilmiyorduk," dedi annesi gözyaşlarının arasında. "Ve şey oldu. Şey..."

"Bir saldırı oldu," diye açıkladı babası ciddi bir sesle.

Cath babasına baktı, titrek ışıkta yüzündeki ifadeyi okumaya çalıştı. "Saldırı mı?"

"Sıradan bir saldırı değil!" Annesi geri çekildi, Cath'in omuzlarını sıktı. "Gıllıgış saldırdı."

Cath'in gözleri büyüdü.

"Saraya saldırdı," diye anlattı babası. Çok yorgun ve gergin görünüyordu. "Bir cam kırdı ve iki tane karo saray mensubunu kaptığı gibi onlarla birlikte uçtu gitti..."

Cath elini göğsüne bastırdı. Gıllıgış kâbuslarda, mitlerde yaşayan bir canavardı, yaramazlık yapmasınlar diye çocukları korkutmak için ateşin başında hikâyeleri anlatılırdı. Satranç Diyarı'nın ilerisindeki balta girmemiş Kırkı Orman'da yaşardı.

Cath'in bildiği kadarıyla Kupalar Diyarı'nda bunca nesildir hiç Gıllıgış görülmemişti. Yüzyıllar önce büyük şövalyeler tarafından avlandığına, son Gıllıgış'ı da mitsel Delgeçer Kılıcı taşıyan kralın öldürdüğüne dair hikâyeler anlatılırdı.

"Çok bü-büyüktü," diye kekeledi annesi. "Çok korkunçtu. Ve senin nerede olduğunu bilmiyorduk!" Yine hıçkırmaya başladı.

"Tamam, anne, ben iyiyim." Cath ona sarıldı. "Bütün gece evdeydim."

"Ve yine rüya görüyordun sanırım," dedi babası.

Annesi geri çekildi ve dikenli gül ağacını görünce afalladı. "Yine mi? Şu kafandan neler geçiyor?"

Cath yutkundu. "Üzgünüm. Bunların nereden geldiğini hiç bilmiyorum."

Annesi geri çekildi, gözlerindeki yaşları sildi.

"Ah, Catherine. Madem rüya göreceksin, bari işe yarar bir şeyler görsene, kızım."

Cath parmaklarını yorgana doladı. "Eh, taze gülsuyumuz olacak en azından ve belki biraz güllü makaron yaparım..."

"Hayır, hayır, hayır. Tatlı malzemelerini kastetmedim. İşe yarasın. Taç gibi mesela."

"Taç mı?"

Annesi yüzünü kalın parmaklarının ardına sakladı. "Ah, bu gece zavallı sinirlerim harap oldu. Önce, tam Kral duyurusunu yapacakken şu Cheshire denen korkunç kedi ortaya çıktı, sonra seni bulamadık, sonra da Gıllıgış..." Titredi. "Ve şimdi de evimin ortasında bir gül ağacı bitmiş durumda. Of, Catherine."

"Sana karşı çıkmak istemem, anne, ama taç işe yarar bir şey değil ki. Birinin başında öylece durur, başka da bir şey yapmaz. Ah, unuttum, bir de parlar."

"Kafanı topla, kızım. Anlamıyor musun? Kral sana evlenme teklif edecekti. Bu gece!"

Hâlâ eşikte duran Mary Ann yüksek sesle yutkununca Cath kendi sahte şaşkınlığının biraz yetersiz kaldığını fark etti. "Ah, ne saçmalık," dedi kıkırdayarak. "Kral? Yok artık, hayatta inanmam."

Marki tuhaf bir şekilde boğazını temizleyince annesi hemen ona döndü, kollarını sallayarak onu kapıya doğru kovaladı. "Evet, evet, sana artık ihtiyacımız kalmadı, hayatım," dedi. "Sen yatmaya git. Biz ana-kız biraz konuşalım."

Babası baştan savıldığına memnun görünüyordu. Gözlerinin altında karanlık halkalarla Cath'e doğru eğildi, başının tepesine bir öpücük kondurdu. "Güvende olduğuna çok sevindim."

"İyi geceler, baba."

Babası kapıdan çıkarken Mary Ann saygıyla eğildi, ardından Cath'e heyecanla gülümsedi. "Ben de... çay getireyim?" diye önerdi. "Sinirleri yatıştırır."

"Teşekkürler, Mary Ann," dedi Markiz. Baş başa kalmalarını bekledi, ardından Cath'in ellerini iki elinin arasına aldı.

"Hayatım, canım, benim aptal kızım," diye başladı ve Cath'in omuzları savunmaya geçercesine gerildi. "Hiç de saçmalık falan değil. Kral seninle evlenmek istiyor. Şimdi, sağ salim evde olduğuna çok sevindim ama böyle bir gecede haber vermeden ortadan kaybolduğunu da unutmuş değilim. Neredeydin?"

Catherine'in aklına karamelli çikolata ve eline tutuşturulan korse ipi geldi.

Tüm masumiyetiyle gözlerini kırpıştırdı. "Söyledim ya, kendimi kötü hissediyordum ve olay yaratmadan gideyim dedim. Babamla ikinizin eğlencesini de bölmek istemedim, bu yüzden kraliyet arabalarından birine binip eve geldim. Ayrıca bence Kral konusunda yanılıyorsun."

Annesinin yüzü domates gibi kızardı. "Yanılmıyorum, seni budala kız. Şimdi nişanlanmış olman gerekiyordu."

"Fakat Majesteleri bana hiçbir zaman özel bir ilgi göstermedi. Şeeey, pişirdiklerime gösterdiği ilgi dışında. Hem ilgi göstermiş bile olsa biz hiç flört etmedik. Hiç..."

"O bir kral! Niye flörte ihtiyaç duysun? O sorar, sen evet dersin, gereken tüm flört bu." Bezgin bir şekilde içini çekti. "Ya da buydu. Şimdi sen en uygunsuz anda ortadan kaybolduktan sonra bakalım ne düşünüyor. Kendini reddedilmiş hissediyor olabilir, seninle evlenme niyetinden tamamen vazgeçmiş olabilir."

Catherine tam da bunu ümit ettiğini gizlemek için endişeli bir ifade takındı, dudaklarını büzdü. "Eğer Kral gerçekten bana evlenme teklif etmeyi düşündüyse, hislerinin bu kadar gelgeç olmamasını ummaktan başka çarem yok. Gerçi ben hâlâ böyle bir niyeti olduğundan şüpheliyim."

"Ah, hem de nasıl niyetliydi. Ve hâlâ niyeti olsa iyi olur, yoksa hangi balodan erken çıkabileceğini, hangisinden çıkamayacağını öğrenene dek oda hapsi alacaksın!" Bir an tereddüt etti. "Canavar saldırılarını hariç tutuyorum. Ah, Catherine, bu durumu bir şekilde düzeltmek zorundasın."

"Ne yapmamı bekliyorsun ki?"

"Balodan erken ayrıldığın için özür dilemeni bekliyorum. Bir dahaki sefere bir erkek seni kraliçe yapacak bir teklifte bulunduğunda orada olmanı istiyorum. Kral'ın inayetini kaybetmemenin bir yolunu bulmalıyız. Fikrini değiştirmesini engellemeliyiz. O kadar da yaklaşmıştık!"

"Ama ya ben..." Cath devamını getiremedi, dizlerini göğsüne doğru çekip önüne baktı.

"Ama ya sen ne? Söylesene, kızım."

Yutkundu. Tereddüt etti. Omuzları düştü. "Ya Majesteleri'ni bir süre göremezsem? Kral'ı kafamıza göre ziyarete gidemeyiz ve bu yakınlarda saraya davetli de değiliz, değil mi?"

Annesi kibirle çenesini yukarı kaldırdı. "Aslına bakarsan davetliyiz. Üç gün sonra sarayın bahçesinde öğleden sonra çayına davet edildik." Parmaklarını şaklattı. "Buldum! Majesteleri'ne bir hediye götüreceksin. Onunla konuşman için mükemmel bir bahane olur. Tatlılarına bayılıyor." Annesi ayaklandı, odada dolaşmaya başladığında lambanın ışığı duvarlarda huzursuz gölgeler oluşturdu. "En çok hangi tatlıyı seviyor?"

"Her şeyi seviyor sanırım."

"Niye hiç yardımcı olmuyorsun?"

Cath omuz silkti. "Elimden geleni yapıyorum, anne. Az önce bahsettiğim güllü makaronlara ne dersin?"

"Evet, evet, mükemmel! Güllü makaron ne?"

Cath tam açıklayacaktı ki annesi elini sallayarak kendi sorusunu geçiştirdi. "Boş ver, eminim güzeldir. Şimdi biraz uyumaya çalış. İyi uyumadığında gözlerin şiş şiş oluyor, biliyorsun." Annesi elini kolunu sallayarak odadan çıkarken az kalsın elinde çay tepsisiyle odaya girmek üzere olan Mary Ann'le çarpışacaktı.

Markiz gittikten sonra Mary Ann odaya girip kapıyı ayağıyla kapattı. Tepsiyi komodinin üzerine bıraktı, heyecandan büyümüş gözlerle Catherine'e döndü. "Bu doğru olabilir mi, Catherine?"

Cath kendini yastıkların üzerine bıraktı. "Ben de inanmak istemiyorum. Gıllıgış. Kupalar Diyarı'nda. İnsanlar çok korkmuş olmalı."

Mary Ann bir an durdu, sonra konuya uyum sağladı. "Ah, evet. Çok korkutucuydu. Her şey bir anda olup bitti. Ben canavarı sadece bir anlığına görebildim. İki pençesinde iki saray mensubuyla havadaydı..." Yüzünü buruşturdu. "Kimse ne yapacağını bilemedi. Balo salonunda tam bir kaos vardı. Herkes kaçmak istiyor ama dışarı çıkmaktan da korkuyordu. Sonra bir anda Joker ortaya çıktı. Çok esrarengiz bir tip, sence de öyle değil mi? Neyse, dışarı çıkmak güvenli olana dek Kral'dan herkesi büyük salonda toplamasını istedi. Senin baloda olmadığını o zaman fark ettik. Joker, anneni sakinleştirmeye çalıştı, kırmızı elbiseli bir kızı kraliyet arabalarından birine binerken gördüğünü, senin güvende olduğunu söyledi ama eve ulak yollayamadık ve saatlerce salonda tıkılı kaldık..." Mary Ann'in yüzü endişeyle kırıştı. "Neyse ki her şey yolundaymış."

"Iıı, çoğu şey." Cath bir dirseği üzerinde doğruldu. "Joker herkesi büyük salonda mı topladı?"

Mary Ann başını salladı. "Çok soğukkanlıydı. Kral'sa... Şeeey, Kral'ın nasıl olduğunu bilirsin." Gülümsedi. "Yoksa *sevgilinin* mi diyelim?"

"Hiç de öyle bir şey demeyelim!" Cath yine kendini yastıklara bıraktı. "Bunu düşünmekten yoruldum."

Mary Ann güldü. "Ah, elbette. Kral'ın gözdesi olmak çok yorucu olmalı."

"Aynı adamdan mı bahsediyoruz? Hani komik sakallı, kısa boylu olan? Hani kıkırdamadan ve kıpraşmadan duramayan?"

Mary Ann yatağa oturdu. "Hainlik etmesene. Bir düşün, eğer bizimle birlikte sarayda olsaydın seni canavardan Kral koruyacaktı. Ya da en azından sinek muhafızlara seni korumalarını emredecekti ki o koşullar altında mantıken öyle yapardı. Ah, öyle ya da böyle çok romantik olmaz mıydı? Şu anda senin nişanını konuşuyor olacaktık." Catherine'in yanına uzandı, kabarık yastıklardan birini başının altına yerleştirdi.

Catherine ona baktı. "Ciddi olamazsın!"

"Hangi konuda?"

Catherine yorganı kenara itti, yataktan aşağı atladı. "Sen Kral'la hiç tanıştın mı?" diye sordu geceliğini düzeltirken. "Mantıklı? Romantik? Saçmalamasana! Onunla evlenemem!"

Mary Ann de kalkıp oturdu, gözleri yuvalarından uğramıştı. "Niye? Kraliçe olacaksın."

"Kraliçe olmak istemiyorum. Ben şey istiyorum... Bilmiyorum. Eğer bir gün evlenirsem romantizm istiyorum, tutku istiyorum. Ben âşık olmak istiyorum." Bir fincana kendisi

için çay koyarken elleri titriyordu. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Kral'dan konuşmaktan, Gıllıgış'la ilgili haberler yüzünden... Ama gayet iyi biliyordu ki en çok da rüyası yüzünden.

Romantizm. Tutku. Aşk.

Bunları daha önce tatmamıştı ama o rüyanın verdiği hisse benzer hisler olduğunu tahmin edebiliyordu. Joker'in o rahat gülümsemesinin ve zekice yorumlarının verdiği hisse benzer bir his. Cath onunla saatlerce, günlerce, aylarca, yıllarca konuşabilirmiş ve bundan asla sıkılmazmış gibi hissetmişti.

Ama...

O bir saray soytarısıydı. O olanaksızdı.

Cath sertçe yutkundu ve içindeki hisleri dizginlemeye çalıştı.

"Bunların hiçbirinin önemi yok zaten," diye mırıldandı kendi kendine. "Kral'la evlenecekmişim. Hah! Ben pastanemizi açmak istiyorum. Hep bunu istedim."

Mary Ann yatağın kenarına kaydı. "Bunu ben de istiyorum," dedi. "Ama... Cath... Sürekli pastaneden konuşuyoruz falan ama bu sadece, ıı, aptal bir hayal işte, sence de öyle değil mi?"

Cath bu sözlerdeki ihanet karşısında afallayarak hışımla Mary Ann'e döndü. "Aptal bir hayal, öyle mi?"

Mary Ann kendini savunurcasına ellerini kaldırdı. "Öyle demek istemedim. Çok güzel bir hayal. Aslında harika bir fikir. Ama yıllardır bundan bahsedip duruyoruz ve senin çeyizini kullanma seçeneği dışında, gereken paranın daha yanına bile yaklaşamadık. Kimse bize destek çıkmaz. Kimse bizim bu işi becereceğimize inanmaz."

"Bunu kabul edemem. Ben Kupalar Diyarı'ndaki en yetenekli pastacıyım ve pastalarımı tadan herkes de bunu biliyor."

"Anlamıyorsun."

Cath bir yudum bile almadan fincanı tepsiye geri bıraktı. "Neyi anlamıyormuşum?"

"Sen bir markinin kızısın. Etrafına bir bak. Sahip olduğun şeylere, alışık olduğun hayata bir bak. Karnını doyurmak için, başının üstünde bir çatı olsun diye her gün çalışıp didinmenin ne demek olduğu hakkında en ufak bir fikrin bile yok. Fakir olmanın, hizmetçi olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun."

"Hizmetçi olmayacağız, iş kadını olacağız."

"Ya da," dedi Mary Ann, "sen kraliçe olabilirsin."

Cath keskin bir nefes aldı.

"Sabahtan akşama kadar hesap yapabilirim, kârı ve masrafları tekrar tekrar gözden geçirebilirim, yine de bizim küçük pastanemizin sana sağlayacağı hayat, Kral'ın sana sağlayacağı hayatın yanından bile geçmez. Kral'ın sana vereceklerini düşünsene. Kıyafetler, yemekler, güvenlik..."

Mary Ann'in gözleri dolmuştu ve Cath her ne kadar onun söylediklerini sıkıcı detaylar olarak görse de Mary Ann belli ki hizmetçilerin ve diğerlerinin hayatı üzerine ilk kez kafa yormuyordu.

"Evet," dedi Cath. "Ama o zaman Kral'la evli olacağım ve beş dakikalık valste bile ona zor tahammül ederken, söyler misin, tüm ömrümü onunla nasıl geçirebilirim?"

Mary Ann, Kral'ı savunmak ister gibi olduysa da sonra tereddüt etti.

"Şeeey, biraz komik biri."

"Biraz mı?"

"Onu sevmen için hiç mi ihtimal yok?"

Cath, Kral'ı düşündü. Kısa boyu, yuvarlak gövdesiyle top gibi oradan oraya yuvarlanan, hop hop hoplayan, yerli yersiz kıkırdayan yaramaz bir çocuk gibiydi. Onunla evli olmayı hayal etmeye çalıştı. Onu öpmek için iki büklüm eğildiğini, o komik kıvrık bıyığının dudaklarını gıdıkladığını... Sarayın koridorlarında kocası yanında zıp zıp zıplarken onun kıkırtılarını dinlediğini... Kroket maçını her kazandığında yüzünde beliren o çocuksu zafer ifadesine baktığını...

Baştan aşağı titredi. "Hiç yok."

Mary Ann yataktan inip kendine bir fincan çay koydu. "Eh, düşünmek için önünde üç günün var. Belki bu sürede kalbin yumuşar."

Cath, Mary Ann'in bu konuşmayı burada bitirmesine memnun bir şekilde gözlerini yumdu. Bu konuyu bir daha asla düşünmek istemiyordu ama düşünmek zorunda kalacağını biliyordu. Annesi ondan hediye olarak güllü makaron yapmasını bekliyordu ve saraya çaya gideceklerdi. Üç gün sonra Majesteleri ile yüz yüze gelmek zorundaydı.

"Gece tek başına mı geldin?" diye sordu Mary Ann iki fincana şeker koyarken.

"Evet."

"Korseni tek başına çıkarmayı nasıl becerdin?"

Catherine gözlerini kaçırdı. "Baloda bağları gevşemişti. Tüm o danslardan falan sonra..." Devamını getirmedi, şekerli çayını alıp konuyu değiştirdi. "Bence sabah gidip şu ayakkabı dükkânına bir bakalım. Pastanemizin yerini tekrar bir görmek istiyorum."

Mary Ann gülümsedi ama kuşkulu bir gülümsemeydi. "Güzel bir gezme olur, Leydi Catherine."

Cath ilk kez o zaman, planlarının gerçekleşebileceğine -gerçekleşeceğine- tüm kalbiyle inanan tek kişinin kendisi olduğunu fark etti. Mary Ann'i de ikna etmek zorunda kalacağını hiç düşünmezdi.

Fakat sonra gözünün önünde bir sahne canlandı: Kupa Kralı önünde duruyor, ellerini tutuyordu. O minik tombul ellerin ellerini tutması düşüncesine yüzünü buruşturdu. Ve sonra Kral talebini dile getirecek, ondan karısı olmasını isteyecekti. Ne birazcık tutku ne romantizm, ne aşk. Kral'ın bunu söylerken nasıl gülümseyeceğini adı gibi biliyordu. O yayvan, o şen, o beklenti dolu gülümseme.

Catherine'in midesi buruldu.

Ona evet diyebilir miydi?

Çayından bir yudum aldı ve aklına daha önemli bir soru takıldı.

Ona hayır diyebilir miydi?

BÖLÜM 9

AYAKKABICININ VİTRİNİNDEKİ CAMDA *Tahliye Nedeniyle Zararına Satışlar* yazıyordu. *Ayakkabılar Dükkândan Ayağınızda Çıksın.*

Catherine'le Mary Ann, caddenin karşısında, Cath'in dantel güneş şemsiyesinin altında duruyor, içeri girmek için cesaretlerini toplamaya çalışıyorlardı.

Sessizliği Cath bozdu. "Mükemmel," diye fısıldadı ve geniş vitrini işaret etti. "Şurada kristal tabanlar üstünde düğün pastaları, doğulmamış gün pastaları hayal et. Ortada da beş katlı, üzerinde çeşit çeşit şekerlemelerle, kurabiyelerle dönüp duran, taze çiçeklerle süslü bir servis tabağı. Ah, kesinlikle harika olurdu, öyle değil mi?"

Mary Ann kulağına eğildi. "Emin olmak için yine de vitrini bir ölçmem lazım ama on katlı bir servis tabağı bile sığar bence. Nasıl ilgi çekeceğini hayal etsene. El ilanı da dağıttık mı... Ah, Cath, aptal bir hayal dediğim için çok özür dilerim. Burası gerçekten bizim pastanemiz olacak, değil mi?"

"Tabii ki olacak. Vitrine KUPALAR DİYARI'NIN EN LEZZETLİ TARTLARI VE TATLILARI yazacağız."

İkisi aynı anda iç geçirdi. Yanlarından geçen bir kurbağa-uşak onlara garip bir bakış attı, uzun diliyle gözbebeğini yaladıktan sonra yoluna devam etti. Ayakkabıcı, pencerelerinde çiçek saksıları olan saz çatılı binaların olduğu, arabaların gelip geçtiği parke taşlı sevimli bir sokaktaydı. Hava açık ve güneşliydi, kasaba her zamankinden daha kalabalık görünüyordu. Yakındaki pazardan gelen küfeler soğan ve turpla doluydu. Hemen köşede bir okul inşa eden marangoz karıncalar çekiçlerini sallarken keyifle ıslık çalıyorlardı. Gelip geçenlerin Gıllıgış'tan bahsettiğini duydularsa da, Kupalar Diyarı halkının âdeti olduğu üzere, sanki dün yaşanmış değil de asırlar önceye dayanan bir efsaneden konuşuyor gibilerdi.

Cath her gün buraya gelmekten mutlu olacağına emindi. Kaya Kaplumbağa Kovuğu'ndaki malikâneden, Kupalar Diyarı Sarayı'ndan uzakta, ana caddede basit bir hayat yaşayabilirdi.

Gözleri köşedeki sokak göstericisine takıldı. Bir boru balığı gelip geçenlere borusunu çalıyor, boru ağzının önündeki açık kutuda bozuk para topluyordu. Normalde müziği akla Beyaz Tavşan'ın trompetini getirmeliydi ama nedense Cath'in aklına Jest ve flütü geldi.

Derken yeni bir hayal davetsizce ve beklenmedik bir şekilde düşüncelerine sızıverdi.

Mary Ann'le ikisi. Pastaneleri. Ve... Jest. Müşterileri güldürüyor ya da saraydaki bir davetten sonra eve dönüyordu.

Bu öyle mantıksız, öyle saçma bir hayaldi ki Cath hemen bu hayalden sıyrıldı, bunu düşündüğü için bile kendini azarladı. Saray soytarısını doğru düzgün tanımıyordu bile ve saçma sapan birkaç rüya bir yana, onunla gerçek hayatta birlikte olmayı düşünmesi için ortada bir sebep yoktu.

Yine de, eğer bir markinin kızı olmasa, Kral ona talip olmasa... saray soytarısının ona çok daha fazlasını ifade etmesi o kadar da saçma ve imkânsız gelmiyordu.

Bu onun geleceği olabilir miydi? Bu onun kaderi olabilir miydi?

Bu ihtimalin onu nasıl heyecanlandırdığına kendisi bile şaşırdı.

"Cath?"

Olduğu yerde sıçradı. Mary Ann kaşlarını çatmış, ona bakıyordu.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Mary Ann.

"Kimi?"

"Boru balığını?"

"Ah, hayır, ben sadece... müziğini çok beğendim." Çantasından bir bozukluk çıkardı. "Hadi dükkânın içine de bakalım, değil mi?"

Mary Ann'in cevabını beklemeden bozukluğu boru balığının kutusuna attı ve dükkâna doğru yürümeye başladı.

Kapıyı açmalarıyla birlikte şekerli bir duman bulutu üzerlerine hücum ederek sokağa süzüldü. Cath elini sallayarak dumanı savuşturdu ve içeri adım attı. Kapının üzerinde bir çan asılıydı ama uyuyakalmıştı ve kapıyı artlarından kapattıklarında bile horlamaya devam etti.

Cath güneş şemsiyesini indirdi ve dumanlı, puslu dükkâna göz gezdirdi. Zemin, bale ayakkabısından binici çizmesine, demir nallardan palete her türden ve her boydan ayakkabılarla kaplıydı. Düz bej duvarlarda son otuz yılın ayakkabı modasını gösteren ilanlar asılıydı. Işıklandırma zayıftı, içerisi tozluydu. Deri ve ayak kokuyordu.

Tezgâhın arkasında ayakkabıcı Bay Tırtıl bir tabureye tünemişti ve nargile tüttürüyordu. Cath'le Mary Ann ayakkabıların arasından zikzaklar çizerek ilerlerken Bay Tırtıl uykulu gözlerini kırpıştırdı. Tezgâhın üstünde, önünde bir çift deri çizme duruyordu. Ayakkabıcı her ne kadar çizmeden ziyade nargileyle meşgul görünse de Cath onu rahatsız etmek istemedi, mekânı enine boyuna incelemeyi tercih etti.

Zihninde bu küçük ve karanlık dükkânı boşalttı, temizledi. Duvarları çubuk şekerler gibi krem ve turkuaz rengine boyadı, pencerelere şeftali şerbeti renginde uçuş uçuş perdeler astı. Hemen girişe üç küçük masa, her birinin üstüne beyaz cam vazolar, içlerine sarı çiçekler koydu. Lekeli, küflü halıyı cilalı mermer karolarla değiştirdi ve ayakkabıcının eski ahşap tezgâhının yerine içi tepeleme pastalar, zencefilli çörekler, turtalar, çikolatalı ayçörekleriyle dolu cam bir vitrin yerleştirdi. Arkadaki duvara, her biri taze ekmeklerle dolu sepetler sıralanacaktı. Kendini cam vitrinin arkasında, unlara bulanmış pembe pötikareli önlüğüyle görebiliyordu. Bir kavanoza bisküvi dolduruyordu ve Mary Ann de onun önlüğünün sarı olanıyla yeşil bir kutuya on tane kurabiye yerleştiriyordu.

Cath derin bir nefes aldı, çikolata ve pişmiş çörek kokusu beklerken ciğerlerine dolan nargile dumanıyla öksürmeye başladı. Elini ağzına götürüp öksürüğü bastırmaya çalıştı ve tekrar ayakkabıcıya döndü.

Bay Tırtıl onları izliyordu. Önündeki çizmeye dokunmamıştı ama yakından bakınca Cath onun dizi dizi mini ayaklarında farklı farklı ayakkabılar olduğunu gördü.

"Siz," dedi adam tembelce, "kimsiniz?"

Cath en etkileyici -annesinden öğrendiği en ikna edici- gülümsemesini takındı ve ayakkabıların arasından geçerek tezgâha biraz daha yaklaştı. "Ben Catherine Pinkerton. Hizmetkârımla buradan geçerken vitrindeki yazıyı fark ettik. Siz boşalttığınızda dükkâna ne olacağını merak ediyordum. Burası eğer uzun süre boş kalırsa çok yazık olur."

"Yazık falan olmaz," dedi Bay Tırtıl aksi bir sesle, ardından nargilesinden bir nefes daha çekti.

"Ah, ben aslında mahalle için öyle olacağını söylemeye çalışmıştım. Tabii kimse kurulu işi bozulsun istemez ama siz, ıı, emekliliği dört gözle bekliyorsunuzdur eminim, değil mi?"

Bay Tırtıl ona uzun uzun baktı, Cath tam artık cevap vermeyeceğini düşünmeye başlamıştı ki "Ormanda küçük bir arazi aldım, nihayet tek başıma huzur içinde orada yaşayacağım," dedi.

Cath onun devam etmesini beklediyse de galiba tüm söyleyeceği buydu. "Anlıyorum," dedi Cath sonunda. "Çok hoş." Duman yüzünden hâlâ boğazı batıyordu, öksürüp boğazını temizledi. "Bu binanın sahibi siz misiniz?"

"Hayır," dedi Bay Tırtıl. "Uzun yıllardır Dük'ün kiracısıyım."

"Dük mü? Lord YabanDomuzu'nu mu kastediyorsunuz?"

"Evet, o baş ağrısı." Ayakkabıcı sanki bu konuşma onu fena hâlde sıkmaya başlamış gibi esnedi. "Onu severim aslında. Kendi hâlinde biridir. Geri kalanınız gibi gürültücü değil."

Cath yüzünün asıldığını gizlemeye çalıştı. Adamın haksız yere onlara hakaret etmesi bir yana, dükkân sahibinin tanımadığı biri olması ümidi suya düşmüştü. Keşke dükkân sahibi, her şey rayına oturuncaya kadar bu işten diğer aristokratlara ya da annesiyle babasına bahsetmeyecek biri olsaydı. Babasından pas-

tane açmak için borç ya da bu iş için çeyizini kullanma izni istemeye henüz yüzü tutmamıştı.

Öte yandan Bay Tırtıl bir konuda haklıydı en azından. Lord YabanDomuzu pek öyle milletin işine burnunu sokan bir tip değildi, belki de bu konuda dedikodu yapmayacağına güvenebilirlerdi.

Mary Ann ona yaklaştı. "Siz boşalttıktan sonra dükkânı tutmak isteyen birileri var mı, biliyor musunuz?"

Bay Tırtıl gözlerine yavaşça ona çevirdi. "Sen kimsin?"

Mary Ann ellerini eteğinin önünde kavuşturdu. "Adım Mary Ann."

Tırtıl yeniden esnedi. "Burayı kimin kiralayacağı beni ilgilendirmez, bundan sonrası Dük'ün sorunu."

"Anlıyorum," dedi Mary Ann. "Ama... Yani burada bir pastane iş yapar mı sizce, ne dersiniz? Diyelim ki tüm Kupalar Diyarı'ndaki en iyi pastane olsa..."

Tırtıl yanağını nargilenin ucuyla kaşıdı, cildini acıbadem kurabiyesi gibi kırıştırdı. "Eğer ıslak kek yaparsa... Ben sadece ıslak kek severim."

"Ah, yaparız," dedi Cath. "Hatta Ayna'nın bu tarafındaki en iyi ıslak keki yapmak için şeker pekmezi kuyusunu bile arayıp bulurum."

Cath neşeyle gülümsedi ama Tırtıl gayet ciddi bir ifadeyle onu süzmekle yetindi. "Pekmez kuyusu sadece bir efsane," dedi.

Cath'in neşesi söndü. "Evet, elbette. Ben, ıı, şaka yapmıştım sadece."

Bu eski bir efsaneydi. Şeker pekmezi kuyusundan içen kişinin yaralarının anında iyileşeceğine ve gençleşeceğine inanılır-

dı. Tek problem, pekmez kuyusunun nerede olduğu hakkında kimsenin en ufak bir fikri olmamasıydı. Bazıları kuyunun Ayna labirentinde olduğunu söylüyordu. Ama kuyu sürekli yer değiştiriyordu ve bulmaya çalıştıkça daha derinlere gidip kaybolmak işten değildi. Bazıları da sadece en ümitsiz ruhların pekmez kuyusunu bulabileceğini söylerdi. Öte yandan çoğu kişi, tıpkı ayakkabıcı gibi, böyle bir kuyunun hiç var olmadığına inanıyordu.

Bay Tırtıl homurdandı. "Hiç komik bir şaka değildi."

"Komik olmadığını biliyorum."

"O zaman niye şaka yaptın?"

Cath tereddüt etti. "Ben sadece... Iıı, evet, ıslak kek satacağız."

Bay Tırtıl ona baktı, baktı, sonra nargileyi yeniden ağzına götürdü.

"Evet," diye mırıldandı Cath. "Iıı, yardımlarınız için teşekkürler."

Dönüp Mary Ann'in kolunu tuttu, onu dışarıya sürükledi. Kapıdan çıkarlarken zil birkaç kez uykulu uykulu homurdandı.

Basamakları inerlerken Mary Ann bonesinin iplerini önünde bağladı. "Bu kadar uzun süre bu işi sürdürebilmiş olması resmen mucize."

"Kesinlikle," dedi Cath ama artık yaşlı ve huysuz ayakkabıcıyı düşünmüyordu. "Sence Dük dükkânını bize kiralamayı kabul eder mi, ne dersin?"

"Kim bilir?" dedi Mary Ann. "Umarım meseleye bir iş adamı gibi yaklaşır ve iş planımıza, finansal beklentilerimize bakarak bir karar verir."

Cath başını iki yana salladı. "Senden başka kimse böyle şeyleri düşünmez. Dük'ün benden öyle pek hoşlandığını sanmıyorum. Öte yandan benim bir asilin kızı olduğumu ve dükkân aramak yerine koca aramam gerektiğini biliyor. Yani iş konusunda bana yardım etmesinin başına dert açacağını düşünebilir." Cath başını gökyüzüne doğru çevirdi, Dük'ün onlara burun kıvırdığını görür gibi oldu.

"Eğer önce babanın iznini almazsak."

"Evet."

Cath'in göğsü sıkıştı. Ne zaman annesiyle babasına bu fikri açmayı düşünse hep böyle oluyordu. Tam bu noktada hayal ile gerçek tıpkı yağla su gibi birbirine karışmayı reddediyordu. Pastanenin, para vermeye ya da en azından izin vermeye değecek bir yatırım olduğuna onları ikna etmek için neler söyleyeceğini kaç defa hayal etmeye çalıştıysa da... onlara hiç evet dedirtememişti. Hayalinde bile!

O hâlâ bir markinin kızıydı.

Ama bir süre daha, kısa bir süreliğine de olsa, planlarına onlarsız devam edebilirdi.

"Neyse, yakında cevabı öğreneceğiz," dedi Cath ve arabalarına doğru yürürlerken güneş şemsiyesini açtı. "Bu öğleden sonra Dük'ü görmeye gideriz."

Tuskany Dükü En Asil Pygmalion Yabandomuzu, bir tepenin üzerinde, kiremit rengi çok güzel bir evde oturuyordu. Evin çatısına yarım düzine baca sıralanmıştı, araba yolunun iki yanında göz alabildiğine elma ağaçları uzanıyordu ve Catherine nereden geldiğine emin olamasa da havada samanların o tatlı

kokusu vardı. Cath'le Mary Ann bir kez daha uşağı arabada bırakıp eve doğru yürümeye başladı. Cath davet kartını yanına almıştı, Mary Ann'se kucağında Cath'in böyle ani durumlar için buz kutusunda sakladığı minik kekleri taşıyordu.

Kapıyı kâhya açtı.

"İyi günler," dedi Catherine davet kartını uzatarak. "Dük beyefendi evdeler mi acaba?"

Kâhya eve misafir gelmesi, hele de Dük'ü görmeye birilerinin gelmesi çok olağan dışı bir şeymiş gibi bir an afalladı. "Iı, beben bir bakayım," diye kekeledi kartı alarak. Ardından onları kapı eşiğinde bırakıp evin içinde gözden kayboldu.

Dakikalar sonra kâhya geri döndü ve onları bir salona aldı. Kenardaki büfenin üstünde bir kâse elma duruyordu ve oda rahat -aslında eski- mobilyalarla döşenmişti. Cath bir koltuğa oturdu, Mary Ann dışarıda hanımına eşlik eden saygılı bir hizmetçinin yapacağı şekilde ayakta dikildi.

"Çay alır mıydınız?" diye sordu kâhya. Şimdi gözleri parlıyordu, kapıdaki tereddütlü hâlinin yerini heyecanlı bir telaş almıştı. Catherine'in anladığı kadarıyla çok ender gelen misafirleri memnun etmek istiyordu.

"Çok iyi olur, teşekkür ederim."

Kâhya koşturarak salondan çıktı. Kapıyı arkasından kapatmıştı ki başka bir kapıdan Dük girdi.

Kadife bir robdöşambr giyiyordu ve bir toynağında Catherine'in kartını tutuyordu. Önce Catherine'e, ardından Mary Ann'e baktı ve gergin omuzları hayal kırıklığıyla hafiften çöktü.

Catherine ayağa kalkıp reverans yaptı. "İyi günler, efendim."

"Leydi Pinkerton. Bu ne sürpriz." Ona yeniden oturmasını işaret etti ve karşısındaki koltuğa geçip bacak bacak üstüne attı.

"Umarım ters bir zamanda gelmemişizdir."

"Özel olarak ters bir zaman değil." Cath'in kartını yanındaki gümüş tabağa bıraktı. Kartların toplandığı bu tabağın aynısından Kaya Kaplumbağa Kovuğu'ndaki malikânede de vardı. Tek farkla; onlarınki neredeyse doluydu, bu tabak ise birkaç saniye öncesine kadar boştu. "Bayan Chortle sizin kartınızı verdiğinde ben belki, ıı, yanınızda biri vardır diye düşündüm."

"Biri?" Cath kimi kastettiğini ilk anda anlayamadı. "Ah, annem şu sıralar ziyaretlere yalnız gidiyor. Ama bu yakınlarda size de uğrayacağına eminim."

Dük'ün yassı burnu seğirdi. "Anneniz. Evet. Marki ve Markiz nasıllar?"

"İyiler, teşekkür ederim. Ve sizin..." Cath tereddüt etti. "Sizin haneniz nasıl?"

"Biraz..." O da tereddüt etti. "Biraz yalnız, dürüst olmak gerekirse." Bunu hüzünlü bir gülümseme izledi ve bu bakıştaki bir şey Cath'in kalbine dokundu. Öte yandan Kral'ın partilerinde bir köşede tek başına somurtan, kimseyi dansa davet etmeyen ve tüm sohbetlerden ilk fırsatta uzaklaşan Dük'ün ta kendisi değil miydi?

Fakat o soğuk ve umursamaz hâllerinin ne kadarı kibirden, ne kadarı utangaçlıktandı acaba? Cath bunu daha önce hiç düşünmediğini fark etti.

"Hizmetkârınız oturmak ister mi?" diye sordu Dük, Catherine henüz bir önceki cümleye nazik bir karşılık düşünememişken.

Mary Ann küçük kanepenin ucuna ilişti, derken kâhya da tepside bir demlik ve çöreklerle geri döndü. Çayı koyarken kadının elleri titriyordu. Bakışları Catherine'le Dük arasında mekik dokurken iki kez tepsiye çay damlattı. Dük kaşlarını çattı ve kadına teşekkür edip onu yolladıktan sonra çayına kendisi süt ve şeker ekledi. Ev sahibi tepsiye doğru eğildiğinde Cath onun boynundaki bandajı fark etti.

"Ah, yoksa yaralandınız mı, efendim?"

Dük başını kaldırıp ona baktı, sonra utanarak başını yeniden öne eğdi. "Ufak bir çizik sadece. Kral'ın balosundan bir savaş yarası."

"Ah. Gıllıgış mı yaptı?"

"Evet. Çay?" Bunu Mary Ann'e sormuştu. Mary Ann kibarca kabul etti.

"Yaralandığınıza üzüldüm," dedi Catherine.

"Bense daha narin konuklardan biri yerine benim başıma geldiğine sevindim," dedi Dük. Ardından imalı bir şekilde sırıttı. Cath de gülümsedi ama Dük'ün ne demek istediğini anladığından emin değildi.

Her ne kadar Gıllıgış'la yaşananları çok merak etse de böyle travmatik bir olayı didiklemenin ayıp olacağını düşünerek konuyu değiştirdi.

"Ziyaretimiz kâhyanıza çok sıkıntı verdi diye üzülüyorum. Biraz sarsılmış görünüyor."

"Hayır, hayır, hiç de değil." Dük ona çay fincanını uzattı. "Burada pek misafir ağırlamıyoruz ve, ıı, sizi başka biri zannetti." Dük'ün pembe yanakları birkaç ton daha koyulaştı ve gözlerini Cath'ten kaçırdı. "Çörek de alır mısınız?"

"Teşekkürler." Catherine minik bir çörek alıp fincan tabağına koydu. Artık iyice meraklanmıştı. Kâhyanın kimi beklediğini ya da kimin gelmesini umduğunu sormak istiyordu ama bu onu ilgilendirmezdi, ayrıca da buraya hoşbeş etmeye gelmemişti. Gerçi Dük'ün buna itirazı olmayacağı gibi bir hisse kapılmaya başlamıştı.

Fincanını tabağa bıraktı. "Bugün Mary Ann'le birlikte Bay Tırtıl'ın dükkânına uğradık," diye başladı. "Dükkânı tahliye edeceğini duyunca çok şaşırdım. Ayakkabıcı o sokağın demirbaşlarından biriydi."

"Ah, evet. Bay Tırtıl'ın benim kiracım olduğunu belki biliyorsunuzdur. Onun gidişi beni de çok üzecek."

"O gittikten sonra dükkânla ilgili bir planınız var mı?"

"Henüz yok, hayır." Dük boğazını temizledi. "Fakat bu konu genç hanımlar için çok sıkıcı bir konu olmadı mı? Belki başka bir şeylerden bahsetmek istersiniz. Mesela, ııı..." Gözlerini çayına dikip düşündü.

"Kurdeleler?" diye önerdi Cath.

Dük yüzünü buruşturdu. "Korkarım o konuda pek bilgili sayılmam."

"Ben de öyle." Cath minik çöreğe uzandı. "Ama pasta-çörek yapmak konusunda bayağı bilgiliyim. Pasta yapmanın benim hobim olduğunu biliyor muydunuz?" Çöreği ağzına attı.

"Biliyorum, Leydi Pinkerton. Hatta bir keresinde sizin çilekli..."

Catherine irkildi, öksürmeye başladı. Ağzından fırlayan çörek parçası cup diye fincanının içine düştü.

Çörek tahta gibi kupkuruydu ve tadı bir avuç karabiber gibiydi.

"İ-içinde," diye kekeledi, "ne var bu çö-çöreğin?" Derken tüm vücudu bir hapşırıkla sarsıldı ve bunu üç hapşırık daha izledi. Fincanın kenarından çaylar saçıldı.

"Özür dilerim," dedi Dük, Mary Ann'e bir mendil uzatarak. Mary Ann de mendili hemen Catherine'e uzattı. Ama hapşırık krizi geçmiş görünüyordu. "Sizi uyarmam gerekirdi."

Cath mendille burnunu sildi. Burnunun ucu hâlâ hafiften karıncalanıyordu ama ağzındaki karabiber tadı neyse ki biraz hafiflemişti.

"Uyarmak?" diye sordu Cath, burnu mendille kapalı olduğu için boğuk bir sesle. "Aşçınız bizi öldürmeye çalışıyor olabilir mi, efendim?"

Dük toynaklarını birbirine sürttü, küçük kulakları geriye yattı. "Ah, hayır, Leydi Pinkerton, emin olun öyle bir şey yok. Aşçım karabiberi çok seviyor sadece."

Cath, Mary Ann'in onun için koyduğu yeni çayı hemen aldı. Ağzındaki karabiber tadını çayla biraz daha hafifletmek için sabırsızlanıyordu. Yeniden öksürdü. "Lord Yabandomuzu, aşçınız başka malzemeler de olduğunu biliyor herhâlde değil mi? Hem çöreğe karabiber konmaz ki normalde."

Dük çaresiz bir şekilde omuz silkti. "Ona defalarca söylemeye çalıştım ama, eh, bir süre sonra alışılıyor. Aslında başka şeylerin tadını almaz oluyorsunuz."

Cath çayından bir yudum daha içti. "Ama bu korkunç. Onu neden kovmuyorsunuz?"

Dük'ün gözleri kocaman açıldı. "Kovmak mı? Sırf kötü bir aşçı olduğu için mi? Bu çok zalimce olurdu."

"Ama... o bir aşçı. Onun işi bu."

"Evet. Ve işini yapıyor." Dük rahatsızca kıpırdandı. "Sadece iyi yapamıyor."

Catherine yeniden boğazını temizledi. "Anlıyorum. Evet... Yine de misafirperverliğiniz için teşekkürler." Çay fincanını sehpaya, o korkunç çöreğin yanına bıraktı.

Dük olduğu yerde âdeta çöktü, ziyaretin başındaki kendine güveninden eser kalmamıştı. "Hemen mi gidiyorsunuz?" diye sordu. Buna gerçekten çok üzülmüş görünüyordu.

"Hayır, hayır," dedi Catherine. "Aslında, eğer çok ani olmayacaksa, ben sizden, ıı, bir iyilik isteyecektim."

Dük'ün küçük gözleri daha da küçüldü. "Ne tür bir iyilik?"

"Öyle uygunsuz bir şey değil, emin olabilirsiniz. Daha önce de söylediğim gibi ben tatlı yapmayı çok seviyorum. Yani ben gerçekten bir şeyler pişiriyorum." Yüzünü buruşturarak çöreklere bir bakış attı. "Aslına bakarsanız bu işte bayağı iyi olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor ve tatlılarıma asla karabiber koymuyorum." Cath giderek tuhaflaşan bu konuşmayı hafifletme çabasıyla gülümsedi. Başıyla Mary Ann'i işaret etti; Mary Ann bu arada ayaklanmıştı, elindeki kutuyu Dük'e uzatıyordu. "Bunlar benim yaptığım minik kekler. Bunları size getirmiştik. Umarım beğenirsiniz." Bir an tereddüt etti. "Umarım duyularınız tadını alamayacak kadar körelmemiştir."

"Ben... Çok naziksiniz, Leydi Pinkerton," dedi Dük. Kutuyu açıp keklere iştahtan ziyade şüpheyle göz gezdirdi. "Ama bunlar ne için?"

"Aslında ziyaretimizin sebebi tam da bu. Kupalar Diyarı'nın, lezzetli tatlıların satıldığı bir pastaneye ne kadar ihtiyacı olduğunu düşünüyordum ve düşündüm de, ıı, neden ben bir pastane

açmayayım? Bay Tırtıl'ın dükkânını boşaltacağını da duyunca, acaba orayı bana kiralar mısınız diye merak ettim?" Catherine kendinden emin, rahat bir tonla konuşmaya dikkat etmişti ama sözünü bitirdiğinde Dük'ün yüzü kararmıştı. Cath onun karanlık ifadesini dengelemek için kendi yüzüne daha parlak bir gülümseme yerleştirdi. "Ne dersiniz?"

"Anlıyorum," dedi Dük keklerin durduğu kutunun kapağını kapatıp kutuyu yanındaki masaya bırakırken. "Yani bana misafirliğe gelmediniz aslında." İçini çekti ve çıkan ses iç parçalayıcıydı. Cath yanında Mary Ann'in irkildiğini hissetti.

"Iıı, öyle değil," diye geveledi Cath. "Ne zamandır size gelmek istiyordum, sonra..."

"Tamam, Leydi Pinkerton, sorun değil. Açıklama yapmanıza gerek yok. Pek popüler biri olmadığımı biliyorum. Başkalarına misafirliğe gitmeyi tercih etmeniz normal."

Cath'in göğsü sıkıştı. "Sizi kırdıysam çok üzgünüm."

Dük onun özrünü elini sallayarak savuşturdu ve bir an sonra oturduğu koltukta dikleşti. Şimdi yüzüne, Cath'in balolardan bildiği o buz gibi ifade gelip yerleşmişti. Konuştuğunda da sesinde, daha önce olmayan sert bir tını vardı. "Bu planlarınızdan Marki'nin haberi var mı?"

Cath yalan söylemeyi düşündüyse de sonra bunun pek akıllıca olmayacağına karar verdi. "Hayır, henüz yok."

Dük sarkık gıdısını sıvazladı. "Babanıza büyük saygım var. Onaylamadığı bir işe yardım ederek onu kızdırmak istemem."

"Anlıyorum. Onunla en kısa zamanda konuşacağım ama önce dükkânı ayarlamanın daha iyi olacağını düşündüm. Planlarımızı daha gerçekçi bir şekilde ortaya koyabilmek için."

Mary Ann öne doğru eğildi. "Bu talep, kira sözleşmesinin adil piyasa değeri üzerinden yapılmasına ve binanın tam bir denetimden..."

Cath, Mary Ann'in bacağını çimdikleyerek onu susturdu ama Dük onaylarcasına başını sallıyordu. Hatta Mary Ann'in bu şekilde araya girmesine açıkça değilse de neredeyse gülümsüyordu.

"Evet, elbette," dedi, "bu bir iş neticede." Ağzına karabiberli bir çörek attı. Alt dudağına bir kırıntı yapıştı. Dük çiğnerken Catherine'e bakmadı ve tekrar konuştuğunda çayı neredeyse bitmişti. "Bay Tırtıl orayı boşalttığında sizi dükkân için düşünebilirim."

Cath neredeyse havalara zıplayacaktı. "Ah, çok teşekkür..."

"Ama önce benim de sizden bir ricam var, Leydi Pinkerton."

Teşekkürü Cath'in boğazına, hâlâ kaşınan karabiberlerin yanına takıldı kaldı. Yutkundu ve Dük'ün ömür boyu taze ve karabibersiz çörek gibi bir şey istemesini umdu.

"Tabii," dedi. "Sizin için ne yapabilirim?"

Dük'ün güveni bir kez daha bir peçe gibi üzerinden kaydı, eğer bariz bir şekilde domuza benzemeseydi Catherine onun kurbanlık koyun gibi göründüğünü düşünebilirdi.

"Sizin, ıı, arkadaşınız..." Yutkunduğunda domuz dişleri ortaya çıktı. "Leydi Mearle... Iı, ikiniz arkadaşsınız değil mi?"

Cath ona baktı. Margaret Mearle ile ilişkisine tam olarak arkadaşlık denemezdi ama... "Evet. Evet, ikimiz iyi arkadaşız."

"Acaba siz, ıı, eğer çok fazla şey istemek gibi olmayacaksa, siz acaba, ıı, benim hakkımda ona birkaç güzel söz söyleyebilir misiniz?"

Cath başını yana kırdı. "Leydi Mearle'e?"

"Iı, evet. Görüyorsunuz işte ben..." Yüzü kıpkırmızı kesildi, dudaklarında belli belirsiz, tuhaf bir gülümseme dolaştı. "Ben ondan biraz hoşlanıyorum."

Catherine gözlerini kırpıştırdı. "Leydi Margaret Mearle'den?"

Dük eğer ona baksaydı yüzündeki şaşkınlığı görebilirdi ama boş duvara bakmakla meşguldü. "Öyle harika bir yaratığa layık olabileceğimi düşünmem, onun da bir gün benimle aynı duyguları paylaşmasını ümit etmem çok saçma, biliyorum. Ama ben... Yani o çok mükemmel bir genç hanım, değil mi? Çok akıllı, çok erdemli. O çok, çok..." Hülyalı hülyalı iç geçirdi. "Pembe."

Nihayet cesaretini toplayıp Cath'e baktı.

Catherine ağzını sımsıkı kapattı ve anlayışlı bir ifade takınmak için elinden geleni yaptı.

Dük yeniden gözlerini kaçırdı. "Ama onunla konuşamıyorum bile. Benim hakkımda ne düşündüğünü hayal bile edemiyorum."

Cath, yanağının içini kemirerek geçen yıllar boyunca Margaret'ın Dük hakkında söylediği tüm o küçümseyici sözleri düşündü. Onun çok kibirli, her şeye burun kıvıran biri olduğunu söyler dururdu. Aslında eskiden Cath de Dük hakkında böyle düşünürdü ama şimdi ona haksızlık ettiğini anlıyordu.

Hayal etmekte bile zorlanıyordu. Müzmin bekâr Lord Yabandomuzu'nun bir hanıma ilgi gösterdiğini hatırlamadığı gibi, bugüne dek herhangi birinin tahammül ötesi itici Margaret Mearle'e ilgi gösterdiğini de hatırlamıyordu.

Ama işte... durum tam da buydu.

Cath, Dük'ün yüzündeki ümitsiz ifadeyi bir nebze olsun hafifletmek için gülümsemeye çalıştı. "Sizin hakkınızda seve seve iyi şeyler söylerim, efendim."

BÖLÜM 10

ÇAY PARTİSİ YAKLAŞIRKEN geçen günler işkenceden farksızdı. Catherine, Kral'ı yeniden görünce olacakları düşündükçe içi dehşetle doluyordu. Annesi de en az onun kadar telaşlıydı. Gerçi ikisinin bu ziyarete dair ümitleri ve endişeleri birbirine tamamen zıttı.

Kral'ın kalbini kazanmak için makaron yapmak Cath'e yapılabilecek en adice şey gibi geliyordu zira Kral'ın kalbini kazanmak istediği falan yoktu. Yine de bütün gün mutfaktan çıkmamak için bir bahanesi olduğuna memnundu. Böylece nakış işlemek falan gibi saçma sapan bir şeyle uğraşmasının emredilmesi riskinden yırtmıştı.

Ah, bir de Kral gelgeç gönüllü çıksaydı. Onun öyle aniden ortadan kaybolmasından çok utanmış olsaydı ve teklifini tekrarlamaya cesaret edemeseydi ya da bu sefer en azından baş başalarken teklif etseydi.

Gerçi bu bile Cath'i baştan aşağı ürpertiyordu.

Çay partisi yaklaşırken bir yandan Cath'in korkuları tavan yaparken bir yandan da sabırsızlıktan içi içine sığmaz oldu. Kendine bile itiraf etmek istemese de artık o öğleden sonrayı

iple çekiyordu. Kral için ya da çayır oyunları için değil, hatta minik kekler ve sandviçler için de değil.

Kraliyet jokeriyle tekrar karşılaşmayı heyecanla bekliyordu.

Bir daha rüyalarına da girmediğinden onu tekrar görmeyi çok istiyor, bir dahaki karşılaşmalarını uzun uzun hayal etmeden duramıyordu.

O gamsız gülümsemeyi yeniden görmek, o şen kahkahanın sebebi olmak, o parmakların ensesini yaladığını hissetmek istiyordu.

Durdu, krema sıkma torbasını tepsiden uzaklaştırdı. Tepsinin üzerinde on beş tane bademli beze fırına girmeye hazırdı. Cath'in yüzü kızarmıştı ve bu kez bunun sebebi fırından vuran sıcaklık değildi. Dahası elleri titriyordu ve böyle hassas bir iş yaparken bu kabul edilemezdi.

Gözlerini yumdu, hayalleri uygunsuz okşamalara gelip dayandığı zaman hep yaptığı gibi bu düşünceleri aklından kovaladı. Annesi eğer onun Kral'ın soytarısı hakkında böyle uygunsuz şeyler düşündüğünü bilse küplere binerdi.

Kral. Ah. Cath'in şu anda onu hayal ediyor olması gerekiyordu.

Sinirleri yeniden altüst oldu.

Sıkma torbasını tepsinin yanına bıraktı, çay partisi sırasında böyle hayallere dalıp gitmeyeceğine kendi kendine söz verdi. O bir leydiydi ve Joker de sadece yeni ve değişik bir tipti. Eğer onu tekrar görecekse, ki bu aslında pek olası değildi, onunla medeni bir şekilde sohbet edecekti sadece. Bu flörtlere daha önce kendini hiç kaptırmamıştı. Zaten aralarında uygunsuz bir şey olamazdı.

Gerçi tekrar görüştüklerinde Joker'den yine aynı şekilde etkilenip etkilenmeyeceğini merak ediyordu. Ve bir yanı öyle olmamasını umuyordu. Yine aynı şeyi hissetse bile bunun bir anlamı olmayacaktı. Annesiyle babası onun Joker'le flört etmesine asla izin vermezdi. Üstelik daha Kral konusunda ne yapacağına karar vermiş değildi. Ayrıca öncelikle annesiyle babasını pastane konusunda nasıl ikna edeceğine kafa yorması gerekiyordu. Hayattaki en büyük hayali buydu. Yani en azından limon ağacına kadar öyleydi.

"Bu muhteşem koku ne, güzellik?"

Cath tezgâhtan geri sıçradı. Cheshire, daha doğrusu Cheshire'ın kafası, duvardaki guguklu saatin yüzünün üstündeydi, saatin kolları onun sol kulağını ve bıyıklarını işaret ediyordu, yani saat öğleden sonra ikiydi.

"Selam, Cheshire." Cath kaşlarını çattı. "Guguk kuşunu yememiş olsan iyi edersin."

Cheshire puf diye ortadan kayboldu, derken bu kez tezgâhın üzerindeki pencerenin pervazında, bütün olarak yeniden belirdi. Balkabaklı çöreklerin sebep olduğu turuncu rengi kaybolmuştu. "Öyle bir şey yapmadım," dedi. "Ama şu anda, senin arkan dönükken sana fark ettirmeden şunlardan kaç tanesini yutabilirim diye düşünüyorum."

Cath onu kuşkuyla süzdü.

"Ah, tamam. Aslında fark edip etmemen çok da umurumda değil."

"Bunlar Kral için."

Cheshire gözlerini devirdi. Gözbebekleri bir çocuğun lastik topu gibi fır fır döndü. "Hep de Kral için oluyorlar."

Cath gülümsedi, sıkma torbasını tekrar eline alıp ucundaki fazla hamuru bir mutfak bezine sildikten sonra işine kaldığı yerden devam etti. "Geçen gece baloda konukların dikkatini dağıttığın için çok teşekkür ederim. Zamanlaman mükemmeldi."

"Yaptığım çoğu şey öyle."

"Davetliler bozuldu mu?"

"Leydi Mearle dikkatlerin ona dönmesinden çok da mutlu görünmüyordu."

"Yok, onu sormadım. Benim salonda olmamama bozuldular mı? Kral'ın, ıı..." Yutkundu. "... Evlenme teklif edeceği kişinin ben olduğumu herkes biliyor mu?"

"Herkesin bildiğini sanmam. Gerçi bunun tek sebebi, çoğu kişinin korkunç dikkatsiz olması. Görmüyor, duymuyorlar..."

Cath tuttuğu nefesi yavaşça verdi, son hamuru da sıkıp bitirdi.

"Ayrıca," diye devam etti Cheshire her zamanki o geniş sırıtışıyla, "Kral'ın sonuçsuz evlenme teklifi, sonrasında yaşanan dehşet anlarının gölgesinde kaldı. Gıllıgış'ın saldırdığını duymuşsundur herhâlde?"

Cath kolunun tersiyle alnını sildi. "Duydum, duydum. Böyle bir olaydan sonra hâlâ şu aptal evlenme teklifini düşünmemem gerekir aslında. Şimdiye kadar Gıllıgış'ın gerçekten var olduğuna bile inanmıyordum."

"Sırf seni korkutuyor diye bir şeye inanmamak çok tehlikeli."

Cath tepsiyi fırına yerleştirdi. "Ama biri onu en son ne zaman görmüş ki?"

"Sen ve ben doğmadan çok önce." Kedinin yüzünden hiç eksilmeyen sırıtış, böyle kasvetli bir konuyu daha bile ürkütücü

kılıyordu. "Belki tüm bu süre boyunca hep buradaydı, bekliyordu. Belki de Ayna'nın içinden geçti. Gerçi böyle bir risk aldığını sanmam. Bence gerçeği hiçbir zaman bilemeyeceğiz ama bildiğimiz bir şey var ki canavar şimdi burada ve bunun son saldırısı olduğunu sanmam."

Cath ağzında oluşan acı tadı yutkundu. "Peki ne yapacağız?"

"Biz mi ne yapacağız? Benim herhangi bir şey yapmak gibi bir niyetim yok."

"Tamam, sen hariç o zaman. Ama birileri bir şey yapmak zorunda! Eski efsanelerdeki gibi Kral onu bulup öldürmesi için bir şövalye görevlendirmeli."

Cheshire gırtlağından boğuk bir ses çıkardı. "Kupalar Diyarı'nda tanıdığın böyle bir şövalye mi var?"

Cath bunu bir düşündü. Aklına sadece saraydaki sinek muhafızlar geldi ama onlardan herhangi birinin de karo saray mensuplarından daha uzağa gidebileceğine şüpheliydi.

"Birileri bir şey yapmak zorunda," diye tekrarladı ama artık az önceki ateşli hâlinden eser kalmamıştı.

"Evet, ve o şey de yaşanan korkunç olayı yok saymak ve hiç yaşanmamış gibi yapmak olacak." Cheshire patisini yaladı ve onunla bıyıklarını taradı. "Bildiğimiz tek yol bu."

Cath'in kalbi sıkıştı. Kedinin haklı olduğunu biliyordu. Cath daha önce hiç bu kadar korkunç bir olaya şahit olmamış olsa da, mutlu mesut hayatlarına gölge düşürmek yerine Kupalar Diyarı'ndaki herkesin böyle bir şey hiç olmamış gibi yapmayı tercih edeceğini biliyordu.

"Peki ya kaçırılan o zavallı karo saray mensupları?" diye mırıldandı. "Onlara ne olacak?"

Cheshire'ın sırıtışı hafiften -sadece birazcık, azıcık- solar gibi oldu. "Onlar çoktan bulundu, sevgili Catherine. Dün sabah HiçbirYer Ormanı'nın hemen dışında parçaları bulundu."

Catherine geri çekildi. "Hayır, hayır... Belki onlar değildir... Belki..."

"Onlar. Parçalardan birinin üstünde karo işaretinin bir parçası açıkça görünüyor."

Cath yüzünü buruşturdu ve başını diğer tarafa çevirdi, gözlerini sımsıkı yumdu. Aniden kendini bir çocuk gibi küçücük hissetmişti. Azarlanmış bir çocuk gibi. Gerçi onu ondan başka azarlayan yoktu. İki koca günü, Kral'ı tekrar göreceği için endişelenerek ve Joker'le ilgili hayaller kurarak geçirmişti ve bu arada iki saray mensubu ölmüştü, bir canavar ortalıkta kol geziyordu.

"Dün Tuskany Dükü'nü ziyarete gittim," dedi. "Gıllıgış onu yaralamış. Başka yaralanan oldu mu?"

"Sanmıyorum. Aslında büyük şans. Leydi Margaret Mearle kıl payı kurtuldu."

"Nasıl? Ne oldu?"

"Canavar camı kırıp içeri daldığında sanki... Yani kendimi fazla önemsiyormuşum gibi olmaktan nefret ediyorum ama sanki benim peşimdeymiş gibiydi. Ve ben de o sırada kızın tepesindeydim. Bu yüzden ortadan kayboldum... Bunu içgüdüsel olarak yaptım, ödleklikten değil, emin olabilirsin."

"Tabii, tabii."

"Salonun diğer tarafında yeniden görünür olduğumda Lord Yabandomuzu kendini Leydi Mearle ile canavarın arasına atmıştı."

Cath'in ağzı açık kaldı. "Ne kadar kahramanca."

"Evet. Ve ne kadar ilginç değil mi? Bir kahraman ile bir aptal ne sıklıkla aynı anda aynı vücutta buluşur ki? O canavarın pençeleri bir et bıçağı kadar keskindi ve az kalsın Dük'ün kafasını gövdesinden ayırıverecekti. Şu kadarını söyleyeyim, sadece bir kesikle kurtulduğu için çok şanslı." Cheshire patisiyle kulağını kaşıdı. "Neyse, sonuçta sağlığı yerinde, domuz gibi maşallah."

"Gıllıgış onu öldürmedi yani?"

"Hayır. Sonra doğrudan ziyafet sofrasına ve masanın yanında duran iki saray mensubuna yöneldi. Onları yakaladığı gibi yeniden havalandı ve balkondan uçup gitti. Her şey çok hızlı oldu."

Cath masaya yaslandı. "Burada böyle bir şey yaşanabileceğine rüyamda görsem inanmazdım."

Cheshire'ın sarı gözleri kısıldı, ona baktı, bir kalp atımı daha baktı. Sonra kuyruğundan başlayarak çizgileri yavaşça havaya karışmaya başladı. "Böyle şeyler rüyalarda olmaz, güzellik," dedi boynuna kadar yok olduğunda. "Ancak kâbuslarda olur."

Başı da kıvrıla kıvrıla havaya karıştı ve gitti.

BÖLÜM 11

CATH BAHÇE KEMERİNİN altından geçip Kupalar Sarayı'nın yeşil çayırına adım attığı anda etrafa bakınarak onu aramaya başlamıştı bile. Elinde değildi. Misafirlere göz gezdirdi, boneler ve geniş kenarlı güneş şapkaları arasında üç uçlu soytarı şapkasını görmeye çalıştı. Nefesini tutmuş, onu göreceği anı bekliyordu. Gerçekten onu görebilecek miydi? Jokerler bahçe partilerine katılır mıydı? Bilmiyordu.

Lordlara ve baronlara, leydilere ve konteslere reverans yaparken bir yandan da her yeni biri geldiğinde ya da asillerin renkli kıyafetleri arasında ne zaman gözüne siyah bir şey çarpsa heyecanla o tarafa döndüğü için kendini aptal gibi hissediyordu. Aslında gözlerinin Kral'ı arıyor olması gerektiğini biliyordu. Annesi, Kral geldiği anda Catherine'in ona kendini göstermesini buyurmuştu. Ona eteğinin cebindeki güllü makaronları verecek ve parti bitene ya da parmağına bir yüzük takılana kadar da Kral'ın yanından ayrılmayacaktı.

Bahçede tam bir tur attığı hâlde Kral'ı göremeyince Cath çok rahatladı.

Jest'i göremeyince de hayal kırıklığına uğradı.

Aptal rüyalar. Aptal hayaller. Aptal limon ağacı ve beyaz güller ve...

Ya hiç gelmezse? En güzel yazlık elbisesini boşuna mı giymişti? Bu elbiseyi onun için giydiğini o zaman fark etti.

"Sevgili Catherine, bugün bari uygun bir kıyafet giymişsin."

Cath döndüğünde, Margaret Mearle elinde iki raketle çimlerin üstünden ona doğru yürüyordu. Baştan aşağı sarılar içindeydi ve kafasındaki, açmak üzere olan devasa sarı gül goncası şapka göz alıcıydı.

Catherine başını yana eğerek baktı. Bugün Margaret'ta bir başkalık vardı. Adını koyamadığı bir şey. Cath eğer onu çok iyi tanıyor olmasa, bugün, bu ışıkta, bu şapkayla, Margaret'ın neredeyse...

Tamam, yine güzel değil ama... En azından gözlere eziyet olmadığını düşünebilirdi.

Belki de Dük'ün ona ilgisini öğrendikten sonra onu başka bir gözle gören kendisiydi.

"İyi günler, Leydi Margaret," dedi Cath reverans yaparak.

"Fena bir gün olmadığı düşünülebilir," dedi Margaret. "Gerçi kişi eğer hayal kırıklığı yaşamak istemiyorsa böyle dayanaksız iyimserliklerden kaçınmalıdır. Yine de en azından balo gecesinden daha iyi bir gün olacağını ümit ederim. Başıma gelenleri duydun mu?" Raketleri göğsüne bastırdı.

"Ah, evet, Gıllıgış'ın saldırısını duydum. Ne kadar korkunç olduğunu hayal bile edemiyorum. Yaralanmadığına çok sevindim."

Margaret sıkıntıyla iç geçirdi. "Evet, evet, bayağı korkutucuydu. Ama ondan önce, senin şu korkunç kedinin ne yaptığını duydun mu?"

"Benim... kedim? Cheshire'ı mı kastediyorsun? Ama o benim kedim değil ki."

"Neyse işte, o kedi kesinlikle medeni insanlar arasına karışmaması gereken tam bir baş belası. Umarım bugün onu evde bırakmışsındır?"

Cath hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi görünmeye çalışarak başını yana kırdı. "Ne yaptı ki Cheshire?"

"Ah, hayatım, duymadığına inanamıyorum. Çok berbattı. Hayvan aniden kafamın tepesinde beliriverdi." Margaret baştan aşağı ürperdi.

"Cheshire'ın sana zarar vermek gibi bir niyeti olmadığına eminim. Aslında bana sorarsan seni seviyor bile diyebilirim."

Margaret dudağını sarkıttı. "Umarım öyle değildir. Tek avuntum, Gıllıgış'ın gelişiyle benim felaketimin gölgede kalması. Ah, nasıl küçük düştüm."

"Evet." Catherine bileklerini ovuşturdu ve zavallı karo saray mensuplarıyla ilgili bir şey söylememek için kendini zor tuttu. "Şey doğru mu, ıı, Kral'ın o gece, ıı, evleneceğini söylediği?"

"Ortalık birbirine girmeden hemen önce evlenme teklif etmek üzereydi. O gece çok şey kaçırdın, Leydi Catherine."

"Evet, ne yazık ki öyle. Şeeey, kime teklif edeceğini söylüyorlar?"

"Hiç bilmiyorum. Ben dedikodu yapmam. Dedikodudan emdiğin süt burnundan gelir."

"Elbette. Bu çok doğru bir deyiş." Cath hararetle başını sallıyordu ki Lord Yabandomuzu'nun bahçede Dul Kontes'le dolaştığını gördü. Kontes'in bir eli Dük'ün kolundaydı, diğer elinde ise yumuşak çimlere gömülen bir baston vardı. Kontes ateşli

ateşli bir şeyler anlatıyordu ama Dük'ün bakışları Catherine'le Margaret arasında mekik dokuyor, sonra yere dönüyor, sonra yeniden Margaret'a yöneliyordu. Kat kat gıdılı yüzünde heyecanlı bir telaş vardı.

Catherine boğazını temizleyerek Margaret'a biraz daha yaklaştı. "Şu Gıllıgış'ı anlatsana," diye fısıldadı. "Çok korktun mu?"

"Ah! Bundan bahsetmek zorunda mıyız?" Margaret bir elini alnına götürdü. "Düşününce bile bayılacak gibi oluyorum. Biliyor musun... Canavar camı kırıp içeri girdi ve doğrudan benim üstüme geldi! Neden olduğunu hiç bilmiyorum. İnsan merak ediyor, öyle lanetli bir yaratık acaba kendiliğinden salondaki en ahlaklı, en temiz kişiyi hedef almış olamaz mı?"

"Iıı, evet," dedi Catherine. "İnsan merak ediyor."

"Kesinlikle! Ölene kadar kâbuslarıma girecek. Şimdi bile gözümü kapattığımda devasa çenesini görüyorum, o iri pençelerini açıp kapatırken çıkardığı sesi duyuyorum."

Catherine destek olmak için kızın dirseğini tuttu. "Evet, ama... Kurtarılmışsın diye duydum. Dük kahramanca yardımına koşmuş. Kendini seninle canavarın arasına attığı doğru mu?"

Margaret burnunu çekti. "Daha ziyade aramızdan yeterince hızlı kaçamadı diyelim. O olsa olsa ancak bir yabandomuzu kadar çevik olabilir."

Cath gözlerini kıstı. "Aslına bakarsan bence yabandomuzları gayet hızlı ve atletik..."

"Ah. İşte orada. El salla, hadi, çabuk. Yoksa ondan bahsettiğimizi düşünür." Margaret güya gülümseyerek ama aslında yüzünü buruşturarak Dük'le Kontes'e doğru parmaklarını oynattı.

Dük hemen bakışlarını kaçırdı, büyük çenesini yeşil kravatına gömdü.

Margaret homurdandı. "Kibirli şey."

"Ben acaba kibirli değil de utangaç olabilir mi diye..."

"Böyle yanlış tavırları teşvik etmemeliyiz, Catherine. Bu, at arpadan ölmeden önce arabanın parasını havuçla ödemek gibi bir şey."

Cath bir an bu bilmece gibi cümleyi çözmeye çalıştıysa da sonra hemen vazgeçti. "Senin bilgeliğinde bir kusur bulmak için neler yapmazdım, Margaret."

Margaret alayla güldü. "Ah... Bana sorarsan Kontes onunla flört ediyor. Ne rezil bir kadın."

"Ben o kadar emin..."

"Ben de omurgamda bir sorun varmış gibi yapıp istediğim erkeğin koluna girebilirdim."

"Ama Kontes'in omurgasında gerçekten sorun var."

"Evet. Ve belli ki bir de servetine servet katma arzusu var. Artık Dul Kontes'e değil Tuskany Düşesi'ne reverans yapacağız galiba."

"Bana Dük sadece yaşlı bir hanımın bahçede dolaşmasına yardım ediyormuş gibi geldi."

Margaret ona ters ters baktı. "Sende de ancak bir mantar kadar gözlem yeteneği var, Leydi Pinkerton."

Cath sohbeti doğru rotaya sokmak için çabaladı. "Eh, Kontes flört ediyor bile olsa bence Dük aslında..."

"Ah, olamaz. Bu tarafa geliyorlar." Margaret onlara arkasını döndü. "Oynuyormuş gibi yapalım da bizi esir almasınlar." Elindeki raketi Catherine'in eline tutuşturdu.

"Ama bu kabalık olmaz mı?"

Margaret onu duymazdan gelerek uzaklaştı ve topu -bir kanca burunlu sinekkuşunu- Catherine'e doğru attı. Cath otomatikman karşılamaya çalıştı ama ıskaladı. Sinekkuşu burnunun üstüne yere düştü.

"Üzgünüm, sevgili Catherine!" diye bağırdı Margaret, neredeyse çayırın diğer tarafından duyulacak kadar yüksek sesle. "Bence gerçekten daha fazla pratik yapmalısın."

Cath yere diz çöküp kuşu çimlerin arasından aldı. Avucunun içinde kuşun kanatları titreşti. Margaret hâlâ ısrarla Dük'ü görmezden geliyordu. Bu arada Dük biraz ileride durmuş, hazır yakalanma riski yokken gözlerini Margaret'a dikmişti.

Hemen yanında Kontes, Dük'ün dikkatinin dağıldığından bihaber, bir şeyler anlatmaya devam ediyordu.

"Hadi, Catherine," diye seslendi Margaret. "Atsana artık."

Cath içini çekerek kuşu havaya fırlattı ve Margaret'a doğru vurdu. Bu kez art arda üç vuruş yaptılar. Margaret her vuruşta biraz daha hırslanıyordu. Catherine kendini pek öyle sportif bir tip olarak görmese de rakibinden daha formundaydı. Margaret az sonra harcadığı efordan nefes nefese kalmıştı bile. Yüzü pençe pençe kızarmış ve konsantrasyonla çarpılmıştı. Ve kararlılığı sonunda beceriksizliğine üstün geldi, üçüncü vuruşunda kuş Catherine'in kafasının üstünden uçtu. Cath başını eğdi, sonra kuşun nereye gittiğini görmek için döndü... Sinekkuşu dosdoğru gökyüzündeki kapkara bir kuzguna doğru gidiyordu.

Catherine nefesini tuttu.

Sinekkuşu yarı yolda durdu, minik kanatlarını çırparak bir an kararsız kaldı, sonra başka ne yapacağını bilmediğinden

olsa gerek döndü ve bahçedeki çit labirente doğru uçmaya başladı.

Catherine kuşu umursamadı. Yüreği ağzında, gözleriyle kalabalığı taradı. Yine elbiseler ve yelekler, şapkalar ve boneler...

Onu nihayet masaların arasında gördü. Mandolin çalıyordu ve leydiler yelpazelerini sallayıp çaylarını yudumlarken yüzlerinde güller açarak Joker'i izliyordu. Tepelerinde kuzgun gakladı ve Jest çalmaya devam ederken başını kaldırıp baktı. Kuzgun pike yaptı ve omzuna tünedi.

Başta Cath'i fark etmemiş gibiydi. Fakat Cath ilk kez resmigeçit izleyen bir çocuk gibi ağzı açık bakmaya devam edince Jest de sonunda ondan tarafa baktı.

Gözleri buluştu. Sanki Jest onun tam olarak nerede olduğunu bilirmiş gibi.

Sanki o zaten bir süredir Cath'i izliyormuş, sanki Cath'in onu fark etmesini bekliyormuş gibi.

Aradaki mesafeye rağmen Cath onun gülümsediğini görür gibi oldu.

Birden gerçeklikle tüm bağı koptu. Artık ayaklarının altında yumuşak çimenler yoktu. Artık elinde raket tutmuyordu. Artık saçları terli ensesine yapışmıyordu.

O an bir sorusunun cevabını aldı en azından. Jest'ten yine etkilenmişti.

Bu sadece basit bir çekim miydi yoksa daha güçlü bir kuvvet miydi, Cath'in bilmesi imkânsızdı. Çünkü daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti.

Jest başını çevirdi. Aralarındaki bağ kopunca Cath bu hiç de akıllıca olmayan hâlden kurtulduğu için rahat bir nefes aldı.

Bakışmaları Cath'in ilgisini körükleyecek kadar uzun, açık etmeyecek kadar kısa sürmüştü.

Joker'in seyircileri hızla artıyordu. Hatta maça bahçıvanlar bile çalışmayı bırakmış, onun müziğini dinlemeye başlamıştı. Catherine, annesinin de yüzünde diğer herkes kadar geniş bir gülümsemeyle kalabalığın arasında olduğunu görünce sevindi.

Şarkı bitti, geniş çayırın diğer tarafından Catherine'in kulağına dek ulaşan notalar sustu ve bunu kalabalığın alkışları ve tezahüratları takip etti.

Jest mandolini kolunun altına alıp eğilerek selam verdi. Kuzgun yeniden havalandı ve sebze bahçesine doğru süzüldü.

"Catherine! Sen aval aval nereye bakıyorsun öyle?"

"Ah..." Cath yeniden Margaret'a döndü, parmaklarını raketin ağına geçirdi. "Şeye takıldım, şeye, ıı, kuzguna. Onu gördün mü? Şeydeydi, ıı... Joker... Aaa, Margaret, şapkana bir şey oluyor."

Margaret eliyle şapkasını yokladı. "Ne yapıyor? Söylesene."

"Gonca... açıyor," dedi Cath. Neredeyse Margaret'ın kafası büyüklüğündeki gonca gerçekten de açmaya başlamıştı. Sarı taçyapraklar dışa kıvrıldığında ortasındaki koyu altın renk ortaya çıktı. Yaprakların uçlarıysa sanki şeker kristallerine bandırılmış gibi ışıldıyordu. Dahası Cath'in burnuna yumuşacık, harika bir koku çarptı.

"Ah, o ne kadar güzel bir şapka, Leydi Margaret."

Kontes'in sesini duyunca ikisi de o tarafa döndü. Kontes'in hemen yanında, toynaklarına kadar kızarmış olan Dük duruyordu.

Margaret'ın keyfi kaçtı, burnunu havaya dikti. "Teşekkür ederim," dedi neredeyse kaba bir tonla.

"Onu Kavşak'ın dışındaki şu yeni şapka dükkânından almış olabilir misin?" diye sordu Kontes. "Geçen haftalarda bahsini çok duydum. Ben de bir uğramak istiyordum ama bu yaşımda oralara kadar gidebilmem için önce bana eşlik etmesi için genç bir bey ayarlamam lazım." Muzır bir şey söylemiş gibi gülümsedi ve Dük'ün kolundaki parmaklarını kenetledi.

"Aslında, ıı, evet, oradan aldım." Margaret bunu itiraf etmek zorunda kaldığı için gergin görünüyordu. Omuzları kasılmıştı. "Şöyle ki... doğal olarak... gurur ve kibir günahı... dikkat çekme-cilik... yani gösteriş merakını yenmek için... irade gerekir... yoksa... insan kendine hâkim olmayı bilmeli." Yutkundu. "Amin."

"Amin," dedi Cath, Dük ve Kontes.

Cath boğazını temizledi. "Sanırım Margaret, *can çıkar huy çıkmaz,* demek istedi."

Dük başını kaldırıp bakmaya cesaret etti, Margaret ve şapkası karşısında gözleri kamaşmış gibi bakakaldı. Margaret, tüm kurumuna ve burnu havada duruşuna rağmen, Lord Yabandomuzu ona böyle büyülenmiş gibi bakarken ve kafasında güzel kokulu şapkasıyla, Cath'e bugün ikinci kez o kadar itici değilmiş gibi geldi.

"Huy çıkmaz," diye tekrarladı Dük heyecanla. "Daha fazla katılamazdım."

"Genç leydilerin spor yaptığını görmek çok hoş," dedi Kontes bastonuyla raketleri işaret ederek. "Ben de tam Dük'e, bu çay partisinin şimdiden siyah-beyaz balodan çok daha güzel olduğunu söylüyordum. Kral'ın konuk seçiminde bu yüksek standartları sürdürmesini dilerim. Geçen geceki o ayaktakımı neydi öyle?"

"Ah, evet," dedi Margaret. "Mesela şu korkunç Cheshire Kedisi, değil mi? Kraliyet balosunda bir kedinin ne işi var? Hem de tüm o ortadan kaybolma, yeniden ortaya çıkma ve insanların kafasına oturma numaralarıyla falan. Olacak şey değil."

"Asil leydilere ve centilmenlere büyük hakaret." Kontes elindeki bastonu yeniden otların arasına soktu. "Bay ve Bayan Peter'ı hiç saymıyorum bile." Hayatında ilk kez ıspanak yemeğinin tadına bakacak bir çocuk gibi yüzünü buruşturdu. "Korkunçlardı. Bir daha yollarımız hiç kesişmezse memnun olurum."

"En memnuniyet verici olan ise," diye araya girdi Catherine raketi göğsüne bastırarak "sizin baloda olmanızmış, Dük Hazretleri. Margaret da bana tam sizin gösterdiğiniz cesaretten bahsediyordu. Savunmasız bir leydiyi korumak için kendinizi onunla Gıllıgış arasına atmanız büyük fedakârlık. Gördüğüm kadarıyla bunun kanıtı olan yara hâlâ duruyor." Cath, Dük'ün kravatının kenarından görünen bandajı işaret etti. "Sanki bir hikâyeden fırlamış gibi. Ne kadar romantik. Margaret, sen de Dük'ün çok cesur olduğunu düşünmüyor musun?"

Margaret buna ne cevap vereceğini bilemiyormuş gibi baktı, neyse ki Dük kızarıp bozarmakla öyle meşguldü ki fark edecek durumda değildi.

Derinden gelen, her an kahkaha atmaya hazır gibi neşeli bir ses konuşmaya katıldı. "Tüm kalbimle," dedi Joker, "Kupalar Diyarı'ndaki tüm erkeklerden bu romantizm seviyesini tutturmasının beklenmeyeceğini umarım."

Catherine başını öyle hızlı çevirdi ki az kalsın boynunu zedeleyecekti. Joker zilli şapkasını Dük'e doğru salladı. "Çok zorlu bir rekabet başlattınız, Dük Hazretleri."

"Iıı, ben aslında..." diye geveledi Dük. Küçük burnu titreşti. "Yani her erkek... Leydi Mearle tehlikedeydi ve ben... Emin olun, öyle mühim bir şey değildi..."

"Üstelik de alçakgönüllü," dedi Jest bir kaşını kaldırıp sırayla Catherine'e, Margaret'a ve Kontes'e bakarak. "Bu üç güzel leydiden hangisini etkilemeye çalışıyor olabilir?"

Cath yanağının içini ısırarak başıyla belli belirsiz Margaret'ı işaret etti.

"Ah." Jest eğer Dük'ün seçimine şaşırdıysa bile, topukları üzerinde geriye doğru yaylanırken öyle görünmüyordu.

Kontes elindeki bastonu neşeyle yere vurdu, belli ki adaylar arasında sayılmak gururunu okşamıştı. "Bugünlerde siz tüm genç erkekler kendinizi çok etkileyici sanıyorsunuz, değil mi?" dedi. Nitekim gayet etkilenmişti. "Ama sizi temin ederim benim bir daha evlenmeye hiç niyetim yok. Şu hayatta bir kere evlenmiş olmak bana yeter."

"Bu hepimiz için büyük kayıp," dedi Jest, Kontes'in elini öperek. Kontes daha da mest oldu.

"Siz de çok bilgili Leydi Mearle olmalısınız. Sizin hakkınızda çok şey duydum," diye Margaret'ın elini öperek devam etti Jest. "Ve... Yanılmıyorsam güzel Leydi Pinkerton, değil mi?" Böylece ilgisi yeniden Cath'e döndü. Parmaklarını saran eldiveninin derisi ılık ve yumuşacıktı. Dudakları elinin sırtına şöyle bir dokunup geri çekildi; açıkçası Cath'in kulaklarına kadar kızarmasına değecek bir temas değildi. Ama Jest'in sürmeli gözlerinde şakacı bir bakış oynaşıyordu. İkisinin ortak bir sırrı vardı.

Lord Yabandomuzu yeleğini düzeltti, yeni kazandığı özgüveniyle omuzlarını dikleştirdi.

"Ya siz, Leydi Mearle? Sizin hiç, ıı, evlenme teklifi aldığınızı duyduğumu hatırlamıyorum?"

Cath irkildi. Dük'ün niyetinin kabalık etmek olmadığını biliyordu, aslında bu, isteyeceği son şey olurdu. Ama aniden değişen duruşu ve yüz ifadesi, ümitle sorduğu sorunun sanki Margaret'la dalga geçiyormuş gibi anlaşılmasına sebep olabilirdi.

Ve tabii ki Margaret tam da böyle anladı.

Dük'e ters bir bakış attıktan sonra Catherine'in elinden raketini kaptı. "Bu sizi hiç ilgilendirmez. Hatta kimseyi ilgilendirmez. Ama ille de bilmeniz gerekiyorsa ben kendimi flört, kur gibi önemsiz konuların çok ötesinde görüyorum. Ben zamanımı zihnimi geliştirmek için felsefe çalışarak ve kıyafetlerimin astarına kıssalar iğneleyerek geçirmeyi tercih ederim. Şimdi, eğer izin verirseniz gidip sinekkuşumu bulacağım." Ardından şapkasını düzeltti ve afallamış Dük ile her şeyden habersiz Kontes'i öylece bırakarak sinekkuşunun uçtuğu yöne doğru yürümeye başladı.

"Sorunuzun cevabını tahmin etmekte zorlanacağımızı sanmam," diye espri yaptı Jest ama sesi anlayışlıydı. Dük'e içtenlikle gülümsedi. "Bir dahaki sefere iyi şanslar."

Lord Yabandomuzu içini çekti ve şapkasına dokunarak Catherine'e veda ettikten sonra Kontes'le birlikte uzaklaştı. Margaret gittikten sonra artık onların yanında durmak için bir sebebi kalmamıştı.

"Sohbetinizi böldüğüm için özür dilerim," dedi Jest sesini alçaltarak ve aniden Cath'in kalbi de gümbürdemeye başlayınca onu duymakta biraz zorlandı.

"Özür dilemene gerek yok," diye karşılık verdi. "Niyetim yardım etmekti ama korkarım Dük'e yarardan çok zararım dokundu."

"İyi niyetin akıbeti budur genellikle. Çöpçatanlık hobilerin arasında mı yoksa Dük yardımlarından fayda sağlayan ender şanslı kişilerden biri mi?"

"Ne şanslı ne de şu ana kadar herhangi bir fayda sağladı ama ender olduğu doğru, hatta aslında bu benim ilk çöpçatanlık girişimim. Dük, Leydi Mearle'den çok hoşlanıyor ama bunu göstermekte pek başarılı sayılmaz. Ve Dük'le birbirimize, ıı, karşılıklı yardım etmeye karar verdik. O da bana başka bir konuda iyilik yapacak." Cath omuz silkti. "Biraz karmaşık."

"Demek iyiliğe karşı iyilik, ha? Bunu öğrendiğim iyi oldu."

Jest ona gülümsedi.

Cath de aynı şekilde gülümseyerek karşılık verdi.

"İyilikten bahsetmişken," dedi Jest anlık bir tereddüdün ardından, "az kalsın unutuyordum. Ben seni çağırmam için gönderilmiştim, Leydi Pinkerton."

"Çağırmak mı?"

Jest saray mensuplarını taklit ederek ellerini arkasında kavuşturdu. "Majesteleri Kral seninle konuşmak istiyor."

BÖLÜM 12

CATHERINE İÇİNDE GİDEREK büyüyen bir korkuyla Jest'i takip etti. Kral'la ne konuşacaklarını düşündükçe karnına ağrılar giriyordu. Yine de kendini elinden geldiğince, az sonra alacağı evlenme teklifine hazırlamaya çalıştı.

Fakat ne cevap vereceğini bilmediği bir evlenme teklifine kendini hazırlamak oldukça zordu. Teklifi kabul ederse nasıl perişan olacağını ne zaman düşünse, sonrasında hemen aklına bunun annesiyle babasını ne kadar mutlu edeceği geliyordu. Kim bilir ne kadar gururlanacaklardı. Annesi nasıl da böbürlenecekti...

Joker'in önden yürürken tutturduğu ıslık, geniş omuzları, canlı ve uzun adımları da yaşadığı kararsızlığa pek yardımcı olmuyordu, aksine sebebini çözemediği bir şekilde kan akışını hızlandırıyordu.

Cath'in başı döner gibi oldu. Belki yine bayılırdı. Aniden bu ona hiç de kötü bir fikir gibi gelmedi.

Jest onu şimşirler ve çançiçekleriyle çevrili bir avluya götürdü. Ortada bir süs havuzu vardı ve Kral tıpkı bir ip cambazı gibi kollarını iki yana açmış, havuzun kenarında yürüyordu.

Jest öksürdü. "Majesteleri, Leydi Catherine Pinkerton'ı takdim edebilir miyim?"

Catherine reverans yaptı ve yolda bayılmadığı için kendini lanetledi.

"Teşekkürler, Jest, teşekkürler. Hepsi bu kadar." Kral ellerini kavuşturdu, böylece Jest önce onu, sonra Catherine'i eğilerek selamladı. Cath'in gözlerine bakarken tereddütlü gibiydi, sanki yüzündeki yalvaran ifadeyi görmüş, kafasından geçen sözleri duymuştu: *Lütfen gitme, lütfen. N'olur gitme.*

Jest'in alnı kırıştı.

Cath kendini toparladı, gözlerini kaçırdı.

"Eğer bana ihtiyacınız olursa," dedi Jest, "buralardayım."

Bu sözler görünüşte Kral'a söylenmiş olsa da Catherine onun aslında kendisiyle konuştuğu hissine kapıldı. Yine de avluda uzaklaşan ayak seslerini duyana kadar başını kaldırıp bakmadı.

Böylece romantik bahçede Kral'la baş başa kaldılar. Kral, doğulmamış gün hediyesini açmış da içinden tam istediği şey çıkmış gibi gülümsüyordu.

"Beni mi görmek istediniz, Majesteleri?"

"Evet, öyle istedim, Leydi Pinkerton."

Ağır bir sessizlik oldu, ardından Kral hafifçe öksürdü.

"Bugün bahçeler çok güzel görünmüyor mu? Çançiçeklerini duyuyor musunuz, bugün nasıl da ahenkliler."

Cath kulak kabarttı. Çançiçeklerinin melodisi gerçekten de çok güzeldi, hep doğru notalara basıyorlardı. Ama bu müzik onu sakinleştirmeyi başaramadı.

Kral ona kolunu uzattı. Cath'in onun koluna girmekten ve onunla birlikte sardunyalar, sarmaşıklar, yıldızçiçekleri arasında-

ki patikalara doğru gitmekten başka çaresi yoktu. Kral yine çok neşeliydi, yanında neredeyse zıplayarak yürüyordu. Cath elini onun omuzlarına koyup sakin olmasını söylememek için kendini zor tuttu hatta coşkusunu paylaşıyormuş gibi görünmek için elinden geleni yaptı. Kral'ın, bahçıvanların bir sonraki mevsim için seçtiği çiçeklerden, şarapçısının bu sene mürver şarabı yapacağından ve Marki ile Markiz'in ev sahipliği yapacağı geleneksel Kaplumbağa Şenliği'ne katılacağı için ne kadar heyecanlı olduğundan bahsetmesini dinledi. Şenliğe o da geliyor muydu? Ah, onların kızı olduğuna göre tabii ki geliyordu. Kadril yapacak mıydı? İstiridye avında şansını deneyecek miydi?

Cath kibarca dinledi ama çoğunu duymuyordu bile. Güzelce kâğıda sarılmış makaronlar cebinde onu dibe çeken bir demir gibi ağırlık yapıyordu. Onları Kral'ın ilgisine mazhar olmaya devam etmek için pişirmişti. Evlenme teklifini tekrarlaması için.

Catherine bu sabah onları evde bırakmaya çalışmıştı, güya unutmuş gibi yapacaktı ama annesi fırsat vermemişti.

Fakat Kral'a vermek istemiyordu. Onu teşvik edecek herhangi bir şey yapmak istemiyordu.

Gerçi ne fark edecekti ki? Kral yine de ona evlenme teklif edecekti. Yoksa niye onunla bahçelerde dolaşsındı?

Cath nefes alıp vermeye çalıştı. Açık hava, balo salonundan iyiydi en azından. Hayatı boyunca tanıdığı herkesin önünde olmaktan iyiydi. Burada belki ufak da olsa hayır deme ve suçluluk duygusundan ölmeme ihtimali varmış gibi geliyordu.

Kral her şeyden ve hiçbir şeyden konuşmaya devam ederken bir kemerin, çiçek bahçesinin, kafes işi kamelyanın altından geçtiler. Catherine esnedi. Keşke hâlâ Margaret'la maç yapıyor

olsaydı. Keşke annesi ve arkadaşlarıyla çay içiyor, dedikodu yapıyor olsaydı. Keşke gelir gelmez bir şeyler yemiş olsaydı çünkü midesi ha guruldadı ha guruldayacaktı...

Başka bir bahçeye girerlerken Cath'in gözüne Jest'in o koyu renk kıyafeti takıldı. Söz verdiği gibi gerçekten de uzaklaşmamıştı, yandaki bahçede Maça İki'nin yanındaydı, genç bahçıvan Joker'i hayranlıkla izliyordu.

Jest ona bir kart numarası yapıyordu.

Catherine'in ayakları kendiliğinden o tarafa giden patikaya yöneldi. Jest bu arada elindeki bir deste kâğıdı bir kol boyunca yelpaze gibi açtı, gözle görülemeyecek kadar hızlı bir hareketle çevirdi ve kartlar domino taşları gibi dirseğine doğru aktı. Ardından kartları parmakları arasında hareketli bir zincir gibi âdeta dans ettirdi ve sonunda tekrar bir deste hâline getirdi. Sonra onları havaya fırlattı ve böylece üzerlerine kırmızı-siyah bir konfeti yağmuru yağdı.

Genç bahçıvanın gülüşü, ani bir gak sesiyle yarıda kesildi.

Kuzgun yakınlardaki bir gül ağacından onlara doğru pike yaptı ve Jest'in koluna konmadan önce bir kartı gagasıyla yakaladı. Sonra başını yana kırdı ve gagasındaki kart ortaya çıktı.

Maça iki.

Jest kartı Maça İki'ye uzattığında genç bahçıvan sanki tüm hayatı boyunca bunun yarısı kadar bile özel bir şey almamış gibi sevindi.

"Onu seviyorsun değil mi?"

Cath olduğu yerde sıçradı. Kral'ı tamamen unutmuştu.

Yanaklarına kan hücum etti. "Ha-hayır... Ben... Hayır."

"Bence harika biri."

Cath dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı.

"Bence krallığın bugüne dek gördüğü en iyi kraliyet jokeri."

Cath rahat bir nefes aldı. Tabii ki Kral ona soytarıyı sevip sevmediğini soruyordu. Numaralarını ve şakalarını, illüzyonlarını ve oyunlarını.

Adamın kendisini değil.

Ve tabii ki onu sevmiyordu.

Yani Jest'i.

Sonuçta onu daha tanımıyordu bile.

Yutkundu.

"O çok... eğlenceli," dedi.

"Balodaki gösterisini izledin mi?"

Cath ellerini önünde kenetledi. "Evet, Majesteleri. Çok sevdim. Muhteşemdi."

"Öyleydi, değil mi?" Kral olduğu yerde yaylandı. "Hadi gel. Onu öyle aceleyle göndermemeliydim. Gel biraz eğlenelim."

"Ah... Hayır!"

Fakat Kral çoktan çalıları iterek kendine yol açmıştı bile. "Jest, hey, Jest!" diye seslendi.

Jest şaşkınlıkla başını kaldırdı. Kuzgun, genç Maça İki'nin onu okşamasına izin veriyordu ki Kral'ı görünce kart-bahçıvan saygıyla kendini yüzüstü yere attı ve kuş da ağaçlara doğru havalandı. Kral onları fark etmedi bile.

Catherine geride kalmıştı, elinde olsa hiç gitmeyecek, çalıların arkasına saklanacaktı.

"Tekrar iyi günler," dedi Jest. Sürmeli gözlerini sorarcasına Catherine'e çevirdi.

Cath olduğu yerde büzüldüğünü fark edince santim santim omurgasını dikleştirdi.

"Biz de senin geçen geceki performansından bahsediyorduk," dedi Kral, topukları üzerinde öne arkaya yaylanarak. "Leydi Pinkerton sana hayran."

Catherine irkildi.

Jest bu ifadenin onu ne kadar eğlendirdiğini gizlemeye gerek duymadan ona bir bakış attı. "Beni şımartıyorsunuz, Leydi Pinkerton."

"Çok da şımarmazsınız umarım."

Jest'in yanaklarındaki gamzeler gözden kayboldu.

"Hadi, bizi eğlendirmeyecek misin?" dedi Kral.

"Ah, hayır, hiç gerek yok." Catherine bu fikri savuştururcasına elini salladı. "Eminim başka konuklar vardır... Sadece iki kişi için..." Devamını getiremedi.

Jest kendisine meydan okunmuş gibi Cath'i süzüyordu. "Büyük bir zevkle, Majesteleri," dedi Catherine'e bakmaya devam ederek. "Ama önce belki genç kartı azat etsek?" Eliyle, hâlâ yere kapaklanmış duran bahçıvanı işaret etti.

Kral, bahçıvanı ilk kez görüyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı. "Ah! Ah, evet, evet, çekilebilirsin," dedi başındaki tacı düzelterek.

Maça İki böylece ayağa kalktı, çabucak selam verdi ve elinde Jest'in verdiği kartla çabucak uzaklaştı.

Catherine kendisinin de affını rica edebileceği mantıklı bir bahane bulamayınca Kral'ın onu taş banka oturtmasına izin vermek zorunda kaldı. Aralarına makul bir mesafe koymuştu, yine de Cath'in kalbi hâlâ kelebek kanadı gibi titreşiyordu. Jest,

Kral'ın ona evlenme teklif etmek üzere olduğunu biliyor muydu? Umurunda mıydı?

"Özellikle istediğiniz bir numara var mı, Majesteleri?" diye sordu Jest.

"Hayır, hayır. Hanımefendi ne isterse..."

Cath, Kral'ın ona baktığını hissettiyse de gözlerini kucağında kenetlediği ellerine dikti, Kral'ın bakışına karşılık vermedi. "Becerilerini en iyi sen bilirsin. Seni memnun edecek bir şey muhakkak ki bizi de memnun eder."

Jest onun bu tuhaf rahatsızlığını, her zamanki rahat gülümsemesiyle karşıladı ve kart destesini gömleğinin koluna soktu.

"Beni, güzel bir leydinin yüzünü güldürmekten daha fazla memnun edecek bir şey yok. Fakat içimden bir ses, bunun balo gecesindeki kadar kolay olmayacağını söylüyor."

Cath kızardı.

"Ah, balo gecesinde seni çok sevmiş," diye araya girdi Kral. "Bana öyle söyledi."

"Öyle mi?" dedi Jest içten bir şaşkınlıkla.

"Evet," diye kabul etti Catherine. "Gerçi şimdi, keşke sözcüklerimi daha dikkatli seçmiş olsaydım diye düşünmeden edemiyorum."

Jest güldü. "Sevilmek benim görevim. Sizi hayal kırıklığına uğratmamak için elimden geleni yapacağım." Ardından şapkasını çıkardı, elini şapkasının içine soktu ve Cath'in o gece bahçede gördüğü gümüş rengi flütü çıkardı. Cath'in flütü hatırladığını görünce Jest'in yüzündeki gülümseme daha da genişledi ve alçak sesle fısıldadı. "Bayılmamaya çalış."

Cath kollarını göğsünde kavuşturdu. Yanında Kral'ın oturduğunun, onları izlediğinin, onları dinlediğinin fena hâlde farkındaydı.

Kendine onun pek de akıllı olmadığını hatırlattı ve ilk kez buna memnun oldu. Kral zeki bir adam değildi.

Jest şapkasını tekrar başına geçirdi ve flütü ağzına götürdü. Dudaklarını yaladı ve Cath gayriihtiyari aynı hareketi tekrarladığında kendine lanet etti. Neyse ki Jest'in gözleri kapalıydı, bunu görmüş olamazdı.

Ardından gelen melodi büyüleyiciydi.

Flütten yükselen notalar, Catherine'le Kral'ın, çalıların ve çiçeklerin üzerinde dans etti. Çançiçekleri çalmayı kesti ki müziği dinleyebilsinler. Meltem esmeyi, kuşlar ötmeyi bıraktı. Catherine bir nefes aldı ve tuttu, flütün müziğinin tenine işlediğini, vücudunun her bir milimine yayıldığını hissetti.

Bildiği bir şarkı değildi. Melodi aynı anda hem neşeli hem de hüzünlüydü. Nemli bahar toprağında çiçeklerin açtığını, kışın çıplak bıraktığı dallarda yaprakların belirdiğini görür gibi oldu, havada yağmur kokusu aldı ve ayaklarının altında serin çimleri hissetti. Melodi bir şekilde yenilenmeyi, yeniden doğuşu, güzelliği ve sonsuzluğu çağrıştırıyordu...

... Ve bittiğinde Cath'in yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

Jest flütü indirip gözlerini açtığında Catherine ona bakmaya cesaret edemeyerek yanaklarındaki yaşları sildi. Cebinde mendilini aradı, derken eli çoktan unuttuğu makaron paketine değdi.

Kral da burnunu çekiyordu, sonra alkışlamaya başladı. "Bravo! Bravo, Jest!"

Jest eğilerek selam verdi. "Majesteleri beni onurlandırıyor."

Müziği dinleyen diğer tüm yaratıklar da Kral'ın coşkusunu paylaşıyordu. Cath mendiliyle gözlerini kuruladıktan sonra nihayet başını kaldırıp baktı. Onun yüzünde kibirli bir ifade görmeyi bekliyordu ama bunun yerine o sarı gözlerde umut dolu bir soruyla karşılaştı. Derken yüzünde başka türden bir gülümseme belirdi. Muhtemelen en içten, en gerçek gülümsemesi. Cath'in yüzünde her ne gördüyse buna mutlu olmuştu.

Kral hâlâ coşkuyla alkışlıyordu. "Bu muhteşemdi. Kesinlikle muhteşem. Leydi Pinkerton, sence de muhteşem değil miydi?"

Cath boğazını temizledi ve itiraf etti. "Kesinlikle. Adı ne bu şarkının? Daha önce hiç duymamıştım."

"Korkarım bilmiyorum, leydim," dedi Jest. "Şu anda uydurdum."

Cath'in gözleri büyüdü. *Olamaz!*

"Belki de ilham perim sizsinizdir," diye ekledi Jest o şakacı tonuna geri dönerek. "Bu şarkıyı size adamak isterim, Leydi Catherine Pinkerton. Eğer siz de kabul ederseniz."

Kral neşeyle bağırdı. "Evet, evet, harika olur. Bunu tekrar çalmanı isteyeceğim, ikimizin..." Pat diye sustu.

Cath yanında kaskatı kesildi, mendili avucunun içinde sıktı.

Jest'in şüpheli ifadesi geri döndü.

Kral kadife cüppesinin tokasıyla oynadı, heyecanının yerini mahcup bir fısıltı aldı. "Şeyde, ıı, kraliyet düğününde."

Cath o anda bir tavşan deliğinde gözden kaybolmamak için neler vermezdi.

"Benim için zevktir, Majesteleri," dedi Jest, ilk kez sesinde gergin bir tınıyla. "Yaklaşan düğünle ilgili dedikoduları duy-

muştum. Balatlar söyleyip şiirler okuyacağım bir kraliçem olacağı için dünyanın en şanslı jokeriyim."

Cath kucağında eğip büktüğü mendilden başını kaldırıp Kral'a elinden geldiğince şaşkın bir bakış attı. "Kendinize bir gelin seçtiğinizi bilmiyordum, Majesteleri. Müstakbel kraliçemize tebriklerimi sunmak için sabırsızlanıyorum."

Kral'ın yuvarlak yüzü, tacındaki yakut kalple aynı rengi aldı. "Iıı... Bu... Şeeey... Ben daha, ıı, daha teklif etmedim ama... Siz de buradayken, Leydi Pinkerton..."

"Ah, ne kadar akıllısınız!" diye onun sözünü kesti Catherine ve kendi tiz sesinden kendi bile irkildi. Gözünün ucuyla Jest'in donmuş bir hâlde kalakaldığını gördü ve Kral da gözlerini kocaman açmış, şaşkınlıkla ona bakıyordu. "Böyle bir konuyu aceleye getirmemiş olmanız çok akıllıca. Eminim söz konusu leydi de buna çok memnundur."

Kral ağzı açık ona bakakaldı. "Iı, şeeey, aslında..."

"Sonuçta hiç kimse böyle bir konuda aceleye getirilmekten hoşlanmaz. Şey için, ıı, mutlu bir birliktelik için, flört ve evlilik teklifi mümkün olduğunca ağırdan alınmalı. Korkarım çoğu erkek bu konuda fazla aceleci davranıyor, kadınların daha uzun, ıı, flört dönemi istediğini anlamıyor."

Kral öylece ona bakmaya devam ediyordu.

"Evet, elbette, Leydi Pinkerton çok haklı," dedi Jest. Bunu söyleyiş tarzı, Cath'in ümitsiz çırpınışının yanında çok daha ölçülü ve sabırlıydı.

Kral'la Cath tekrar ona doğru döndü.

"Öyle mi?" diye sordu Catherine.

"Öyle mi?" diye sordu Kral.

"Kesinlikle. Ama sizin gibi bilge bir kral bunu zaten biliyordur." Jest flütü kuşağına soktu.

"Iıı... Evet. Yani zaten biliyorum. Elbette. Ama, ıı, tam olarak neyi kastediyorsun?"

"Leydi Pinkerton'ın da söylediği gibi tüm leydiler flörtü, dansları, aşkın ilk kalp çarpıntılarını uzatmak, elde edip edemeyeceklerini henüz bilmedikleri o mutluluğun hayalini kurmak isterler." Jest doğru kelimeleri ararcasına bir an sustu, sonra devam etti. "Flört dönemi mutlu bir evliliğin temelidir ve hiç kimse bu dönemi aceleye getirmemelidir. Kral bile olsa..." Jest son cümleyi söylerken başını eğdi. "Ama anlaşılan siz bunları zaten biliyorsunuz, Majesteleri."

"E-evet," diye kekeledi Kral. Afallamış görünüyordu. "Ben de hep söylerim. Flört, ıı, temel..."

Cath'in içi büyük bir rahatlamayla, minnetle doldu. Jest ona bir bakış attı ve sorarcasına kaşlarını havaya kaldırdı. Araya girmesinin hoş karşılanıp karşılanmayacağından emin değil gibiydi.

Hem de nasıl hoş karşılanmıştı! Catherine'in minnetini ifade etmeye kelimeler yetmezdi.

"Joker çok iyi açıkladı," dedi Cath. "Evlenme teklifi bir şok olmamalı neticede." Güldü ve kahkahasının onlara da histerik gelmemiş olmasını umdu. "Gördüğüm kadarıyla becerileriniz arasında tavsiyelerde bulunmak da var."

Jest'in gülümsemesi alaycı bir hâl aldı. "Ben hizmet etmek için varım."

Aniden Kral ayağa fırladı. "Buldum!" dedi tazelenmiş bir coşkuyla gülümseyerek. "Hadi kroket oynayalım."

"Kroket?" diye tekrarladı Cath.

"Evet! Kroket. En iyi olduğum spor bu. Biliyorsunuz işte, pek iyi bir dansçı sayılmam. Ve balatlarda ya da şiirlerde de iyi değilim. Ama... Ama yavru kirpiler bana bayılır." Kral bunu daha ziyade bir soru gibi söylemişti ve Cath'e bakarken gözleri parlıyordu. "Sen de birazdan göreceksin, Leydi Pinkerton."

Ardından Kral kendinden emin bir şekilde kroket sahasına doğru yürümeye başladı. Asasını yukarıda tutuyordu, adımlarının hızıyla cüppesinin etekleri arkasında dalgalanıyordu.

Cath, Jest'e döndü. Jest az önce onun kadar gerildiyse bile hiç belli etmiyordu.

"Teşekkürler," dedi Cath.

"Ne için?"

Ardından Cath'in cevap vermesine fırsat tanımadan şapkasını çıkardı ve şapkasıyla bir yarım daire çizerek Kral'ın gittiği yönü işaret etti.

"Hanımlar önden, leydim."

BÖLÜM 13

CATHERINE EN SEVDİĞİ yavru kirpinin omzuna yerleşmesine izin verdi. Dikenleriyle boynunu dürtmediği sürece sorun yoktu. Yanında bir flamingo, sopa gibi tek bacağının üzerinde duruyordu, diğer bacağını tüylerinin içine kaldırmıştı. Nefesi fena hâlde karides kokuyordu, Cath çaktırmadan yan yan biraz uzaklaştı.

Kral, Margaret Mearle ve Jack aynı anda vuruş yapıyordu. Jest'in kirpisi bir süre önce yuvarlanarak önünden geçmişti ve Jest'i tepelerden birinin ardında gözden kaybetmişti. Margaret'ın flamingosu bir çubuk makarnanın kemik yapısına sahipti ve bağırarak zavallıcığı sallayıp dursa da oyunda pek bir ilerleme kaydedebildiği söylenemezdi. Jack ise kendi oyununa bakmaktansa diğerlerinin kirpilerini sahanın dışına yollamakla ilgileniyor gibiydi.

Kral oyuna fena başlamadı. Kirpisi onu gerçekten de seviyordu. Fakat flamingosunun ne yapacağı belli olmuyordu. Catherine onun arka arkaya üçüncü kez kirpiye vurmaya çalışmasını ama flamingonun son anda uzun boynunu kıvırarak kirpiyi ıskalamasını seyretti. Kral mutsuz bir şekilde ofladı, flamin-

goyu cılız bacaklarından tutup salladı. "Buna defalarca çalıştık, seni sersem kuş. Şimdi mi sahne korkun tuttu?"

"Zavallı Majesteleri," diye mırıldandı Catherine kendi kendine.

Yanındaki flamingo gagasını birkaç kez devirdi ve "Elbisenin rengi güzel," dedi yaya yaya.

Cath ona soğukça gülümsedi, flamingonun tüyleriyle aynı renkteki açık pembe dantel elbisesini düzeltti.

Flamingolar ne aptal yaratıklardı.

Nihayet dördüncü vuruşta Kral kirpiyi tutturmayı başardı ve kirpi kroket sahası boyunca uçup tam Sinek Altı'nın ayağının dibine kadar geldiyse de öne doğru yuvarlanıp köprü pozisyonundaki muhafızın altından geçmeye yeltenmedi.

Kral ellerini yumruk yapıp ayağını yere vurdu. "İşe yaramaz şey!"

Öte yandan bu belki henüz oyuna başlamayan Cath'in işine yarayabilirdi.

Muhafızlardan biri köprü pozisyonunda uyuyakalmıştı ve Cath'in kirpisi için kolay bir hedef olacak gibi görünüyordu. Başını kirpisine doğru çevirip göz kırptı. "Ne dersin?"

"Oyun malzemeleriyle strateji yapıyorsun, ha?" Jest'in sesiyle irkildi. Sese doğru döndüğünde onu omzundan sarkan flamingosuyla, bahçedeki heykellerden birine yaslanmış, onu seyrederken buldu. "Bunun kurallara uygun olduğuna emin değilim, Leydi Pinkerton."

Cath eteğini düzeltti. Makaronların sarılı olduğu kâğıt cebinde hışırdadı. "Yenildiğinde hep böyle huysuz mu olursun, Bay Joker?"

Jest başını yana kırdı. "Yeniliyor muyum, Leydi Pinkerton?"

Cath omuz silkti, gözleriyle sahayı taradı. "Hâlâ oyunda olduğunuzdan bile emin değilim. Kirpiniz nerelerde?"

"İşte şurada." Jest flamingosuyla sahanın köşesini, Margaret'ın kendi flamingosuyla çaresizce kirpisini göndermeye çalıştığı ve beceremediği yeri işaret etti.

Margaret'ın öfkeli bağrışı onlara kadar geldi... "SENİ LANET KUŞ, BİR KERECİK OLSUN ŞUNA DÜZ VURAMAZ MISIN?" Flamingosunu yeniden savurdu ve kuşun gagası kirpiyi sıyırarak onu Jest'in kirpisinin bayağı bir uzağına gönderdi.

"Tamam, belki kazanıyor olabilirsin," diye mırıldandı Catherine.

"Ama görüyorum ki sen oynamıyorsun. Bize katılmaz mısın?"

"Saha çok kalabalık. Ben boş olduğunda vuruş yapmayı seviyorum." Omzundaki kirpinin dikensiz çenesini kaşıdı.

"O zaman sizi bırakayım da strateji yapmaya devam edin."

Jest sahaya doğru yürürken Cath arkasından hafiften bir hayal kırıklığıyla baktı.

Margaret bir sonraki kaleye geçmiş, Jest'in kirpisinin önünü açık bırakmıştı. Jest hiç vakit kaybetmeden flamingosunu savurdu, kirpisini tek vuruşta iki sinek muhafızın altından geçirdi.

Kirpisini orada bırakıp yeniden Catherine'in yanına dönerken Jest bariz bir şekilde kasıla kasıla yürüyordu.

"İyi vuruştu," dedi Cath.

"İtiraf etmeliyim, oyunları leydilerin kazanmasına izin veren centilmenlerden olamadım bir türlü."

Cath güldü. Çıkan tiz ses omzundaki kirpiyi ürkütünce dikenlerinden biri Cath'in kulağının altına battı. Catherine başını

yana çekti. "Korselerin ipleriyle ilgili hatırladığım bazı şeylere bakılırsa senin bir centilmen olduğuna bile şüpheliyim, Bay Joker."

Jest bu yoruma çok incinmiş gibi elini göğsüne götürdü. "Eğer kaba biriysem bile, ben azından dürüst olurdum. Sana gelince, Leydi Pinkerton, sen o kadar dürüst değilsin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kral'ın sana âşık olduğunu bilmediğine inanmamı sağladın."

Cath kızardı ve ona yaklaşıp sesini alçalttı. "Bana âşık falan değil."

Jest bir kaşını kaldırdı. "Soytarı gibi giyiniyor olabilirim ama soytarın olacak değilim."

"Benimle evlenmek istiyor olabilir ya da evlenmek istediğini düşünüyor olabilir. Ama bu birine âşık olmakla aynı şey değil."

Jest'in kaşları çatıldı. "Bu doğru. Fakat onun sana hislerinin iyi bir evliliğin gerektirdiğinden daha az olduğunu düşünüyorsan, en az Leydi Mearle kadar körsün demektir."

"Ah, bak!" diye araya girdi Cath. "Jack, Kral'ın kirpisini saha dışına çıkardı. Fırsat bu fırsat, gidip atışımı yapayım."

"Konuşmaktan kaçıyorsun."

"Hayır, kroket oynuyorum." Cath kötü kokulu flamingosunu kaptığı gibi sahaya yöneldi.

"Leydi Pinkerton?"

Durdu, omzunun üstünden arkaya baktı.

Jest'in yüzünde yumuşak bir ifade vardı ama gülümsemiyordu. "Bence sana kendi çapında çok değer veriyor. Bu konuda bu kadar alçakgönüllü olmana gerek yok. Hiç şüphesiz çoğu leydi,

saygın bir hükümdarın ilgisine mazhar olmaktan büyük memnuniyet duyardı."

Cath gözlerini kıstı. "Ve çöpçatanlık yapıyorum diye benimle dalga geçen de sendin değil mi?"

Sahaya doğru yürümeye devam ederken vücudu baştan aşağı gerilmişti. Sinek muhafızlardan üçünün köprü kurdukları yerlerden ayrıldığını gördü, sahanın kenarında bahisleri topluyorlardı ama onlara ihtiyacı olduğunda geri gelip köprü kurarlardı herhâlde. Kral hâlâ kirpisini arıyordu. Margaret'la Jack berabere gibiydi, Jest de hâlâ öndeydi. Cath başlangıç noktasında durduğunda Jest'in de oyuna döndüğünü gördü ama yürüyüşü şimdi o kadar kasıntı değildi.

Catherine yüzüne düşen saçları üfleyerek uzaklaştırdı. Şu son birkaç günkü davranışlarından dolayı kendine kızgındı. Tüm o rüyalar, fanteziler, hülyalı hülyalı dolaşmalar... Ve hepsi ne için? Doğru dürüst görmediği, doğru dürüst konuşmadığı ve belli ki onu bu süre boyunca aklından bile geçirmeyen biri için. Onu sadece Kral'ın müstakbel eşi olarak gören biri için!

Jest haklıydı. Soytarı gibi giyinen o olabilirdi ama bunca zamandır soytarılık eden Cath'in ta kendisiydi.

Jack'in, boynundan sımsıkı kavradığı flamingosuyla ona doğru yürüdüğünü gördü. Yüzünde karanlık bir ifade vardı. Cath onun yanına ulaşmasını beklerken omuzlarını dikleştirdi, kendini hakaretlere hazırladı.

"Sen daha başlamadın mı?" dedi Jack suçlayıcı bir sesle. "Bunca zaman Joker'le sohbet ederek ne yaptığını sanıyorsun? Oynayacak mısın, oynamayacak mısın?"

"Kiminle konuştuğum seni ilgilendirmez!" diye karşılık verdi Cath en az onunki kadar ters bir sesle. "Ayrıca da başlamak üzereydim. Eğer kenara çekilirsen..."

Jack homurdandı ve sağlam gözüyle Joker'den tarafa bir bakış attı. Ama Jest onlarla ilgilenmiyordu bile. "Ne, onun komik olduğunu falan mı düşünüyorsun?"

Cath gözlerini devirdi. "Hım, ne bileyim, Jack. Sonuçta kendisi kraliyet soytarısı."

"Bence tipi komik." Jack tekrar ona döndü. "Ve sen de öyle, Leydi Pinkerton."

Cath boştaki elini bıkkın bir şekilde salladı. "Bunu açıklığa kavuşturduğun için teşekkür ederim. Şimdi, artık kenara çekilsen de şu vuruşu yapsam."

Jack'in yüzü kıpkırmızı oldu ama yerinden kıpırdamadı. "Yanında tatlı getirdin mi?"

Cath bir an cebindeki makaronları hatırladıysa da sonra başını iki yana salladı. "Bu sefer getirmedim ne yazık ki."

Kupa Oğlan bir an kalmak ile gitmek arasında bocalar gibi göründü, sanki bir şeyler daha söylemek istiyor ama söylemeye değer bir şey bulamıyordu.

Sonunda dilini onaylamaz bir şekilde şaklattı ve sahadan çıktı.

Cath'in omuzları düştü. Jest, Kral ve şimdi de Jack yüzünden yorgun düşmüştü. Artık dikkatini oyuna vermesi gerektiği için neredeyse mutluydu.

Kirpiyi avucuna aldı. "Hadi bakalım," dedi onu başlangıç noktasına -Sinek Dokuz'un önüne- yerleştirirken. Kirpi kıvrılıp top hâline geldi.

Cath flamingosunu göz hizasına kaldırdı, derin nefesler almamaya çalışarak konuşmaya başladı. "Gel seninle bir anlaşma yapalım," dedi. "Sen bana bu oyunu kazanmamda yardım et, ben de bir dahaki gelişimde sana Hindistan cevizli karides getireyim."

"Karides güzel," dedi flamingo.

"Ona ne şüphe." Cath burnunu kırıştırarak flamingoyu bacaklarından tutarak baş aşağı çevirdi, başını yerdeki kirpiyle hizaladı. Nişan aldı. Ve vurdu.

Kirpi ilk iki kaleyi geçti, yumuşak bir şekilde sağa kavis yapıp tepenin üstünde Kral'ın oyuna dönen kirpisinin yanından geçti, solu kıvrılıp iki kaleyi daha geçti ve sonunda durdu. Başını kaldırıp Catherine'e gülümsedi.

Catherine aferin dercesine başını salladı. Şimdiden kendini daha iyi hissediyordu.

"Bravo, Leydi Pinkerton," dedi Kral. Kenardan izleyenler de Kral'ın ses tonunu yakalayınca tezahürat etmeye başladı.

"Kimin kazanıp kimin kaybettiği önemli değil," diye ciyakladı Margaret. "Önemli olan, değişmeden kalmak."

"Ne güzel söylediniz, Leydi Mearle," diye onu övdü Dük, kalabalığın kenarında tek başına durduğu yerden.

"Sana soran olmadı!" diye karşılık verdi Margaret.

Cath kimseyi umursamadan ikinci atışını yaptı ve Jest'i geçti.

"İyi vuruştu," dedi Jest, daha önce Cath'in ona söylediği sözleri aynen tekrar ederek.

Cath onun yanından geçip yürümeye devam etti. "Ah, teşekkür ederim."

"Sonraki oyunda bana şans diler misin?" diye sordu Jest arkasından. "Eğer yumurtayı almak istiyorsam ihtiyacım olacak gibi duruyor."

Cath omzunun üstünden baktı. "Öyle bir şey yapmayacağım."

Jest kirpisine doğru geri geri yürümeye başladı. "Zorlu bir düşmansın ha?"

Jest'in ayağı neredeyse oyundaki kirpilerden birine çarpmak üzereydi, galiba Jack'in kirpisiydi... Cath'in gözleri büyüdü. Fakat geri geri giderken bile Jest ne zaman sıçraması gerektiğini biliyordu. Onun endişesine ve şaşkınlığına güldü, sonra önünü döndü.

Cath başını iki yana sallayarak arkasından seslendi. "Umarım kirpin bu yıl kış uykusuna erken yatar!"

"O zaman ona vurmak daha kolay olur," diye karşılık verdi Jest de bağırarak.

Derken Catherine bir silüetin âdeta yuvarlanarak ona doğru yaklaştığını fark etti. Kral'ın yüzü heyecandan kızarmıştı ve alnında ter damlacıkları parlıyordu.

"Leydi Pinkerton," dedi Kral cüppesinin eteğiyle alnını kurularken. Cath ona mendilini teklif etse mi diye düşündü ama sonra terlediğini fark etmemiş gibi yapmaya karar verdi. "Gördün mü?"

"Iıı..."

"Kirpim, fiyuuv, üç kale birden geçti." Ellerini sallayarak son atışını yeniden canlandırdı. "Muhteşemdi. Sence de öyle değil mi?"

Cath onun kafasını okşayıp "Aferin oğluma," diyerek bir bisküvi vermemek için kendini zor tutuyordu. "Harikasınız, Majesteleri."

Kral mutlu mesut gülümseyerek Jest'in vuruşunu izledi. Cath de Jest'in kirpisine kötü kötü bakarak onun sahanın dışına çıkmasını diledi.

"Jest'le ikiniz neden bahsediyordunuz?" diye sordu Kral.

"Ah. Iı, sizden, Majesteleri. Sizin krokette ne kadar..."

Jest'in kirpisi yeşil sahada vınlayarak uçtu, önünde hiç kale yoktu, ta ki üç sinek muhafız aceleyle yerlerine koşup tam zamanında köprü kurana ve kirpi altlarından geçene kadar.

"... Muhteşem olduğunuzdan," diye cümlesini bitirdi Cath somurtarak.

Kral içini çekti, o da en az Cath kadar hüsrana uğramış görünüyordu. "Eh, sanırım şu anda yeniliyorum."

Arka arkaya üç atıştan sonra Jest'in kirpisi neredeyse bitiş noktasına yaklaşmıştı. Bir atış sonra oyunu kazanacağı garantiydi. Flamingosunu omzuna atıp rahat adımlarla kirpisine doğru yürümeye başladı.

"Aferin, Jest" diye seslendi Kral.

"Teşekkürler, Majesteleri."

Cath dişlerini sıkarak flamingosuyla kendi kirpisine doğru yürüdü.

Hiç bu kadar kararlı olmamıştı, şimdi damarlarında kan yerine hırs dolaşıyordu. Kendini hiçbir zaman rekabetçi biri olarak görmemişti ama bu... Bu başkaydı.

Bu bir şekilde kişiseldi.

Onu sadece bir kez gördükten sonra Joker rüyalarına sızmış, düşüncelerini ele geçirmişti. Ona pastane hayalinde bile başrollerden birini vermişti. Elbette bunu asla kimseye itiraf edecek değildi, hele ki Jest'in onu Kral'ın müstakbel eşi olarak gördü-

günü öğrendikten sonra ölse kimseye söyleyemezdi. Hatta kendi hatırlamaya bile tahammül edemiyordu.

Joker flörtöz zamparanın tekiydi ve onun o çarpık gülümsemesini her gördüğünde Cath daha da dibe batıyordu. Cath onu böyle eğlendirmek için ne yapıyor olabilirdi ki?

O adam buna nasıl cesaret ederdi?

Cath kirpisinin başında yerini aldı ve sahayı inceledi.

Kirpiyle flamingo ona bakıyor, Cath bazıları yorgunluktan dümdüz yere kapaklanmış olan karttan kaleler üzerinden bitiş çizgisindeki kaleye doğru bakarken onu izliyorlardı.

Cath oyuncuları peşinden koşturan diğer kirpilere ve iş birliği yapmayı reddeden diğer flamingolara baktı.

Kirpisine doğru yürümeye devam eden Jest'e döndü sonra.

Ardından gözlerini kıstı, duruşunu sağlamlaştırdı ve flamingonun başını yere doğru eğdi. Kirpi yuvarlanıp top oldu.

"Eğer beni hayal kırıklığına uğratırsan," diye fısıldadı flamingoya, "o narin boynunu bir ağacın gövdesine sarar, güzel bir pembe fiyonk yapar ve bahçıvanlardan biri seni buluncaya kadar orada öylece bırakırım."

Flamingo baş aşağı pozisyondayken ona bakmak için dikkatlice boynunu yukarı doğru kıvırdı. "Pembe fiyonklar güzel."

Cath öfkeyle başını iki yana salladı ve flamingo boynunu geri çekti.

Böylece flamingoyu geri çekti, gözlerini kirpiye dikti ve vuruşunu yaptı. Tüm gücüyle.

Jest son vuruşunu yapmadan bir saniye önce Cath'in kirpisi gidip onunkine çarptı. Jest şaşkınlıkla geri sıçradı, kirpisi ayağının dibinden yuvarlandı, sıçradı ve sahadan çıktı.

Jest başını kaldırdı ve sahanın diğer ucundaki Cath'le göz göze geldiler.

Cath onun afallamış yüzünü görünce keyifle sırıttı, flamingosunu havada çevirdi. Bu oyun artık Kral'ındı.

"Ah, tüh," dedi masum masum.

Cath ardından sahadan çıktı, flamingosunu çamura bıraktı ve masalara doğru yürümeye başladı. Bu muhteşem oyundan sonra şöyle güzel bir fincan çayla bir dilim keki sonuna kadar hak etmişti.

BÖLÜM 14

"NİYE BU ÇORBADA bu kadar çok karabiber var?" diye şikâyet etti Markiz ve kâseyi önünden itti. "Yenecek gibi değil."

"Özür dilerim, leydim," dedi Abigail kâseyi telaşla alırken. "Yeni bir tarifti... Tuskany Dükü vermişti sanırım. Kendi aşçısının spesiyallerinden biriymiş."

Markiz yüzünü buruşturdu. "O adamın açlıktan ölmemesi resmen mucize." Kucağındaki peçeteyi düzeltti, bu arada Catherine'le babası şikâyet etmeden çorbalarını içmeye devam ediyorlardı.

Gerçi Cath kabul etmek zorundaydı ki çorba gerçekten fena hâlde karabiberliydi ve boğazını yakmaya başlamıştı.

"Eee, Catherine?" dedi annesi. "Çay partisini nasıl buldun?"

Cath'in ağzına götürdüğü çorba kaşığı yarı yolda dondu kaldı. Annesinin heyecanlı, ümitli gülümsemesine, kendi endişeli, masum bakışıyla karşılık verdi. "Benim için bir önceki veya ondan önceki çay partisinden farkı yoktu," diye yalan söyledi, ardından kaşığı ağzına götürdü. "Tuzluğu uzatır mısınız lütfen?"

Annesiyle babası çorba kâselerinin ve soslukların üzerinden uzanmak zorunda kalmasınlar diye Mary Ann öne çıkıp tuzluğu Cath'e verdi.

"Olabilir... Ama Majesteleri'yle konuştunuz mu?"

"Ah. Iıı, şeeey, evet, konuştuk. Bahçelerde birlikte bir yürüyüşe çıktık." Bir an durdu, söylemek üzere olduğu şey yüzünden onu suçlayabilirler mi diye tarttı. "Dolaşırken şu yeni jokerle karşılaştık ve bize flütüyle çok güzel bir melodi çaldı."

Bir sessizlik oldu. Duvara yaslı duran büyükbaba saati bir kolunu kaldırıp kır bıyığının altını kaşıdı. Catherine ona baktı ve karabiber acaba mobilyaları da etkiliyor mu diye merak etti.

"Ve?" diye ısrar etti annesi.

"Joker çok yetenekli." Cath yeniden kâsesine eğildi "Bana sorarsanız aslında fazla yetenekli. Doğal olmayan bir şeyler var gibi. Flüt ve mandolin çalmak, kart ve sihir numaralarını, kelime oyunlarını bilmek... Çok da iyi bir jonglör olduğunu söylediğini duydum. Bu kadarı bize kendimizi beceriksiz hissettirmeye yeter de artar bile ve bana sorarsanız becerileriyle bu kadar böbürlenmesi de gerekmiyor. Sonuçta daha sadece iki davete katıldı! Ayrıca şapkasında da bir tuhaflık var sanki, sizce de öyle değil mi? Sanki şekli..." Kaşığıyla havada üç uçlu şapkanın dış hatlarını çizdi. "Sanki şeklinde bir acayiplik var. Bana çok acayip geliyor." Derken başını kaldırıp annesinin sıkkın, babasının şaşkın yüzünü gördü ve gevelediğini fark etti. Aceleyle çorbasından bir kaşık daha alıp ağzına tıktı.

"Evet," dedi annesi. "Bunlar... çok ilginç. Peki soytarı sizi eğlendirdikten sonra ne oldu?"

Cath yutkundu. "Ah. Sonra kroket oynadık."

"Joker ve sen mi?"

"E-evet. Şey, Kral da. Ve birkaç kişi daha."

Annesi rahat bir nefes aldı. "Kazanmasına izin verdin umarım?"

Catherine bu konuda yalan söylemesi gerekmediği için kendini iyi hissetti. "Aslına bakarsanız Kral kazandı."

Çorba götürüldü ve Abigail kızarmış kabak yatağında rosto dilimlerini servis yapmaya başladı.

Annesinin kaşları havaya kalktı. "Sonra?"

Cath bir an düşündü. "Sonra... Biraz kek yedim. Dürüst olmak gerekirse kek biraz kuruydu, değil mi? Ah, ve sonra oyun bitince Jest geldi ve biraz daha flüt çaldı. Gösteriş budalası işte!"

Yine de melodi çok güzeldi ve hâlâ kulaklarında yankılanıyordu.

"Jest?" dedi annesi ve Cath bu ismi onun ağzından duyunca afalladı.

"Ah, pardon," diye geveledi. "Joker. İsmi bu."

Annesi çatalı öyle büyük bir dikkatle masaya bıraktı ki sanki fırlatmamak için kendini zor tutuyordu. "Joker kimin umurunda? Bize Kral'dan bahset, Catherine. Sana ne dedi? Ne yaptı? Makaron yedi mi? Beğendi mi? Nişanlandınız mı, nişanlanmadınız mı?"

Cath cebinde makaronların ağırlığını hissederek olduğu yerde büzüldü. Şimdiye kadar biraz ezilmiş olmalılardı. Tam o sırada yemek tabağı gelince, önüne bakmak için bir bahane çıktığına sevindi. Çatalını kızarmış kabaklardan birine batırdı. "Makaronları vermeyi unutmuş olabilirim," diye itiraf etti kabağı ağzına tıkarken. Sonra şaşkınlıkla bir an kalakaldı. Kabak değildi, üzerine taze kekik yaprakları serpiştirilmiş ve baharatla

lezzetlendirilmiş balkabağıydı. Ve bu kez karabiber miktarı tam da gerektiği kadardı.

Çok lezzetliydi. Bir çatal daha yedi ve ailece Cheshire gibi turuncuya dönüp dönmeyeceklerini merak etmeden edemedi. Yine de bir anda meşe ağacı boyutlarına ulaşmaktan iyiydi. Bir keresinde aşçıları bozuk sakızkabağı aldığında tam da öyle olmuştu.

Kendi tabağıyla ilgilenmeyen annesi inler gibi bir ses çıkardı. "Sinirlerim harap oldu. Kızımın nişanlanmasına ramak kalmıştı... Hem de Kral'la." Elini göğsüne götürdü. "Bu kadarını kalbim kaldıramıyor artık. Bütün gün trompetlerin çalmasını, evlenme teklifinin yapıldığının ve kabul edildiğinin duyurulmasını, dünya gözüyle kızımın taç giydiğini görmeyi bekledim. Ve Majesteleri ile birlikte yürüyüşe bile çıktığınız hâlde o duyuru asla yapılmadı. Kroket! Serenat! Yani romantik bir ortam olmadığı da söylenemez. Tabii eğer... Eğer... Eğer Kral fikrini değiştirmediyse. Ah, Tanrım, ne yapacağız?"

Catherine, Mary Ann'le göz göze geldi ve sırdaşı belli belirsiz bir gülümsemeyle ona destek oldu. Cath de şarabından yudum alıyormuş gibi yaparak ona kadehin ardından gülümsedi.

"Bilmiyorum, anne," dedi kadehini tekrar masaya bırakırken. "Bana evlenme teklif etmedi. Neden etmediği hakkında hiçbir fikrim yok. Balkabağının tadına baktın mı? Muhteşem. Abigail, aşçıya balkabağını muhteşem bulduğumu söyler misin?"

"Elbette, iletirim, leydim," dedi Abigail hafifçe reverans yaparak. "Sanırım bunlar Sör Peter'ın tarlasından."

Cath bir çatal daha yedi. "Öyle korkunç bir adamın böyle enfes bir şey yetiştirebilmesi inanılmaz."

"Yine ne anlatıyorsun?" diye cırladı annesi. "Balkabağıymış! Sör Peter'mış! Kral'dan bahsediyorduk." Elini masaya indirdi. "Ve neden bugün evlenme teklif etmediği hakkında senin bir fikrin olmayabilir ama benim var! Gelin seçiminden şüpheye düştü. İşte bu kadar. Baloda hastalandığını öğrendi ve şimdi senin hastalıklı bir kız olabileceğini düşünüyor. Hangi erkek hastalıklı bir kızla evlenmek ister ki? Nasıl balodan o kadar erken çıkabildin?"

"Kral'ın bana evlenme teklif edeceğini bilmiyordum ve sen o sıkı elbiseyi giymem için..."

"Bu bir bahane değil! Hem şimdi biliyorsun. Bugün biliyordun. Beni hayal kırıklığına uğrattın, Catherine. Daha iyisini yapabileceğini biliyorum."

Cath destek arayışıyla babasına baktı. "Sen de mi böyle düşünüyorsun, baba?"

Babası, dörtte üçü çoktan yenmiş rosto ve balkabağı tabağından başını kaldırdı. Başta afallamış gibi baksa da yüzü hemen yumuşadı, Catherine'e uzanıp elini onun bileğine koydu.

"Elbette, hayatım," dedi, "daha iyisini yapabilirsin. Aklına koyduğun her şeyi yaparsın."

Cath içini çekti. "Teşekkürler, baba."

Babası bileğini şefkatle sıktıktan sonra yeniden tabağına döndü.

Cath, annesini hayal kırıklığına uğrattığını kabullendi ve tabağına dönüp tüm dikkatiyle rostosunu minik parçalara ayırmaya başladı.

"Ayrıca o makaronlardan da çok ümitliydim," diye devam etti Markiz. "Bir leydinin bütün günü mutfakta çalışarak ge-

çirmemesi gerektiğinin farkındayım ama Kral senin tatlılarını seviyor ve makaronun tadına baktığı anda sana en başta niye evlenme teklif etmek istediğini hatırlayacağını düşünüyordum. Onları vermeyi nasıl unutursun?" Ardından Catherine'in tabağına bakıp kaşlarını daha da çattı. "Bence bu akşam yeterince yedin, Catherine."

Catherine başını kaldırdı. Annesi dudaklarını büzmüştü. Babasının başı tabağına eğikti. Onların ardında Mary Ann'le Abigail bu konuşmayı dinlemiyormuş gibi görünmeye çalışıyordu. Cath çatalıyla bıçağını bıraktı. "Tamam, anne."

Annesinin parmağını şaklatmasıyla tabaklar önlerinden alındı. Babasının tabağı da gitmişti ama adamcağız birkaç saniye daha elindeki çatalı sımsıkı tutmaya devam etti. Ancak ondan sonra kaderine razı oldu ve omuzları çöktü.

Odaya çöken sessizlik uzamaya başlamıştı ki Marki aniden canlandı. "Bugün partide harika bir hikâye duydum," dedi peçetesiyle bıyığının kenarlarını silerken. "Kavşak'ın orada tavşan deliğinden yukarı doğru düşmeyi keşfeden küçük bir kız hakkında. Tırmanmaya başladığında vücudu yukarı düşmüş, düşmüş..."

"Şimdi olmaz, hayatım," dedi karısı. "Görmüyor musun, kızımızın geleceğini konuşuyoruz." Sonra homurdandı. "Tabii hâlâ bir geleceği kaldıysa."

Marki'nin yeniden omuzları çöktü, peçetesini masaya bıraktı. "Elbette, hayatım. Ne konuşulacağını sen daha iyi bilirsin."

Catherine kaşlarını çattı. Şu hikâyeyi çok merak etmişti aslında.

Markiz dilini şaklattı ve yeniden söze girdi. "Evlilik çağında bir kız evlat sahibi olmanın ne kadar yorucu olduğu konusunda

kimse insanı uyarmıyor. Üstelik şimdi bir de ilgilenmem gereken bir şenlik var. Eğer şu evlilik meselesi hallolmuş olsaydı her zamanki gibi kendimi şenliğin hazırlıklarına adayabilirdim ama şu anda her iki konu da benim ilgime muhtaç ve ikiye bölünemeyeceğime göre bu yıl şenlikle layıkıyla uğraşamayacağım."

Catherine, Mary Ann'in kendini tutamayıp gözlerini devirdiğini gördü. Kaplumbağa Şenliği'nin ev sahibi Marki ile Markiz olsa da sonuçta bütün işi hizmetkârlar yapıyordu.

"Haklısın, anne," dedi Catherine.

"Üstelik şimdi bütün krallıkta Gıllıgış paniği yaşanırken daha da zor olacak." Annesi ürperdi.

"Evet, çok korkunç," dedi Catherine, gerçi önüne konan ekmek tatlısı yüzünden dikkati biraz dağılmıştı. Buram buram vanilyalı krema kokuyordu. Cath'in ağzı sulandı, kaşığına uzandı.

"Ah, yüce Tanrım, hayır," dedi annesi. "Saçmalama, Catherine. Şenlikte su aygırı gibi görünmek mi istiyorsun? Abigail, kaldır şunları lütfen."

Catherine ışık hızıyla önünden alınan tatlının ardından içini çekti. Avucunu karnını bastırdı, korsenin altında midesini yokladı ve annesinin haklı olup olmadığını merak etti. Gerçekten bir su aygırına mı dönüşüyordu? Canı sürekli tatlı çekiyordu ama bu arzusuna günde en fazla bir, ıı, belki iki kez yenik düşüyordu. Bu o kadar da fazla değildi, değil mi? Hem her ne kadar korsesi aksini söylese de kendini irileşmiş gibi hissetmiyordu. Mary Ann masadaki şarapları tazelerken ona anlayışla gülümsedi.

"Senin bu konuda söyleyecek bir şeyin yok mu, Bay Pinkerton?"

Marki de götürülen ekmek tatlısının ardından en az Catherine kadar üzüntüyle bakıyordu. "Tatlıları geri göndermen hakkında mı?" diye sordu. "Aslına bakarsan bu konuda söyleyecek bir iki şeyim olabilir."

"Hayır, o konuda değil. Gerçi kızının vücudunun sana çektiği sır değil."

"Ben de buradayım," dedi Cath.

Annesi bu bariz gerçeği görmezden gelerek devam etti. "Kızının evlenme ihtimali hakkında söyleyecek bir şeyin var mı diye sordum. Bu ihtimal her geçen saniye biraz daha azalıyor. Bu işler böyle burada oturup somurtmakla olmuyor."

"Şu anda ekmek tatlımı yiyebiliyor olsaydım somurtmazdım," diye mırıldandı Marki.

Annesi derin bir iç geçirdi. "Biliyorsun değil mi, ufukta başka ihtimal yok. Ne flört ne bir şey. Sıfır!"

Cath dudaklarını yaladı ve bu hareketle birlikte beyninde bir ampul yandı; onlara pastaneden bahsetmek için en uygun zamandı. Tam sırasıydı.

Bir daha ikisini bir arada onun geleceğinden bahsederken yakalayamazdı.

Şimdi.

Söyle onlara.

Sandalyesinde daha dik oturdu. "Aslında bir ihtimal daha var, anne. Ben de uzun zamandır size bunu, bu, bu şeyi söylemek istiyordum."

Mary Ann'in gerildiğini hissettiyse de Cath ondan tarafa bakmamaya çalıştı. Onun bu hâlini görmek Cath'i daha fazla germekten başka bir işe yaramayacaktı.

"Son zamanlarda bir şey düşünüyordum... Iıı, aslında bayağı zamandır. Ama sizin yardımınıza ve... desteğinize ihtiyacım var. Hem babam az önce aklıma koyduğumu yapacağımı söyledi ve..."

"Hadi söyle artık, kızım," dedi annesi. "Bütün gece seni bekleyemeyiz."

"Bu, ııı, benim hobimle ilgili. Iıı, pastacılıkla."

Annesi ellerini havaya kaldırdı. "Ah, pastacılık! İşte bu. İşte bu yüzden hiçbir erkek seninle ilgilenmiyor. Bir markinin kızının piyano çalmak, nakış işlemek dururken pasta pişirdiği nerede görülmüş!"

Catherine panikle Mary Ann'e bir bakış attı. Mary Ann önlüğünün kuşağına yeni düğümler atmakla meşguldü.

Yeniden annesine döndü. "Ama... Ama az önce Kral'ın benden hoşlanmasının ilk sebebinin bu olduğunu kendin söylemedin mi? Tatlılarımı seviyor. Bir alanda çok iyi olmam seni de mutlu etmiyor mu?"

Annesi alaycı bir kahkaha attı ama babası onaylarcasına başını sallıyordu. "Tatlılarını ben de seviyorum," dedi. "Doğum günümde yaptığın romlu pastayı hatırlıyor musun? Hani içinde kuru üzüm olan? Keşke bir ara yine yapsan."

"Teşekkürler, baba. Seve seve yaparım."

"Onu teşvik etme!"

"Anne, lütfen. Önce beni bir dinle ve... önyargılı davranmamaya çalış."

Marki merakla öne doğru eğildi. Markiz homurdanarak kollarını göğsünde kavuşturduysa da Cath'e dönüp konuşmasını bekledi en azından. Mary Ann köşede duruyor, kuşağına attığı düğümlerle oynuyordu.

"Merkezde bir dükkân boşaldı," diye başladı Catherine. "Biliyorsunuzdur, ana caddedeki şu ayakkabıcı. Ve ben düşündüm de..."

"Böldüğüm için özür dilerim, lordum."

Cath mecburen sustu. Kâhyaları Bay Penguen her zamanki smokini içinde yemek odasının kapısında duruyordu.

"Bir ziyaretçimiz var," dedi.

"Bu saatte mi?" diye sordu Markiz hoşnutsuz bir şekilde. "Söyle yarın gelsinler."

"Ama, leydim," dedi Bay Penguen, "Kral geldi."

BÖLÜM 15

YEMEK ODASINA BİR kalp atımı, iki kalp atımı, üç kalp atımı boyunca tam bir sessizlik çöktü, derken Cath'in annesi masadan fırladı.

"Whealagig! Ne bekliyorsun? Kalkıp onu içeri buyur etsene!"

"Iıı, evet... Elbette, hayatım." Marki peçetesini masaya attı ve Bay Penguen'in ardından salona doğru yürüdü.

"Biz de hemen geliyoruz. Sakın gitmesine izin verme!" Markiz telaşla Catherine'in üzerine eğilip saçlarını düzeltmeye koyuldu. Sonra Cath'in yanaklarını çimdikledi ve peçetelerden birinin ucunu en yakındaki su bardağına daldırıp kızının ağzını sildi.

Catherine kıpırdandı, kurtulmaya çalıştı. "Yapma! Ne yapıyorsun?"

"Seni güzelleştiriyorum. Kral geldi."

"Evet, ama *beni* görmek istediğini söylemedi."

"Tabii ki seni görmek istediğini söylemeyecek ama niye burada olduğu çok açık değil mi?" Annesi onun yüzünü ellerinin arasına alıp sevinçle gülümsedi. "Ah, benim kıymetli, çok kıymetli kızım. Seninle gurur duyuyorum."

Cath kaşlarını çattı. "Ama daha az önce..."

"Boş ver şimdi az önceyi, Kral burada!" Annesi geri çekildi, iki eliyle birden onu kapıya doğru itekledi. "Hadi, hadi. Doğru salona. Dur, al şunu çiğne." Konsolun üstündeki desteden bir nane yaprağı koparıp Catherine'in ağzına tıktı.

"Anne," dedi Cath nane yaprağını iki kez çiğnedikten sonra ağzından çıkararak, "onunla öpüşmeyeceğim."

"Ah, bu kadar kötümser olmasana."

Bu ihtimalle Cath'in beti benzi attı.

Annesi tarafından itilip kakılarak kapılardan geçti, babasının çalışma odasından geçerek ana salona girdi. Babası ve Kral salonda karşılıklı dikiliyordu, yanlarında Beyaz Tavşan, iki muhafız -Sinek Beş ve On- ve...

Cath'in kalbi ağzına geldi ama kendini içinden azarlayarak kalbini yerine geri gönderdi.

Evet, Jest de siyah soytarı kıyafetleri içinde Kral'ın maiyetinin arasında duruyordu. Ellerini arkasında kavuşturmuş, Catherine'in uzak akrabalarından birinin portresini inceliyordu ama Catherine'le annesi salona girdiğinde hemen doğruldu.

Cath'in göğüskafesinin içinde kalbi davul çalıyordu. Daha nefesini toplayamamıştı ki kulağında da trompet sesi yankılandı ve olduğu yerde sıçradı.

Jest sarı gözlerini yere indirdi.

Beyaz Tavşan trompeti ağzından çekti. "Majesteleri Kupa Kralı!"

"Majesteleri!" diye bağırdı Markiz ve reverans yaptı. Cath de kendini toplamaya çalışarak reverans için eğildi. "Ziyaretiniz bizi çok onurlandırdı! Size çay ikram edebilir miyiz? *Abigail, çay getir!*"

Kral göğsünü bir iki kez yumruklayarak boğazını temizledi. "Bu sıcak karşılama için teşekkürler, Leydi Pinkerton. Fakat kocanız çoktan teklif etti ve ben de istemediğimi belirttim. Fazla vaktinizi almak istemiyorum." Kral her zamanki gibi gülümsüyordu ama bu defaki Cath'in alıştığı neşeli gülümseme yerine daha tuhaf, tedirgin bir gülümsemeydi.

Cath'e bakmaktan özellikle kaçınıyor gibiydi.

Cath'in midesi bulanır gibi oldu ve ilk kez annesinin tatlıyı geri gönderdiğine sevindi.

"Ah, ama en azından oturmaz mısınız, Majesteleri?" Markiz salondaki en şık koltuğu işaret etti. Oraya genellikle Marki otururdu.

Kral minnetle başını salladı ve kırmızı cüppesinin eteklerini savurarak yürüyüp koltuğa oturdu.

Marki ile Markiz de aynı anda koltuğun karşısındaki kanepeye geçti. Annesi uzanıp onu çekince Catherine de oturması gerektiğini anladı.

Sinek muhafızlar ellerindeki mızraklarını yere dayamış, duvara bakıyorlardı. Beyaz Tavşan oturması önerilmediği için biraz içerlemiş görünüyordu.

Ve Jest...

Sessiz ve kıpırtısızdı.

Ve Cath ona bakmadan duramıyordu. Flörtöz zamparanın teki olduğunu bilse de kendine rağmen yine onun büyüsüne kapılmıştı.

Dökülen kırıntıları toplayıp onlardan yeniden kek yapmayı ümit edercesine Jest'e kaçamak bakışlar atıp duruyor, gördüklerinden bir bütün oluşturmaya çabalıyordu.

Kral hemen konuşmayınca Cath'in annesi gülümseyerek öne doğru eğildi ve "Bu öğleden sonraki çay partisinde yine çok eğlendik, Majesteleri," dedi. "Bizi şımartıyorsunuz."

"Teşekkürler, Leydi Pinkerton. Güzel bir toplantıydı." Kral yuvarlak kafasındaki tacı düzeltti. Kendini bir şeylere hazırlar gibiydi.

Kanepenin ucunda sopa yutmuş gibi oturan Catherine de kendini hazırlamaya çalıştı.

Kral onunla evlenmek istediğini söyleyecekti.

Babası kabul edecekti.

Annesi kabul edecekti.

Sonrasını düşünmek bile istemiyordu.

Hayır, sonrasını da düşünmeliydi. İşte oluyordu. İşte buradaydı.

Kral onunla evlenmek istediğini söyleyecekti.

Babası kabul edecekti.

Annesi kabul edecekti.

Ve Catherine...

Catherine hayır diyecekti.

Kendine verdiği bu sessiz sözün ardından bir an bayılacak gibi oldu ama o gün kroket oyununda hissettiği kararlılığı hatırladı ve yine öyle kararlı olmaya çalıştı.

Tabii ki bunu yaparken çok kibar olacaktı. Kral'ın evlenme teklifini olabildiğine nazik bir dille reddedecekti. Alçakgönüllü bir şekilde onur duyduğunu ifade edecekti ve kendini kraliçe rolüne uygun görmediğini açıklayacaktı. İlgisine mazhar olduğu için çok minnettar olsa da muhakkak ki onun için çok daha iyi seçenekler olduğunu ve böyle bir durumda bu teklifi kabul etmeye vicdanının elvermeyeceğini...

Hayır, hayır, hayır.

Kendini kandırıyordu ve bunu bilmekten nefret ediyordu.

Babasının ve annesinin önünde, sevimli Kupa Kralı'nın huzurunda, tüm gözler ümitle ona dikilmişken... Cath hiç şüphesiz evet diyeceğini biliyordu.

Jest'e artık bakamaz oldu. Onun bu odadaki varlığı şimdi acı verici, neredeyse boğucuydu.

"Çay partisinde Leydi Pinkerton'la kroket oynamaktan gerçekten çok zevk aldım," dedi Kral.

"Ah, evet, Catherine de az evvel bize oyunu anlatıyordu," diye karşılık verdi Markiz. "O da çok eğlenmiş. Değil mi, Catherine?"

Cath yutkundu. "Evet, anne."

"Çok yetenekli bir kroketçi." Kral kıkırdadı. "Şöyle bir bakıyor ve kirpiler, hooop, onun göndermek istediği yere gidiyor." Yine kıkırdadı.

Cath'in annesiyle babası da Kral'la birlikte güldü, gerçi Cath babasının neye güldüklerine bir anlam veremediğini görebiliyordu.

"Onunla çok gurur duyuyoruz," dedi Markiz. "Krokette, pasta pişirmekte, daha pek çok alanda çok yetenekli." Annesi ona gözlerinde sevgi dolu bir hayranlıkla baktı.

Cath gözlerini kaçırdı ve yarı aralık kapının ardında Mary Ann'in açık mavi gözleriyle karşılaştı. Mary Ann kızardı ve cesaret verircesine gülümsedi.

"Leydi Pinkerton ve ben, ıı, yeni kraliyet soytarımızla, ıı, çok aydınlatıcı bir sohbet yaptık. Hatırlıyorsun değil mi?" Kral o gece ilk kez Catherine'in gözlerine baktı ve Kral'ın çekingen-

liği bir yana Jest'in adını duyunca Cath kıpkırmızı kesildi ki bu da odadakiler tarafından bariz bir şekilde yanlış yorumlandı.

Annesi, babasını dirseğiyle dürttü.

"Evet, Majesteleri," diye cevap verdi Cath. "Hatırlıyorum."

"Ah, evet, harika. O, ıı... Jest bana bazı önerilerde bulundu ve bunun için minnettarım, ben... Ben düşündüm de... Ve..." Kral, cüppesinin kürk yakasını çekiştirdi. "Ben size önemli bir soru sormak istiyorum, Leydi Pinkerton. Tabii... Lord ve Leydi Pinkerton'a da..."

Markiz kocasının bileğini sıkı sıkı tuttu.

"Hizmetinizdeyiz," dedi Marki. "Sizin için ne yapabiliriz, Majesteleri?"

Cath kanepede büzüldü. Elveda pastane. Elveda sabahları fırından yeni çıkmış ekmek kokusu. Elveda una bulanmış önlükler.

Kral rahatsızca kıpırdandı. Ayakları sandalyeye çarptı. "Bu gece sizi ziyarete gelmemin sebebi..." Bir damla ter şakağından aşağı doğru süzüldü. Cath gözleriyle onu takip etti, ta ki Kral cüppesinin ucuyla teri silene dek. Ardından Kral konuşmasına kaldığı yerden devam etti ve bu kez, yüzlerce kez prova edilmiş önemli bir duyuruyu ilan edercesine hızlı hızlı konuştu: "... Leydi Catherine Pinkerton ile flört etme onurunu bana bahşetmenizi rica etmek."

Sonra da geğirdi.

Gerginlikten ya da belki bulantıdan kaynaklanan minik bir geğirtiydi.

Catherine de öyle gerilmişti ki az kalsın kendini tutamayıp gülecekti.

Kral'ın arkasında Jest irkildi ve bu küçücük hareket Cath'in dikkatini yeniden ona çevirmesine sebep oldu.

Jest de ona baktı.

Cath onun Kral adına utandığını mı yoksa durumdan eğlendiğini mi anlayamadı, zaten bir an sonra da yüzündeki ifade her neyse silinip gitmişti. Jest ona bakarken sanki değişti. Sırtını dikleştirdi, omuzlarını geriye attı, Cath'in yüzünde bir şey arar gibi gözleriyle onu inceledi.

Cath onun ne görmeyi umduğunu ya da ne gördüğünü bilmiyordu. Şu anda tek istediği bir şekilde burada olmamaktı.

"Flört?" diye tekrarladı Markiz.

Cath nihayet gözlerini Jest'ten almayı başardı. Kral'ın sözlerini idrak etti.

Flört. Kral flört demişti.

Kral tam da Jest'in önerdiği gibi onunla flört etmek istiyordu.

Evlenme teklif etmemişti.

Cath'in içi aniden bir kovuğun içine dolan dalga gibi büyük bir rahatlamayla doldu.

Elini deli gibi çarpan kalbinin üstüne koydu ve annesine baktı. Annesinin ağzı açık kalmıştı.

"Şey," dedi Marki, "bu büyük bir onur, Majesteleri. Ben..." Cevap vermek için izin istercesine karısına döndü.

Markiz ağzını kapattı ve devam etmesi için kocasının bacağına vurdu.

"Ben, ıı, tüm kalbimle izin veriyorum ama elbette son karar kızımın. Catherine? Ne diyorsun?"

Odaya bir sessizlik çöktü.

Kral korku içinde ama aynı zamanda ümitle ona bakıyordu.

Annesinin endişeyle beti benzi atmıştı

Babası sabırla ve merakla cevabını bekliyordu.

Mary Ann kapıyı bir santim daha itti ki tek kelimeyi bile kaçırmasın.

Beyaz Tavşan gıptayla pahalı bir vazoyu inceliyordu.

Ve Jest. Jest'in yüzünden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. Diğer herkesle birlikte o da Catherine'in cevabını bekliyordu.

"Ben... onur duydum, Majesteleri."

"Elbette onur duydun, kızım." Annesi bu kez de onun bacağına bir tekme attı. "Fakat Majesteleri'ni merakta bırakmasana. Bu kibar ve cömert teklife cevabın nedir?"

Flört. Herhangi bir zorunluluk, sorumluluk yok. Söz yok. Şimdilik.

Ve belki bu arada Kral'ı aslında istediğinin onunla evlenmek olmadığına ikna edebilirdi.

Cath'e yeni bir seçenek sunulmuş değildi, bu gerçek bir seçenek değildi, öte yandan en korkunç senaryo da değildi.

"Teşekkürler, Majesteleri," dedi. "Sizinle flört etmekten onur duyarım."

BÖLÜM 16

CATHERINE NİHAYET ODASINA döndüğünde, Kral'ın beklenmedik ziyareti nedeniyle hâlâ kendini biraz sersemlemiş hissediyor, baştan aşağı titriyordu. Mary Ann odasındaki şömineyi çoktan yakmıştı ama Cath odayı dolduran bu hoş sıcaklığın tadını çıkaracak hâlde değildi. İnleyerek kendini tuvalet masasındaki sandalyeye bıraktı.

Kral'la resmen flört edecekti.

Ya da daha doğrusu Kral onunla flört edecekti.

Ve çok yakında tüm krallık bunu öğrenecekti.

Kapı çalınınca irkildi ama gelen Mary Ann'den başkası değildi. Mary Ann kapıyı ardından kapattı, sırtını kapıya yasladı. "Cath!"

Cath elini kaldırdı, Mary Ann'in başka bir şey söylemesini engelledi. "Eğer beni kutlamaya falan kalkarsan yemin ederim bir daha seninle asla konuşmam."

Mary Ann tereddüt etti. Cath onun söyleyecek yeni bir şey aradığını görebiliyordu. "Sen, ıı, mutlu değil misin?"

"Hayır, mutlu değilim. Onunla evlenmek istemediğimi, kraliçe olmak istemediğimi sana daha önce de söyledim. Ve bunda çok ciddiydim."

Mary Ann'in omuzları çöktü, boynu büküldü, ona üzgün üzgün baktı.

"Ah, bana öyle bakma. Tamam, büyük bir onur olduğunu kabul ediyorum."

"Belki flört fikrini değiştirir."

"Ben daha ziyade onun fikrini değiştirmesini umuyorum." Cath şakaklarını ovdu. "Eğer evlenme teklif ederse... Evlenme teklif ettiğinde, ne yapacağımı hiç bilmiyorum."

"Ah, Cath..." Mary Ann yanına gelip ona sarıldı. "Her şey yoluna girecek. Daha evlenmediniz. Hâlâ hayır diyebilirsin."

"Öyle mi dersin? Ve hayatımın geri kalanı boyunca annemin hayal kırıklığıyla ve türlü işkenceleriyle yaşayayım ha?"

"Bu senin hayatın, onun değil."

Cath içini çekti. "Bu aşamaya gelmesine nasıl izin verdiğimi bile bilmiyorum. Hayır demek istedim ama annemle babam ümitle bana bakıyordu ve Kral öyle korkmuş ve çaresiz görünüyordu ki ben... Başka ne yapacağımı bilemedim. Şimdi her şey daha da karıştı."

"Evet, ama hâlâ düzeltilebilir." Mary Ann, Cath'in saçını okşadı. "Sana biraz çay getireyim mi, sinirlerine iyi gelir. Yanında da... belki biraz ekmek tatlısı?"

Cath'in keyfi biraz yerine geldi. "Gerçekten mi? Ah, ama önce saçımı açmama yardım eder misin? Şu tokalar bir haftadır falan kafamı oyuyormuş gibi hissediyorum."

Mary Ann saçındaki tokaları çıkarabilsin diye Cath arkasını döndüğünde gözleri pencereye takıldı. Dışarıda pencere pervazında tek bir beyaz gül duruyordu.

Az kalsın ufak bir çığlık atacaktı, son anda kendine hâkim oldu.

Mary Ann konuşmaya devam ediyordu ama Cath artık onun söylediklerini duymuyordu bile. Saçları nihayet topuzdan kurtulmuştu, şimdi bukle bukle omuzlarına dökülüyordu.

Cath gözlerini güçlükle de olsa beyaz gülden ayırdı, kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı.

"Sence aptallık mı ediyorum?" diye sordu. "Kral konusunda?"

"Kime âşık olacağımızı seçemiyoruz," dedi Mary Ann. Elindeki tokaları tuvalet masasının üzerine bıraktı ve yatağa yöneldi, yatağın direklerine dolanan dikenli gül dallarına dikkat ederek örtüyü açtı. Markiz, kızının odasında yeni rüya bitkilerinin büyümesine engel olması ümidiyle, gül ağacını şimdilik olduğu yerde bırakmaya karar vermişti. "Ama ben her şeye rağmen Kral'ın, ıı, tatlı bir adam olduğunu düşünüyorum. Ve senden ne kadar hoşlandığını görmemek için kör olmak lazım."

Cath, Mary Ann'in yatağı açmasını izledi ama pencereden tarafa bakamamak işkencelerin en büyüğüydü. Şimdiden gülün kendi hayal ürünü olduğunu düşünmeye başlamıştı bile ama eğer bir ihtimal gerçekse, Mary Ann'e yakalanma korkusuyla tekrar bakmaya cesaret edemiyordu.

Ki bunu ondan saklamak istemesi başlı başına tuhaftı. Cath hayatı boyunca hiçbir şeyini Mary Ann'den saklamamıştı. Fakat bu gül gizli bir mesaj, kalabalık bir odada sessiz bir bakışma gibiydi. Paylaşılamayacak kadar kıymetli bir şeydi. Pratik ve mantıklı Mary Ann'in bunu anlayabileceğine şüpheliydi.

"Ekmek tatlısıyla çay istemediğime karar verdim. İştahım kaçtı," dedi.

Mary Ann yastığı kabartmaya ara verip ona baktı. "Hasta mısın?"

Catherine güldü ama sonuçta çıkan ses gergin ve tizdi. "Yok, yok, hasta değilim. Sadece biraz rahatlamaya ihtiyacım var. Belki biraz kitap okurum. Yorgun değilim. Sen beni düşünme."

"Ah. Yanında kalmamı ister misin? İstersen kalırım. Oyun falan oynarız ya da..."

"Hayır, hayır, teşekkürler. Ben... Ben aslında biraz yalnız kalmak istiyorum. Tüm bu olup bitenleri salim kafayla bir düşünmeye ihtiyacım var."

Mary Ann'in yüzü yumuşadı. "Tamam, elbette. İyi geceler, Cath." Mary Ann odadan çıktı, kapıyı ardından kapattı.

Catherine, Mary Ann'in ayak seslerinin koridorda uzaklaşmasını dinlerken midesine kramplar girdi.

Nihayet pencereye döndü.

Hayır, gülü o hayal etmemişti. Pencere pervazında, uzun saplı bembeyaz bir gül duruyordu.

Cath kalbi çarparak pencereye yaklaştı, pencereyi yukarı kaldırdı.

Dikenlere dikkat ederek gülü parmaklarının arasına aldı.

Gece havası burnuna limon kokusunu taşıdı, başını çıkarıp dışarı baktığında odasının altına ekilen limon ağacının çoktan ikinci kata kadar büyüdüğünü, dallarının sarı meyvelerle dolu olduğunu gördü. Gözleriyle ağacın dallarını, sonra aşağıdaki bahçeyi ve çayırı taradı ama karanlıkta gölgelerden başka bir şey göremedi.

Başını tekrar yukarı çevirdiğinde bu kez bir çift minik siyah gözle karşılaştı. Panikle geri çekilirken gülü ayaklarının dibine düşürdü.

Kuzgun başını eğdi. Ya da Cath'e öyle yapmış gibi geldi. Kara tüyleri karanlıkta neredeyse görünmez olmuştu.

"Tekrar merhaba," dedi Cath dışarının soğuğuyla ürpererek.

"İyi akşamlar, hanımefendi. Özürlerimizin kabulünü istirham ederiz, gecenin bir vakti oda kapınızı çaldığımız için çok müteessiriz."

"Ah, şey, aslında burası kapı değil, pencere."

Kuzgun boynunu ileri uzattı. "Kafiyenin tutması için, lafı mı olur ufak bir değişikliğin?"

"Anlıyorum. Iıı... İyi akşamlar, sevgili Kuzgun. Bu beklenmedik karşılaşma için penceremin önünde, bağışlıyorum sizi elbette."

Neşeli bir kahkaha Catherine'i hazırlıksız yakaladı, kalbi yine ağzına geldi.

Siyah soytarı kıyafeti içinde Jest'i tünediği ağaç dalında karanlıktan ayırt etmek neredeyse imkânsızdı. Gizemli ve çok zarif görünüyordu, altın rengi gözleri Cath'in odasında yanan şöminenin alevlerinin ışığında parlıyordu.

"Bu çok etkileyiciydi, değil mi Kuzgun?" dedi Jest. "Leydimiz doğuştan bir şairmiş meğer."

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu Catherine. "Kral'la birlikte gittiğini sanmıştım."

"Bu gece artık bana ihtiyacı kalmadı, ben de yanından ayrıldım. Biraz yürür, etrafa bakarım diye düşündüm. Bu kısımları hâlâ pek bilmiyorum."

"Ama yürümüyorsun, ağaçlara tırmanıyorsun."

"Spor oluyor."

Catherine penceresinden biraz daha dışarı sarktı. "Flört senin fikrindi, değil mi?"

Jest'in gülümsemesi soldu, yüzünde beliren tedirgin ifade karanlıkta bile fark edilmeyecek gibi değildi.

"Haddimi aşmadığımı umarım, leydim. Fakat bu öğleden sonra çay partisindeki tavrından, evlenme teklifindense flört teklifini tercih edeceğin gibi bir izlenime kapıldım."

Cath dudaklarını birbirine bastırdı.

"Aslında," diye devam etti Jest anlayışlı bir tonla, "ikisini de istemediğin hissine kapıldım."

"Onu reddetmeyi aklımdan geçirdiğim için budalanın teki olduğumu düşünüyorsundur."

"Leydim, ben profesyonel budalayım, bir soytarıyım. Ve kesinlikle söyleyebilirim ki senin budalalıkla uzaktan yakından bir alakan olmadığını düşünüyorum."

Cath güldü. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Öyle mi? Niye ki? Soytarı olmak kötü bir şey mi?"

"Hiç de değil. Ama eğer doğuştan şair olduğum gibi doğuştan soytarı da olsaydım, o zaman sarayda senin yerine talip olabilirdim ki bu çok üzücü olurdu çünkü sen bu iş için biçilmiş kaftan gibisin."

Jest hafifçe kıpırdandı, kasları karanlığın içinde âdeta dalgalandı. Ve Cath onun vücudunun gevşediğini fark etti. Jest'in ne kadar gergin olduğunu, gerginliği geçinceye kadar fark etmemişti. "Evet, bu iş tam bana göre," dedi. "Gerçi itiraf etmek zorundayım, şapka sana daha çok yakışabilirdi." Başını yavaşça iki yana sallayarak zillerin kısaca çalmasını sağladı.

Karanlıkta birbirlerine çekingen bir şekilde gülümsediler.

Derken o an, koridordan gelen ayak sesleriyle tuzla buz oldu. Cath olduğu yerde sıçrayarak kapıya döndü, yüreği ağzına gel-

mişti... Fakat ayak sesleri kapısının önünden geçip devam etti. Büyük olaşılıkla babası kütüphaneye gidiyordu.

Cath rahat bir nefes aldı ama kalbi hâlâ göğsünde gümbürdüyordu.

Yeniden pencereye döndüğünde Jest'in tünediği yerden kıpırdamadığını gördü, gerçi vücudu yine belli belirsiz gerilmişti.

"Şey," dedi Cath elinden geldiğince rahat bir tonla ama sesinin hafiften titremesine engel olamadı, "istesem de istemesem de flörtü kabul etmiş bulunuyorum. Yardımın için teşekkür ederim. Ama birileri seni burada görmeden önce sanırım artık gitsen iyi olur." Pencereyi indirmek için uzandı.

"Bekle!" Jest daldan dala atlayarak yaklaştı, sonunda Cath'le aralarında ancak bir kol mesafesi kaldı. Ağacın üzerinde öyle rahat hareket ediyordu ki gören düz yolda yürüyor sanırdı. "Başka biri mi var?"

Cath durdu. "Efendim, anlamadım?"

"Başka birine mi âşıksın?"

Cath hayretle ona bakakaldı. "Bunu neden sordun?"

"Kral'ın teklifine sıcak bakmamanın sebebi bu olabilir diye düşündüm. Belki kalbini başka birine kaptırmışsındır ama belki o... annenle babanın bu kadar kolay onaylamayacağı biri olabilir diye düşündüm."

"Hayır, başka biri yok," dedi Cath başını iki yana sallayarak.

"Emin misin?"

Cath aniden içini dolduran öfkeye kendisi bile hazırlıksız yakalandı. "Eğer kalbimi başka birine verseydim bunu bilirdim herhâlde, değil mi?"

Jest elleriyle hâlâ üstteki dala tutunmaya devam ederken omuzları gevşedi. Neredeyse rahatlamış gibi bir hâli vardı ama aynı zamanda kafası karışmış gibi de görünüyordu.

"Evet, tabii, elbette bilirdin."

"Beni yanlış anlama," dedi Catherine. "Kral'dan hoşlanmıyor değilim, o çok iyi biri. Ben sadece..."

"Bana açıklama yapmak zorunda değilsin, Leydi Pinkerton. Kral'ı uzun zamandır tanımamama rağmen ben bile ondan hoşlanmaya başladım. Gerçekten de çok iyi biri. Yine de seni anladığımı düşünüyorum."

Kral'a âşık olmadığı için kendini neredeyse bir hain gibi hisseden Catherine'e söylenecek belki de en rahatlatıcı şey buydu.

"Ve sanırım senden de hoşlandım," dedi Jest.

Cath bu beklenmedik iltifat karşısında güldü. Bunun bir iltifat olduğunu düşünmüştü en azından çünkü bir itiraf olamayacak kadar romantizmden uzak bir tonla söylenmişti.

"Benden ha?"

"Evet. Buradaki diğer lordlardan ve leydilerden çok farklısın. Eminim başka hangi kızın yatak odasının önüne tünesem, beni gördüğü anda çığlıklar atıp üzerime taşlar fırlatmaya başlardı."

"Odamda pek geniş bir taş koleksiyonum yok." Yine de Cath'in boynundan yukarı bir kızarıklık yayıldı zira Jest haklıydı. Penceresinin önünde bir erkek vardı. Gecenin bir vakti. İkisi baş başaydı. Kuzgun dışında baş başa sayılırlardı en azından. Cath'in kaşları çatıldı. "Fakat eğer namusumun sorgulanabilir olduğunu ima ediyorsan çok ama çok yanıldığını söylemek zorundayım."

Jest'in gözleri büyüdü. "Hayır, hayır, ben..." Durdu, birdenbire gülmeye başladı. "Tamamen iyi niyetle iltifat etmeye çalıştığıma emin olabilirsin."

Cath kollarını göğsünde kavuşturdu. "Öyle ya da böyle, yanıldığını düşünüyorum. Ben farklı değilim. Ben..."

Jest onun devamını getirmesini bekledi.

Cath yutkundu, yanağı hafiften seğirmeye başladı. "Farklı olduğumu söylerken tam olarak ne demek istedin?"

"Bir gerçeği dile getirdim. Seni baloda kollarını havaya kaldırmış, dünya umurunda değilmişçesine kendi etrafında dönerken gördüğüm anda bunu anladım."

Cath gözlerini kırpıştırdı.

"Onca leydi ve centilmen arasında sadece sen öyle kendi etrafında döndün."

"Ve sen de bunu gördün?"

"Üzerinde o kıyafet varken görmemem zor olurdu."

Cath yüzünü buruşturdu. "O kıyafeti annem seçmişti. O gece baloda nişanımın ilan edileceğini düşünüyordu. Benim hiçbir şeyden haberim yoktu."

"Bunu şimdi anlıyorum." Jest gözlerini kısarak ona baktı, bir şey daha söyleyecekmiş gibi ağzını açtı, sonra yeniden kapadı.

Catherine yutkundu. "Burada olmamalısın."

"Bunun doğru olduğundan emin değilim." Sıçramaya hazırlanan bir kedi gibi dalın üzerinde çömeldi. "Leydi Pinkerton, hiç gerçek bir çay partisine katıldın mı?"

"Ah, bir sürü."

"Hayır, leydim, bugün sarayda yapılan çay partisi gibi partileri kastetmiyorum. Gerçek bir çay partisi diyorum."

Cath yıllar boyunca katıldığı tüm partileri, galaları, davetleri aklından geçirdi ama Jest'in neden bahsettiğini anladığından emin değildi.

"Ben... Ben... Bilemiyorum."

Jest gizemli bir şekilde gülümsedi. "Gitmek ister misin?"

BÖLÜM 17

CATHERINE SAÇINI TOPLAMAK için banyoya koştu. Uzun buklelerini geriye doğru tararken kalbi göğüskafesinde dans ediyordu. Nihayet saçlarını düzgünce topladı, bir kurdeleyle bağladı. Nasıl olup da böyle bir şey yapmaya cesaret ettiğini, ne düşündüğünü hiç bilmiyordu. Belki de deliriyordu, kim bilir?

Şüphelerini bir kenara bıraktı. Artık fikrini değiştiremezdi. Yani aslında değiştirebilirdi ama değiştirmeyeceğini biliyordu.

Sadece bir gecelik bir şeydi. Bir kereliğine böyle bir çılgınlık yapacaktı. Görmek, yaşamak, kendi seçimini yapmak için.

Yanaklarını çimdikledi, bileklerine gül suyu damlattı ve cesaretinin kırılmasına kalmadan pencereye geri dönmüştü bile.

Jest hâlâ dalda oturuyor, elindeki bir deste kartla oynuyordu. Kuzgun tüylerini temizliyordu. Onun geri geldiğini görünce Jest desteyi hemen gizli bir cebe soktu ve doğruldu.

"Hazır mısın?" diye sordu Cath'e. Sesindeki bir şey Cath'in içini tatlı bir sıcaklıkla doldurdu.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

"Bu çok kötü bir fikir olduğu içindir muhtemelen."

Jest tek sıçrayışta pencere pervazına basıp odanın içine atlayıverdi.

Cath şaşkınlıktan ne yapacağını bilemedi. Yatak odasında bir erkek vardı. Hem de yanlarında bir şaperon olmadan.

Odasına gizlice bir erkek girmişti.

Bir şey demeden bir adım geri çekildi.

Topuğu yere düşürdüğü beyaz güle sürtündü.

Jest şapkasını çıkarıp ters yüz etti. "Bu işe yarayacak," dedi şapkanın içine uzanırken. "Ama öncelikle inanmak gerek."

Elini çıkardığında, fildişi saplı siyah dantel bir güneş şemsiyesi tutuyordu. Şemsiyeyi ikisinin üstünde açtı.

"Bununla ne yapacağız?"

"Görürsün." Şapkasını yeniden başına geçirdi, tekrar pencere pervazına bastı ve boştaki elini Cath'e uzattı.

Üçe kadar saydı, Catherine bu arada cesaretini kaybedeceğine emindi ama sonunda elini uzattı ve Jest'in onu yanına çekmesine izin verdi.

"Çığlık atmazsın, değil mi?"

Cath onun gözlerinin içine bakarken yaşadığı korkuyu saklamaya gerek duymadı. Jest kaşlarını çatarak yüzünü yüzüne yaklaştırdı, elini bırakıp dirseğini tuttu. "Bayılmayacaksın, değil mi?"

Catherine başını iki yana salladıysa da bundan pek emin görünmüyordu. Yere baktı. Yer iki kat aşağıdaydı.

"Leydi Pinkerton," dedi Jest uyarırcasına.

Cath yeniden ona baktı ve titreyen ellerini tuniğine doğru uzattı. "Acaba... Acaba sana tutunsam çok mu uygunsuz bir hareket olur?"

"Hayır, hatta bence tutunmalısın zaten."

Cath başını salladı, kollarını onun omuzlarına sardı ve yüzünü göğsüne gömdü. Ona fırtınalı bir denizde hayatı için bir şamandıraya tutunur gibi sımsıkı tutunmuştu.

Jest de boştaki kolunu onun beline doladı.

Bir an öylece kaldılar. Cath kendi kalbinin yanında onun kalbinin gümbürtüsünü duyabiliyor, nefesini saçlarında hissediyordu. Ondaki bir şey Cath'i kendine çekiyordu. Bunu düşündüğü anda yüzü alev alev yanmaya başladı. Sanki aniden ateşe çok yaklaşmış gibi.

"Tamam o zaman," dedi Jest ve Cath onun da aniden gerilmesinin kendi hayalinin ürünü olup olmadığını merak etmeden edemedi. "Bağırmak yok."

Catherine dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı.

Jest pervazdan boşluğa doğru bir adım attı ve Cath'i de yanında sürükledi.

Boğazından bir çığlık yükseldiyse de Cath'in sımsıkı kenetlediği dişlerinin, dudaklarının arasından dışarı sızamadı. Kalbi hop etti, midesi takla attı, düşüyorlardı... Ama yavaşça. Gözlerini açtı, başını çevirip Jest'in omzunun üstünden evlerinin tuğlalarının ve ilk katın pencerelerinin geçişini izledi.

Düşüş birazdan bitmişti.

Ayakları yumuşak bir şekilde toprağa değiverdi. Yine de Cath bacaklarının titremesi geçene kadar onu bırakmadı. Jest geri çekilmedi, Cath ellerini çekene dek elini çekmedi ama Cath geri çekildiğinde de onu durdurmaya çalışmadı.

Catherine şaşkınlıkla iki kat yukarıdaki kendi yatak odası penceresine bakarken Jest şemsiyeyi şapkasına geri koydu.

"Yukarı nasıl çıkacağım?"

"Merak etme," dedi Jest. Eldivenli elini uzatıp elini tuttu ve bu her nasılsa az önceki sarılmalarından bile daha mahrem bir hareket gibiydi. Cath elini geri çekmesi gerektiğini bilse de bunu yapmadı. "Onun için de bir numaram var, Leydi Catherine."

"Yine şapkanın içinde mi?"

Jest güldü. "Tek sihirli yanım şapkam değil."

Cath de güldü. Şimdi evin dört duvarının dışında kendini çok daha cesur hissediyordu. "Bunun gayet farkındayım," dedi. "Ne de olsa senin uzmanlık alanın olanaksız şeyler."

Jest'in yüzü bir kez daha o gerçek gülümsemesiyle aydınlandı. Bir ıslık çaldı ve Cath tepelerinde bir kuşun kanat çırptığını duydu. Jest'le Cath yola doğru yürürken Kuzgun karanlıklardan çıkıp Jest'in omzuna tünedi.

"En yakın Kavşak nerede?" diye sordu Jest.

"Derenin üstündeki minik köprünün orada."

Çayırdan yola çıktıklarında Jest onun elini bıraktı. Catherine hayal kırıklığını kendinden bile gizlemeye çalışıyordu ki Jest bu kez ona kolunu uzattı. Böylece Cath parmaklarını onun koluna doladı ve elinin altında, Jest'in esnek vücudundan hiç beklemediği kadar sert kaslarla karşılaşınca bir an afalladı.

Köprü fazla uzak değildi, Gıcırtı Deresi'ne geldiklerinde yolun yanından birkaç basamakla dere yatağına iniliyordu.

Cath öne geçip yolu gösterdi ve köprünün ayağındaki yeşil kapının önünde durdular.

Jest şapkasına dokundu ve ona kapıyı tuttu.

Kavşak, krallığın her köşesinin birbirine bağlandığı bir kesişme noktasıydı. Kapılar, kemerler, pencereler ve merdivenler uzun ve alçak bir koridor boyunca sıralanmıştı. Zemin siyah-be-

yaz karolarla kaplıydı ve duvarlar her yöne uzanıyor, şekilleri sürekli değişiyordu. Bazı duvarlar topraktan yapılmıştı ve üzerlerinde ağaç kökleri büyümüştü. Bazıları altın yaldızlı duvar kâğıdıyla kaplıydı. Bazıları ise camdan yapılmıştı, akvaryum gibi diğer taraftan baskı yapan su görülebiliyordu.

Jest, Cath'i, baltayla yapılmış gibi görünen küçük bir ağaç kovuğuna doğru götürdü, tekrar elini tutup onu kovuğa soktu.

Diğer tarafta Cath kendini yosunlarla kaplı bir patikada buldu. Tepelerinde ulu ağaçlar yükseliyordu ve birbirine yakın ağaç gövdelerinin arasından altın rengi bir ışık görünüyordu. Jest işte bu gölgeli patikadan o ışığa doğru yürümeye başladı.

Orman bitip de çayıra çıktıklarında o ışığın kaynağı da ortaya çıkmış oldu. Küçük bir seyyar dükkân. At ya da eşek bağlı olmasa da, tepesine branda gerilmiş dört tekerlekli arabanın yuvarlak kapısının üstünde süslü harflerle "Hapkacı'nın Harika Şapkaları" yazıyordu. "Leydiler ve Centilmenler için En Güzel Şapkalar ve Baş Aksesuarları."

Cath başını yana eğdi, kaşlarını çattı. "Bir... şapka dükkânına mı geldik?"

"En harika şapka dükkânına," diye düzeltti Jest. "Ve inan bana, Ayna'nın bu tarafında en çılgın çay partilerini Hapkacı verir." Bir an durdu. "Aslına bakarsan şimdi düşündüm de muhtemelen Ayna'nın her iki tarafındaki en çılgın partileri o verir."

Cath'in sinirleri bozulmaya başlamıştı. Gülmeye başladı. Nasıl olmuştu da buraya gelmeyi kabul etmişti? "Ben çılgın bir çay partisine gitmek istediğime pek emin değilim aslında."

Jest ona göz kırptı. "Güven bana, leydim. İstiyorsun."

Dükkâna girdi, kapıyı onun için tuttu.

BÖLÜM 18

CATH, BURNUNA DOLAN yoğun bitki çayı kokusu ve detone bir düetin kulaklara işkence eden gürültüsü ile eşikte bir an dondu kaldı. Şapkacının içi, dışından en az sekiz kat genişti. Köşedeki şöminede ateş yandığını gördü. Duvarlardaki kancalarda ve raflarda birbirinden güzel baş aksesuarları sergileniyordu. Silindir ve melon şapkalar, boneler ve taçlar, hasır şapkalar ve sivri uçlu külahlar... Canlı yabani çiçeklerle süslü şapkalar, tavus kuşu tüyleriyle süslü şapkalar, üzerinde onlarca yusufçuğun kanat çırptığı hatta arada sırada minik alevlerle dumanların yükseldiği şapkalar vardı.

Catherine içeriyi incelerken Kuzgun, Jest'in omzundan havalandı ve yanından geçerek dükkâna daldı. Cath onun kanatlarının rüzgârını bir an saçlarında hissetti ve yine bir anlığına dükkânın tahta döşemesine vuran uzun gölgesini gördü. Balo gecesi sarayın bahçesinde gördüğü uğursuz gölgeyi hatırladığında kalbi tekler gibi oldu. Kukuletalı bir adam, elindeki baltayı kaldırıyor...

Cath gözlerini kırpıştırdı ve içindeki ürperti geçti. Sadece bir kuştu işte ve şimdi gitmiş, aptal aptal sırıtan bir seramik palyaço büstünün üstüne konmuştu.

Jest, Cath'i dükkânın ortasındaki uzun masaya doğru götürdü. Masanın üstüne farklı farklı kumaşlardan parlak renkli fularlar örtülmüş, üstüne porselen ve altın ve gümüş demlikler ve fincanlar, krema ve şeker kapları, kaşıklar yerleştirilmişti. Masanın etrafındaki sandalyeler ve koltuklar birbiriyle uyumsuzdu. Berjerden okul sırasına, puftan sallanan koltuğa kadar oturmak için bir sürü seçenek vardı. Masanın diğer ucunda ise Kral'ın bile oturabileceği kadar gösterişli bir koltuk duruyordu.

Masanın etrafındakiler de yine birbirinden çok farklıydı. Oklukirpi, dikenlerinden biriyle çörek tabağını didikliyordu. Kan Tazısı alçak sesle, örgü örmeye sadece arada bir çayını yudumlamak için ara veren kır saçlı ufak tefek kadınla konuşuyordu. İki Japon Balığı, içine çay damlatılmış bir balık kavanozunda birbirlerinin etrafında sekiz çiziyorlardı. Fındıkfaresi, kendi kendine ses alıştırması yapan Aslan'ın yelelerinin arasında uyukluyordu. Papağan, Kakadu ile tartışıyordu. Yabanarısı gazete okuyordu. Boa Yılanı keman çalıyordu. Bukalemun gözlerini kısmış, oturduğu koltuğun desenini bire bir taklit etmek için tüm dikkatini toplamıştı. Kaplumbağa salatalıklı sandviçinin yarısını çayına batırmıştı.

Tüm bu curcunanın ortasında Mart Tavşanı masanın üstünde ayakta duruyordu ve Sincap da kafasına tünemişti. İkisi de çiçekli komik boneler takmıştı, bonelerindeki deliklerden kulakları dışarı çıkıyordu. Cath'in kulaklarını tırmalayan o avaz avaz, neredeyse tahammül edilemez derecede iğrenç düetin sorumlusu bu ikisiydi. Şarkı, denizyıldızı ve yıldız tozu hakkındaydı ama ikisi de o boğuk sesleriyle kelimeleri bir türlü doğru telaffuz edemiyor, müziği ise fena hâlde katlediyorlar-

dı. Şarkı devam ederken Catherine gayriihtiyari olduğu yerde sindi.

Jest onu dirseğinden tutarak masanın etrafından dolaştırarak diğer uçtaki tahtta oturan adama doğru götürdü. Adam mor frakı ve kızıl ipek kravatıyla gayet şık giyinmişti. Bir parmağını, frakıyla aynı renk silindir şapkasının kenarında gezdiriyordu. Genç olmasına rağmen saçları gümüş beyazıydı ve kulaklarının orada serbestçe kıvrılan birkaç bukle dışında saçlarının geri kalanı kadife bir kurdeleyle ensesinde bağlanmıştı.

Adam belli ki çok sıkılmıştı; tahtında kaykılmış, ayaklarını masadaki yarısı dolu çay fincanının yanma uzatmıştı.

Derken Jest'i gördü ve anında canlanıp sevinçle gülümsedi. Ayaklarını masadan indirdi.

"Vay, vay, yoksa yıldızımız nihayet zenginlerin ve kibarların dünyasından geri mi geldi?" Ayağa kalktı, Jest'e kısaca sarıldıktan sonra geri çekilip omuzlarından kavradı. Gülümsemesinin yerini şöyle baştan aşağı bir inceleme aldı.

"Çok değişmiş görünmüyorsun," diye mırıldandı kendi kendine konuşur gibi, gözlerini sırayla kapatıp incelemesini tamamladı. "Biraz zayıflamış olabilirsin belki. O süslü sarayda seni iyi beslemiyorlar mı?" Jest'in yanağından bir makas almak için uzandı ama Jest silkinip kurtuldu.

"Mezbahaya gönderilecek bir inek gibi," diye cevap verdi Jest. "Fakat yemeğimi hak etmek için çalışmam da gerekiyor. Biliyorum, bu senin için çok absürt bir fikir."

"Benim için büyük bir yeteneğin heba edilmesi demek, işte o kadar." Cath'in şapkacı olduğunu tahmin ettiği adam aniden yüzünü buruşturdu ve gözlerini masanın üzerindeki Mart

Tavşanı ile Sincap'a çevirdi. "Bu kadar yeter! Daha fazla dayanamayacağım!"

Koltuğunun arkasına yaslanmış duran asayı kaptı, fındık kâsesinin içindeki kaşığın sapına vurdu ve bir fındık uçup doğruca Mart Tavşanı'nın açık ağzından içeri girdi.

Tavşan dondu kaldı. Çay masasına aniden bir sessizlik çöktü. Tavşan göğsünü yumruklamaya başladı, boğuluyordu. Gözleri yuvalarından uğramıştı. Catherine bu sahne karşısında ne yapacağını bilemeyerek panikledi.

Boa Yılanı sürünerek masanın üstüne çıktı, Mart Tavşanı'nın gövdesine dolanıp sıktı.

Fındık, Mart Tavşanı'nın ağzından fırlayıp cup diye Kaplumbağa'nın çay fincanına düştü.

Catherine hâlâ dehşetle bakmaya devam ediyordu ama diğer misafirler çoktan sohbetlerine ve çaylarını yudumlamaya geri dönmüşlerdi. Olan biteni umursayan tek kişi Cath'miş gibi görünüyordu.

"Yanında ne getirdin böyle, Jest?"

Cath şaşkınlıkla tekrar onlara döndü. Şapkacı şimdi de onu inceliyordu. Adamın gözlerinin menekşe rengi olduğunu fark etti. Zarif yüz hatlarıyla çok yakışıklıydı, aynı anda Cath'e çok da güzel göründü.

"Leydi Catherine, bu benim eski bir dostum, Hapkacı. Hapkacı, bu da Leydi Catherine Pinkerton."

"Memnun oldum." Cath reverans yaptı.

Hapkacı şapkasına dokunduysa da gülümsemedi. "Pinkerton? Marki ile bir akrabalığın var mı?"

"Babam olur."

Hapkacı bir kahkaha patlattı. "O zaman gerçek bir hanımefendi, ha?" Jest'e bir bakış attı. Cath ne yazık ki bu bakışın anlamını çözemedi. "Yoksa hanımefendiliği saten kombinezonuna ulaşana kadar mı?"

Cath'in yanakları utançla yanmaya başladı ama Jest bu terbiyesizliğin devamına fırsat vermedi. Konuştuğunda sesi buz gibiydi. "Catherine gerçek bir hanımefendi, tıpkı bizim beyefendi olduğumuz gibi. Beni onun onuru için seni düelloya davet etmek zorunda bırakma."

"Düello mu? Yok artık, hayır. Düello olmaz." Dikkatli gözleri bu kez Catherine'in elbisesini incelemeye başladı ve Cath onun kumaşa değer biçmeye çalıştığı hissine kapıldı. "Jest'in dostu benim de dostumdur. Şapka dükkânıma hoş geldin," dedi sonunda.

"Teşekkürler."

"Bu da benim başka bir eski dostum, Sör Hart Havşanı," dedi Hapkacı ve asasıyla, masanın üzerinden onlara doğru yaklaşan Mart Tavşanı'nı işaret etti.

"Sör Mart Tavşanı mı?" diye sordu Catherine.

"Hart Havşanı," dedi Mart Tavşanı. "Mart Tavşanı gibi ama h'yle."

Cath niye h'yle söylendiğine bir anlam veremeyerek öylece baktı. Tam soracaktı ki Jest elini omzuna koydu ve kulağına fısıldadı. "Ben sana sonra açıklarım."

Catherine yine reverans yaptı.

Hapkacı gözlerini yeniden masaya çevirdi, tek tek konuklarını süzdü. Yabanarısı gazeteden üç tane kayık yapmıştı ve konukların çoğu bu kayıkların panç kâsesi büyüklüğünde bir çay finca-

nının içinde yüzmesini seyrediyordu. Aslan ve yaşlı hanım hangi kayığın önce batacağı üzerine bahis oynuyor, Kaplumbağa ise daha çabuk batsınlar diye kayıklara kaşık kaşık şeker koyuyordu.

Hapkacı asasını üç kez yere vurdu, ardından havaya kaldırdı. "Millet, kayın. Joker ile leydiye yer açın. Bu arada sırada kim var?"

"Kayın, kayın," sesleri arasında herkes koltuklarını geri itti ve yeni koltuklarına geçerlerken bir karmaşa oldu. Masanın üzerinden ve altından sekerek koltuklar arasında mekik dokuyor, birbirlerinin kucağına ya da omuzlarına oturuyor, hoplayıp zıplıyorlardı. Küçük hayvanlardan bazıları da boş çay fincanlarının içine yerleşmeyi seçti. Hapkacı'nın tahtı dışında tüm koltuklar boşalıp doldu ve nihayet Hapkacı'nın iki yanında Jest'le Catherine için iki sandalyeyi boş bırakarak herkes yeni yerine yerleşti.

Cath kurallarını bilmediği bir oyun oynadıkları hissine kapılmıştı, gidip oturacaktı ki...

"Hayır, leydim, sen böyle geç." Jest, Hapkacı'nın solundaki sandalyeyi Cath için çekip bekledi.

Hapkacı alaycı bir şekilde güldü ve Catherine'in gösterilen yere oturup eteklerini düzeltmesini izlerken asasıyla şapkasına dokundu. "Jest senin bizim gibi ayaktakımı arasında kendini idare edebileceğine güvenmiyor."

Jest kaşlarını çattı ve kendi yerine geçmek için Hapkacı'nın tahtının arkasından dolanırken kulağına eğilip fısıldadı. "O bizim misafirimiz. Onu buraya seni eğlendirmesi için getirmedim."

Catherine ellerini kucağında birleştirdi ve hâlinden memnun görünmeye çalıştı.

"Yanlış, Jest," dedi Hapkacı sırıtarak Cath'e bakmaya devam ederken. "Buradaki herkes beni eğlendirmek için burada."

"İyi o zaman. Biraz eğlenelim."

Jest atılıp Hapkacı'nın şapkasını başından kaptı, Hapkacı geri almak için atıldığında havaya kaldırıp almasını engelledi. Çoktan sandalyenin üzerine çıkmış, neşeyle gülüyordu. Sonra masaya çıktı ve botlarının altında masadaki çay fincanlarıyla tabaklar şıngırdadı.

Hapkacı canı sıkılmış gibi homurdansa da dudaklarının yukarı doğru kıvrıldığını saklayamadı. Ayaklarını yeniden masaya uzattı ve çayını aldı.

Catherine, Kuzgun'un hâlâ palyaço büstünün üstünde durduğunu gördü. Büst odanın karanlık bir köşesindeydi ve Kuzgun da karanlığın bir parçası gibi görünüyordu. Başını yana kırmış, Jest'in elinde şapkayla masada yürümesini izliyordu.

Odada bir sessizlik oldu. Catherine de beklentiyle öne doğru eğildi, parmaklarını kucağında birbirine kenetledi.

Jest çay takımlarının etrafından dolanarak masanın ortasına kadar gidip orada durdu. Silindir şapkayı herkes görsün diye havaya kaldırdı. Ardından bileklerinin hızlı bir hareketiyle şapkayı hızla döndürmeye başladı ve ellerini çekti. Şapka havada dönmeye devam etti.

Catherine gözlerini bile kırpmıyordu, şaşkınlıkla dudağını kemirdi.

Jest göğsünü yumruklayarak boğazını temizledi. Sonra Catherine'in şaşkınlığını bir kat daha artırarak şarkı söylemeye başladı.

"*Pı-rıl pı-rıl... yarasa.*"

Bu çok bildik çocuk şarkısını duyunca Cath'in dudakları yukarı doğru kıvrıldı, gerçi Jest şarkıyı öyle yavaş söylüyordu ki çocuk şarkısı söylemekten ziyade serenat yapar gibiydi. Sesi kendinden emin ama alçaktı. Güçlüydü ama baskın değildi.

"*Neyin peşindesin...*" Havada dönmeye devam eden şapkanın kenarına bir parmağıyla dokundu ve şapka ters döndü. "*... acaba?*"

Şapkadan çıkan yarasalar yukarı doğru yükseldi. Catherine odayı dolduran yarasalardan korunmak için eğildi. Sesleri dükkânda yankılanıyordu ve kanatları Cath'in tenine dokunmasa da saçlarını elektriklendiriyordu.

Bu kargaşanın ortasında yeniden Jest'in sesi duyuldu. "*Dünyanın üzerinde, yukarıda...*"

Yarasalar bir hortuma dönüşerek odada dönmeye başladı, böylece masa kasırganın gözünde kaldı. Hortum, Jest'in etrafında yoğunlaştı ve bir süre sonra yarasa bulutunun arasında Jest artık görünmez oldu. Hortum, Jest'e daha da yaklaştı, yaklaştı.

Sonra yarasalar tek bir beden gibi açık pencereden dışarı aktı. Şimdi masanın ortasında Hapkacı'nın şapkası demliklerden birinin üstünde yan bir şekilde duruyordu ve Jest'ten eser yoktu.

Catherine'in göğsü sıkıştı, kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Masadan yavaş yavaş fısıltılar yükseldi. Konuklar masanın altını, silindir şapkanın hatta demliklerin içini bile kontrol etti ama Jest ortadan yok olmuştu.

"Seni bizimle bırakmak ne cesaret. Seni benim insafıma terk etti resmen."

Cath, Hapkacı'ya bakakaldı.

Hapkacı fincanını tabağa bıraktı ve ona göz kırptı. "Jest'in bilmecelere hep zaafı olmuştur."

Cath yarasaların kabarttığı saçlarını düzeltirken şapkacının sözlerinden ne kadar huzursuz olduğunu belli etmemek için elinden geleni yaptı. "Birbirinizi uzun zamandır mı tanıyorsunuz?"

"Çok uzun zamandır, aşkım. Kaç yıl olduğunu saymak isterdim ama öyle uzun zamandır Zaman'a borçluyum ki kesin yanlış sayarım."

Cath kaşlarını çattı. "Bu bir bilmece miydi?"

"Eğer öyle olmasını istiyorsan."

Buna ne karşılık vereceğini bilemediğinden Cath çay fincanına uzandı ama içinin sedef düğmelerle dolu olduğun görünce fincanı yeniden yerine bıraktı. "Jest baloda bir bilmece sordu," dedi. "*Bir kuzgun neden yazı masasına benzer?*"

Şapkacı başını geriye atarak bir kahkaha savurdu. "Yok artık, yine mi bunu sordu? Bazen hiç uğraşmadığından şüpheleniyorum."

"Bunun eski bir bilmece olduğunu bilmiyordum. Balodakiler de bilmiyordu sanırım ki herkes cevaba çok şaşırdı."

"Saygısızlık etmek istemem ama, leydim, seçkinler eğlendirilmesi zor kişiler sayılmazlar."

Haklı olabilirdi. Özellikle de Kral'ı eğlendirmek pek zor değildi. Fakat Hapkacı'nın söyleyiş tarzında bu sanki utanılması gereken bir kusurmuş gibi bir ton vardı, bu yüzden Cath onunla aynı fikirde olduğunu söylemekten kaçındı.

"Söyle bakalım, hangi cevabı verdi?" diye sordu Hapkacı.

"Efendim?"

"Bir kuzgun neden yazı masasına benzermiş?"

"Ah... Çünkü ikisi de birkaç not ortaya çıkarabilir, gerçi notlar çok düz olur." Cath o gece kendini gösteriye o kadar kaptır-

mış olmasına rağmen cevabı hatırladığı için gurur duydu. "Tüm balo salonunu konfeti yağmuruna tuttu. Üzerinde hoş şekiller olan küçük notlarla doldurdu salonu."

Hapkacı asasını elinde çevirdi. "Ben öbür cevabı tercih ederim. Çünkü ikisinde de mürekkebe batırılmış tüyler vardır."

İlk duyduğunda ona cevaplanması imkânsız gibi gelen bilmecenin iki cevabı birden olduğunu duymak Cath'e sürpriz oldu. Büste doğru bir bakış attı. Kuzgun kafasını siyah kanatlarından birinin altına gömmüştü, belli ki uyuyordu.

"Bu cevap balo salonunu bayağı bir batırabilirdi," diye karşılık verdi Hapkacı'ya.

Hapkacı fincanına bir kaşık şeker koydu, kaşığı seramiğe vura vura çayını karıştırdı. "Sanırım haklısın. Son zamanlarda ben de bir bilmece üzerinde çalışıyorum. Duymak ister misin?"

"Çok isterim."

Hapkacı kaşığı fincanın tepesine vurdu ve tabağa bıraktı. "Mutluyken davul gibi küt küt çarparım. Üzgünken cam gibi parçalanırım. Çalındığımda asla geri almamam. Ben neyim?"

Cath uzun bir an boyunca düşündü. "Kalp?"

Hapkacı'nın gözlerinde sıcak bir ifade belirdi. "Çok doğru, Leydi Pinkerton."

"Çok güzelmiş," dedi Catherine. "Gerçi acaba çalındığında yerine *verildiğinde* dense daha doğru olmaz mıydı?"

"O zaman kalbimizi kendi isteğimizle verdiğimiz gibi bir anlam çıkardı ki ben böyle olduğundan emin değilim. Geri döndüğünde Jest'e sorarız. Onun bu konuda tam bir uzman olduğunu söyleyebilirim." Hapkacı ceketinin cebinden altın saatini çıkardı. "Aslında normalde bu kadar uzun süre orta-

lıktan yok olmazdı. Kim bilir, belki de şimdiden senden sıkılmıştır."

Cath'in sinirleri gerildi. Artık Hapkacı'nın onu öfkelendirmeye çalıştığından emindi ama niye böyle bir şey yapmaya çalıştığını hiç anlamamıştı. Ellerini masanın altında yumruk yaparak yeniden konuklara göz gezdirdi. Çoğu çoktan sohbetlerine geri dönmüştü. "*Pırıl pırıl*, bir çocuk şarkısı," dedi. "Bilmece değil."

"Nasıl bitiyordu. Hatırlayamadım."

Cath şarkıyı içinden mırıldandı. "... Çay tepsisi gibi gökte uçarsın."

Hapkacı parmaklarını şaklattı. "Hart Havşanı! Çay tepsisi. Gökyüzü."

Tavşan çiçekli bonesini çıkarmıştı, büyük kulaklarını dikip Hapkacı'ya baktı. Ardından ok gibi fırladı ve bir çay tepsisi kaptı, üzerine sandviç yığıp açık pencereye koşturdu. Birkaç saniye sonra Cath'le Hapkacı dışında tüm konuklar sandalyelerini ve çay fincanlarını bırakmış, onun etrafını sarmıştı.

Catherine görebilmek için başını öne doğru uzattıysa da yabancıların arasına dalmanın bir leydiye yakışmayacağını düşünüyordu...

"Of, neyse ne," diye mırıldandı ve yerinden kalkıp onlara katıldı.

Hart Havşanı çay tepsisini fırlattı, tepsi döne döne ormana doğru gitti ve gözden kayboldu.

Hep birlikte beklediler.

Tepsinin ağaç dallarına çarpa çarpa yere düştüğünü duydular.

Herkes nefesini tuttu.

Çıt çıkmıyordu.

Derken Fındıkfaresi esnedi ve Aslan'ın yelesinin içinde kıpırdandı.

"Siz neye bakıyorsunuz öyle?"

Catherine masaya döndü.

Jest, Hapkacı'nın sağında oturuyor, bir elinde yarısı yenmiş bir sandviç, diğer elinde çay tepsisi vardı.

Herkes neşeyle alkışladı, dükkânı ıslıklar ve tezahüratlar doldurdu.

Jest gözlerini Catherine'den ayırmadan gülümsedi ve Cath'in kalbi mutlulukla doldu. Ama sonra ciddi bir ifade takındı ve masada karşısına dikildiğinde ellerini beline koydu. "Hapkacı haklı," dedi sertçe. "Beni bu şekilde bırakman çok büyük bir kabalıktı."

Jest ağzının kenarındaki bir kırıntıyı diliyle aldı. "Çözeceğini biliyordum."

Şapkacı, Boa Yılanı'nın masanın ortasından alıp getirdiği şapkasına uzanırken homurdandı. "Leydinin dehasını çok abartmasak. Bir çocuk şarkısının sözlerini hatırladı sadece." Ardından asasını alıp üç kere yere vurdu. "Siz bitlilerden hanginiz jokerin yerine geçmek istiyor? Hadi, kıpırdayın."

BÖLÜM 19

Şapkacının çay partisi bir tür sirk gibiydi. Konuklar sürekli yer değiştiriyor ve Hapkacı'nın sağındaki koltuğa oturan kişi bir gösteri yapıyordu. Tüm konuklar sırayla ayağa kalktı, dükkânın duvarlarındaki şapkalardan birini aldı ve diğerlerini eğlendirmek için elinden geleni yaptı. Papağan ve Kakadu komik bir pandomim sergiledi. Aslan ünlü bir operadan harika bir solo seslendirdi. Kır saçlı kadın masanın ortasında bağdaş kurdu, örgü şişleri ve ters çevirdiği çay tabaklarıyla etkileyici bir davul performansı sundu. Genç Kaplumbağa o ince sesiyle, utangaç bir şekilde kekeleyerek bir aşk sonesi okudu. Bir ara başını kaldırıp Catherine'e baktığında rengi kopkoyu bir yeşile döndü ve gece boyunca bir daha ona bakamadı.

Belki de çayda bir şey vardı. Cath nihayet bir fincan çay alabildiğinde bunun hayatında içtiği en lezzetli çay olduğunu fark etti ve kendini akışa bıraktı, diğerleriyle birlikte gülmeye, alkışlamaya, tezahürat yapmaya, ayaklarını masanın altında yere vurmaya başladı. Hapkacı etrafa emirler yağdırıp dursa da Cath az sonra konukların onu pek takmadığını fark etti. Fındıkfaresi'nin aslında grubun en hareketlisi olduğunu ama bir buçuk yıl önce

kış uykusuna yattığını ve henüz kalmadığını öğrendi. Yarasa numarası yüzünden saçları dağıldı diye Jest'in üzüldüğünü anladı, zira Jest bunun için çok üzüldüğünü söyleyip kabaran bir bukleyi düzeltti ve Cath'in tüm vücudunda bir ürperti dolaştı.

Cath kızdı ve onun elini itti.

Her yer değiştirdiklerinde Jest onun yanma oturdu ve her seferinde çıkan hengâmede onu Hapkacı'nın sağındaki koltuktan uzak tutmayı başardı. Catherine gösteri yapmak zorunda kalmadığı için rahatlasa da onları etkileyebileceği bir yetenek bulmak için zihnini zorlamadan edemiyordu. Jest'in numarasından bile daha şaşırtıcı bir beceriyle onları hayrete düşürmeyi hayal ediyordu. Ama bunu nasıl yapacaktı? Ne şarkı söylemekte iyiydi ne dansa yetenekliydi, ne de hokkabazlık yapabilirdi. Gösteri yapmaktan ne anlardı ki? O sonuçta sadece bir leydiydi.

Tüm konuklar gösterilerini sergiledikten sonra Hapkacı yeniden yer değiştirmelerini buyurdu. Onun sağındaki koltuğa yine Jest geçti ve Cath'i kurtardı.

Fakat tam oturacakken Hapkacı asasını koltuğun koluna indirdi. "Sabırlı ol, dostum. Leydinden bir şey izlemedik daha." Hapkacı kibirle Catherine'e baktı.

Jest eliyle asayı itti. "O bizim misafirperverliğimizin tadını çıkarmak için burada, seni eğlendirmek için değil."

Cath gözlerini kaçırmadan Hapkacı'nın bakışlarına karşılık verdi.

Jest ona döndü. "Seni zorlamasına izin verme. İstersen senin yerine seve seve bir gösteri daha yaparım."

"Ama bu birazcık ayıp olmuyor mu?" diye araya girdi Hapkacı. "Herkesi izleyip eğlenmek ve karşılığında hiçbir şey

yapmamak?" Sözleri bunu hiç onaylamadığını açıkça ifade ediyordu.

Jest, Hapkacı'ya kötü bir bakış attı, tekrar Cath'e dönüp fısıldadı. "Ayıp falan değil. Başka birinden senin yerine gösteri yapmasını istemekte utanacak bir şey yok. Özellikle de ilk çay partinde." Cath'e elini uzattı.

Catherine, Jest'in onu rahatlatmaya çalıştığını biliyordu ama alınmadan edemedi. Öyle ya da böyle, Jest nasıl oluyordu da onun sergileyecek hiçbir yeteneği olmadığından bu kadar emin olabiliyordu?

Jest'in elini inceledi. İnce ve düzgün parmakları Cath'inkiler gibi pürüzsüz değildi ama bahçıvanların ya da hizmetkârların elleri gibi nasırlı da değildi. Bunun ilk çay partisi olduğunu söylemesi hoşuna gitmişti çünkü bu ifade bundan sonra başkalarının da olabileceği anlamını taşıyordu.

"Yapacağım," dediğini duydu kendi sesinin uzaklardan bir yerden.

Hapkacı'nın yüzüne bir gülümseme yayıldı ama Cath bu gülümsemenin teşvik edici mi yoksa aşağılayıcı mı olduğunu bilemedi.

"Sırada leydi var!" diye bağırdı, Cath'in fikrini değiştirmesine fırsat vermeden. Ardından eliyle duvardaki şapkaları işaret etti. "Bir şapka seç, leydim. Sana yardımcı olur."

"Nasıl yardım edecek?" Cath duvardaki bonelere, silindir şapkalara, tül peçelere ve ipek türbanlara doğru yürürken rahat görünmek için elinden geleni yaptı.

"Güzel bir kostüm giymek gibi düşün. Ya da senin durumunda daha ziyade güzel bir tuvalet." Hapkacı parmağını ken-

di şapkasının kenarında gezdirdi. "İyi bir şapka insana kendini daha... cesur hissettirir."

Cath bundan o kadar emin değildi. Hayatı boyunca birbirinden güzel tuvaletler giymişti ve hiçbiri ona kendini daha cesur hissettirmemişti ama diğer tüm konuklar gösterileri sırasında şapka takmışlardı, dolayısıyla o kim oluyordu ki buna itiraz edecekti? Herkes onun hangi şapkayı seçeceğini görmek için merakla bekledi ama Cath şurada bir püsküle, burada bir tüye dokunurken sadece zaman kazanmaya çalıştığının hepsi de farkındaydı.

Bir yeteneği olmalıydı. Onu utandırmayacak herhangi bir yetenek.

Şapkaların çoğu Cath'in o güne dek gördüklerinden daha abartılıydı. Şu ana kadar en hoşuna giden, cart pembe ve yeşil çizgili bir atlıkarıncaydı. Şapkanın üstünde kişneyen midilliler dönüp duruyordu. Fakat bu şapkayı ne yazık ki opera performansı sırasında Aslan takmıştı ve hâlâ kafasındaydı.

"Kırmızılardan birini önerebilir miyim?" dedi Hapkacı.

Şaşırarak ona döndü. "Niye kırmızı?"

Hapkacı omuz silkti. "Tenine gider diye düşündüm, aşkım. Bak, şuradakine ne dersin?"

Gösterilen yere baktığında geniş kenarlı, beyaz ve sarı papatyalarla süslü, şarap kırmızısı ipek bir şapka gördü. Yüzünü buruşturdu. Güzel bir şapkaydı ama Cath'in kendisi için seçeceği türden bir şey değildi.

Fakat onun hemen yanında, kalın siyah kurdelesiyle beyaz bir aşçı bonesi duruyordu. Cath hiç düşünmeden ona uzandı ve kancadan aldı.

"Ah, sıra dışı kararlar şapkası." Hapkacı gözlerini kıstı. "İlginç bir tercih."

Cath nihayet Jest'e bakmaya cesaret ettiğinde onun şapkayla ilgilenmediğini gördü. Jest tekrar elini ona uzattı.

Cath siyah kurdeleyi çenesinin altında bağladı ve Jest'in onun önce sandalyeye, oradan masaya çıkmasına yardım etmesine izin verdi.

Şimdi dükkâna tam bir sessizlik çökmüştü, Cath'in artık alışmaya başladığı curcunadan eser kalmamıştı. Tüm davetliler sessiz bir merakla onu izliyordu.

Cath de en az onlar kadar merak içindeydi. Elleri titremeye başladı.

Tabaklar ve bisküviler arasında kendine bir yer buldu, uzun bir nefes aldı ve beklentiyle onu izleyen yüzlere göz gezdirdi. Göz kapağı olmayan yılan gözleri, çift göz kapaklı kertenkele gözleri, pörtlek balık gözleri... Hepsi bakışlarına karşılık verdi. Elbisesinin eteği, masaya dökülmüş çaya ve kırıntılara battı.

"Bir şarkı söyle, güzel hanımefendi!" diye önerdi Aslan, tepesinde atlıkarınca dönerken. "Eski bir balat söyle."

"Hayır, dans etsin. Bale yapsın mesela."

"Geyşalar gibi çay servisi yapabilir mi acaba?"

"Ayaklarıyla resim çizsin?"

"Perende atsın."

"Falımıza baksın."

"Kiraz sapını diliyle fiyonk yapsın."

"Saçmalama... Bu imkânsız."

"*Catherine.*"

Cath döndü ve hâlâ Jest'in elini tuttuğunu o zaman fark etti. Jest gülümsedi ama yüzü endişeliydi. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Acaba kendi adına mı yoksa onun adına mı utanmaktan çekiniyordu, Catherine merak etti. O sonuçta elleri ve kafası çalışmayan bir leydi, bir asildi. Şapkacının çay partilerine davet edilecek kadar çılgın değildi.

Elini Jest'in elinden çekti ve şapkacıya döndü. Hapkacı yine ayaklarını masaya uzatmış, kravatıyla oynuyordu.

Cath'in babası Kupalar Diyarı'nın en iyi hikâye anlatıcılarından biri olarak biliniyordu. Nesillerdir ailesi bu yönüyle ünlü olmasına rağmen bu yetenek Cath'e geçmemişti bir şekilde. Yine de Cath onun anlattığı masallardan birini hatırlamak için zihnini zorladı. Şımarık bir balık sürüsünü bile büyüleyebilecek masallardan birini. Bulutları ağlatacak ve dağları dize getirecek olanlardan birini.

"Bir... Bir zamanlar..." diye başladı ama kelimeler boğazına dizilince susmak zorunda kaldı.

Ter içinde kalan ellerini elbisesine sildi ve... cebinde bir şey hışırdadı.

Yüreği hop etti.

"Bir... Bir kız varmış. Bir markinin kızıymış."

Hapkacı dudağını büktü.

"Bir leydi olmak için yetiştirilmesine rağmen," diye devam etti Cath. Büyülenmiş gibi dinleyen -ya da en azından büyülenmeye hazır bir şekilde dinleyen- diğer konuklara döndü. "Ve ona bir leydinin bilmesi gereken her şey öğretildiği hâlde bu kızın sadece tek bir şeye yeteneği varmış. Bu öyle büyük bir şey

ya da önemli bir şey değilmiş, ayrıca leydilere uygun bir şey de değilmiş ama kızın yapmayı sevdiği tek şey buymuş."

Böylece elini cebine soktu ve makaron paketini çıkardı. Mumlu kâğıt gün boyu cebinde kırışmış olsa da üzerine bağladığı sicim sayesinde paket hâlâ sağlamdı. Masadaki konuklar daha iyi görebilmek için öne doğru eğildi.

"Ben..." Cath tereddüt etti. "Ben şekerleme yapıyorum, gördüğünüz üzere."

"Uyukluyor muymuş yani?" diye mırıldandı yaşlı kadın. "Ah, hayatım, korkarım ben de sürekli şekerleme yapıyorum."

Cath gülümsedi. "Hayır, ben şekerler, tatlılar yapıyorum." Paketi açtı ve içindeki beş güllü makaronu gösterdi. Makaronların kenarları hafiften dağılmıştı ama onun dışında gayet iyi görünüyorlardı.

Masaya yeniden bir sessizlik çöktü.

"Gerçekten de sıra dışı," diye mırıldandı Hapkacı. Kaşları şüpheyle çatılmıştı. "Ama bunlar ne yapıyor ki?"

Catherine paketi öne doğru uzatıp herkese göstermeye devam etti. "Bir şey yapmıyorlar. Sizi daha küçük ya da büyük yapmazlar. Ama... Şey, belki sizi daha mutlu yapabilirler. Bunları aslında Kral'a ikram etmek için hazırlamıştım ama bugün biraz... dikkatim dağıldı ve ona vermeyi unuttum."

Jest'e bakmadı.

"Kral için mi?" dedi Hapkacı. "Bu pek ümit vadetmiyor açıkçası." Asasını Hart Havşanı'na doğru salladı ve tavşan bir sıçrayışta gelip Cath'in elinden makaronları aldı. Catherine makaronlar gidince rahat bir nefes aldı. O kadar gerilmişti ki hâlâ titriyordu.

Tavşan makaronları bir tabağa koydu ve her birini sırayla eşit parçalara bölmeye başladı. Davetliler onun etrafında toplandı, kesilen kısımlardan kremalı dolgunun kâğıda akmasını izlediler.

Eteğinden hafifçe çekilince Catherine döndü ve Jest'in yine elini uzattığını gördü. Böylece tekrar onun elini tuttu ve masadan indi.

"Onları sen mi yaptın?" diye fısıldadı Jest.

"Tabii ki ben yaptım," dedi ve eklemeden edemedi: "Ve az sonra göreceğin üzere, buralarda muhteşem şeyler yapan tek kişi Hapkacı değil."

Jest'in dudakları yukarı kıvrıldı. Şimdi gözlerinde sanki yeni bir bilmeceyi çözmeye çalışıyormuş gibi yoğun bir ifade vardı.

Makaronlar masadaki herkese dağıtıldı, hatta karanlıkta büstün üzerinde oturmaya devam eden Kuzgun'a bile teklif edildi ama Kuzgun puflayarak kafasını diğer tarafa çevirip reddetti. Son kalan iki lokma da Catherine'le Jest'e düştü.

Hapkacı ayağa kalktı, elindeki parçayı havaya kaldırdı. "Masamızı şereflendiren Leydi Pinkerton'ın şerefine."

Herkes bağrıştı ama sonra yemeye başladıklarında dükkâna yine bir sessizlik çöktü.

Catherine onların parmaklarını yalamalarını ve dilleriyle dişlerinin üzerindeki kalıntıları aramalarını izledi.

Jest yeniden ona döndüğünde gözleri mum ışığı gibi parlıyordu, bir parmağı hâlâ dudaklarının arasındaydı. Şaşkınlığı yüzünden okunuyordu.

Cath ona gülümsedi ve kendi parçasını ağzına attı. Makaron ağzında eridi. Tüm lezzetler mükemmel bir uyumla iç içe geçmişti.

Masadan yükselen mutlu iniltileri dinledi. Biri kâğıdın üzerindeki kremayı yalamayı akıl etmiş olmalıydı ki bir kâğıt hışırtısı duydu.

İşte bu yüzden tatlı yapıyordu. Güzel bir tatlı yaptığında insanları mutlu ettiğini hissediyordu. Aniden masadakilerden hiçbiri artık ona yabancı değildi. Her biri arkadaşı, her biri sırdaşıydı. Onlarla kendi büyüsünü paylaşmıştı.

"Aferin, Leydi Pinkerton," diye vızladı Yabanarısı. Sonra tüm masadan tebrikler yağmaya başladı. Herkes bağırıyor, alkışlıyor, olduğu yerde zıplıyordu. Kopan velvelede Fındıkfaresi yeniden uyandı, uykulu gözlerle etrafına baktı. Birinin tabağında birkaç kırıntı kalmıştı, onu alıp ağzına atıverdi. Çiğnedi ve yuttu, mutlu mesut gülümsedi ve dudaklarını yalayıp uykusuna geri döndü.

Bu tezahüratlara katılmayan tek bir kişi vardı, o da Hapkacı'ydı. Kafasını koltuğunun arkasına yaslamış, şapkasını yüzüne örtmüştü.

Cath'in sevinci kursağında kalır gibi oldu. Beğenmemiş miydi yoksa?

Derken Hapkacı şapkayı indirdi ve Cath onun gülümsediği gördü. Hem de ne gülümsemek. Kocaman, içten, güzel bir gülümsemeydi. Lavanta rengi gözleri onunkilerle buluştuğunda mutlulukla ışıldadı, sonra Jest'e kaydı.

"Harika. Harika!" diye bağırdı ellerini teslim olurcasına havaya kaldırarak. "Kalmasına izin vereceğim sanırım."

Cath reverans yaptı. Yüzü gururla parlıyordu. "Çok naziksiniz, Hap–"

Dükkân aniden sarsıldı. Cath kaydı, Jest'in üzerine düştü, Jest kollarını ona doladı.

Diğer misafirler de dengelerini bulmaya çalışıyorlardı. Çatıdan güm güm sesler geldi, bunu tahtayı tırmalayan pençelere benzer bir ses takip etti.

Dükkân yeniden sallandı ve tabaklar masanın üzerinden kayıp yere yuvarlandı. Çaylar ve kurabiyeler yerlere saçıldı.

Kulak tırmalayan bir sesle Cath'in tüyleri diken diken oldu.

Jest başını kaldırıp yukarı bakınca Cath'in bakışları da Kuzgun'a kaydı. Üzerinde durduğu palyaço büstünün yüzündeki neşeli gülümseme ürkütücü bir sırıtışa dönüşmüştü.

Kuzgun başını yana eğdi, siyah gözleriyle çatıdaki kirişlerin ötesini görebiliyormuş gibi baktı ve her zamanki karamsar ses tonuyla mırıldandı: "Gubibiklerin kâbusu, sivri pençelerin dehşeti. Yıllardır bir efsane sanılan Gıllıgış huzurlu bahçemizi ele geçirdi."

BÖLÜM 20

JEST, HAPKACI'YA DÖNDÜ. "Hemen Kavşak'a koşmalıyız. Bu canavar oraya girip bizi takip edemeyecek kadar büyük."

Cath'in göğsü sıkıştı, şaşkınlıkla yutkundu. "Yani dışarı çıkalım mı diyorsun?" Hapkacı'ya döndü. Adamın yüzünden kan çekilmişti, çenesi kasılmıştı. "Burada hiç kıpırdamadan durup canavarın yorulmasını beklemek daha akıllıca olmaz mı? Bize ulaşamayınca sıkılıp gider."

Dükkânın arka tarafında bir cam büyük bir şangırtıyla kırıldı. Oklukirpi ve Kan Tazısı camlardan kaçmak için geri sıçradı.

Kırılan camdan iki pençeli parmak içeri uzandı. Parmaklar içeriyi araştırırken pencerede kalan parçalar canavarın etini sıyırdı, yaralardan kömür rengi bir kan boşandı.

Cath korkuyla titreyerek Jest'in kollarına atıldı. "Bizi burada yakalayamaz, değil mi?"

"Bu duvarlar tahtadan, Leydi Pinkerton," dedi Hapkacı alçak sesle. "Gıllıgış kapıdan sığmaz ama hiç şüphe yok ki kendine yeni bir kapı açabilir."

Cath'in boğazı kurudu.

Pençe pencereden geri çekildi. Canavar, çatının öbür tarafına yürürken dükkân yeniden sallandı ve titredi. Gıllıgış başka bir yol arıyordu. Cath çatıdaki bir aralıktan hızla geçen bir kuyruk gördü.

İçi korkuyla doldu, eli ayağı âdeta taş kesti.

Burada ölecekti. Gecenin bir vakti burada, yabancılar arasında ölecekti. Gıllıgış'a yem olacaktı ve annesiyle babası, Mary Ann, hiç kimse ona ne olduğunu asla öğrenemeyecekti.

Bacadan gelen ani bir esintiyle şöminedeki ateş söndü. Hava duman kokusuyla doldu.

Hâlâ oturan tek kişi olan Hapkacı taht taklidi koltuğunu geri itip kalktı. Asasını aldı, şapkasını başına yerleştirip konuklarını süzdü. Bakışları Jest'in üzerinde durdu.

"Evde olduğunu düşün, dostum," dedi. "Hart Havşanı'yla ben dışarı çıkıp canavarın dikkatini üzerimize çekeceğiz. Kuzgun'la sen yanları alın, diğerleri Kavşak'a koşarken onları koruyun." Gözleri Cath'e kaydı ve bir an sanki durumlarında komik bir yan bulmuş gibi yüzü aydınlandı. "Her zamanki gibi Kraliçe'yi korumalıyız."

Jest irkildi, parmakları Cath'in kollarına gömüldü.

Masanın diğer tarafından bir kükreme geldi. "Arka bende."

Mumların loş ışığında Aslan tüm azametiyle onlara bakıyordu, gerçi başındaki atlıkarınca şapkası bu heybetli görüntüyü bir nebze bozuyordu. "Herkes güvenle Kavşak'a girene kadar ben girmeyeceğim."

Hapkacı şapkasına dokundu. "Sen cesur bir askersin."

Tepelerinde Gıllıgış bir çığlık daha attı. Bunu parçalanan tahtaların ve yerinden sökülen çivilerin sesi izledi. Duvarlar titredi.

"Herkes yerini alsın," diye bağırdı Hapkacı. "Kavşak'ın girişine koşmaya hazır olun. Hep birlikte hareket etmek zorundayız."

Jest geri çekildi, Cath'i omuzlarından tuttu. Yüzü korkuyla ve üzüntüyle gerilmişti, özür dileyecekti ki Cath onun konuşmasına fırsat vermedi.

"Buraya gelmek benim kararımdı," diye fısıldadı. "Böyle bir şey olacağını bilemezdin."

Jest'in çenesinde bir kas seğirdi. "Seni sağ salim evine geri götüreceğim."

Cath başını salladı ve içini saran korkuya rağmen ona inandı. "Ne de olsa olanaksız şeyler senin uzmanlık alanın."

Jest'in yüzündeki gergin ifade bir anlığına yumuşadı. "Aynen öyle."

"Hazır mıyız?" diye sordu Hapkacı. Kapıya doğru yürüdü, elini kapı koluna koydu. Hart Havşanı onun karşısında duruyor, uzun kulakları titreşiyordu.

Cath etrafına bakındı. Yaşlı kadın, Kan Tazısı'nın sırtına binmişti, şişlerini elinde mızrak gibi tutuyordu. Sincap, balık kavanozunu kucağına almıştı; kavanozun içinde iki Japon Balığı, ters dönmüş bir şeker kâsesinin altında saklanıyordu. Boa Yılanı, hâlâ uyuyan Fındıkfaresi'ni çenesine sıkıştırmıştı. Papağan ve Kakadu fırlamaya hazırdı, Bukalemun dışarıdaki çayıra uyum sağlamak için otların ve çiçeklerin rengine dönüşmüştü, Yabanarısı tehditkâr bir şekilde iğnesini sallıyordu, Oklukirpi sivri oklarını kabartmıştı ve Kaplumbağa başını içeri çekmişti.

Sadece birkaç dakika önce gayet neşeli ve gamsız olan grubun bu hâli Cath'in içini dehşetle doldurdu.

"Hızlı koş," diye fısıldadı Jest onun kulağına. "Direkt Kavşak'a doğru koş ve elinden geldiğince grubun ortasında kalmaya çalış, ortalar daha güvenli olur."

"Neden?" diye sordu Cath. "Benim hayatım diğerlerinden daha kıymetli değil ki."

Jest'in gözleri karardı, bir an itiraz edecek gibi olduysa da sonra vazgeçti. "Sadece hızlı ol ve arkana bakma. Ben hemen arkanda olacağım," dedi sonunda.

Cath yutkundu, başını salladı.

Jest ellerini onun omuzlarından çekti. Kuzgun uçup geldi, Jest'in omzuna tünedi.

Kuşun kömür karası tüyleri ve Jest'in kömür karası soytarı kıyafetiyle ikisi adeta gölgelerden yapılmış gibi duruyorlardı.

"Üç deyince," dedi Hapkacı.

Çatıdan yine sürtünme sesleri geldi. Canavar tekrar bir çığlık attı.

"Bir."

Jest, Cath'i kalabalığın arasına doğru itti. Cath'in bacakları tir tir titriyordu. Oklukirpi ile Kan Tazısı arasında yerini alırken Kavşak'a kadar koşabilmeyi diledi. Kır saçlı kadın ona baktı ve başını salladı. Kadın muhtemelen onu rahatlatmak istemişti ama Cath'e bu bakış daha ziyade savaş alanına çıkan askerlerin atacağı türden bir bakışmış gibi geldi.

"İki."

Parçalanan tahtaların sesi geldi. Çatı, kirişlerinden ayrılıyordu.

Grubun en arkasında Aslan kükredi.

"Üç."

Hapkacı kapıyı ardına kadar açtı ve Hart Havşanı ile birlikte dışarı fırladılar, ahşap basamakların üzerinden atladılar ve ayakları otlara değdiği anda ters yönlere doğru koşmaya başladılar. Hart Havşanı güçlü arka ayaklarıyla kendini olabildiğince öne fırlatarak Kavşak'a doğru var gücüyle zıplıyordu. Bu arada Hapkacı yakınlardaki bir ağacın arkasına saklanmıştı. Asasıyla şapkasını havaya kaldırdı.

Dükkânda bir kaos patlak verdi. Tüm hayvanlar birbirine yapışık bir sürü gibi kapıya yöneldi. Cath eteklerini tutuyordu ve ayakları yumuşak toprağa değene kadar neredeyse koştuğunu bile fark etmedi. İleride Hart Havşanı'nın bir çalılığın ardından onlara el salladığını, onları Kavşak'ın girişine doğru yönlendirmeye çalıştığını görebiliyordu.

Otlaktan tüyler ürpertici bir çığlık yükseldi, bunu devasa kanatların kulakları sağır eden sesi izledi. Cath, Gıllıgış'ın dükkânın çatısından havalandığını ve onların peşine düştüğünü tahmin etti ama dönüp bakmaya cesaret edemedi.

Canavarın çığlığına karşılık Kuzgun gakladı -hayır, iki kuzgun gakladı- ve Aslan kükredi. Cath ne dediğini anlayamadıysa da Hapkacı da bağırarak bir şeyler söyledi.

Cath'in nefesi kesilmişti bile ve bacakları öyle titriyordu ki onu çalılığa kadar taşımayacaklarından korktu. Neyse ki korktuğu başına gelmedi. Kan Tazısı'nın sadece birkaç adım arkasından patikaya girdi ve ağacın ardında bir anlığına kendini güvende hissetti.

Hart Havşanı ağacın yanında durmuş, onları sırayla Kavşak'ın kapısından içeri sokuyordu. Kapı daracıktı ve şapka dükkânından buraya soluksuz koştuktan sonra şimdi durup sıralarını beklemeleri gerekiyordu.

Sincap ve Japon Balıkları karanlıkta gözden kayboldu. Boa Yılanı sürünerek ilerledi. Kan Tazısı üzerindeki yolcusuyla birlikte eşiği geçip güvenliğe adım attı.

Bir inilti Cath'in dönüp arkasına bakmasına sebep oldu.

Kaplumbağa açıklığın sonuna yakın bir yerde donup kalmış, kabuğunun içine çekilmişti. Cath onun içeriden yankılanan hıçkırıklarını duyabiliyordu.

Kaplumbağa'nın üzerine bir gölge düştü ve canavarın kanatlarının rüzgârıyla otlar geriye doğru yattı.

Cath çalının ardında sindi. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Yine de kâbuslarına giren yaratığa bakmadan edemedi. Canavarın pençeleri kasap bıçakları kadar uzundu. Uzun boynu sağa sola kıvrılıyor, gözlerinde korlar yanıyordu. Yaratık, pullarla kaplı derisinin altında gergin kaslardan, ateşten ve ziftten yapılmıştı.

İki kuş yanında uçuyor, başının etrafında daireler çizerek onu oyalamaya, aşağıdaki hayvanlardan uzak tutmaya çalışıyorlardı. Pike yapıp pençe atıyor, sonra ulaşamayacağı bir yere kaçıyorlardı.

Kuzgun ve... Jest.

Hapkacı açıklığın diğer tarafında duruyordu, şapkası hâlâ asasının ucundaydı ve gözleri korkudan büyümüştü. Canavarı oyalamak için dükkânda aklına gelen fikir her neydiyse, bunu çoktan unutmuştu.

"Hadi!" diye bağırdı Aslan, pençesiyle Kaplumbağa'nın kabuğunu dürterek. "Neredeyse geldin sayılır. Yürümeye devam et."

"Ben... çok... yavaşım," diye inledi Kaplumbağa. "Asla... başaramayacağım."

"Denemek zorundasın!" dedi Aslan.

"Leydim!"

Cath tekrar önüne döndü. Hart Havşanı dehşetle büyümüş kırmızı gözleriyle ona baktı ve içeri girmesini işaret etti. Diğerleri çoktan kapıdan geçmişti. "Hadi, acele et."

Cath yutkundu.

Başının üstünde Gıllıgış yine bir çığlık attı. Acıkmış gibiydi. Aslında açlıktan gözü dönmüş gibiydi.

Canavar aşağı süzüldü ve yeniden dükkânın çatısına tünedi. Seyyar dükkân, tekerlekleri üzerinde yalpaladı. Karanlıkta bile Cath onun çatıyı nasıl parçaladığını görebiliyordu.

Bir şey gözlerine doğru kaydı, Cath onu geri itti. Hapkacı'nın dükkânından seçtiği aşçı şapkasının hâlâ kafasında olduğunu o zaman fark etti. Sıra dışı kararlar şapkası.

Cath derin bir nefes aldı ve yerde uzun bir sopa aradı.

"Leydim!" diye bağırdı Hart Havşanı tekrar ama Cath onu duymazdan geldi, elinde sopayla çalının arkasından çıkıp Aslan'la Kaplumbağa'ya doğru koştu.

Gıllıgış bir çığlık daha attı ve Cath bu çığlığın yaratığın onu gördüğü anlamına geldiğini anladı.

"Hayır!" diye bağırdı Hapkacı. "Şurada!"

Bir kuş gakladı.

Cath kendini Kaplumbağa'nın arkasında yere atınca Aslan'ın gözleri panikle kocaman açıldı. Cath sopayı Kaplumbağa'nın kabuğunun altına sokup onu sertçe dürttü.

Kaplumbağa acıyla inledi ve öne atıldı.

"Hadi, yürü!" diye bağırdı Cath onu tekrar tekrar dürterek. Nihayet Kaplumbağa çalılara ulaştı.

"Leydim!" diye bir çığlık attı Hart Havşanı.

Ve hemen ardından Gıllıgış'ın çığlığı Cath'in kulaklarında patladı. Yüreği ağzına geldi ama elindeki sopayı kılıç gibi tutarak tam zamanında ona doğru pike yapan karanlık canavara döndü.

Canavar boynunu uzattı, Cath onun dişlerini görebiliyordu. Uzun dili ona doğru uzandı...

Derken turuncu bir bulanıklık Cath'in görüşünü kapattı, bunu minik atların kişnemesi ile öfkeli bir kükreme takip etti. Aslan kendini Cath'in önüne atmış, Gıllıgış'a bir tane patlatıp onu gökyüzüne göndermek istercesine pençesini kaldırmıştı.

Canavar başını geri atarak bir çığlık daha savurdu, sonra devasa pençeleriyle atıldı.

Cath darbeyi duydu. Et ve kemik ve yumuşak toprak ve bir acı çığlığı ve kanatların sesi ve zafer haykırışı. Sonra Gıllıgış havalandı. Avı pençelerinin arasındaydı ve Aslan'ın kuyruğu uzaklaşan canavarın ardında havada sallanıyordu.

BÖLÜM 21

CATH TİTREYEN ELLERİYLE sımsıkı kavradığı sopasıyla hâlâ Gıllıgış'ın arkasından bakıyordu ki gökten kuş tüyleri ve ziller düştü. Jest onu omuzlarından yakaladı. Eldivenleri bir anlığına yumuşak kuş tüyleri hissi verdi, sonra her zamanki anki deri dokusuna döndü.

"Sen iyi misin?" diye sordu Jest nefes nefese.

"Ha-hayır," diye kekeledi Cath. Aslan'ın o güçlü ve asil gövdesi gözünün önünden gitmiyordu. Nasıl da kolayca alt edilmişti.

Cath gözünün ucuyla Hapkacı'nın da yanlarına geldiğini gördü. "Yürüyün," diye buyurdu Hapkacı ve onları çalılara doğru yönlendirdi. "Olur ya geri döner falan, güvenli bir yere gidelim."

"Aslan..." Cath bir hıçkırıkla sarsıldı.

"Biliyorum," dedi Hapkacı. "Gördüm."

Cath, Hart Havşanı'nın yanından geçerken onun da gözlerinde yaşlar olduğunu fark etti. Arkasında Kuzgun'un kanat seslerini duydu. Kaplumbağa'nın Kavşak'ın kapısından içeri girmekte olduğunu gördü. Diğerleri kapının iç kısmındaki siyah-beyaz

karoların üzerinde toplaşmış, onları bekliyordu. Aralarından birinin eksik olduğunu fark edince gözlerini kaçırdılar.

Yaşadıkları dehşetten sonra Kavşak şimdi fazla sessiz, fazla sıradan, fazla güvenliydi.

"Öldü," dedi Cath. "Benim... Benim hayatımı kurtardı."

"Hayvanların şahıydı," dedi Jest, cenazesinde konuşurcasına.

"Kesinlikle öyleydi," dedi Hapkacı. "Buna şah-mat bile denebilir."

Jest onu eve götürmeyi teklif ettiğinde Cath itiraz etmedi. Krallığın dört bir yanına açılan farklı farklı kapılarıyla Kavşak'ta kendini güvende hissetse de Gıcırtı Deresi'nin kıyısına adım attıkları anda Cath'in içi yine korkuyla doldu.

Kupalar Diyarı artık güvenli değildi. Gıllıgış gerçekti ve buradaydı. Artık burada hiç kimse güvende değildi.

"Leydim," dedi Jest üzgün bir sesle. Bu arada neredeyse hiç konuşmamışlardı. Şimdi diğer konuklar dağılıp kendi evlerine gitmişti ve baş başa kalmışlardı. Hatta Kuzgun bile Kupalar Diyarı'nın kim bilir hangi gizli köşesine doğru uçarken onlardan uzaklaştığına memnun görünüyordu. "Ben... Ben çok özür dilerim. Seni böyle bir tehlikeye attığım için çok üzgünüm. Ben–"

"Gıllıgış üzerinde bir kontrolün yok." Cath durup ona döndü. Arkasında dere şırıldıyordu. "Değil mi?"

El eleydiler ve tüm yolu el ele yürümüşlerdi ama bu artık o akşam evden çıktıklarında olduğu gibi romantik gelmiyordu. Bu şimdi daha ziyade bir ihtiyaçtan kaynaklanıyordu. Birine dokunma ihtiyacı. Güvenlik ihtiyacı. Cath kendini Jest'in yanında güvende hissediyordu. Bunun hiçbir garantisi olmasa bile.

"Ben olmasaydım," diye devam etti Jest, "yatağında güvenle uyuyor olacaktın. Böyle korkunç bir şeye hiç şahit olmayacaktın."

Cath birbirine kenetlenmiş parmaklarına baktı. Jest'in siyah eldiveninin yanında kendi eli olduğundan daha solgun görünüyordu.

"Belki yarın sabah uyandığımda, aklım başına geldiğinde, bu gecenin büyük bir hata olduğunu düşünebilirim. Ama şu anda böyle gelmiyor." Derin bir nefes alıp tekrar başını kaldırdı, onun gözlerinin içine baktı. "Canavar hariç, hayatımın ilk gerçek çay partisi gerçekten çok hoşuma gitti."

Jest'in dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme dolaştı. "Ve seni oraya götürmüş olmak da benim çok hoşuma gitti. Canavar hariç."

"O zaman bu geceyi korkunç şeylerden bahsederek bitirmeyelim," dedi Cath ama sesinde hafiften bir suçluluk da yok değildi. Cesur ve kahraman Aslan'ı nasıl unutabilirdi? Yine de gecenin ilk kısmını, müziği ve çayı, şapkaları ve gösterileri hatırlamak rahatlatıcıydı.

"Sen nasıl istersen, leydim," dedi Jest. O da korkunç anlar yerine daha iç açıcı şeyler düşünmeye istekli gibiydi. Yamacı tırmanıp yola çıktı, Cath'i de derenin kıyısından yukarı çekti. "Bu arada, gösterin hakkında konuşma fırsatı bulamadık. Makaronlar gerçekten muhteşemdi. Aynen söylediğin gibi."

Cath gururlu gülümsemesini gizlemek için dudaklarını birbirine bastırdı. "Ah, teşekkürler, Bay Joker."

"Yemek yapmayı nereden öğrendin?"

Cath bunu bir an düşündü. Tatlılar yapmak o kadar uzun zamandır hayatının ayrılmaz bir parçasıydı ki, parmaklarını kek

hamuruna ya da kabaran bir kurabiye hamuruna daldırmanın keyfine varmadığı günleri hatırlamakta zorlanıyordu. "Ben daha küçük bir çocukken aşçımız bir şeyler öğretmişti ama aslında bulabildiğim yemek kitaplarından ve deneye yanıla kendi kendime öğrendim diyebilirim. Tek başına pek lezzetli olmayan malzemeleri, mesela unu, yumurta beyazını ve acı çikolatayı alıp tadına doyum olmayan bir şeylere dönüştürme fikri hoşuma gidiyor. Kulağa çılgınca gelecek ama bazen malzemeler benimle konuşuyormuş gibi hissediyorum." Hafiften kızardı. "Saçma tabii."

"Bayılırım saçmalığa. Başka neler yapıyorsun?"

"Tarifini bulduğum hemen hemen her şeyi. Turta. Tart. Kurabiye. Çekirdekli kek bile yapmıştım. Ah, sence Bay Kuzgun çekirdekli kekimi bir tatmak ister mi? Gördüğüm kadarıyla makaronlarım pek ilgisini çekmedi..." Bir an tereddüt etti ve gözünün ucuyla Jest'e bir bakış attı. "Ya da belki senin hoşuna gider? En temelde kuş mu yoksa insan mı olduğundan emin değilim de..."

Jest güldü. "Ne yazık ki eğer Kuzgun çekirdekli kekini yer ve olur ya beğenirse, bu onun sarsılmaz kasvetini sarsabilir." Bir parmağının ucunu Cath'in elinin sırtında gezdirdi. "Bana gelince, eğer makaronları ölçü olarak alırsak, sanırım ben zaten yaptığın her şeyi büyük bir keyifle yalayıp yutarım."

Cath ona çekingen bir bakış atmaya cesaret etti ve Jest de bu bakışa karşılık verdi, sonra devam etti. "Kral senin baloya tart getirdiğini söylemişti aslında ama o zaman bunu pek umursamamıştım. Aşçınızın yaptığı tartı getirdiğini sandım. Şeyi şimdi anlıyorum, ıı, Kral'ın sana niye tutulduğunu. Sadece çok ye-

tenekli değilsin, aynı zamanda, ıı... Biliyor musun, bir şeyler pişirmekten bahsederken daha da bir güzelleşiyorsun. Bu işte çok iyi olduğunu biliyorsun ve bunu bilmek yüzüne başka bir ışıltı katıyor."

Cath'in cesareti buraya kadardı, gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Gururu okşanmıştı, utanmıştı ve...

Ve biraz da hüzünlenmişti.

Bütün gece Kral'ı bir kez bile düşünmemişti. Jest'le birlikteyken, partide ve sonrasında yaşananlar sırasında.

Fakat o artık sadece Kral değildi, onun talibiydi.

Şimdi gece sona ermek üzereydi, artık ihtimallerle, imkânsızlıklarla dolu değildi ve aniden Cath'e, yaptığı her şey çok aptalca göründü. Kraliyet soytarısıyla birlikte gizlice evden kaçmak da neyin nesiydi? Annesiyle babası bunu öğrenirse dehşete düşerlerdi. Cath'in ismi lekelenirdi, herkese rezil olurdu.

"Aptal bir hobi işte," diye mırıldandı, Kaya Kaplumbağa Kovuğu Malikânesi'ne giden yola saptıklarında. Cath'in topukları parke taşlar üzerinde çok ses çıkarıyordu, bu yüzden parmak uçlarında yürümeye çalıştı. Öte yandan Jest âdeta havada süzülen kar taneleri gibi yürüyordu. "Yine de bir şeyde iyi olmak güzel bir his. Annemlerin başarılı olmamı istediği türden bir şey olmasa da hiç yoktan iyidir." İçini çekti. "Oysa sen her şeyde çok başarılı gibisin."

"Her şeyde değil," dedi Jest. "Hayatımda elime yumurta çırpıcı almadım desem bana inanır mısın?"

"Skandal!"

Jest ona gülümsedi ve Cath az kalsın ona Mary Ann'le birlikte açacakları pastaneden bahsedecekti. Hayaline onu ortak etme

isteği öyle ani ve kuvvetliydi ki belki onunla ilgili fantezisini bile anlatabilirdi. Ama Mary Ann'le ikisi, Dük'le mecburi konuşmaları dışında planlarını kimseyle paylaşmamışlardı ve Jest'e anlatmak en eski dostuna ihanet etmek olur gibi geldi. Sırf bu yüzden dilini tuttu.

"Beni kapıya kadar götürmene gerek yok," dedi Cath, eve yaklaştıkça kendi ayaklarının geri geri gittiğini fark edince.

"Olur mu öyle şey? Bu gece yaşadığımız onca şeyden sonra senin sağ salim kapıdan içeri girdiğini görmeden içim rahat etmez. Ya da pencereden içeri mi demeliyim?"

Catherine tartışmayı uzatmadı. Kestirmeden gitmek için çimleri çaprazlamasına geçtiler. Çimler çiğle ıslanmıştı. Sabah çiği? Koca gece geride kalmıştı, yine de Cath'e sanki evden az evvel çıkmışlar gibi geliyordu.

Yatak odası penceresine uzanan limon ağacının dallarına göz gezdirdi. Penceresi karanlıktı. Şöminedeki ateş saatler önce sönmüş olmalıydı.

"Sanırım şimdi kanatların çıkacak ve bizi oraya uçuracaksın."

"Ne yazık ki kanatlarım sadece belli bir boyda çıkıyor ve bu durumda pek işe yaramazlar." Jest'in çenesi kasıldı, sarı gözlerinde bir kararsızlık dolaştı. "Hani bana kuş mu insan mı olduğumu sormuştun ya, Leydi Pinkerton? İkisi de değilim." Derin bir nefes aldı ve ona döndü. "Ben Kale'yim. Tıpkı Kuzgun gibi."

Cath başını yana kırdı. "Kale mi?"

"Kupalar Diyarı'nda kuş olabiliyoruz." Jest'in onunkilere kenetlenmiş parmakları biraz daha sıkılaştı. "Ama Satranç Diyarı'nda biz Beyaz Kraliçe'nin koruyucularıyız."

Cath bu sözlerin anlamını bulma ümidiyle onun gözlerinin içine bakmaya devam etti. Bu da bir tür bilmece miydi? "Satranç Diyarı?"

Jest başını belli belirsiz salladı. "Kuzgun'la ikimiz oradan geldik."

"Satranç?" Cath kelimeyi tekrarlamadan edemedi. Satranç. Kırmızı ve Beyaz Kraliçeler Diyarı.

Daha önce hiç Satranç Diyarı'ndan gelen biriyle karşılaşmamıştı. İki diyar arasında yolculuk edilebildiğini duymuştu ama iki diyar arasında kimsenin nasıl geçileceğini bilmediği bir labirent vardı ve kapının kaderin ta kendisi tarafından korunduğunu söylüyorlardı.

Ama tüm bu söylenenler bir peri masalından ibaret de olabilirdi.

"Eğer Beyaz Vezir'in -yani Kraliçe'nin- koruyucusuysan," dedi, "burada ne işin var ki?"

"Bu... biraz karışık." Jest nasıl açıklayacağını bilemez gibiydi. "Kraliçe bizi buraya bir görev için gönderdi. Satranç'ın kaderini değiştirebilecek bir görev. Zaman'ın kendisi kadar eski olan savaşı, onunla Kırmızı Kraliçe arasındaki savaşı sona erdirebilecek bir görev."

Cath'in ağzı açık kaldı, nasıl olup da bir zamanlar bu adama bakıp sadece bir kraliyet soytarısı görebildiğine hayret etti. Tüm o numaralar, sihirler...

Satranç Diyarı'ndan gelmişti. Görevinde başarılı olursa savaşı sona erdirebilirdi. Bir kraliçenin koruyucusuydu.

Aniden Cath'in kalbi buruldu ve bu kadar canının yanmasına kendi bile şaşırdı. "Kupalar Diyarı'nda ne kadar kalacaksın

bu durumda?" diye sordu, sesinin üzüntüsünü yansıtmasına aldırmadan.

Jest'in gözleri şaşkınlıkla büyüdü, sonra yumuşadı. Boştaki elini kenetlenmiş parmaklarının üzerine koydu, Cath'in elini sardı. "Bilmiyorum. Görevim sona erdiğinde... belki geri gelip burada kalmak için bir sebebim olur."

"O zaman..." Cath'in sesi çatladı, boğazını temizleyip baştan aldı. "O zaman Beyaz Kraliçe'nin sana ihtiyacı olmayacak mı yani?"

"Bizim yokluğumuzda yerimize yeni Kaleler atadı." Gözleri Cath'in omzunun üstünden bir noktaya takıldı ve kaşları çatıldı. "Tuhaf küçük adamlar; Aynısı ile Kopyası. Sürekli bir çıngırak için kavga ediyorlar ama... Yine de görevlerini layığıyla yerine getiriyorlar sanırım. Yani belki artık Kraliçe'nin bana ve Kuzgun'a ihtiyacı olmaz." Tekrar Cath'e baktı, tereddütle ekledi. "Tabii eğer kalmam için bir sebep olursa."

"Tabii." Cath'in dudakları kurumuştu, gayriihtiyari dudaklarını yaladı.

Jest bir nefes aldı, onun elini bırakıp bir adım geri çekildi. Elini boynuna götürdü, ensesini ovaladı. "Özür dilerim, Leydi Pinkerton. Seni çok meşgul ettim."

"Hayır, ben..." Cath ellerini karnının üstünde kenetledi, ellerinin nasıl olup da bu kadar kısa sürede buz kestiğine hayret etti. "Bana hikâyeni anlattığın için çok teşekkür ederim. Sırrını saklayacağıma emin olabilirsin." Bir an susup düşündü. "Yani ben sır olduğunu düşündüm ama... Kral biliyor mu?"

"Kimse bilmiyor. Sadece sen... Ve tabii Kuzgun, Hapkacı ve Hart Havşanı."

Cath gözlerini kocaman açtı. "Onlar da mı Satranç Diyarı'ndan?"

Jest topukları üzerinde yaylandı. "Bir bakıma. Ama onların sırrını anlatmak bana düşmez."

Merakı uyandığı hâlde Catherine anlayışla başını salladı.

"Her neyse, koruyuculuk görevimin bir parçası olarak, sen sağ salim odana girene kadar burada işim bitmeyecek." Jest üç uçlu şapkasını çıkarıp onun kafasına koydu. "Şu biraz sende kalsın."

"Şapkanın bir rolü olacağını tahmin etmem gerekirdi."

"Aslında bana engel oluyordu. Hem haklıymışım, sana daha çok yakıştı." Jest kollarını yukarı uzatıp alt dallardan birini yakaladı ve kendini yukarı çekti. Catherine bir adım geri çekilip onu izledi. Öyle rahat ve hızlı hareket ediyordu ki izlenmeye değer bir görüntüydü.

Jest alttaki dalda diz çöktü, elini ona uzattı. "Bana elini ver."

Catherine penceresine doğru çıkan dalları endişeyle süzdü. "Büyülerin mi bitti?"

"Bazı şeyler büyüsüz daha güzeldir. Mesela ağaca tırmanmak gibi. Hadi elini ver, leydim."

Cath'in dudağını büktü. "Anlamıyorsun. Ben... senin gibi değilim."

Jest elini salladı. "Benim gibi?"

"Güçlü. Zarif."

Jest'in yüzünde sıcak bir ifade belirdi.

"Aslına bakarsan beni ne kadar sık su aygırına benzettiklerini duysan şaşarsın. Ve su aygırları ağaca tırmanamaz."

Bunun üzerine Jest'in yüzündeki gülümseme kayboldu. Küçük dilini yutmuş gibi bir an öylece ona bakakaldı, sonra eli-

ni çekti. "Bu gece duyduğum onca saçmalık arasında en saçması bu olsa gerek. Ama sen bilirsin." Şimdi dalda ata biner gibi oturuyor, bacakları boşlukta sallanıyordu. "Hadi gidip ön kapıdan gir bari. Ben burada bekliyorum."

Cath şapkayı kafasına iyice oturttu ve dalları yeniden gözden geçirdi. Jest'in teklifini çoktan düşünmüş ve kapının nasıl gıcırdayacağını duyar gibi olmuştu. Kendini bildi bileli kapı her açılıp kapandığında fena hâlde gıcırdardı.

Oflayarak kollarını Jest'e doğru kaldırdı.

Jest'in gülümsemesi geri döndü, onu tutmak için yine dalın üzerinde diz çöktü.

Jest onu bileklerinden tutup yukarı çekerken bir an Cath'in içi panikle doldu. Ya Jest'in kaldıramayacağı kadar ağırsa? Fakat birkaç saniye sonra Jest onu hiçbir zorlanma belirtisi göstermeden yukarı çekmişti bile. Cath'in ayaklarının sağlam bir şekilde dala bastığından ve bir eliyle üstteki dalı tuttuğundan emin olduktan sonra onu bıraktı.

Tırmanış Cath'in düşündüğünden kolaydı, gerçi asıl işi Jest yapıyordu. Ellerini nereye koyacağını, hangi dala basacağını o söylüyordu. Yine de kendini, bir şempanze ailesinden geldiğini hayal ederek ağaçların üzerinde dolaşan bir çocuk gibi hissetti. Evden biri duyup uyanmayacak olsa bu hâline yüksek sesle gülecekti.

Yatak odasının penceresi hâlâ açıktı. Jest içeri atladı, sonra onun da daldan pencere pervazına atlamasına yardım etmek için ona döndü. İşte burası bayağı cesaret istiyordu. Cath aradaki mesafeyi geçebileceğine ikna olunca ayağını uzattı, ayakları pervaza değinceye kadar nefesini tuttu. Jest'in elleri Cath'in belindeydi, onu içeri çekti.

Catherine onun üzerine doğru âdeta uçtu, şapkadaki ziller şıngırdadı. Jest kollarını ona sımsıkı doladı, yere kapaklanmasını engellemeyi başardı. Böylece Cath, bir ayağı hâlâ pervazda, diğeri yerdeki halının üstünde, elleri Jest'in omuzlarında, kendini onun kollarının arasında buldu. Kalp atışları aralarında dans etti, dilinin ucuna gelen çay sarhoşu ufak bir kıkırdama az kalsın sabahın mutlak sessizliğini yırtacaktı.

Jest de gülümsüyordu ve oda Cath'in onun gözlerini göremeyeceği kadar karanlık olsa da Cath onun gözlerinin şu anda aldığı tonu hayalinde canlandırabiliyordu.

Yutkundu, şapkayı kendi kafasından çıkarıp Jest'in kafasına geri koydu. "Teşekkürler," diye mırıldandı sessizce. Bu teşekkür sadece ağaca tırmanmasına ve pencereden girmesine yardım ettiği için değildi. Jest'in onun her şey için teşekkür ettiğini anlamasını umdu. Tüm bu yaşadığı macera için ve Jest, onunla sırrını paylaştığı için teşekkür ediyordu. Korku ve panik de yaşamıştı, evet, ama aynı zamanda hayatında ilk kez bir markinin kızı gibi davranmak zorunda olmadığı koca bir gece geçirmişti.

Jest onu saran kollarını gevşetmedi. Onu bırakmadı.

"Seni tekrar ne zaman göreceğim?" diye fısıldadı.

Cath'in karnında kelebekler havalandı.

Jest onu tekrar görmek istiyordu.

İçi mutlulukla doldu.

Kupalar Diyarı'nda kalma sebebi Cath olabilirdi. Cath onun kendisi için kalmasını istiyordu.

Fakat bunu düşündüğü anda gerçekler tüm gücüyle üzerine çullandı.

Jest, Kupalar Diyarı'nda Kale değildi, sadece bir kraliyet jokeriydi. Ve Catherine, Kral'la flört edecekti.

Cath pervazdaki ayağını da yere bastı ve Jest'in kollarından sıyrıldı. Jest ona engel olmayınca acısına hayal kırıklığı da eklendi.

Bacakları hâlâ titriyordu, güllerle kaplı yatak direğine yaslandı. "Yapamayız," dedi. Sonra düzeltti. "Yapamam."

Jest'in gamzeleri yok oldu.

Cath tekrar denedi. "Bu gece..." *Muhteşemdi. Müthişti. Harikuladeydi.*

Ama aynı zamanda korkunç ve tehlikeliydi.

"Bu gece bir daha tekrarlanamaz."

Jest bu kez alaycı bir gülümseme takındı. "Biliyorum. Zaman'ın olayı bu."

Cath başını iki yana salladı. "Çok üzgünüm. Artık gitmen gerekiyor." Seslerinin duyulması ihtimalinin fena hâlde farkındaydı. Az sonra Mary Ann uyanır ve şömineyi yakıp banyosunu hazırlamak için gelirdi. Jest şimdi gitmeli ve bir daha asla penceresine gelmemeliydi. Cath bu geceyi sonsuza dek sır olarak saklamak zorundaydı, bunu asla hiç kimseye anlatamazdı.

Gerçek bir çay partisine gitmişti. Asil olmayan yeni arkadaşlar edinmişti. Ölümden kıl payı kurtulmuştu ve zavallı Aslan'ın bir canavarın pençeleri arasında karanlık gökyüzünde gözden kayboluşuna şahit olmuştu.

Fakat bunların hiçbirini hiç kimseye anlatamazdı. Artık onun da saklaması gereken bir sırrı vardı.

"Belki Kaplumbağa Şenliği'nde görüşürüz?" dedi Jest. "Majesteleri bu aralar başka bahçe partisi vermese bile."

Jest rahat bir tonla konuşmaya çalışıyordu ama kendini zorladığı, ümidini kaybetmemeye çabaladığı belliydi.

Cath artık gerginlikten kırılmak üzereydi, yine de omuz silkmeyi başardı. "Eh, şenlikte olacağım tabii. Sonuçta şenliği ailem düzenliyor."

Jest bir an şaşkınlıkla etrafına baktı, gözleri zarif oymalarda, gümüş şamdanlarda, yatağın dantel perdesinde dolaştı.

"Doğru," diye mırıldandı. "Sen Marki'nin kızısın."

Sanki bunu unutmuş da şimdi hatırlamış gibiydi.

"Geleneksel olarak ıstakoz kadriliyle dansın açılışını ben yapıyorum. Şeyle, ıı, bu sefer sanırım Kral'la." Yüzünü buruşturdu.

Jest'in yüzü anında aydınlandı. "Sanırım benden de şenlikte gösteri yapmamı ister."

Cath'i taklit ederek tıpkı onun gibi yüzünü buruşturdu.

Cath'in ağzından o utanç verici kahkahalarından biri kaçtı ve hemen yüzünü elleriyle kapattı.

"Şöyle yapsak..." diye başladı Jest.

Cath ellerini indirdi. Jest ona doğru bir adım attı.

"Sen ıstakoz kadrili yaparsın ve ben numaralarımı sergilerim ama bu arada ikimiz de, flörttü, kraliyet görevleriydi falan hiçbir şey düşünmeden gizli bir deniz mağarasında baş başa olduğumuzu hayal ederiz."

"Ne güzel olurdu," dedi Cath.

Sonra bunun niye kötü bir fikir olduğunu hatırlamaya çalıştı. Onunla ilgili her şey kötü fikirdi.

Yine de...

"O zaman şenlikte görüşüyoruz?"

Cath yine başını iki yana salladı. Kararlı olmaya çalışıyordu. Aralarındaki bu... şey, her neyse, bu şey, bu geceden ya da işte bu sabahtan, şu andan öteye gidemezdi. "Jest..."

Jest'in kaşları kalktı. Sör yok, bay yok... Onun ağzından kendi adını duyduğuna, bu samimiyete mutlu olduğunu gösterircesine gülümsedi.

Derken kapının önünden ayak sesleri geldi. Cath panikle kapıya baktı. Kapı kolu döndü.

Aynı anda arkasından çok hafif bir tıkırtı geldi, ağacın yapraklı hışırdadı.

Tekrar arkasını döndüğünde Jest gitmişti.

BÖLÜM 22

KAPI AÇILDI VE koridordan vuran ışıkta, hizmetçi üniforması ve elinde içi odun dolu bir kovayla Mary Ann'in silüeti belirdi.

Mary Ann içeri girdi, şömineye doğru iki adım attı, derken pencereden sızan hafif ışıkta yatağın yanında dikilen Cath'i gördü.

Ve bir çığlık attı.

Kova elinden düştü, odunlar ve şömine kibritleri halının üzerine saçıldı.

"Benim. Benim. Bir şey yok." Catherine elini kaldırdı, ona doğru yürüdü. "Sakin ol."

Mary Ann bir eli ağzında, kapıya doğru geriledi. "Cath! Tanrım! Ödümü kopardın. Tanrım! Korkudan ölecektim. Seni Gıllıgış sandım. Gıllıgış pencereden içeri giriyor sandım."

Cath üzerine doğru pike yapan canavarı hatırlayınca korkuyla titredi. Bu görüntüyü zihninden atmak için silkindi.

"Canavar gibi mi görünüyorum?" Cath onun yanından geçip koridora bir göz attı, annesiyle babasının oda kapısının hâlâ kapalı olduğunu görünce rahatlayarak içeri girip kapıyı kapattı.

"Pencerenin orada ne yapıyordun ki?" diye sordu Mary Ann. Sesi hâlâ titriyordu. "İçerisi buz gibi olmuş. Hastalanmak mı istiyorsun? Hem... Hem senin üstünde ne var? Niye giyindin?"

"Şişşt. Herkesi uyandıracaksın."

Mary Ann yere diz çöküp odunları toplarken Cath de komodinin üzerindeki gaz lambasını yaktı.

Odunları toplamayı bitirdiği hâlde Mary Ann hemen ayağa kalkmadı, elini göğsüne koyup bir süre daha öylece dizlerinin üzerinde durdu. Cath onu korkuttuğuna üzülmüştü ama aynı zamanda gelen Abigail değil de o olduğu için sevinmişti.

"Sen niye sabahın bu saatinde yatağında değilsin?" diye sordu Mary Ann nihayet. Şimdi sesi biraz normale dönmüştü.

"Ben... Şey. Bir ses duydum gibi geldi. Dışardan."

Mary Ann'in gözleri yine dehşetle kocaman oldu. Ayağa kalktı, pencereye doğru yürüdü. "Bir de bana ödlek çocuk muamelesi yaptın. Gerçekten Gıllıgış olabilirdi, biliyorsun değil mi?" Başını camdan dışarı çıkarıp etrafı kolaçan etti. "Belki de bir rakun falandır. Sinsi yaratıklar."

"Olabilir," diye mırıldandı Cath. Bir yandan da Jest'in hâlâ pencerenin yakınlarında olup olmadığını merak ediyordu.

Mary Ann pencereyi kapatıp ona döndü, Catherine'in elbisesini süzdü. Üzerinde hâlâ bir gün önce Kral'ın çay partisinde giydiği elbise vardı ama şimdi etek uçları masanın üzerindeki çayla ve çimlerdeki çiğle lekelenmiş, Kaplumbağa'yı kurtarmak için yere çöktüğünde diz kısmı çamurlanmıştı.

Cath aşağı bakınca elbisenin kol ağzındaki dantele minik bir yaprağın takıldığını gördü. Yaprağı aldı. Dudağını dişledi ve başını kaldırıp tekrar Mary Ann'e baktı.

"Demek bir ses duydun?" dedi Mary Ann bu kez şüpheli bir tonla. "Belki yine rüya görmüşsündür."

"Belki?"

Mary Ann kollarını göğsünde kavuşturdu.

Cath ürperdi, kollarını kendine doladı. "Hava da bayağı soğuk..."

Mary Ann bir an daha öylece durup ona baktı, ardından ağır adımlarla şömineye doğru yürüdü ama şüpheli gözleri hâlâ onun üzerindeydi.

Cath yutkundu. "Teşekkürler, Mary Ann."

Mary Ann şöminenin önündeki ızgarayı kaldırıp çıraları hazırlarken Cath de direklere tırmanan gülleri itip yatağına oturdu. Birkaç dakika sonra çıralar tutuşmuş, ateş yanmıştı.

Derken Cath, Jest'in pervaza bıraktığı uzun saplı gülün tek başına yerde durduğunu fark etti. Gülün yaprakları solmaya başlamıştı bile.

Mary Ann de görmüş müydü acaba? Onun da rüyasından geldiğini mi sanmıştı?

Cath yanağının içini kemirerek yeniden en iyi dostuna baktı. Ateşin turuncu-sarı ışığı Mary Ann'in yüzüne vuruyordu. Çenesi gergindi, yüzünde huzursuz bir ifade vardı. Cath'in içi suçluluk duygusuyla doldu.

Kalkıp şömineye yürüdü, Mary Ann'in yanına diz çöktü.

"Yalan söyledim," dedi.

Mary Ann dudaklarını kıstı, odunları maşayla alevlerin içine doğru itmeye devam etti.

"Dışarıdan ses falan duymadım." Yavaşça duman kokulu bir nefes alarak o gece gerçekte yaşadıklarını en baştan hatırladı.

Midesinden minik bir kelebek havalandı, göğsüne doğru yükselip dudaklarına bir gülümseme kondurdu. Cath içini saran bu neşeyi kontrol etmeye çalışarak kollarını kendine doladı.

Mary Ann şimdi durmuş, onu izliyordu. Yüzündeki şüphe ve rahatsızlığın yerini merak ve şaşkınlık almıştı. "Cath?"

"Ah, Mary Ann," diye fısıldadı Catherine. Daha yüksek sesle konuşursa uyanmaktan ve her şeyin bir rüya olduğunu öğrenmekten çekiniyordu. "Öyle bir gece geçirdim ki. Nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"En baştan başlamanı önerebilirim."

Catherine pencereye doğru baktı ama ne perdeleri ne odasının duvarlarını gördü; Kavşak'tan geçti, minik şapka dükkânına girdi. Dükkânın içinde neşeli şarkılar ve kahkahalar yankılanıyordu... Az sonra orası en büyük kâbuslardan birine sahne olacaktı.

Başını iki yana salladı. Mary Ann'i korkutmak istemiyordu. Onu endişelendirmemek için gecenin güzel yanlarını anlatacaktı sadece.

"Bir çay partisine davetliydim." Avuçlarında bir sabun köpüğü tutuyormuş gibi hissediyordu. Eğer çok fazla şey anlatır, acele ederse köpüğü korkutup patlatmaktan çekinir gibi dikkatle konuşuyordu.

"Çay partisi mi? Kral'la mıydın?" diye sordu Mary Ann.

Catherine homurdandı. "Hayır. Yüce Tanrım, hayır. Kral'ı düşünmek bile istemiyorum."

"O zaman kim davet etti ki?"

"Kraliyet soytarısı." Kalbini korumaya çalışırcasına omuzlarını öne doğru uzattı. "Kraliyet soytarısıyla birlikte bir çay partisine katıldık."

Bu açıklamayı takip eden sessizlikte sadece şöminedeki odunların çıtırdaması duyuldu, çıralar yanıp bitince bir odun yavaşça devrildi ve bacaya doğru kıvılcımlar yükseldi. Cath kendini korumaya çalışırcasına kollarını kendine sarmış, omuzlarını öne eğmiş, Mary Ann'in tepkisini bekliyordu. İnanmazlık, ayıplama, öfke.

"Joker?"

"İsmi Jest."

"Yani diyorsun ki... Ben... Yani kendi başına mı gittin?"

Cath güldü, ardından nihayet daha rahat bir pozisyona geçti ve sırtüstü yere uzandı. Ayakkabılarını fırlatıp attı ki üşüyen ayak parmakları birazcık ısınabilsin. Alevlerin tavanda yarattığı gölgelere bakarken en son ne zaman yere uzandığını hatırlamaya çalıştı. Leydiler yerlere oturmazdı. Yerlere yatmazlardı. Kibar bir davranış değildi. Uygun değildi.

Öte yandan anlatacağı hikâyeye gayet uygundu.

Böylece en baştan başlayarak Mary Ann'e her şeyi ya da daha doğrusu cesaret edebildiği kadarını anlattı. Kalenin bahçesinde bayılmasını. Kroket oyununu. Gülü ve Kuzgun'un uyaklı konuşmasını ve muhteşem şapka dükkânını. Şapkacıyı ve misafirlerini. Jest'i, rüyalarını ve onun limon sarısı gözlerini.

Ama Jest'in Satranç Diyarı'nda Kale olduğunu ve Beyaz Kraliçe'yi koruduğunu, buraya belki savaşı sona erdirebilecek bir görev için geldiğini, görevini tamamladığında Kupalar Diyarı'na onun için geri dönmesini umduğunu söylemedi.

Sonunda bitirdiğinde yüreği mutlulukla bedeninden taşıyormuş gibi hissetti. Yüreği şimdi bu ev kadardı. Tüm krallık kadardı.

Ama Mary Ann onun bu mutluluğunu paylaşıyormuş gibi görünmüyordu. Kibrit çöplerinden yerde bir kafes yapmakla meşguldü, kaşları çatılmıştı.

Onun yüzünü görünce Cath'in neşesi kaçtı. Bu bakışı biliyordu. Az evvel Jest bu odada ona Kaplumbağa Günü'nde görüşüp görüşmeyeceklerini sorduğunda ona aynen bu bakışı attığına emindi.

Ne kadar muhteşem bir gece geçirmiş olursa olsun, böyle bir şey bir daha asla yaşanamazdı.

Catherine dirseklerine yaslanarak doğruldu. "Ne düşündüğünü biliyorum. Ve haklı olduğunu da biliyorum. Kral flört etmemizi teklif etti ve ben de kabul ettim. Eğer herhangi biri bu geceyi öğrenirse mahvolurum. Ben... Bir daha olmayacak. O kadar aptal değilim. Yani... Daha doğrusu artık başka aptallık yapmayacağım. Şu andan itibaren."

"Ben bunu düşünmüyordum," dedi Mary Ann. "Gerçi söylediklerinde haklısın. Eğer bu gece duyulursa tam bir skandal olur. Sadece sen değil Marki de büyük bir utanç yaşar."

Cath gözlerini kaçırdı.

"Ama benim düşündüğüm, senin ondan sanki şey gibi bahsetmen... Sanki bir dilim çikolatalı pastaymış gibi."

Cath kendini tutamayıp gürültülü bir kahkaha attı. "O bir dilim pasta falan değil."

"Evet, evet, tabii ki pasta değil. Ama onu yeniden görmeyi dört gözle beklediğin ortada ve ondan bahsederken tıpkı pişirdiğin bir pastadan memnun kaldığında yaptığın gibi sürekli gülümsüyor ve kızarıyorsun. Ve... annen ikisini de onaylamaz."

Cath yutkundu, iyice neşesi kaçtı.

"Keşke Kral'a böyle şeyler hissedebilseydin."

"Yapamam."

"Biliyorum."

Cath içini çekti. "Neyse, zaten bir önemi yok. Şu flört meselesi çözülene kadar bir şey yapamam." Başını iki yana salladı. "Ve hiçbir şey değişmedi. Sadece tek bir geceydi. Tek bir eğlenceli gece. Bir kerecik olsun başka biri olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ettim sadece." Uzanıp Mary Ann'in elini tuttu ve onu da yanına çekti. Bunca yıldan sonra bile arkadaşının elindeki nasırları hissetmek onu şaşırttı. "Önemli olan tek şey, bu gece orada olan herkesin pastanemizin müdavimi olacağı. Hepsi makoranlarıma bayıldı. Şu anda tek düşünmek istediğim bu. Kralları, soytarıları, çay partilerini falan boş ver."

Kısa bir sessizliğin ardından Mary Ann başını ona doğru çevirdi ve elini hafifçe sıktı. "Pastacı ve leydi ya da pastacı ve kraliçe olamayabilirsin ama pastacı ve eş olabilirsin pekâlâ. Yani eğer Joker'den gerçekten hoşlanıyorsan aslında durum o kadar ümitsiz sayılmaz." Mary Ann'in kaşları yine çatıldı. "Tabii eğer Kaya Kaplumbağa Kovuğu'nun varisi olmadığında da seni yine isterse."

"Çok ayıp, Mary Ann. Onun benden çeyizim ve unvanım için hoşlandığını mı ima ediyorsun? Yani ben kendi başıma sevilmeye değmez miyim?" Bunları şakacı bir tonla söylemesine rağmen sesinde hafif bir kırılganlık da yok değildi. Jest'in onu sadece ailesinin serveti için istiyor olabileceği şimdi nereden aklına gelmişti ki?

Hayır, hayır, Cath buna hayatta inanmazdı. Jest ondan hoşlanıyor gibi görünüyordu. Yani gerçekten ondan hoşlanıyor

gibi. Hatta onun için Kupalar Diyarı'nda kalabileceğini bile ima etmişti... Öte yandan Kral'ın onunla evlenmek istediğini de biliyordu. Kupa Kraliçesi olabileceğini...

Ve buna rağmen onunla yeniden görüşmek istediğini söylemeye cesaret edebilmişti.

Jest onu mu istiyordu yoksa ondan bir şey mi istiyordu?

Başını iki yana salladı, bu düşünceleri zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Jest ona kendi sırrını açmıştı. Ondan şüphe etmesi için ortada mantıklı bir sebep yoktu.

"Benim asıl söylemeye çalıştığım," dedi Mary Ann, "onu hiç tanımadığım. Ve her ne kadar gecenin bir vakti onunla gezmelere falan çıksan da senin de onu tanıdığına inanmıyorum."

Cath rüyasını düşündü. Onun o gamzeli gülümsemesini. Kendi içindeki o hissi. Rüyasında ellerini ona doğru uzatmıştı, onun çaldığı bir şeyi geri almaya çalışıyordu ama ona bir türlü ulaşamıyordu.

"Haklısın," dedi Mary Ann'e sonunda. "Onu iyi tanıdığım söylenemez."

Joker. Kale. O baştan aşağı bir gizemdi.

Evet, belki onu iyi tanımıyordu ama Cath onu tanımayı her şeyden çok istiyordu.

BÖLÜM 23

O GECEYİ TAKİP EDEN günler Cath için işkenceden farksızdı. Her odasına girdiğinde pencere pervazında beyaz bir gül var mı diye bakmayı ve limon ağacının dallarında siyah bir kuzgun var mı diye kontrol etmeyi alışkanlık hâline getirmişti ama Jest'ten ve arkadaşından ses seda çıkmıyordu. Jest bir daha onu gece yarısı dışarı kaçırmaya gelmemişti. Ayrıca babasıyla konuşmak ve kızıyla flört etmek için izin istemek için kapılarını da çalmamıştı.

Ki bunu yapmamış olması aslında mantıken iyi bir şeydi. Yine de Cath onun geldiğini ve babasının mucizevi bir şekilde izin verdiğini hayal ediyordu.

Öte yandan Kral'la flörtleri resmen başlamıştı ve annesi sürekli başının etinin yiyordu. Majesteleri niye Catherine'i tekrar bir çay partisine davet etmiyordu? Neden Catherine onunla bir araya gelmek için daha çok çaba göstermiyordu? Kral ne zaman evlenme teklif edecekti? Gelin buketinde hangi çiçekleri kullanmalılardı? Vesaire, vesaire, vesaire.

"Leydi Catherine'e bir hediye daha," dedi Bay Penguen. Zavallı kâhyaları devasa çiçek aranjmanının ardında gözden

kaybolmuştu, sadece perdeli ayakları ve frakının kuyruğu görünüyordu.

Cath içini çekti ve okuduğu kitabı kenara bıraktı. Bir hafta önce ilk kez çiçek geldiğinde ümitle ayağa fırlamıştı: Acaba Jest'ten olabilir miydi? Jest'i düşündüğünün yarısı kadar olsun o da onu düşünüyor muydu?

Fakat Jest'ten hiçbir şey gelmiyordu ve kırmızı güller, kırmızı karanfiller ve kırmızı yıldız çiçeklerinden oluşan bukete şöyle bir bakmak bile bunun Jest'ten değil yine ısrarlı talibinden geldiğini anlamasına yetti.

Şu ana kadar flörtlerinde kayda değer bir gelişme yaşanmamıştı, gerçi bunun temel sebebi Cath'in ondan kaçmasıydı. Sarayın bahçesinde şaperon eşliğinde yürüyüş, opera ve çay davetlerini savuşturmayı başarmıştı. Kral'ın tüm bildiği, Cath'in bir haftadır geçmeyen bir baş ağrısından muzdarip olduğuydu. Cath, Kral'ın yakında onun hastalıklarından bıkacağına ve böyle hastalıklı biriyle evlenmekten vazgeçeceğine bel bağlamıştı.

Âşığı (annesi Kral'a böyle diyordu), görüşemedikleri bu zaman dilimini ona gönderdiği hediyelerle doldurmuştu. Kral'ın gösterdiği bu cömertliğe layık olmadığı düşüncesiyle Cath bu hediyelerden rahatsız oluyordu. Öte yandan her yeni hediyede annesi daha da keyifleniyordu.

Sarayın pasta şeflerinin yaptığı kekler, turtalar ve tartlar geldi. Annesinin insafa gelip de bir parça tatmasına izin verdiği ender zamanlarda Cath bunlara fazla eleştirel yaklaşmamaya çalıştı. Pırlanta küpeler, yakut broş ve altın bir kolye geldi. Hepsinin de üstünde kraliyetin kalp şeklindeki arması vardı. Sanki Kral'ın niyeti zaten apaçık ortada değilmiş de daha fazla ipucuna ihtiyaç

varmış gibi. İpek eldivenler, müzik kutusu, hatta bir keresinde de kırmızı kurdeleyle bağlanmış bir tutam kır saç geldi. Saçın yanında bir de şiir vardı.

Menekşeler mor, güller kırmızı.

Senin için tararım her gün bıyığımı!

Cath bu iki satırı elinde olmadan ezberlemişti ve o zamandan beri her aklına geldiğinde kusacak gibi oluyordu.

Ama en kötüsü Jest'in dahlini hissettiği hediyelerdi. Hediyelere iliştirilen bazı kartlardaki şiirler içini ısıtıyor, kelimeler kalbine dokunuyordu. Bu satırların Jest'in ağzından döküldüğünü hayal edebiliyordu, hatta belki bizzat onun yazdığını... Ama tabii hepsinin altında Kral'ın imzası oluyordu.

Kral'ın flört konusunda Jest'ten tavsiye aldığını biliyordu, o yüzden bu kartlar bıçak gibi kalbine saplanıyordu. Her bir kelimeyi tekrar tekrar okuyor, Jest'in onunla ilgili en içten duygularını kâğıda döktüğünü hayal ediyordu.

Ama acı gerçek şuydu ki Jest onunla flört ediyorsa da bunu sadece Kral adına yapıyordu.

"Evimiz çiçekçi gibi kokmaya başladı," diye mırıldandı Cath, son gelen çiçeğin kartına uzanırken.

"Bunu da diğerlerinin yanına koymamı ister misiniz, Leydi Catherine?"

"Evet, lütfen. Teşekkürler, Bay Penguen." Kâhya, devasa buketi, onların gelmesine sevinen tek kişinin, annesinin oturma odasına götürmek üzere çıktı.

Cath mührü kırıp mektubu açtı. Her hediyede kartı açarken Kral'dan beklediği mektubun geldiğini ümit etmeden edemiyordu. Kral ondan özür dileyecek ve bu flörtün beklentilerini

karşılamadığını ve bu yüzden bitirmek zorunda olduğunu bildirecekti.

Bir kez daha ümitleri suya düştü.

Neyse, en azından kelimelerin ardında Jest'in sesini duyduğu mektuplardan değildi. Bu kesinlikle ve tamamen Majesteleri'nin elinden çıkmıştı.

Çok sevgili, bir tanecik, tatlış Cath'e...

Gözlerin üstüne tarçın serpilmiş olgun yeşil elmalar gibi. Tenin kremşanti gibi ışıl ışıl. Dudakların ahududu. Saçların, sıcak bir günde sarayın asma köprüsünde kalıp erimiş bir kalıp çikolata. Fırından yeni çıkmış taze ekmeklerden bile güzel kokuyorsun. Doğum günü pastasından daha güzelsin. Vanilyalı baldan bile daha tatlısın. Üzerine şeker dökülmüş balla vanilya karışımından bile.

En kalben, en coşkun hayranlığımla...

Kral'ın imzası başka bir kalemle atılmış, çok belli ki başka bir elden çıkmıştı. Gelen kartların çoğunda böyleydi. Catherine, Jest'i elinde tüy kalemle Kral'ın söylediklerini kâğıda dökerken hayal etti. Bu tuhaf ve abartılı iltifatlarda irkiliyor, gülmemek için dudağını ısırıyor olmalıydı.

Kupalar Diyarı Kralı

(Etrafta başka kral olduğundan değil ya. Zaten sana "tatlış" diyen tek kral da benimdir herhâlde. Ya da ben öyle umuyorum en azından! Hih hih hih.)

Not: Bana tart yapmanı rica edebilir miyim?

*

Cath suratını buruşturarak mektubu kitabının arasına koymaya gitti. Onu orada sonsuza dek unutmak niyetindeydi ki zarfın içinden bir kâğıt daha düştü. Üzerinde kırmızı bir kalp olan beyaz bir parşömen. Balo salonundaki konfeti yağmurunda yakaladığı kâğıdı hatırladı. O gecenin üzerinden sanki milyonlarca yıl geçmiş gibiydi...

Derken arkasını çevirdi ve kalbi hızlandı. Üzerindeki yazı Kral'ın mektubuyla aynı kalemden ve aynı elden çıkmıştı.

Sevgili Leydi Pinkerton,

Majesteleri'nin kalbinin temiz olduğuna şüphe yok, sadece duygularını kelimelere dökmekte biraz sıkıntı yaşıyor. Nitekim güzelliğin karşısında hiç şüphe yok ki bir kelime cambazı bile kekeleyen bir aptala dönüşür. Sana yalvarırım, ancak okyanus dalgalarının ve uzaklarda çakan şimşeklerin şiirlerinin dile dökebileceği iltifatlara layık birini etkileme yolundaki sefil çabalarımızı hor görme.

Sevgilerimle,
Naçiz hizmetkârın Joker

Not: Bana makaron yapmanı rica edebilir miyim?

Cath'in yüzü ısındı, bir kahkaha attı. Notu zarfa geri koyup kitabı kapattı, böylece iki not da şimdi sayfaların arasına gizlenmişti.

"Hükümdarına cevap vermeyecek misin?"

Catherine olduğu yerde sıçradı ama Cheshire'dan başkası değildi, pencere pervazının orada havada duruyordu. Cath rahat

bir nefes aldı. "Bana hep böyle ani sürprizler yapmak zorunda mısın?"

"Kendini fazla abartma, Leydi Catherine. Ben herkese böyle ani sürprizler yapıyorum." Cheshire arka ayağını kaldırdı, kendini uygunsuz bir şekilde temizlemeye başladı.

Catherine gözlerini devirdi ve tekrar divana oturdu, kaldığı yeri bulmak için kitabın sayfalarını çevirdi. "Hayır, mektuba karşılık vermeyeceğim. Elimden geldiğince bana olan ilgisini teşvik etmemeye çalışıyorum."

"İşe yarıyor mu bari?"

"Şu ana kadar hayır ama ben kararlıyım."

"O da öyle görünüyor. Ne okuyorsun?" Kocaman gülümsemesi Catherine'in dizinin üstünde belirdi ve çizgili kuyruğuyla kitabı tutup çevirdi, kapağına baktı. Cath ona kötü bir bakış attıysa da kedi bunu fark etmemiş gibi yaparak devam etti: "*Gudubet'in Seyahatleri?* Hiç duymadım."

Cath kitabı çat diye kapattı; kedi kuyruğunu son anda geri çekebildi.

"Neden geldin, Cheshire?"

"Ah, bir fincan çaya hayır demem. Benimki bol kremalı ve çaysız olsun. Teşekkürler."

Cath yine içini çekip kitabı bıraktı, mutfağın yolunu tuttu.

Mutfağa girdiğinde Cheshire çoktan oradaydı, onu bekliyordu. Catherine buz kutusundan bir şişe krema çıkarırken kedi mutlu mutlu mırladı.

"Kral'la flört nasıl oluyormuş?"

"Olan şu: Bana hediyeler yolluyor, ben de onları anneme veriyorum."

"Ne kadar romantik." Cheshire kâseyi iki patisiyle tuttu ve kremayı anında yalayıp yuttu.

Catherine tezgâha yaslandı, Cheshire'ın yalanmasının bitmesini bekledi. "Romantizm istemiyorum," dedi sonra, ardından daha alçak sesle ekledi. "En azından Kral'dan istemiyorum."

"Evet, başka taliplerin de varmış diye duydum. Gerçi senin bu kadar beğenileceğin hiç aklıma gelmezdi."

Cath gerildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Dün Hart Havşanı ile süt içtik. Şapkacının son çay partisine güzel bir kızın katıldığını anlattı. Kraliyet soytarısının misafiri olarak gelmiş. Kızın yanında da Hart Havşanı'nın bugüne dek tattığı en leziz makoranlar yok muymuş! Şimdi, sence bu kız kim olabilir?"

Bir an Cath her şeyi inkâr etmeyi düşündü ama inkâr etmek bir işe yaramazdı. Cheshire her ne kadar çok dedikoducu olsa da ancak güvenilir kaynaklardan elde ettiği dedikoduları dolaşıma sokardı.

"Kimseye söylemezsin, değil mi?"

Cheshire tırnağıyla ön dişlerini karıştırdı, krema kalıntısı aradı. "Kime söyleyeceğim ki?"

"Herkese. Herkese söylemen mümkün ama senden söylememeni rica ediyorum. Lütfen, Cheshire, annemle babam..."

"... yıkılırlar. Ve Kral da öyle. Joker büyük ihtimalle işini kaybeder ve senin ismin lekelenir, bir daha hayatta kendine uygun bir eş bulamazsın."

"Kendi ismim umurumda değil ama annemleri üzmek istemiyorum. Ve Kral'ı da. Ya da... Jest'i."

"Kendi ismini de önemsesen iyi edersin. İnsanları biliyorsun. Ne kadar lezzetli tatlılar yaparsan yap, bizim lordlar ve leydiler asla düşmüş bir kadının pastanesinden alışveriş yapmazlar."

Catherine olduğu yerde büzüldü. "Cheshire. Lütfen."

"Bana öyle yavru köpek gözleriyle bakma. Yavru köpeklerden hiç hazzetmediğimi biliyorsun. Tamam, ben kimseye söylemeyeceğim ama partideki diğer konuklar adına bir söz veremem. Ben sadece gerçekten iyi misin diye bakmaya geldim."

Cath bir an duraksadı, sonra ürperdi. "Hart Havşanı sana Gıllıgış'ı da anlattı o zaman?"

"Evet, hayatım. Kedilerin en asili Aslan'ın nasıl büyük bir cesaretle kendini feda ettiğini de anlattı."

Cath gözlerini yumdu, Aslan'ın son saniyelerini hatırladığı her seferinde olduğu gibi içi yine büyük bir acıyla doldu. Aslan'ın o son kükreyişi kulaklarında çınladı. Canavarla arasına dalarak kendini ona siper eden o altın rengi gövde gözünün önüne geldi.

"Gıllıgış'ı durdurmak zorundayız," diye mırıldandı Catherine. "Önce saray mensupları, şimdi de bu. Kral bir şeyler düşünüyordur mutlaka..."

"Ah, evet, Kral bugünlerde çok düşünüyor. Aşk mektuplarına ne yazacağını düşünmekle meşgul."

Catherine inler gibi bir ses çıkardı. "Bu saldırılar kendi kendine durmayacak. Yapabileceğimiz bir şey olmalı."

"Bizi bilmem ama *sana* gece gezmelerine çıkmamanı öneririm. Aslan'ın ölümü çok trajik olsa da onu şahsen tanımıyordum. Fakat sana gelince, Leydi Catherine, kendimi seni özlemek zorunda hissedebilirim."

"Çok şekersin, Cheshire. Daha dikkatli olacağım, söz. Başka çay partisi yok." Yutkundu. "Jokerlerle gezmek yok. En azından Kral'la durumumuz kesinleşinceye kadar."

Cheshire, dişlerini sergilediği o geniş gülümsemesiyle, gözlerini kısarak onu süzdü.

"Ne?"

"Ona abayı yaktın ha?"

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Biliyorsun, şu anda resmen bir ilişkim var."

"Peki ilişkin olmasını istediğin kişi Kral mı?"

"Benim ne istediğimin bir önemi yok." Catherine krema şişesini buz kutusuna geri koydu. "Kiminle flört etmek istediğimi ya da geleceğimden ne beklediğimi bana soran yok ki."

"Kraliçe olma şansın var, Catherine. İnsan daha ne ister?"

"Ah, Cheshire, sen yapma bari. Ben Kupa Kraliçesi olmak istemiyorum. Bunun o kadar da iyi bir şey olmadığını düşünen bir tek ben miyim, anlamıyorum ki."

"Ama eğer kraliçe olursan hem pastan durur hem karnın doyar."

Cath başını yana kırdı. "Pastayı yemeyeceksem karnım nasıl doyacak?"

"Söylemeye çalıştığım, kim demiş hem Kral'ın karısı olup hem Joker'le gizli bir ilişki yaşayamazsın?"

Cath'in ağzı açık kaldı, kendini topladığında kedinin üstüne yürüdü. "Seni terbiyesiz kedi! Böyle bir şeyi önermeye nasıl cüret edersin!" Elini savurdu ama Cheshire çoktan gözden kaybolmuştu, havayı tokatladığıyla kaldı. Cath sinirden kıpkırmızı kesilmiş bir yüzle kediyi bulmak için kendi etrafında döndü ve Cheshire'ın tava rafının üstünde havada durduğunu gördü.

"Sakin ol, hayatım. Sadece bir fikirdi." Sözlerini gamsız bir esnemeyle bitirdi.

"Çok terbiyesiz bir fikirdi ve bir daha asla böyle bir hakaret duymak istemiyorum." Cath ellerini beline koydu. "Eğer birinin eşi olacaksam sadık bir eş olacağım." Gözleri tavana doğru kaydı. "Hem sen beni çok yanlış anladın, Cheshire. Kral'la evlenmek istememin sebebi sadece şey değil. Şey, yani benim belki, ıı, yani senin söylediğin gibi Joker'den birazcık hoşlanmam değil."

"Elbette."

"Yalvarırım bir daha böyle şeyler söyleme." Kaşlarını çattı. "Kral'la evlenmek istememin asıl sebebi, kraliçelerin pastane açamayacak olması. Ve sen de gayet iyi biliyorsun ki benim şu hayattaki en büyük hayalim bu."

"Ah, evet, şu meşhur pastane. Kupalar Diyarı'nın en harika pastanesi." Cheshire'ın bıyıkları titreşti. "Ama bu hayalini gerçekleştirmeye bugün de, bu hayali kurmaya başladığın ilk günden -hım, kaç sene oldu sahi?- daha yakın değilsin, haksız mıyım?"

Cath'in çenesi kasıldı. "Gayet de yakınım. Aslına bakarsan hayalimi gerçekleştirmeye her gün biraz daha yaklaşıyorum."

"Marki kabul etti o zaman, ha?"

Catherine'in yüzü hâlâ alev alev yanıyordu. Arkasını döndü ve Cheshire'ın boş krema kâsesini, sabah kahvaltısından kalma bulaşıkların yanına götürdü. "Kabul edecek," dedi inatla, arkası kediye dönükken. "Ona söylediğimde kabul edeceğine eminim."

"Hı hı, kendine böyle söylemeye devam et. Yakında sen bile inanmaya başlarsın."

Cath kaşlarını çattı, elini mutfak bezine sildi.

"Bu arada senin ve şu hizmetçinin ilgisini çekebilecek bir haberim daha var."

Catherine tekrar ona döndü. Cheshire tavaların üstünde havada süzülen başı dışında kaybolmaya başlamıştı. Bir an sonra, bir vücuda bağlı olmayan bir pati Cath'in yüzünün önünde yıpranmış bir parşömen salladı. Bir poster.

Cath posteri alıp masaya yaydı, sonra burnunu çekti. "İster inan ister inanma, Cheshire, Kaplumbağa Şenliği'nin yaklaştığının gayet farkındayım."

"Peki etkinlik listesini gördün mü?"

Cath listeye göz gezdirdi. Istakoz kadrili, tokaç turnuvası, sekiz bacaklı yarış...

Nefesini tuttu. "En güzel pasta yarışması?"

"Bu yıl ilk defa." Cheshire'ın patisi tekrar gözden kayboldu ve muhtemelen gidip yeniden görünmez bedenine bağlandı. "Lütfen yarışmaya tonbalığı tartıyla katılacağını söyler misin? Lütfen, lütfen."

"Ödülün ne olduğunu biliyor musun?"

"Birinciye mavi kurdele takılacak."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Hepsi bu kadar mı derken? Kurdele bence gayet güzel bir ödül. Yün yumağı kadar harika olmasa da, sonuçta küçümsenecek bir şey de değil."

Cath alt dudağını çiğnedi.

"Ah, sanırım bir de kese mi ne vardı. Yirmi altın kron eğer yanılmıyorsam."

"Yirmi!" Cath'in kalbi deli gibi çarpmaya başladı.

Eğer yirmi kronu olursa pastane için çeyizini kullanmak zorunda kalmazdı. O zaman annesiyle babasından borç almasına ya da izin istemesine de gerek kalmazdı...

Getirdiği ün de cabası. Mavi kurdeleyi pastanenin vitrinine asardı ve bir de levha olurdu:

KAPLUMBAĞA ŞENLİĞİ
1. GELENEKSEL EN İYİ PASTA YARIŞMASI
BÜYÜK ÖDÜLÜ

"Ben açıkçası jüri olarak çağrılmadığıma biraz bozuldum."

"Tonbalığı tartı isteyip durmasan seni de çağırırlardı belki." Cath posteri düzgünce katlayıp elbisesinin cebine koydu. "Ne yapsam acaba? Belki elmalı tart yaparım ya da üzümlü kek ya da... Hey! Buldum. Balkabaklı bir şey yapacağım. Bugünlerde hem çok rağbet görüyor hem de tam mevsimi." Bir parmağını dudaklarına götürdü, tık tık vurdu. "Jüride kimler var acaba?"

"Hım, dur düşüneyim. Jack vardı mesela."

"Ah, hayır. Kupa Oğlan olmasın. O benden nefret ediyor."

Kedi gözlerini pörtletti. "Emin misin?"

"Her karşılaştığımızda bizzat söylüyor."

Cheshire boğazdan gelen bir ses çıkardı ve Cath o anda kedinin boğazı bile orada değilken bunu nasıl yaptığını merak etmeden edemedi. "Eh, sen öyle diyorsan. Ayrıca Tuskany Dükü ve ayakkabıcı Bay Tırtıl da jüride olacak."

"O huysuz ihtiyar da mı? Nargilesini ağzından çıkarıp bir şeylerin tadına bakabilecek miymiş?"

"Öyle ya da böyle, jüride. Hım, başka kim vardı? Hah, kaplumbağalardan bir temsilci olacak tabii ki. Hart Tavşanı ile Grifon'un bir arkadaşı. Partide tanışmışsınızdır belki."

"Evet, tanıştık. Çok tatlı, genç bir kaplumbağa. Onu bayağı sevdim ve o da benim makaronlarıma bayıldı."

"Ve sonuncu jüri üyesi de, şansa bak ki, senin en büyük hayranlarından biri."

"Gerçekten mi? Kim?"

"Aslına bakarsan en büyük hayranın da diyebiliriz. Hım... Daha doğrusu en küçük hayranın da diyebiliriz ama üstün hüküm verme gücünü fiziksel yetersizliğiyle gölgelemeyelim."

Cath'in coşkusu söndü. "Hayır."

"Evet."

Cath pes etti. Tabii ki Kral'dı. Tabii ki Cath'in şu sıralar en çok uzak durmak istediği kişi jüride olmak zorundaydı!

BÖLÜM 24

"BURADA OLMAK İSTEMİYORUM," diye fısıldadı Mary Ann, uşak onun arabadan inmesine yardım ederken.

Cath'in gözleri önlerindeki siyah demir kapının süslü topuzlarının üstüne kaydı. Kapının üstüne balkabağı fenerler asılmıştı, kabağa oyulmuş gözleriyle yolu gözlüyorlardı.

Kapının diğer tarafında dönümlerce çamurlu arazi boyunca uzanan bitkiler arasında, çoğu sarıya çalan turuncu ama bazıları soluk beyaz, sarımsı yeşil veya kızıl benekli kabaklar göze çarpıyordu. Kimi Catherine'in kulakları kadar küçüktü kimi bir araba kadardı. Tüylüsü vardı, pürüzsüzü vardı, kimi şişko kimi dardı, bazıları kıyıya vurmuş balinalar gibi çamurda uzanıyordu. Yakındaki ormandan gelen sisle toprak puslu gri bir renge bürünmüştü. Catherine en kalın şalını giydiği halde, önünde uzanan kasvetli tarlaya bakarken iliklerine kadar ürperdi.

"Ben de şu anda biraz şüpheliyim," diye itiraf etti Catherine.

"Hadi gidelim," diye atıldı Mary Ann, Cath'in şüphesini görünce tazelenen bir hevesle. "Biz de diğer herkes gibi kabakları pazardan alırız. Hem öyle daha hesaplı olur muhtemelen. Ya da

belki balkabaklı bir şey yapmazsın. Şeftaliye ne dersin? Herkes şeftaliye bayılır."

"Şu anda tam balkabağı mevsimi ve en iyi tatlıyı ancak mevsime uygun malzemeden yapabilirsin. Ayrıca Sör Peter'ın balkabaklarının krallıktaki en lezzetli kabaklar olduğunu söylüyorlar."

"Tamam, ama... Peki kuş üzümüne ne dersin? Kuş üzümünün de tam mevsimi. Ya da elma? Elmalı tartı çok güzel yapıyorsun."

Catherine alt dudağını ısırdı. "Elmalı tartı güzel yapıyorum gerçekten," diye kabul etti. İçini çekti, sonra başını iki yana salladı. "Saçmalıyoruz. Buraya kadar geldik. Hem hangi tarifi kullanacağımı bile seçtim. Şimdi kararımızı değiştirmeyelim. Adam sonuçta bir çiftçi. Ondan alışveriş yapmamıza memnun olacaktır."

"Emin misin? Pek davetkâr görünmüyor." Mary Ann kapının demirlerine saplanmış balkabağı fenerlerine göz gezdirdi yeniden. "Aslında işi için bir danışmana ihtiyacı var gibi duruyor."

"Senin uzmanlığının benim tarafımdan çoktan kapılmış olması çok yazık. Hadi gel, sinekkuşu kanadını çırpıncaya kadar girip çıkmış oluruz." Cath kapıya biraz daha yaklaştı. Tarlanın kuzeyinde, bacası tüten ve pencerelerinden şömine ateşi yansıyan bir ev gördü. "Sanırım evdeler."

Catherine kapıyı ittiğinde menteşeler itiraz edercesine gıcırdadı.

"Aman, tamam," diye mırıldandı Mary Ann. "Bir saniye bekle de bonemi alayım." Arabaya geri koştu.

Cath ellerini kavuşturdu ve iki yanında göz alabildiğine kabak tarlaları uzanan patikaya adımını attı. Yeni çapalanmış top-

rağın ve taze kabakların kokusunu içine çekti ama aynı zamanda alttan alta sanki bir küf ve çürük kokusu da vardı. Yüzünü buruşturdu. Bu ürkütücü tarlada lezzetli bir şey yetiştiğini hayal etmekte zorlanıyordu ama Sör Peter'ın kabaklarının tüm krallıktaki ünü de ortadaydı.

Harika bir şey pişirmenin birinci adımı özel malzemeler kullanmaktı. Ve bu yarışmayı kazanmaya gerçekten ihtiyacı vardı.

"Kendimi haneye tecavüz ediyormuşuz gibi hissediyorum," dedi Mary Ann kapıyı arkalarından kapatırken.

Cath ona döndü, aynı şekilde hissettiğini söyleyecekti ki sustu. Mary Ann'in bu bonesini ilk kez görüyordu. Mary Ann'in gözleriyle uyumlu mavi muslin bone sade ama çok güzeldi. İki yanından sarkan kurdelesi de ayçiçeği sarısıydı.

"Yeni bone almışsın."

"Evet, dün aldım. Şapkacı'nın Harika Şapkaları'ndan." Mary Ann kurdeleyi çenesinin altında fiyonk yaptı.

Cath'in gözleri kocaman açıldı. "Olamaz!" dedi. Dün gece çay içtiği, masanın üzerinde dikildiği, canavar saldırısına uğradığı dükkânda Mary Ann'in kendine şapka seçtiğini hayal etmeye çalıştı.

"Neden?" dedi Mary Ann gülümseyerek. "Sen bana şu çay partisinden bahsedince çok merak ettim, bir gidip göreyim dedim. Hem bu öyle senin sırrın falan da sayılmaz. Yeni şapka dükkânındaki harika şapkalar çoktan tüm kasabanın dilinde. İşte müşteri çekmeyi bilen iş adamı diye buna denir. Eee, beğendin mi?"

"Çok... güzel," diye karşılık verdi Cath. "Sana çok yakışmış."

Mary Ann alçakgönüllü bir tavırla omuz silkti. "Dükkândaki en gösterişli parça değildi belki ama görür görmez tam istedi-

ğim şey olduğunu anladım. Bunu takınca kendimi neredeyse şey gibi hissediyorum..." Tereddüt etti.

"Ne?" diye sordu Cath sessizlik uzayınca.

"Iıı, biraz hayalperest gibi sanki," diye mırıldandı Mary Ann.

Catherine arkadaşının kızarıp bozardığını o zaman fark etti. Mary Ann hiç kızarmazdı.

"Hayalperest?" diye tekrar etti Cath.

"Biliyorum, çok saçma. Ama sen rüyanda güller ve limon ağaçları görüyorsun, Marki iş hikâye anlatmaya gelince müthiş bir hayal gücüne sahip, hatta Cheshire bile tonbalığı ve kremaya nasıl heyecanlanıyor. Bana gelince, hayat benim için rakamlardan ve gerçeklerden ibaret. Tek düşündüğüm, kâr ve zarar. Her şey mantık ve güvenlik. Ben de kendime bir kerecik olsun hayal kurma izni vermenin hoş olacağını düşündüm." Sarı kurdeleyle oynadı. "Bu şapkayla hayal kurabiliyorum." Gözleri parladı. "Hatta bu sabah kraliyetin bütçesini denkleştirdiğimi ve tüm Kupalar Diyarı'nda kahraman ilan edildiğimi hayal ettim."

Cath şaşkınlıkla başını iki yana salladı. "Kötü adamlar kraliyetin hazinesine mi saldırmış?"

"Orası önemli değil. Önemli olan benim kahraman ilan edilmem. Tüm hayatım boyunca hizmetçiden başka bir şey olmayı hayal bile edemedim."

"Ah, Mary Ann." Cath ona sarıldı. "Böyle hissettiğini hiç bilmiyordum. Elimden gelse bütün hayallerimi seninle paylaşırdım."

"Biliyorum, Cath. Paylaşıyorsun da zaten. En önemli hayalini benimle paylaştın... Hayalimizi."

Cath gülümsedi. "Evet. Ve bu sadece başlangıç. Şu balkabaklarıyla tatlı yarışmasını kazanıp yirmi altın kronu aldığımda akıllı iş ortağıma her zamankinden çok ihtiyacım olacak. Bu parayı nasıl kullanacağımı bana sen söyleyeceksin. Bana kalsa eminim berbat kararlar veririm."

"Eh, öyle yaparsın," dedi Mary Ann açıksözlü bir şekilde. "Bu arada sakın meraklanma. Bonenin temel matematik bilgim üzerinde olumsuz bir etkisi yok."

"Harika. O zaman şimdi gidip bu tarladaki en güzel balkabaklarını bulalım."

Botları bileklerine kadar gelen çamura bata çıka çiftlik evine doğru yürümeye devam ettiler. Sağlarında bir bahçe çiti vardı. Daha doğrusu bir bahçe çitinin kalıntıları... Şimdi çitler kırılmış, tahtaların yarısı kırılmış, yanmıştı. Küçük bir bahçeyi çevreliyor, tarlanın geri kalanından ayırıyordu. Bahçe yakın zaman önce yakılıp yıkılmış olmalıydı ki hâlâ biraz duman kokuyordu. Yanmış kabak bitkileri bir köşede üst üste yığılmıştı. Tarlanın bu kısmı artık kendi hâline bırakılmış, terk edilmiş gibi görünüyordu.

Eve yaklaştıklarında toprak yol çakıla döndü. Ürpertici sessizlikte çakılları ezen ayak sesleri yankılanmaya başladı.

Cath yüzüne dostane bir gülümseme yapıştırıp kapıyı çaldı. Isınmak için kendilerine sarılarak beklediler ama içeriden ateşin çıtırtılarından başka ses gelmiyordu. Catherine kapıyı bir kez daha, bu sefer daha sertçe çaldı ama yine içeride bir hareket olmadı.

Üçüncü kez kapıyı çaldığında artık Peter Peter ile karısının evde olmadığını düşünmeye başlamıştı. Bir adım geri çekilip

pencerelere baktı ama tüm pencerelerin önünde de kabak bitkileri vardı.

"Evde yoklar herhâlde," dedi Mary Ann açık bir rahatlamayla.

Catherine tarlaya göz gezdirdi. Sisin altında kabaklar boncuk gibi dizilmişti. Bir an birkaç tane seçip kaçmayı bile düşündü.

"Bunu duydun mu?" diye sordu Mary Ann.

Catherine kulak kesilip dinledi. Gerçekten de hafif bir ses geliyordu. Testere sesi gibiydi. Bir ağacın gövdesinde ileri geri gidiyormuş gibi.

"Hadi gidip bakalım." Evin kapısından uzaklaşıp sese doğru döndü.

"Şart mı?" diye sızlandı Mary Ann, yine de Cath'i takip etti. Aşırı büyüyüp kendi sırasından taşan kabakların sardığı çamurlu patikaya doğru yöneldiler.

Evin arkasına dolaştıklarında Cath'in gözüne çarpan ilk şey, yakındaki ormanın hemen kıyısında, yine balkabağından oyulmuş iki fener oldu.

Bunlar Cath'in hayatında gördüğü en büyük balkabaklarıydı. Sapları neredeyse ağaç gövdesi kadar kalındı ve turuncu etli kısımları evin çatısına kadar geliyordu. Hatta onlardan uzakta olan balkabağı, kara şeklinde pencereleri ve tepesinden baca şeklinde çıkan demir borusuyla bir tür ev şeklinde oyulmuştu.

Peter Peter ikinci balkabağına dayanmış bir merdivenin üzerindeydi, elindeki testereyi kabağın kabuğuna sürtüyordu. Üstünde pis bir tulum vardı ve testereyi tüm gücüyle ileri geri iterken şişen kaslarıyla ter içinde kalmıştı. Kestiği yerden turuncu rengi bir sıvı çıkıyor, balkabağının kenarlarından aşağı doğru süzülüyordu.

Catherine'le Mary Ann onu ürkütmemek için işi bitene kadar sessizce beklediler. Peter Peter testereyi merdivendeki bir kancaya astıktan sonra kabağın kabuğunu itti, uzun ince bir parçanın düşmesini sağladı. Böylece Catherine'in elinden birazcık daha geniş bir pencere açılmış oldu. Bu pencereden Cath balkabağının tepesinden sarkan ipliksi posayı ve çekirdekleri görebiliyordu. Taze kesilmiş kabak kokusu burunlarına doldu.

Cath ağzını kapatarak öksürdü.

Peter öyle hızlı arkasını döndü ki az kalsın merdivenden düşecekti, son anda kabağın yanından sarkan filizlere tutunmayı başardı.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye homurdandı.

"İyi günler, Sör Peter," diye seslendi Catherine reverans yaparak. "Sizi rahatsız etmek istemezdik ama sizin şu ünlü balkabaklarınızdan birkaç tane alabilmeyi umuyordum. Yarın Kaplumbağa Şenliği'nde en iyi tatlı yarışmasına katılacağım ve baharatlı balkabağı keki yapmaya karar verdim."

Peter onları dik dik süzerken Cath bir an eline testereyi alıp onları kıtır kıtır keseceğinden korktu.

Korkuyla titredi. Ama Mary Ann yan gözle ona bakınca aklından geçen bu korkunç düşünceyi parlak bir gülümsemenin ardına sakladı.

Peter testereyi kaptığı gibi paldır küldür merdivenden inmeye başladı. O kadar hızlı inmişti ki ayağını toprağa bastığında Catherine merdiveni devirmeden yere ulaşmasına şaşırmadan edemedi. Ardından adam rahatsız edici bakışlarını onlara dikti, gözleri çılgın gibi ikisinin arasında gitti geldi. Catherine'le Mary Ann gayriihtiyari bir adım geriledi.

"Sizi buraya ben davet etmedim! Burada istenmiyorsunuz ve sizin gibi kendini bir halt zanneden unvanlı sürtüklerle iş yapacak da değilim. Ben bizzat Kral tarafından şövalye ilan edildiğim hâlde kendinizi benden üstün sanmaya devam ediyorsunuz. Balkabağı istiyorsanız bir zahmet ellerinizi pisletmeyi göze alıp kendiniz yetiştirebilirsiniz!"

Catherine kalbi deli gibi çarparak bir adım daha geriledi, Mary Ann'i de elinden tutup çekti. Bakışları sürekli testerenin paslı dişlerine kayıp duruyordu.

"Ri-rica ederim," diye kekeledi Mary Ann yeni keşfettiği kahraman duruşuyla. "Leydimle bu şekilde konuşmayın çünkü..."

Catherine, Mary Ann'in kolunu sıkıp onu susturdu. Mary Ann de açıkçası susturulduğuna rahatlamış görünüyordu. "Mahremiyetinizi ihlal ettiğimiz için özür dilerim, *sör*, ama eğer size bir tutam az saygı gösterdiysem bunun sebebi takındığınız bu utanç verici tavır olsa gerek." Bacakları tir tir titrese de Cath geri adım atmadan devam etti. "Ben kabak tarlasının alışverişe açık olduğunu sanıyordum ve eğer daha nazik davranırsanız müşteriniz olmak isterim."

Peter ona dişlerini gıcırdattı ve bu görüntü Cath'in cesaretini kırmaya yetti.

"Be-ben fazla zamanınızı almak istemiyorum ama balkabaklarının olduğu yeri gösterirseniz karşılığını öderim. Biz kendimiz de toplayabiliriz eğer–"

Bir gümbürtüyle lafı yarım kaldı. Cath olduğu yerde sıçradı ve gözleri Peter'ın arkasındaki eve benzeyen balkabağının oyulmuş pencerelerine kaydı. Bu güm sesini, çürük tahtayı tırmalayan tırnakların sesi takip etti. Cheshire'ın, annesinin pahalı

döşemeleri üzerinde tırnaklarını bilerken çıkardığı sesi andırıyordu.

Yanında Mary Ann ufak bir çığlık attı.

"Neydi o?" diye sordu Catherine.

"Ne neydi?" dedi Peter. Oysa sesleri duymuyor olması mümkün değildi. Nitekim onun sorusunun hemen ardından kabağın kabuğundan, bir atın kantarmanın ardında kişnemeye çalışmasını andıran, burundan bir soluma sesi geldi.

"İçeride bir şey mi..?" Catherine kabağa doğru bir adım attı ama Peter önünü kesti. Adam bir kaya gibi güçlü ve iriydi.

"Benim kaba dilim yoksa siz süslü hanımların anlayabileceği kadar açık ve net değil mi?" diye sordu. "Size arazimi hemen terk etmenizi söyledim."

"Ama–"

"Catherine." Mary Ann onu kolundan çekiştirdi. "Bize kabak satmak istemiyor işte. Hadi gidelim buradan."

Cath dişlerini sıkarak Peter'ın dik bakışlarına karşılık verdi. Bir yanı, kolunu Mary Ann'den çekip kurtarmak ve bu kaba tavrı için adama bir tokat atmak istiyordu. Diğer yanı ise Mary Ann'in araya girmesine ve gitmeyi önermesine minnettardı.

Şimdi sessizliğe bürünen büyük balkabağına son bir bakış daha attı. Hafifçe başını salladı. "Rahatsız ettiğimiz için üzgünüm. Leydi Peter'a selamlarımı iletin lütfen."

"Ona bir şey iletecek değilim," diye homurdandı Peter ama Catherine onu duymazdan geldi ve Mary Ann'le birlikte patikadan gerisin geri yürümeye başladılar.

Mary Ann ancak evin köşesini döndüklerinde rahat bir nefes aldı. Yeni bonesinin sarı kurdelesine bir düğüm daha attı. "Bir

daha buraya adımımı atmam," dedi. "Bir daha beni hayatta buraya getiremezsin. Bu ilk ve son."

"Merak etme, senden böyle bir şey isteyecek değilim. Ne korkunç bir adam. Ve o tuhaf sesler... Neydi ki acaba?"

"Bir hayvan falandı herhâlde," dedi Mary Ann başını iki yana sallayarak.

"Üzerine oyulmuş pencerelerle kabak bir tür kafese benziyordu. Ama insan niye bir hayvanı dev bir balkabağının içinde tutar ki?"

Derken yanık bahçe çitinin yanından geçerlerken Cath'in gözüne kalıntılar arasında turuncu bir şey çarptı. Durdu.

Mary Ann de bir adım sonra durup ona döndü. "Ne oldu?"

"Sanırım şey gördüm..." Tereddüt etti. "Sen burada bekle."

Çit fazla yüksek değildi, eteklerini toplarsa tırmanıp öbür tarafa geçebilirdi.

"Cath!" Mary Ann eve bir bakış attı. "Ne yapıyorsun?"

"Bir saniye." Catherine çamurlu tarlaya daldı, küllerin ve yanmış bitkilerin arasından ilerledi. Bir köşeye süpürülmüş saplarla yaprakları eliyle eşeledi ve o turuncu şeyi ortaya çıkardı.

Parlak ve pürüzsüz yüzeyiyle kusursuz bir balkabağı. Burada yaşanan felaketten tek bir çizik bile almadan kurtulmuştu, baş döndürücü güzelliğiyle yanık çöplerin altında duruyordu.

Catherine çizmesindeki bıçağı çıkardı; Peter'ın onlara yardımcı olmaması ihtimalini göz önünde bulundurarak hazırlıklı gelmişti. Kabağın sapını kesti.

Ardından çamura ve küle bulanmış kabağı elbisesine silerek geri döndü, yine çitin üstünden atladı.

"Sen delirdin mi?" diye sordu Mary Ann. "Onun kaybolduğunu fark ederse bizi öldürür."

"Fark etmeyecek. Bu tarlayı gözden çıkarmış belli ki. Hem bak." Kabağı kaldırdı, sisi yarmayı başaran loş ışığa doğru tuttu. "Bu mükem– Ayy!" Çizmesinin ince derisinin üstünden bir şey sertçe ayağına batmıştı. "Bu da neydi?"

Mary Ann bakmak için diz çöktü, çamurun içinden bir şey çıkardı. Cath'in üzerine bastığı şey her neyse Mary Ann'in avucuna sığacak kadar küçüktü.

Mary Ann avucunu açıp gösterdi. "Bir... midilli?"

Cath hâlâ zonklayan ayağının üzerine basmamaya çalışarak biraz yaklaştı. Gözleri kocaman açıldı. Minik midilli metal bir çubuğun üstünde koşuyordu, çamurun altında yer yer altın rengi boya göze çarpıyordu. "Atlıkarınca," diye mırıldandı, Mary Ann'in gözlerine bakmaktan kaçınarak. Mary Ann bunu tabii ki fark etti.

Aslan'ın şapkacının partisinde taktığı atlıkarıncalı şapkasından bir parçaydı bu. Gıllıgış onu gecenin karanlığına doğru götürürken başında olan şapka.

BÖLÜM 25

CATHERINE ŞENLİK SABAHI tırnaklarının altında kurumuş kalmış hamur parçaları ve bir kulağının arkasına bulaşmış kremayla uyandı. Baharatlı balkabağı kekinin krema sürülecek kadar soğuması gece yarısından sonrayı bulmuştu.

Yarışma için heyecanlıydı ama korkmuyordu. Mary Ann'le birlikte, pazardan aldıkları balkabağıyla önce bir deneme yapmışlardı ve bu ilk kek tam da Cath'in umduğu gibi olmuştu. Güzelce haşlanmış balkabağının esmer şekerle kaynaştığı, baharatların tam kıvamında dokunuşu ve her kattaki kadifemsi kremayla ağızda dağılan bir lezzet abidesiydi.

Deneme olarak yaptığı kekten memnun kalmıştı ve birkaç minik düzeltmenin ardından son kekinin daha bile güzel olduğuna emindi.

Kekini tattıklarında jürinin yüzünde belirecek ifadeyi görmek için sabırsızlanıyordu. Hatta Kral'ın yüzünü bile.

Şenlik kumsalda yapılacağından resmi bir tuvalet giymek zorunda değildi, nasılsa sonunda mutlaka üşüyecek ve ıslanacaktı. Yine de şenliğin ev sahipliğini ailesi yaptığından korse takması ve annesinin seçtiği zümrüt rengi, kabarık etekli ve rahat ede-

ceğinden daha derin göğüs dekolteli elbiseyi giymesi gerekiyordu. Dekoltesini, boynuna ve omuzlarına sardığı tığ işi bir şalla mümkün olduğunca kapatmaya çalıştı. Şalını kehribar bir broşla tutturup aynaya baktığında Jest'i ve broşun renginin Jest'in gözlerinin rengine benzediğini düşünmeden edemedi.

Catherine, annesi ve babasıyla şenlik alanına geldiğinde her şey hazırdı. Arabaları, şenliğin yapıldığı sahilin üzerindeki beyaz falezin tepesinde durdu. Sahile kareli, çizgili ve baklava desenli devasa çadırlar kurulmuştu, her birinin yanında flaması dalgalanıyordu. Çadırların içinde tablolar ve çanak çömlek, inci gerdanlıklar ve kurmalı oyuncaklar, tığ işi çoraplar ve tuzlu hava yüzünden sayfaları kıvrılmış el yazması kitaplar gibi türlü ıvır zıvır satılıyordu.

Cath falezin tepesinden, sahildeki beyaz balina akapella dörtlüsünün son kontrolleri yapmasını, ilk denizatı yarışını ve aynı anda sekiz suratı birden boyayan mürekkepbalığının işe koyulmasını bekleyen kalabalığa baktı. Catherine'in en sevdiği çadır şüphesiz yiyecek çadırıydı. Yağ ve sarımsak kokusu burnuna ulaşmıştı bile. Midesi guruldadı. Şenlikte ikram edilen yiyecekleri doyasıya yiyebilmek için bugün kahvaltıyı özellikle es geçmişti. Etli turta, tarçınla kavrulmuş ceviz ve ballı fındıklı o harika çörekler...

Sahile inen basamaklar dik ve tehlikeliydi, Cath önüne bakmak yerine gözlerini aşağıdaki kalabalıktan alamadığından bu iniş onun için daha bile zorlu hâle geldi. Istakozları, yengeçleri, denizyıldızlarını, denizatlarını, dodo kuşlarını, flamingoları, kurbağaları, semenderleri ve güvercinleri görmeden geçti. Sadece insanlara bakıyordu. Daha doğrusu siyah bir tunik ile üç

uçlu soytarı şapkasını arıyordu. Şapkadaki minik zillerin sesini duyabilmek için kulaklarını dikmişti. Bir göstericinin etrafında toplanmış, merakla ve şaşkınlıkla gösteriyi izleyen bir kalabalık görmeyi bekliyordu en azından.

Fakat nihayet sahile ayak bastığında henüz Jest'in izine rastlayamamıştı. Aslında Kral da ortalıkta görünmüyordu. Belki de beraber geleceklerdi.

Marki ile Markiz, seçkin misafirlerini selamlamak için kalabalığın arasında dolaşmaya başladı, bu arada Catherine de çadırların içini keşfe çıktı. Önce etli turtasını aldı, bunun sinirlerini bir nebze olsun yatıştırmasını umuyordu. Haklı da çıktı. Çıtır kabuğu kesip sıcak harçtan yükselen buharı içine çektiğinde ağzı sulandı ve keyfi yerine geldi.

Gri bulutlarla kalı göğün altında serin bir gündü, şalına rağmen rüzgâr Catherine'in içine işliyordu. Yine de kumsaldaki yaratıklar gayet mutlu görünüyordu. Oysa Markiz dün çok endişelenmişti. Catherine, Aslan'ın şapkasından düşen midilliyi bulduğunu Cheshire'a anlattıktan sonra haber hızla yayılmış ve bir arama ekibi kurulmuş, Aslan ya da Gıllıgış'la ilgili daha fazla ipucu bulmak için çiftliğin etrafındaki arazi didik didik aranmıştı. Ne yazık ki başka bir ize rastlanamamıştı. Bir teoriye göre Gıllıgış, Hiçbiryer Ormanı'nda gizleniyordu ve oraya doğru uçarken midilli Aslan'ın şapkasından kabak tarlasına düşmüş olmalıydı.

Gıllıgış yeniden gündeme oturunca Markiz insanların evlerinden çıkmayacağından, şenliğe gelmeyeceğinden çekinmişti ama göründüğü kadarıyla endişesi yersizdi. Kalabalık gayet coşkulu ve mutluydu. Catherine yanından geçen tanıdık yüzlere

gülümsüyordu ama kafası başka yerdeydi, gözleri hâlâ görmek istediği o bir kişiyi arıyordu.

Babası sabah şenlikte harcaması için para vermişti ama takılar ve süs eşyaları pek ilgisini çekmedi. Hatta egzotik kokuların yükseldiği baharat dükkânı bile onu her zamanki gibi heyecanlandırmadı.

Kendini oyalayacak bir şey bulma ümidiyle, yarışmanın yapılacağı en büyük çadıra yöneldi. Mary Ann bu sabah diğer hizmetkârlarla birlikte son hazırlıkları yapmak için şenlik alanına geldiğinde keki de getirmişti. Bu yüzden Catherine dün geceden beri *eserini* görmemişti.

Büyük çadır, şenliğe zamanında yetişmek için uzun bir göç yolculuğu yaptıkları için kanatlarını dinlendiren birkaç kaz dışında boştu.

Catherine onların yanından geçti, yarışacak tatlıların durduğu vitrine doğru yürüdü. Balkabağı keki işte orada, ikinci rafta soldan üçüncü sırada duruyordu. Kenarları tamamen kremayla kaplanmış, üstüne krema sepet şeklinde dökülmüştü.

Cath rakiplerini incelemeye geçti. Bir meyveli tart, bir çikolatalı turta, iki pudding ve üzerine kuş üzümüyle "YE BENİ" yazılmış bir kek. Hiçbiri onunki kadar güzel görünmüyordu ama tatları hakkında buradan bir sonuca varılamazdı.

"Ben sana güveniyorum, canım kekim," diye mırıldandı eserine. "Senin en iyileri olduğuna inanıyorum." Bir an tereddüt etti. "Bizim en iyi olduğumuza inanıyorum."

Ardından sinirleri gevşemekten ziyade daha da gerilmiş olarak çadırdan çıktı. Derken tarçınlı cevizler aklına gelince yine ağzı sulandı. Tam dükkânlara doğru gidiyordu ki biri bonesini

kafasından çekiverdi. Bonenin kurdelesi çenesine takıldı, bone sırtına düştü.

Hışımla arkasını dönerken başka bir şapka -daha ağır bir şapka- kafasına kondu.

Hapkacı bir adım geri çekildi, kollarını göğsünde kavuşturup onu, daha doğrusu başındaki şapkayı inceledi. Resmi denizci takımı ve turuncu-mor çizgili yeleğiyle kumsal için fazla şık görünüyordu. Yeleğiyle uyumlu turuncu-mor silindir şapkasından beyaz saçları taşıyordu. Düşünceli bir şekilde aşağı kıvrılmış dudaklarının arasında bir çubuk şeker vardı.

"Tekrar merhaba," dedi Cath.

Hapkacı onu şapkasına dokunarak selamladı, çubuk şekeri ağzının diğer tarafına geçirdi. "Leydim."

Catherine, Hapkacı'nın ona taktığı geniş kenarlı şapkaya uzandı ama adam onu durdurdu. "I-ıh, olmaz," dedi Hapkacı elinden tutup onu bir dükkânın basamaklarına doğru yönlendirirken. "Şurada bir ayna olacaktı."

Cath şaşkınlıkla bunun şapka dükkânı olduğunu gördü. Kapının üzerindeki elle yazılmış "Hapkacı'nın Harika Şapkaları" tabelası da dâhil, ormanda gördüğü seyyar vagon karşısında duruyordu. Cath nasıl olup da çadırların arasında onu daha önce fark etmediğine hayret etti.

Gıllıgış'ın kırdığı cam hâlâ takılmamış, uzunlu kısalı tahtalarla ve demir çivilerle kapatılmıştı.

Dükkânın içi yine dışından daha büyüktü ama şimdi uzun masa ve birbirine benzemeyen koltuklar kaldırılmış, onların yerini çeşit çeşit vitrinler, şapka askıları ve manken kafaları almıştı. İki manken kafası şu sıralar çok moda olan akik madalyonlardan

bahsediyordu. İçerideki şapka koleksiyonu genişlemişti. Tavşan kulakları için üzerinde delik olan silindir şapkalar, yunuslar için su geçirmez şapkalar, güneşlenen kertenkeleler için geniş kenarlı şapkalar, sincaplar için palamut saklama yeri olan şapkalar... Deve kuşu tüyünden yapılmış peçeler ve suni elmaslarla bezeli daha mütevazı boneler... Bir insanın bedenini devasa bir kuş kafesi gibi saracak ağlı bir şapka bile vardı.

Garip ve sıra dışı şeylerin yanında basit ve güzel şeyler de sergileniyordu. İncilerle süslü zarif altın taçlar. Yumuşak yosunlarla ve çançiçekleriyle süslü bahçe şapkaları. Örümcek ağlarıyla bezenmiş ipek eşarplar.

Catherine tüm bunları hayranlıkla incelerken Hapkacı bonesinin kurdelesini çözdü ve boneyi sırtından aldı. Köşedeki boy aynasını o zaman fark etti. Ayna, duvara asılmış fenerin ışığıyla aydınlatılmıştı.

Cath aynaya yürüdü, önünde durdu ve aynı anda gülmeye başladı.

Hapkacı onun için güllü makaronun bir kopyasını yapmıştı. Alttaki ve üstteki bezeler krem rengi muslinden ve ortadaki krema dolgu dantelden yapılmıştı.

Her bakımdan çok tuhaf ve komikti. Catherine bu şapkaya anında âşık oldu.

"Tanrı aşkına, Hapkacı. Ben de beni sevmediğini düşünmüştüm."

"Hediyelerim doğası gereği sevgimin göstergesi değildirler, leydim." Cath aynadan onun kaşlarını çattığını gördü. "Daha ziyade, gösterinden etkilendim diyelim."

Cath ona döndü. "Yani benden hoşlanmadın?"

"Yeterince hoşlandım." Mor gözlerinde bir ışık yandı söndü. "Benim şapkalarından birini taktığında daha da çok hoşlanıyorum. Eee, ne düşünüyorsun?"

Cath yeniden aynaya döndü ve yine gülmeden edemedi. "Daha önce taktığım hiçbir şapkaya benzemiyor." Elini başına götürüp alttaki bezeye dokundu ve tıpkı beze gibi yumuşak olduğunu, içe göçtüğünü gördü. "Aslına bakarsan çok hoşuma gitti."

"İyi. Bu senin."

"Hayır, hayır, olmaz..." Catherine şapkayı başından çıkardı. Boyutuna rağmen ne kadar da hafifti.

Hapkacı'nın yine kaşları çatıldı. "Ben senin diyorsam senindir. Verilen bir şeyi geri veremezsin. Şimdi kafan üşümeden önce onu yeniden tak bakayım. Çıplak kafalardan nefret ederim."

"Madem ısrar ediyorsun..." Cath makaron şapkayı yeniden başına geçirirken bu kez gülme isteğine direndi. Derken çantasındaki paraları hatırladı. "Sana ödeme yapsam en azından?"

"Ama ayıp oluyor artık. Çay partimin sonu öyle bir dehşetle bittiği için özürlerimin bir ifadesi olarak görebilirsin bunu, Leydi Pinkerton. Genellikle misafirlerim ölüm tehlikesiyle karşılaşmadan evlerine dağılırlar."

"Saldırı senin suçun değildi ki."

Hapkacı cevap vermeden önce uzun bir an boyunca gözlerinin içine baktı. "Evine sağ salim ulaştığını gördüğüme sevindim, Leydi Pinkerton."

"Ben de öyle. Hediye için de teşekkürler, Hapkacı. Severek kullanacağım." Cath aynaya bir bakış daha attı. Gülümsememek imkânsızdı. "Son zamanlarda sürekli senin şapkalarından bahse-

dildiğini duyuyorum. Buralarda ünlenmeye başladın gibi görünüyor."

"Şöhret gelir geçer, para kalır."

Bu söz Cath'i gülümsetti. "Tam hizmetçimin söyleyeceği türden bir şey." Hapkacı'ya döndü. "Söylemeye çalıştığım, bu kadar kısa zamanda bu kadar popüler olmak yetenek ister. Şapkaların gerçekten olağanüstü."

"İltifatın için çok teşekkürler. Söylemeden edemeyeceğim, Kupalar Diyarı çok uzun zamandır doğru dürüst bir şapkacı görmemiş."

"Belki de haklısın." Cath duvar boyunca sıralanmış şapkalara ve baş aksesuarlarına göz gezdirdi. Gökkuşağının tüm renkleri, kumaş ve tarz yelpazesi dükkânda sergileniyordu. Üstelik hepsi de sanki içinde bir parça sihir saklıyor gibi duruyordu. "Aslında hayal meyal, yıllar önce iyi bir şapkacı daha vardı diye hatırlıyorum. Ben o zamanlar daha çocuktum. Annem hep ondan alışveriş yapardı. Ona ne oldu acaba?"

"Delirdi," dedi Hapkacı hiç duraksamadan. "Sonra da kendini öldürdü. Yanlış hatırlamıyorsam pirinçten yapılmış ağır bir şapka kalıbıyla."

Cath ağzı açık ona bakakaldı. Hapkacı onu izliyordu ama yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı.

"Eskiler *şapkacı kadar deli* derler, öyle bir deyim vardır, hiç duymadın mı?" diye sordu Hapkacı. "Bir kuşaktan diğerine geçen talihsiz bir aile özelliği."

Catherine'in dudakları hayretle aralandı ve dilinin ucuna hem bir soru hem bir özür geldi ama ikisini de söylemeyi beceremedi.

Nihayet yine Hapkacı konuştu. "Bana öyle trajik gözlerle bakma, aşkım. Babam, onun babası ve sayılamayacak kadar çok kuşak boyunca tüm büyükbabalarım yetenekli ve başarılı şapkacılardı ve hepsi de zırdeliydi. Ama..." Hapkacı'nın dudakları bilmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ama ben onların bilmediği bir sır biliyorum. Yani belki durumum o kadar ümitsiz değildir."

Cath kendini zorlayarak açık kalan ağzını kapattı. Şimdi Hapkacı hatırlatınca, uzun yıllar önce kendini öldüren şapkacının hikâyesini hatırlamıştı. O zamanlar Hapkacı çok genç olsa gerekti. Fakat Kupalar Diyarı'ndaki tüm trajediler gibi bu da örtbas edilmiş, kimse bir daha bundan bahsetmemişti.

Jest'in anlattıklarını hatırlayınca Cath'in kafası daha da karıştı. Cath, Hapkacı'nın da Satranç Diyarı'ndan olduğunu varsaymıştı ama nasıl aynı anda hem Satranç Diyarı'ndan hem Kupalar Diyarı'ndan olabilirdi ki?

"Sırrını öğrenebilir miyim?" diye sordu.

Hapkacı böyle bir şeyin sorulması karşısında afalladı. "Bir sırrı söylemenin onu sır olmaktan çıkaracağını biliyorsun değil mi?"

"Tahmin edebiliyorum." Cath belli belirsiz, gerçekten bir sır var mı yoksa Hapkacı'nın bir sır bildiğini düşünmesi ataların-dan miras kalan deliliğin bir göstergesi mi diye merak etti.

Hapkacı çoktan delirmiş miydi? Catherine bambaşka bir gözle ve yeni bir merakla onu incelemeden edemedi. Deli görünmüyordu. Cath'in tanıdığı herhangi birinden daha çılgın görünmüyordu. Hatta Cath'in bizzat kendisinden daha çılgınmış gibi durmuyordu.

İtiraf etmek gerekirse sonuçta hepsi *birazcık* çılgındı.

"Şey," dedi Cath, aklından geçenleri bir kenara itip söyleyecek medeni bir şeyler bulmak için zaman kazanarak. "Dükkânda işlerin iyi gitmesine sevindim. Her şeyin gönlünce olmasını dilerim."

"Dilekler kıymetlidir, Leydi Pinkerton. Bu dileğin için minnettarım." Hapkacı şapkasına dokunup onu selamladı. "Eğer haddimi aşmayacaksam, en iyi tatlı yarışmasında bu makaron şapkayı takmanı önerebilir miyim? Yarışmaya katıldığını varsayıyorum."

"Ah, evet, katılıyorum."

"Güzel." Hapkacı ona doğru eğildi. "Hiç fark ettin mi, çekicilik görece bir şeydir, öyle şapkayla falan kolay yakalanmaz. Ama karizmaya gelince... Karizma daha evrenseldir. Bana sorarsan bence bunda olağanüstü bir iş çıkardım. Bu şapkayla karşı konulmaz göründüğün bile söylenebilir. Tıpkı şapkaya ilham veren makaronların gibi." Hapkacı göz kırptı. Cath bunun tam olarak ne anlama geldiğini anlamasa da gülümsemeye çalıştı.

"Bana pek öyle görünmedi aslında," diye itiraf etti.

Hapkacı omuz silkti. "Diğerleri öyle görecek, bana güven."

Bu son cümleye noktayı, kumsaldan gelen bir trompet sesi koydu. Böylece Catherine, hâlâ ailesinin şenliğinde olduğunu, şenlikteki Marki'nin kızı rolüne geri dönmesi gerektiğini hatırladı.

Heyecanı ve paniği âdeta katlanarak geri döndü. "Özür dilerim ama artık gitmek zorundayım. Istakoz kadrili yapacağım."

"Ah, evet." Hapkacı bir elini havada salladı. "Asillerin omuzlarında bir sürü ağır sorumluluk oluyor."

Catherine bunun bir tür hakaret olup olmadığından emin değildi. "Sandığından çok daha ağır olabilir," diye karşılık verdi. "Hediyen için tekrar teşekkürler."

"Onu dansta da takacak mısın? Sonuçta herkesin gözü senin üstünde olacak ve bir iş adamı olarak benim buna bir itirazım olmaz açıkçası."

Cath şapkayı başına iyice yerleştirdi. "Hapkacı, onu öyle sevdim ki bir daha hiç çıkaramayabilirim, o derece."

Hapkacı resmi bir şekilde eğilerek selam verdi. "O zaman hadi git bakalım. Ah, ve eğer Majesteleri'ni görürsen selamlarımı ilet lütfen."

Catherine kapıya giden yolu yarılamıştı ki döndü. "Majesteleri?"

Hapkacı'nın menekşe rengi gözleri parladı. "Kupa Kralı elbette, aşkım. Onu tanıdığını sanıyordum ama şaşkınlığına bakılırsa yanıldım herhâlde." Ellerini dua eder gibi havaya kaldırdı. "Neyse, senin yolunun onunla çakışması ihtimali yine de benimkinden çok. Olur ya konuşursanız hünkârımıza benim hakkımda birkaç güzel söz söylemenin zararı olmaz." Hapkacı'nın gülümsemesi buruk, alaycı bir hâl aldı. "Ne de olsa ben hırslı bir adamım, Leydi Pinkerton."

BÖLÜM 26

HAVA ISINMIŞ, MİSAFİRLER dalgaların kayalara vurup köpük köpük kırıldığı kıyıya akın etmişti. Açılış seremonisine katılmak için geç kaldığının farkında olan Cath, ıslak kumların üstündeki, boyunun iki katı deniz kabuklarının ve çadırları geride bırakıp kıyının yolunu tutan kalabalığın arasında elinden geldiğince hızla ilerlemeye çalıştı.

Bu arada misafirlerin pek çoğunun Hapkacı'nın tasarımlarını taktığını fark etti. Zarif biçimleri ve tuhaf süsleriyle kalabalığın arasında kolayca seçiliyorlardı. Mary Ann onun şapkalarının çok popüler olduğunu söylediğinde Cath bunu o kadar ciddiye almamıştı. O sırada Hapkacı'nın Harika Şapkaları'nı hâlâ *kendi* keşfi, kendi özel mekânı sanıyordu. Fakat belli ki dükkân Kupalar Diyarı'nda hızla moda olmuştu.

Kumsalın ortasındaki platformda babası Marki, Kaplumbağa Şenliği'nin ilk nasıl başladığını anlatmayı yarılamıştı bile. Cath bu hikâyeyi çok severdi, en çok da babasının bunu anlatma şekline bayılırdı. Başını kaçırdığına üzüldü.

Efsaneye göre büyük-büyük-büyük... bilmem kaç kuşak önceki büyükannesi henüz genç, güzel ve fakirken bir gün Kupa

Kralı ile Kraliçesi'nin huzuruna, kaplumbağalardan ve ıstakozlardan oluşan bir dans grubu çıkarmıştı. Kızın yönetiminde hayvanlar tuhaf ve saçma bir bale yapmıştı ama kız bu dansı öyle güzel hikâye etmişti ki o tuhaf bale sanki aniden olağanüstü bir gösteriye dönüşmüştü. Dans, bir kaplumbağa ile ıstakozun imkânsız aşkını anlatıyordu. Her şeye rağmen birlikte olmak için nice engeli aşıyor, nice sınavdan geçiyor ve sonunda sonsuza dek mutlu oluyorlardı.

Büyükannesi bu hikâyeyi öyle içten, öyle yürekten anlatmıştı ki dansın sonunda Kral ve Kraliçe gözyaşlarına boğulmuştu. Ağlamışlardı, ağlamışlardı, o kadar ağlamışlardı ki taht odasını sel basmış, sular kayaları aşmış ve Kaplumbağa Kovuğu işte böyle oluşmuştu.

Kraliçe memnuniyetini kıza bir malikâne ve markiz unvanı vererek göstermişti.

O günden sonra hikâye anlatma yeteneği Kaplumbağa Kovuğu'nda kuşaktan kuşağa geçmiş ve Catherine'in ataları bu yetenekleriyle, tahta geçen sayısız kralla kraliçeyi memnun etmişti. Cath'in babası da istisna değildi. Cath küçükken babası her gece ona yatakta birbirinden güzel hikâyeler anlatırdı. Uzak topraklarda yaşayan mitsel yaratıkların büyük maceralara atılıp sonunda mutlu sona ulaştığı hikâyeler. Büyürken Cath de babasının bu yeteneğini taklit etmeye çalışmıştı. Önce bebeklerine hikâyeler anlatarak pratik yapmış, sonra bahçedeki Bay ve Bayan Salyangoz ile Cheshire'a geçmişti. Tüm ataları gibi onda da hikâye anlatma yeteneği olduğundan hiç şüphesi yoktu. Babasına ilk kez bir hikâye anlattığında Marki ağlamıştı. Anlattığı hikâye çok dokunaklı olduğundan değil, Cath çok korkunç anlattığından.

Catherine iki yıl boyunca babasını hayal kırıklığına uğratmanın üzüntüsünü yaşamıştı, ta ki bir gün mutfağa inip aşçılarının tatlı patates turtası yapmasını izlediği güne kadar. O gün Cath yepyeni bir tutku keşfetmişti.

"... Pastalar içinde tatlı tatlı uyusun, Markiz Pinkerton'ın hikâyesi..." diyordu babası sahnede; sesi, kırılan dalgaların sesi gibi doğallıkla kumsalda yayılıyor ve kalabalığı etkisi altına alıyordu, "... tüm krallıkta yayılmaya başladı. Krallığın dört bir yanından insanlar ve yaratıklar sırf Markiz'i dinlemek için buraya akın etti. Kaplumbağa ve ıstakozun hikâyesini duymak istiyorlardı. Onların yasak aşkını. İmkânsız birlikteliğini. Sonunda kara ve deniz yaratıkları arasında bir barış çağı başlatan büyük aşklarını."

Catherine etrafına bakındı, yanındakilerin gözlerinde parlayan yaşları görünce buna pek de şaşırmadı. Çocukken bu hikâyeye o kadar çok ağlamıştı ki bazen sırf *ıstakoz* kelimesini duymak bile burnunun ucunu sızlatmaya yeterdi.

Ama bugün değil. Bugün *ıstakoz* kelimesi ona sadece açılış dansının yaklaştığını hatırlatıyordu. Endişesi bir kat daha arttı.

"Krallıktaki herkes akın akın gelirken, Markiz'in müthiş kederli hikâyesini dinlemiş olan ve Kaplumbağa Kovuğu'nun kumsalında çadır kuranlar geceleri bir kutlama yapmaya başladı. Geceleri şenlik ateşleri yakılıyor, şarkılar söyleniyor, danslar ediliyor, eğlencenin dibine vuruluyordu. Her gece! Herkes birbiriyle yiyeceğini ve hikâyelerini paylaşıyor, büyük dostluklar kuruluyordu."

Catherine yanından bir burun çekme sesi gelince aşağı baktı. Hapkacı'nın çay partisindeki Kaplumbağa'dan başkası değildi

ağlayan. Partide de taktığı yeşil saten kurdeleli melon şapkayı takmıştı yine ve gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Cath hemen çantasından bir mendil çıkarıp genç Kaplumbağa'ya uzattı. Kaplumbağa ona teşekkür edip kabuğunun içine çekildi, melon şapkası tepesinde kaldı. Biraz sonra da kabuğun içinden bir burun temizleme sesi geldi.

Cath ona, iyi olduğuna sevindiğini, o gece Gıllıgış saldırısında Kavşak'a ulaşabildiği için çok mutlu olduğunu söylemek istediyse de Kaplumbağa yeterince perişan görünüyordu, şimdi bir de o geceki dehşeti hatırlatmaya lüzum yoktu.

"Yıllar birbirini kovaladı," diye devam etti babası, "ve sonra Markiz, Kaplumbağa Kovuğu'nun kumsalında toplananları onurlandırmaya karar verdi. Kupalar Diyarı'nın tüm sakinlerinin, iki farklı türün aşkını ve aşklarının krallığa getirdiği büyük mutluluğu kutlamak üzere davetli olduğu bir günlük şenlik ilan etti."

Babası bitirdiğinde bir alkış koptu. Kaplumbağa başını yeniden dışarı uzattı ve Cath'e mendilini geri vermek istedi ama Cath gülümsedi ve onda kalmasını teklif etti. Belki tekrar ihtiyacı olurdu.

Ardından kendini onu bekleyen şeye hazırladı. Boğazı bir avuç kum yemiş gibi kupkuruydu. Yavaşça nefes alıp vererek sakinleşmeye çalıştı.

"Şimdi huzurlarınızda, ıstakoz kadriliyle dansı açmak üzere, hayatımın neşesi, biriciğim, canım kızım Catherine."

Cath kalabalığın arasından çıktı. Kalabalıkta bir heyecan dalgası oldu ama etrafındaki yüzlere bakmadan yürümeye devam etti. Basamakları tırmanıp sahneye çıktığında babası ellerini kaldırarak kalabalığı sessizliğe davet etti.

"Lütfen ortayı boşaltın ki dans başlayabilsin. Katılımcı dansçılar, artık yerlerinizi alabilirsiniz."

Kalabalık geri çekilerek dansçılara yol açtı, gerçi yerlerine yönelen deniz canlılarının çoğunun buna ihtiyacı yoktu. Orkestra da çoktan yamacın önünde hazırdı. Böylece kumsalda geriye sadece denizanaları kaldı, onların da yardımına ellerinde küreklerle denizatları koştu.

Catherine şenliği ve hikâyesini seviyordu ama bu dans geleneğinden nefret ediyordu. On bir yaşına geldiğinde annesi bu görevi ona yıkmıştı ve her yıl olduğu gibi bu yıl da, kendisi ve partneri dışında tamamı deniz canlılarından oluşan, yengeç, fok, yunus dansçılarla birlikte dans edecekti.

Dans sorun değildi de ilk olmaktan, tüm gözlerin üzerinde olmasından, incelenmekten nefret ediyordu. Kalabalığın gözünde aptal duruma düşmesine tek bir hatalı adımın yeteceğini biliyordu. İlk yılki açılış dansında midesinin nasıl düğüm düğüm olduğunu, soğuğa rağmen avuçlarının nasıl terlediğini hâlâ dün gibi hatırlıyordu. Üstelik her yıl daha da kötüye gidiyordu sanki, özellikle de büyüdüğünden ve onu havaya atarken tonton büyükbabalar gibi neşeyle gülen asil centilmenler yerine talipleriyle dans etmeye zorlandığından beri.

Kumsalda sadece bir avuç denizanası kalmıştı ki Cath bileğinin dışında bir parmağın ucunun hafif dokunuşunu hissetti.

Olduğu yerde sıçrayıp arkasını döndü ama Jest çoktan geri çekilmişti bile, önüne bakarak siyah eldivenini yeniden eline geçiriyordu. "İyi günler, Leydi Pinkerton," dedi fazla rahat bir tonla. Her zamanki soytarı kıyafetini giymişti, gözlerine çektiği kalın sürmelerden siyah bir kalp damlıyordu. Eğer yanakların-

daki o belli belirsiz pembelik de olmasa Cath o minik dokunuşu kendi hayalinin ürünü zannedebilirdi. Ama bunu hayal etmemişti ve tüm kolu hâlâ karıncalanıyordu.

"Size de iyi günler, Bay Joker," dedi aniden nefessiz kalarak.

Jest'in dudaklarının kenarı seğirdi ve gözleri buluştu, sonra bakışı makaron şapkaya kaydı. "Gördüğüm kadarıyla Hapkacı'yla karşılaşmışsın."

Cath uzanıp şapkasını hafifçe sıktı. Yumuşaklığı ve hafifliği giderek daha çok hoşuna gidiyordu. "Ne kadar akıllı biri değil mi?"

"Kendini öyle sandığı kesin." Jest keskin bir nefes aldı ve Cath onun şapkayı endişeyle süzdüğünü fark etti. "Şapkanın ne yaptığını söyledi mi?"

"Şapka mı bir şey yapacak? Bir şey yaptığını sanmam." Başını yana eğdi ama şapka kafasını iyice sardığından yerinden kıpırdamadı. "Tabii eğer sen bana şu Beyaz Tavşan'lı numarayı öğretirsen başka."

Jest başını iki yana sallıyordu ama belli belirsiz bir hareketti. "Hapkacı'nın hiçbir şapkası sıradan değildir. Ve sen bununla çok..." Tereddüt etti.

Cath kaşlarını kaldırdı, Jest'in inip çıkan âdemelmasını izledi. "Bugün şey görünüyorsun..."

Catherine ellerini eteğinin önünde kavuşturup sabırla bekledi. Jest'in dilinin ucuna gelen kelimeleri yuttuğunu görebiliyordu. Jest bunu bir düşündü, tekrar düşündü, nihayet ağzından baklayı çıkardı. "Sana bakmak bir zevk, Leydi Catherine." Ardından çenesiyle Cath'in omzunun üstüne doğru bir işaret yaptı, yüzü hayal kırıklığıyla gölgelendi. "Sevgilinin de aynı şeyi söyleyeceğine şüphe yok."

"Sev– Ah."

Catherine, Kral'ı görmeden önce kalabalığın uğultusunu bastıran kıkırdamasını duydu ve yine paniğe kapıldı. Döndü ve kum dans pistinden geçen Kral'ı gördü.

Kalbi çarpmaya başladı. Flört teklifinden beri Kral'ı görmemişti. Koşarak kaçmak istediyse de Kral onu görmüştü bile. Böylece onlara doğru yürümeye başladı ve sahnenin basamaklarını nefes nefese tırmandı.

"İyi günler, dünyanın en güzel, en güzide, en gü... gü..."

"Güzeşte?" diye yardımına koştu Jest.

"En güzeşte leydisi!" diye bitirdi Kral sözlerini. Sonra tereddüt etti. Eski dilde "geçmiş, geçen" anlamına gelen güzeşteyi doğru yerde kullandığından emin değildi.

Cath, Joker'e soğuk bir bakış attı. Joker sırıttı.

Kral bu arada tereddüdünü geride bırakmıştı. "Söylemek zorundayım, şapkan çok güzel, Leydi Pinkerton. Ah, insan seni yalayıp yutmak istiyor resmen, şekerim!" Tombul yüzü pençe pençe kızarmıştı, anlamsız bir coşkunluk içindeydi. Geçen hafta boyunca gönderdiği kartlardaki tüm o anlamsız, korkunç dizeler Cath'in zihnine hücum etti.

Reverans yaptı ve bu iltifatlar ruhunu okşamış gibi görünmeye çalıştı. "Ne kadar iyisiniz, Majesteleri. Şenlik hoşunuza gitti mi, eğleniyor musunuz?"

"Hem de çok eğleniyorum!" Kral olduğu yerde yaylandı, yüzündeki coşkulu gülümseme daha da genişledi. "Çok eğlenceli gerçekten. Söylemem lazım, bir krallığa en gereken de budur!"

Cath başını yana eğdi. "Bu karanlık zamanlarda bile böyle neşeli olduğunuzu görmek çok hoş. Gıllıgış'ın saldırılarının

devam ettiğini duymuşsunuzdur eminim." Cath kabak tarlasında bulduğu, atlıkarıncalı şapkadan düşen midilliyi hatırlayınca elinde olmadan ürperdi. "Son kurbanı da cesur Aslan–"

Kral ellerini havaya kaldırdı, sanki karşısında Gıllıgış varmış gibi geriledi. "Lütfen, yalvarırım bundan bahsetmeyelim, sevgilim. O canavarın bahsini her duyduğumda kurdeşen döküyorum." Pelerininin yakasını kaldırıp kızarıklıkları gösterdi.

Cath kaşlarını çattı. "Ama bu konuda bir şey yapacaksınız, değil mi? Düşündüm de belki bir şövalye ya da canavar avcısı tutmalısınız. Hikâyelerde daima cesur bir ruh çıkar ve canavarı öldürmeye gönüllü olur. Ve sonrasında yazılan balatlara bakılırsa bunu başarır da. Şey, yani Gıllıgış'ta başarılamamış belli ki, ortalıkta dolaşmaya devam ettiğini bakılırsa–"

"Hey, hey!" Kral ellerini çırptı. "Istakoz kadrili başlamak üzere! Sabahtan beri bu anı bekliyorum!"

Cath duraksadı. "Evet, başlamak üzere."

Kral deli gibi terliyor, gözlerini ondan kaçırıyordu. Cath onun mahcubiyetini gördüyse de bu sadece canını sıktı. İster ileri zekâlı olsun ister süzme salak, bu adam Kupa Kralı'ydı sonuçta. Gıllıgış konusunda bir şeyler yapması gerekirdi, değil mi?

Catherine içini çekti. "Anladığım kadarıyla kadrili izleyeceksiniz, Majesteleri?"

"Hiç kaçırır mıyım?" dedi Kral. Cath onu saldırılar konusunda sıkıştırmaktan vazgeçtiği için keyfi tekrar yerine gelmişti. Gözlerinde ümitli bir ışık yandı söndü.

Cath o anda bir devekuşu olmak için neler vermezdi. O da keşke başını kuma sokabilseydi...

O bir şey demeyince Kral'ın gözlerindeki ümit pırıltısının yerini yarı yalvaran bir ifade aldı. "Bir... partner seçtin mi peki? Kadril için?"

Catherine'in içi suçlulukla doldu. Elbisesiyle denize dalıp çıkmış gibi omuzlarında bir ağırlık hissetti. Gözünün ucuyla Jest'i görebiliyordu, bir külah vanilyalı dondurma gibi cazipti. Yine de onu görmezden gelmeye çalıştı.

"Henüz seçmedim, Majesteleri."

Kral'ın gözleri yeniden ümitle parlamaya başladı.

Ve bir an -sadece bir an- Catherine, Jest'e döndüğünü, ona elini uzattığını ve ıstakoz kadrilinde kavalyesi olma onurunu bahşeder mi diye sorduğunu hayal etti.

Annesiyle babasının afallamış yüzlerini, kalabalıktan yükselen şaşkın fısıltıları, Jest'in güçlü ve kendinden emin ellerinin belini kavradığını hayal etti ve bu hayalle birlikte içinde kabaran mutluluğu dilini ısırarak geri püskürtmek zorunda kaldı.

"Majesteleri, ne güzel bir gün! Sizi görmek ne büyük mutluluk!"

Bu güzel hayal, annesinin kendisini onunla Kral arasına atmasıyla parça parça oldu.

Cath hemen toparlandı.

"İyi günler, Leydi Pinkerton!"

Annesi, Kral'ı, Catherine'inkinden çok daha debdebeli bir reveransla selamladı. Ardından beylik laflarla birbirlerinin hâlini hatırını sorarlarken Cath gözlerini kendi ayaklarına dikti çünkü başını kaldırması demek Jest'e bakması demekti. Jest tıpkı bir mıknatıs gibi onu kendine çekiyordu.

"Sevgili Catherine, artık dansın açılışını yapmana hazırız, hayatım," dedi annesi.

Cath annesinin coşkulu, sabırsız yüzüne baktı.

"Partnerini seçtin mi, güzel kızım?"

Cath başını iki yana salladı. "Hayır, anne. Henüz seçmedim."

"Hım, o zaman..." Annesinin bakışları sertleşti. "Artık bir seçim yapsak iyi olur, değil mi? Misafirleri bekletmek istemeyiz." Markiz parmaklarını göğsünün altında kavuşturdu, Cath yün elbisesinin iki yanında ellerini yumruk yaptı. Sonunda annesi kibarlığı falan bir yana bırakıp gözlerini pörtleterek ona Kral'ı işaret etti.

Catherine bir nefes aldı ve Kral'a baktı. Ama bu ümitli yüze bakmak bir tür işkence gibiydi, dolayısıyla bakışları Jest'e kaydı.

Jest. Kraliyet soytarısı. Resmen ona *gülüyordu.*

Tamam, kelimenin gerçek anlamıyla değil. Ama gülmesini zor tuttuğu, birbirine sımsıkı bastırdığı dudaklarının seğirmesinden belliydi.

Cath'in için öfkeyle doldu. Jest, Kral'ın çaresizce dansa davet edilmeyi beklediğini biliyordu. Markiz'in Cath'in ona sormasını çaresizce istediğini biliyordu. Ve Cath'in bunu yapmaktan başka çaresi olmadığını da biliyordu.

Bir kez daha Catherine'in çaresiz çırpınışları, Jest'e eğlence kaynağı olmuştu.

Cath çenesini kaldırdı, Kral'a döndü, sonra çabucak çenesini indirdi ki Kral'ın gözlerinin içine bakabilsin. "Majesteleri," diye başladı, "ıstakoz kadrilinde benimle dans etme onurunu bahşeder miydiniz acaba?"

Kral neredeyse ciyakladı. "Ah, evet, evet, zevk duyarım, Leydi Catherine. Söylemem lazım, kadrile bayılırım."

Öyle ya da böyle sonuçta karar verildiği için rahatlayarak Cath kolunu Kral'a uzattı.

Sahnenin basamaklarına yürürlerken Jest kulağına eğilip fısıldadı. "Kral'ın niyeti iyi, Leydi Pinkerton."

Cath ona baktı. Jest artık eğlenmiyordu. Neşesi kaçmış, özgüvenini de yanında götürmüştü. Şu anda incinebilir hatta biraz incinmiş, hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. Yine de gülümsemeye çalışıyordu. Onu cesaretlendirmeye çalışıyordu.

"Sana iyi kadriller," dedi Jest şapkasının ucuna dokunarak.

Cath'in içi ezildi.

Bir kez daha Kral'ı seçmişti. Bu onun seçimiydi. Öyle değilmiş gibi görünse de öyleydi.

Bunu artık geri alamazdı ama...

"Ah, ıstakoz kadrili yapmayacağım ki," diye fısıldadı. "Unuttun mu, gizli deniz mağarasında olacağım."

Jest'in gözleri parladı ama Cath onun o imkânsız gecenin sonunda odada verdikleri sözü hatırlayıp hatırlamadığını göremeden diğer tarafa dönmek zorunda kaldı.

Catherine kadril yapacaktı. Jest numaralarını sergileyecekti. Ve tüm bu süre boyunca ikisi gizli bir deniz mağarasında baş başalarmış gibi yapacaklardı.

Cath yüzündeki özlemi tüm dünyanın görebileceğine emindi ama tüm dünyanın gözü kolundaki Kral'a kilitlenmişti.

Deniz yaratıklarının çoktan ıstakoz eşleriyle çift oluşturduğu sıranın başına ulaştılar. Kral öyle mutlu ve coşkuluydu ki gözü onu bile görmüyordu. Oysa Cath'in aklı başka yerlerdeydi.

Ya Kral yerine Jest'ten kavalyesi olmasını isteseydi ne olurdu?

Onu seçseydi ne olurdu?

Bu seçenek gerçekten ihtimal dışı mıydı yoksa daha önce hiç böyle bir tercih yapılmadığı için mi olanaksız görünüyordu?

Dans başladığında Cath kendini içi boş bir kukla gibi hissetti, vücudu dans adımlarını ezbere atıyordu. Birbirlerine doğru yürüdüler, geri geri yürüdüler. Eteği bacaklarının etrafında dalgalanıyordu. Topukları kuma batıyordu. Ellerini tutan Kral'ın elleri sırılsıklamdı, rüzgârdan yanakları yanıyordu. Etrafında tüm ıstakozlar denize atladı ve partnerleri de onların ardından suya daldı. Herkes gülüyor, sular sıçratıyor ve müzik eşliğinde perende atıyordu. Kral bile o anın heyecanına kapılmış, bileğine kadar suya girmişti.

Kıyıda bir tek Catherine kalmıştı, gülümsemesi yüzünde donmuştu. Hayalinde bir deniz mağarasındaydı. Hayalinde ona gülümseyen kişi Jest'ti, gamzeleri ortaya çıkmıştı. Jest onu çağırdı, o da gitti.

O anda biliyordu, Jest onu çağırırsa giderdi.

Eğer isterse onun olurdu.

"Ah, hayır," diye mırıldandı, gülümsemesi titredi, bunun inkâr edilemez, görmezden gelinemez, imkânsız gerçekliğiyle birlikte eridi gitti.

Ona âşık olmuştu.

BÖLÜM 27

CATHERINE ELİNİ TEKRAR Kral'ın elinin üstüne koyduğunda ve onunla birlikte kumsalda yürüdüğünde kalabalıktan bir alkış koptu. Kral sırılsıklamdı, ayakkabısının topuğuna bir parça yosun yapışmıştı ve eğer tüm bu şenlik onun onuruna verilmiş sürpriz bir doğulmamış gün partisi olsaydı ancak bu kadar keyifli olabilirdi.

Catherine içinde fırtınalar koparken gözlerini beyaz kayalıklara dikti ve orada tutmak için elinden geleni yaptı ki kalabalığın arasında Jest'i aramasın. Göz göze geldikleri anda Jest'in onun aklında geçenleri okuyacağına hiç şüphesi yoktu.

Orkestra şimdi valse geçmişti. Catherine yanında Kral'ın onu yine dansa davet etmek için cesaretini toplamaya çalıştığını fark edince kadril için apar topar teşekkür etti ve o daha sözlerini toparlayamadan kalabalığın arasına karışıp gözden kayboldu.

Etrafında misafirler çiftler oluşturuyor, bir sonraki dans için sıraya giriyordu. Cath kimseyle göz göze gelmemeye özen gösterdi. Kimseyle sohbet etmek ya da bir başka dansa sürüklenmek ve adım sayıp dönerken bir yandan da kibarca konuşmak zorunda kalmak istemiyordu. Bugün şenlik nasılsa erken biter-

di, artık canavar aralarında dolaştığı için kimse karanlığa kalmak istemez, erkenden evlerine dağılırlardı...

Kulaklarında yankılanan kendi ismiyle düşüncelerinden sıyrıldı. Etrafını bir kalabalık sarmıştı. Kral'la flört ettiği dedikoduları hakkında gevezelik eden bir düzine kadar kadın ile dans kartını soran, sonra şakayla karışık Kral'ı kızdırmaktan çekiniyormuş gibi yapıp vazgeçen bir düzine kadar erkek. Eller onu kollarından tutup çekiştirdi, Cheshire'ınkini andıran sırıtışlar üzerine dikildi. "Leydi Catherine, kadrilde ne kadar da güzeldiniz." "Şu sıralar Kral'ın gözü sizden başkasını görmüyor ha, Leydi Pinkerton?" "Çok güzelsiniz, kraliçeler gibi." "Catherine–" "Catherine–" "Catherine–"

Cath başını eğip aralarından geçip gitmeye, ricalar ederek ilerlemeye çalıştı. Başı dönüyor, şakakları zonkluyordu ama tebrik eden, iltifatlar ve övgüler yağdıran kalabalık artmaya devam ediyordu. Gülümseyen yabancılar onun ne kadar mutsuz olduğunu göremeyecek kadar kördü. Güzel yüzünün, güzel elbisesinin, güzel hayatının ardında...

Aniden ayağının dibinden beyaz bir duman yükselmeye başladı ve şaşkın bakışlar arasında etrafını kuşattı. Catherine de donup kalmıştı. Saniyeler için duman öyle yoğunlaştı ki kendi ellerini bile göremez oldu.

Derken eldivenli bir el uzandı, parmakları birbirine kenetlendi ve el onu öne doğru çekti. *Jest.*

Cath ne tarafa gittiğini bilmese de hiç düşünmeden onu takip etti.

Beyaz kayalıkların arasındaki dar aralıktan geçerlerken duman hafifledi. Jest dönüp iyi mi diye ona bir göz attı, ardından

onu düşen kayaların oluşturduğu bir duvarın arkasına götürdü. Kayaların yüzeyi yer yer kuvarsla parlıyordu.

Gizli bir deniz mağarası değilse de sessiz sakin bir köşeydi ve en azından bir süreliğine burada baş başa kalabilirlerdi. Catherine nefes nefese kalmıştı, tüm kasları yanıyordu ama gölgeli kısım gayet rahattı ve nefesi normale dönmeye başlamıştı bile.

"İyi misin?" diye sordu Jest elini iki elinin arasına alıp. Gözlerinde, Catherine'in bahçede bayıldığı geceki endişeli ifade vardı.

Cath başını salladı. "Daha iyiyim, teşekkürler."

"Yine bayılacaksın sandım. Bugün bir şeyler yedin mi?"

Cath yutkundu. "E-evet. Geldiğimde etli turta yedim."

Jest'in dudakları kıvrıldı. "Muhteşem bir seçim."

Son birkaç dakika aniden silindi gitti ve şimdi Cath bir kez daha kıyıya vuran dalgaların önünde duruyor, denize bakıyor ve aniden tüm açıklığıyla bu adama âşık olduğunu anlıyordu.

Elini çekip öbür tarafa döndü ve kayaların arasındaki bir çatlaktan dışarı baktı. Kumsalda duman hızla dağılıyor, yerini şaşkın kalabalığın üzerinde hafif bir pusa bırakıyordu. Misafirler afallamış olsa da orkestra çalmaya devam ediyordu. Yeni bir dansın başlaması fazla sürmezdi.

Jest uzanıp omzuna düşen bir bukleyi geriye attı. "Dans etmeyi sevmiyor musun?"

Cath gözlerini yumdu. Jest'in parmak uçları boynunda oyalandığında çıplak tenini o parmaklara yaslama arzusuna daha fazla direnemedi. "Herkes sahnede senin kadar rahat olamaz."

"Yine de harika bir dansçısın." O kadar yakınlardı ki Cath ondan yükselen ısıyı hissedebiliyordu. "Senin yanındayken Kral bile neredeyse saygıdeğer görünüyor. Seni kraliçesi yapmak istemesi normal."

Cath'in içi ezildi. Jest'in sesinde en ufak bir iğneleme yoktu. Niye yoktu ki? Eğer durum bunun tersi olsaydı, Jest başka bir kızla flört etseydi, Cath'in kalbi paramparça olurdu ve ağzından çıkan her kelimede kalbinin keskin parçalarını iğne gibi ona batırırdı. Duyguları, rendelenen limon kabuğu gibi olurdu.

Cath gözlerini açıp geri çekildi, ellerini kayanın üstünde tutarak güvenceye aldı. "Bana dokunmamalısın," dedi. Sesi, deli gibi çarpan kalbini bastırmak için tizleşmişti.

Jest kayaya yaslandı. "Haklısın, özür dilerim." Ciddi olup olmadığı anlaşılmıyordu.

Cath'in içi ona doğru akıyordu. Hiç geri çekilmemiş olmayı diledi. Jest'in onu yine kendine çekmesini diledi.

"Söylesene, Bay Kale, Satranç Diyarı'ndaki leydilere de böyle mi davranıyorsun?"

"Hangi davranışımı kastediyorsun? Centilmen tavırlarım, sevimli şakalarım, etkileyici kazizmam–"

"Beni her fırsatta utandırmanı kastediyorum. Sırf sonradan bu hâlime gülesin diye."

Jest'in yüzü hafiften soldu, ardından ona doğru bir adım attı. Cath deri çizmelerin zayıf hışırtısını duydu. "Şuna emin olabilirsin, bu konuşmayı sonradan aklımdan geçirdiğimde, bunu gülerek yapmayacağım."

Cath kirpiklerini indirdi. İçinde kelebekler kanat çırpıyordu. "Artık dönmem lazım. Annemler merak eder." Arkasını döndü.

"Dur?"

Bu bir soruydu, talep değildi. Ve Cath durdu. İçi saçma bir ümitle doldu.

"Haddimi aşacağım ama..."

Cath nefesini tuttu, ona döndü. Jest eldivenlerini çıkarmıştı ve onları avucunda dertop etmekle meşguldü. Yüzünde sakin bir ifade olsa da elleri aksini söylüyordu.

"Kral..." diye devam etti Jest ve Cath irkildi. Neyse ki Jest görmemişti, hâlâ eldivenleriyle uğraşıyordu. "O sana gerçekten çok değer veriyor. Bence gerçekten tüm içtenliğiyle seni mutlu etmek istiyor."

Cath onun devam etmesini beklediyse de sustu, anlaşılan tüm söyleyecekleri bu kadardı.

"Onun teklifini kabul etmemi mi söylüyorsun?"

"Ha-hayır," diye geveledi Jest. "Eğer kabul edersen bunu anlayacağımı söylüyorum. Senin adına mutlu olurum."

Cath ellerini yumruk yaptı. "Eh, en azından ikimizden birinin mutlu olacağını duymak çok rahatlatıcı."

Jest başını kaldırıp ona baktı, kaşları çatılmıştı. "Bir şey oldu, değil mi?" dedi. "Kumsalda?" Eldivenlerini kayanın üstüne bıraktı. "Kadrilden sonra geri geldiğinde hayalet görmüş gibiydin."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum." Cath kendini korumak istercesine kollarını göğsünde kavuşturdu. "En iyi tatlı yarışmasına katılıyorum. O yüzden biraz heyecanlıyım sanırım."

Jest'in yüzünde zayıf bir gülümseme dolaştı. "İşte buna inanamam."

"Sen ne anlarsın ki? Hem eğer canım heyecanlanmak isterse heyecanlanırım, tamam mı?"

Jest omuz silkti. "İkimiz de senin kazanacağını biliyoruz."

"Ben bilmiyorum." Omuzlarını dikleştirdi. "Tamam, kazanacağımı düşünüyor olabilirim ama bu bilmekle aynı şey değil. Ayrıca söylemiş olayım, bu öyle pek iltifat sayılmaz."

"İltifat etmeye çalışmıyordum ama eğer iltifat duymak istiyorsan..." Jest'in bakışları yumuşadı. "Şu saçma sapan şapkayla büyüleyici görünüyorsun. Tek kelimeyle, kesinlikle büyüleyici. Hapkacı'nın amacı da buydu mutlaka ama ne kadar başarılı olduğunun farkında olduğunu sanmam, yoksa seni bu hâlde insan içine çıkarmayı uygunsuz bulurdu." Bir an tereddüt etti, boğazını temizledi. "Daha önce söylemek istediğim şey işte buydu."

Cath bu yoruma dudak büktüyse de kalp atışları yine hızlanmıştı. "Çok sinir bozucusun."

"Hı hı, öyle derler." Az önceki anlık mahcubiyeti yerini yine o çıldırtıcı gülümsemelerinden birine bırakmıştı.

Cath göğsünde kavuşturduğu kollarını daha da sıkılaştırdı. Kendini korumak için ya da belki kendini ona uzanmaktan alıkoymak için. "Beni çok iyi tanıdığını sanıyorsun ama tanımıyorsun. Aslında hiç tanımıyorsun. Nelerden hoşlandığımı, ne istediğimi bilmiyorsun. Hayallerimde ne–"

"Hayallerinde ben varım, eğer yanılmıyorsam."

"Sana bunu hiç söylememeliydim."

Jest'in gözleri parladı.

"Ve benim senin hakkında tüm bildiğim de gecenin bir vakti gizlice kızların yatak odasına girdiğin ve onlara fark ettirmeden korselerini çözdüğün. Ve Kral'ın teklifini kabul etmemi ister gibi görünüyorsun ama sonra benim büyüleyici olduğumu söylüyorsun ya da bana dokunuyorsun. Ve sürekli bana gülüyorsun. Ve

Beyaz Kraliçe sana gizli bir görev vermiş ama bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ve artık neyin gerçek neyin illüzyon olduğunu bilmiyorum ve... ve... Benim geri dönmem gerek." Cath gitmek için döndü. "Beni o kalabalıktan kurtardığın için teşekkürler ama artık gerçekten gitmem lazım."

"Ben de seni düşünmeden duramıyorum, Leydi Pinkerton."

Cath bir adım bile atamadı, ayakları kuma saplanmış gibi kalakaldı. Tekrar ona dönmeye de cesaret edemedi. Buna gerek de yoktu. Bir saniye sonra Jest onun önünde duruyordu. Bu kez ona dokunmadı ama her an dokunabilecek kadar yakındı.

Gözlerindeki bakış Cath'i eritmeye başlamıştı bile. Ona sanki gerginmiş ya da korkuyormuş gibi bakmaya nasıl cesaret ederdi, kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpan Cath'ken?

"Ben öyle bir şey söylemedim," dedi Cath boğuk bir sesle.

"Biliyorum ama bunu kastettiğini ümit ediyorum." Jest dudaklarını yaladı. Minik, aynı zamanda zalim bir jestti, Cath'in dudakları karıncalandı. "Seni düşünmeden edemiyorum, Kaya Kaplumbağa Kovuğu'ndan Leydi Catherine Pinkerton. Elimden geleni yapıyorum ama işe yaramıyor. Seni o kırmızı elbise içinde gördüğüm ilk anda beni büyüledin ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum. Neyim var neyim yoksa tüm yeteneklerimi kullanarak senin de aynı şekilde benden etkilenmeni sağlamaya çalışmak dışında."

Rüzgâr kayaların arasında ıslık çaldı, dalgalar kumsalda fısıldaştı ama Catherine cevap vermedi.

Jest'in gözleri yere kaydı ve Cath en azından yeniden nefes alabildi. Sonra Jest şakağını ovmak için uzandı ama eli soytarı şapkasına değince bir an şaşaladı, ardından şapkayı çekip çıkar-

dı, şapkanın üzerindeki ziller şıngırdadı ve dağınık saçları ortaya çıktı. Gözlerinin içine bakmazken Jest neredeyse çekingen görünüyordu ama Cath yine de bundan emin olamadı.

Çekingen ya da ukala, sevimli ya da sinir bozucu, Cath ona doğru çekiliyordu, çekiliyordu, çekiliyordu...

"Majesteleri sürekli benden tavsiye istiyor." Jest yeniden ona baktı, yüzü şimdi üzgündü. "Bu konuda uzman olduğuma karar verdi bir şekilde. Sana ne yazacak, ne hediye gönderecek..." Bir an durdu. "Tabii ki ona yardım ediyorum çünkü... Eh, çünkü mecburum. Ama aynı zamanda bazen seninle flört eden aslında o değilmiş, benmişim gibi yapıyorum. Kendi yapacağım şeyleri yapmasını öneriyorum. Yani eğer ben... ben sana layık olsaydım."

Cath'in yüreği ağzında atıyordu. "Yani, soylu olsaydın?"

"Yani." Jest gülümsemeye çalıştı ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Söylediklerini düşünüp duruyorum. Çay partisi gibi başka bir gece olamayacağı hakkında... Ve haklısın. Seni öyle kaçırmam olacak şey değildi. Üstelik zarar görebileceğini biliyorum. Sadece Gıllıgış yüzünden de değil, ismin, ilişkin ve... Çok bencilce davrandım."

"Kendine fazla pay biçmiyorsundur umarım." Cath'in sesi istediği kadar öfkeli çıkmamıştı. "Senin kadar benim de söz hakkım vardı ve ben seninle gelmeyi seçtim."

"Mesaj alındı."

Cath'in parmakları ona uzanmak için karıncalanıyordu. Ona dokunmak için. Kendini tuttu. "Bak, yemin ederim ikili oynamak falan istemedim. Bu flörtü ben istemedim." Kuru kuru güldü. "Bu kadar zor olacağı benim de aklıma gelmezdi ama bir

krala nasıl hayır denir ki? Annemle babamdan hiç bahsetmiyorum bile. Annem..." İnler gibi bir ses çıkardı. "Bunu o kadar istiyor ki. Bu ilişkiden bahsederken zevkten dört köşe oluyor. Onu ne kadar hayal kırıklığına uğratacağımı düşünmeden edemiyorum." Kıpırdandı, ellerini saçlarının arasından geçirdi, bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı.

Hayal kırıklığı, eğer Kral'ı geri çevirirse annesiyle babasının vereceği tepkinin yanında hiç kalırdı. Hele de onlara Kral yerine kraliyet soytarısına âşık olduğunu söylediğinde.

"Benimle gurur duysunlar istiyorum," diye devam etti. "Ama geleceğimle ilgili beklentilerimiz öyle farklı ki. Şey gibi... Yani eğer onları gerçekten seviyorsam Kral'ı da sevmeyi öğrenebilirim gibi. Annem olaya böyle bakıyor. Basit bir şeyi bile beceremediğimi düşünecek. Kral'la evlenen iyi bir evlat olmak. Gurur duydukları bir evlat olmak."

"Aşk sanki bayramlarda dağıtılan bir ödülmüş gibi konuşuyorsun. Eminim onlar da senin mutlu olmanı ister."

"Tabii ki mutlu olmamı istiyorlar. Ve Kral'la mutlu olacağımı düşünüyorlar. Ama ben yanıldıklarını biliyorum. Onunla asla mutlu olamam. Bu yüzden..." Omuzlarını dikleştirdi. "Evlenme teklif ettiğinde kabul etmeyeceğim. Kabul edemem. Buna inanmak zorundasın."

Jest uzun bir an boyunca ona baktı. "Senin buna inandığına inanıyorum."

Cath'in kaşları çatıldı. Duymak istediği bu değildi. Öte yandan onu suçlayamazdı. Zira şu ana kadar Kral'ın önünü kesmek için pek bir şey yapmamıştı. "Hediyelerle şiirlerin hangilerinin senden geldiğini ayırt edebiliyorum."

Jest buruk bir şekilde gülümsedi. "Öyle umuyorum."

Cath gözlerini kaçırdı. "Jest..."

"Leydi Pinkerton."

Catherine yanağının içini kemirdi. Ona söylemek istediklerini ifade edecek doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyordu. Kelimeleri bulsa bile ona söyleyecek cesareti bulabileceğinden şüpheliydi.

Jest ona biraz daha yaklaştı. "Kral'ın sana verebileceği şeylerin benim verebileceklerimle kıyas kabul etmediğini biliyorum. Onu kabul edersen seni anlarım."

"Jest–"

"Gerçekten. Her bakımdan daha doğru bir seçim."

"Her bakımdan olmadığı kesin."

"Lütfen bana boşuna ümit verme." Sesi yalvarır gibiydi. "Bir kralla rekabet edemem. Bana iş veren, hiçbir zorunluluğu olmadığı hâlde bana maiyetinde yer veren bir adamla rekabet etmeyeceğim. Yapacağın seçimi olduğundan daha zor hâle getirmek niyetinde değilim. O iyi bir adam. İyi bir koca olmak için elinden gelenin en iyisini yapacağına hiç şüphem yok."

Catherine'in ağzı kurumuştu. Göğsünde bir yarık oluşmuş, patlayıp açılacakmış gibi hissediyordu.

"Ama..." diye devam etti Jest, şimdi sesi daha yumuşak ve alçaktı. "... Eğer onu reddedersen..."

Cath gözlerini kırpıştırarak biriken yaşları geri itti.

"O zaman bir sorun olmayacağını düşünüyorum, yani eğer o zaman ben..." Jest tereddüt etti. Omuzları gerilmiş, yüzünde yine mahcup bir ifade belirmişti. "Eğer o zaman seni ziyaret edersem. Ya da... babanı."

"Babamı," diye fısıldayarak tekrar etti Catherine.

"Sence... bana onay vermesi ihtimali var mı? Zavallı bir kraliyet soytarısının sahip olabileceği en temiz hislerle sana talip olsam?"

Cath'in göğsü sıkıştı. Jest'in sesindeki ümit. Gözlerindeki yalvaran ifade. Ve annesinin onu Kral'ın kollarına atmak için yaptığı onca şey.

"Bilmiyorum," diye karşılık verdi sonunda. "Satranç Diyarı'nda Kale iyi bir pozisyon mu?"

Jest bu soruyu düşünür gibi dudaklarını birbirine bastırdı.

"Aslında," dedi, "marki ile denk bir pozisyon."

Cath başını kaldırdı, bu cevaba şaşırmıştı.

Annesiyle babasının ona bakıp basit bir soytarı görmesi ne büyük talihsizlikti.

"Ama," diye devam etti Jest, belki de Cath'in yüzünde fazla ümitli bir ifade gördüğünden, "Satranç Diyarı'nda değiliz."

"Evet, biliyorum. Eğer beni babamdan istersen annemler, ıı, muhtemelen, şey..."

"Dehşete kapılırlar?" diye önerdi Jest. "Hakarete uğramış hissederler? Böyle bir ilişkiyi onaylayacaklarını düşünmeye cüret etmem karşısında hayrete düşerler?"

Cath titrek bir nefes aldı. "Evet. Saydıklarının hepsi."

Bir sessizlik oldu. Cath onun gözlerinin içine bakamıyordu çünkü eğer bakarsa ona yalan söyleyebilirdi. Annesiyle babasının bu ilişkiyi onaylaması ihtimali olduğunu söyleyebilirdi. Annesiyle babasının bir şekilde kabul edeceğini söyleyebilirdi.

Ya da daha kötüsü... Kabul edip etmemelerinin onun için hiçbir önemi olmadığını söyleyebilirdi. Oysa biliyordu ki çok önemi vardı.

Jest içini çekti. "Ben de öyle düşünmüştüm. Sanırım olanaksızı olanaklı kılmak için başka bir yol bulmak zorundayım." Yavaşça güldü. "Belki de balkabağı yeme yarışmasına katılırım ve Kral tarafından şövalye ilan edilirim."

Cath de güldü. "Size bu asil hedefinizde bol şans dilerim, Sör Jest."

"Tüm samimiyetimle bu dileğinizde samimi olduğunuzu umuyorum, leydim."

BÖLÜM 28

ÇADIRLARA DOĞRU YÜRÜRKEN Cath'in sinirleri sonuna kadar gerilmişti. Bu kez ne yiyecekler ne de güzel süs eşyaları umurundaydı. Aklında sadece Jest vardı. Bir de kendisinin tam bir korkak olduğu gerçeği. Annesiyle babasını hayal kırıklığına uğratmaktan, onların mutluluğunu kendisininkinin önüne koyacak kadar mı korkuyordu?

"Cath! İşte buradasın!" Mary Ann siyah eteklerini toplayıp ona doğru koştururken mavi-sarı bonesinden taşan bukleleri hoplayıp zıpladı. "Her yerde seni arıyordum."

"Ne oldu ki?" Cath etrafına bakındı ve kumsalın ne kadar boş olduğunu ancak o zaman fark etti.

"Hiçbir şey. Şimdilik. Ama yarışma başlayalı on dakika oldu ve her an sıra senin kekine gelebilir. Eğer kazanacaksan orada olman lazım."

"Yarış– Ah, yarışma."

Mary Ann ona ters bir bakış attı. "Unuttun mu?"

"Hayır, tabii ki unutmadım. Ben sadece... Ben..."

Mary Ann bileğine yapıştı. "Unutmamış olsan iyi edersin. Bütün sabah o yirmi altının hayalini kurup durdum. O paray-

la yapacaklarımızı hayal ettim, nihayet pastanemizi açtığımızı ve..." Elini gevşetti, Cath'e sıcacık gülümsedi ve şapkayı işaret etti. "Bu şapkada bir şey var sanki. Harika Şapkalar'dan mı aldın? Gerçekten harika."

"Şapka? Ah, evet, o..." Catherine durdu, elini kafasındaki komik makarona götürdü. Aniden, annesinin şapkası hakkında bir şey söylemediğini fark etmişti. Normalde kızının böyle abartılı bir şey takmasından hiç hoşlanmazdı. Oysa fark etmemişti bile.

Hapkacı ne demişti? Karizmayla ilgili bir şeylerdi... Ama ne demek istemişti ki?

Derken Kral'ın çay partisinde Margaret Mearle'ün kafasındaki o güllü şapkayla neredeyse güzel göründüğünü hatırladı. Sonra Mary Ann'in aniden hayaller kurmaya başlaması aklına geldi. O gece Hapkacı'nın dükkânın seçtiği aşçı şapkasını ve Hapkacı'nın sıra dışı kararlardan bahsetmesinden saniyeler sonra yeteneğinin kanıtı olarak misafirlere cebindeki makaronları ikram etmeye karar vermesini düşündü.

Gülümsedi. Neler döndüğünü şimdi anlıyordu.

Hapkacı çok özel, sihirli şapkalar satıyordu.

Bu arada Mary Ann onu büyük çadıra sokmuştu. İçeride tüm koltuklar doluydu, çok sayıda davetli de arkada ayakta dikiliyordu. Sahnedeki beyaz örtülü masada beş jüri vardı. Kral, Kupa Oğlan, Tuskany Dükü, Bay Tırtıl ve Cath'in mendilini verdiği Kaplumbağa. Hepsinin önünde bir lokma yenmiş, mavi kremalı frambuazlı pasta duruyordu.

Beyaz Tavşan sahnenin kenarında dikildiği yerden konuştu. "Asma ve Çiçek Topluluğu tarafından yapılan frambuazlı pasta için jürinin puanlarını alıyoruz."

En önde yarışmacılar için konmuş platformda üç saksı bitkisi, birbirlerini yapraklarından tutarak heyecanla kararı bekledi.

"Frambuaz güzel!" dedi Kral.

"Frambuaz bitti gitti!" dedi Kaplumbağa.

"Üstüne biraz karabiber serpilebilirdi," diye önerdi Dük. Bunun üzerine Mary Ann'le Cath göz göze geldi, "Karabiber?" diye fısıldadı Mary Ann.

Bay Tırtıl nargilesini ağzından çıkarıp masaya doğru bir duman bulutu üfledi. Diğer jüriler kibarca öksürüp geri çekildi.

Kupa Oğlan Jack çatalını tabağa bıraktı. "Saçmalık," diye mırıldandı, Dük'ün yorumuna.

Saksı bitkileri çiçekli başlarını sallayarak birbirlerini selamladılar. Jürinin yorumlarından memnunlardı. Onlar yerlerine geçerken saray mensupları bir sonraki tabağı, Leydi Margaret Mearle'ün ananaslı alt-üst kekini getirdi.

Margaret yarışmacı bölümünde yerini aldı ve zaten fazlasıyla geniş ve düz olan omuzlarını daha da dikleştirip bekledi. Dük'ün pembe teni anında kıpkırmızı kesildi ve Margaret'a gülümsemeye çalıştı.

Margaret ona dik dik bakıp çenesini havaya dikti.

Dük süklüm püklüm kalakaldı.

Catherine ister istemez heyecanlanmaya başlamıştı. Kalabalığa göz gezdirdi, annesiyle babasının en ön sırada oturduğunu gördü. Cath'in yarışmaya katıldığını bilmiyorlardı, bakalım ne tepki vereceklerdi?

Annesiyle babasının arkasında Peter Peter'la karısı oturuyordu. Balodan bu yana kadının benzine biraz renk gelmişti ama

gözleri hâlâ cam gibi ve hastalıklı görünüyordu. Aç gözlerle, yarışan tatlıların sergilendiği vitrine bakıyordu.

Cath, Sör Peter'ın onu fark etmesinden korkarak hemen bakışlarını kaçırdı. Adam baharatlı balkabağı kekinden şüphelenmeseydi bari. Ama niye şüphelensindi ki? Sonuçta Kupalar'daki tek kabak yetiştiricisi o değildi. Kekteki balkabağının kendi tarlasından çalındığını düşünmesi için ortada bir sebep yoktu.

Yani Cath öyle umuyordu.

Cath'in bakışları yoluna devam etti ve Hapkacı'ya takıldı. Çadırın arkasında duruyordu, silindir şapkasındaki mavi kurdele kumsaldan gelen rüzgârla hafifçe dalgalanıyordu. Hapkacı onun baktığını gördü, başını hafifçe ona doğru sallayarak makaron şapkayı işaret etti. Fakat Cath daha onun selamına karşılık veremeden başını çevirdi ve aniden tüm hâli tavrı değişti. Sıkkın duruşu bir anda yerini içten bir gülümsemeye bıraktı. Ve işte Jest oradaydı; Hapkacı'nın omzunu hafifçe sıkarak onu selamladı.

Cath'in içi hop etti. Az önceki konuşmalarının etkisinden hâlâ kurtulamamıştı.

Beyaz Tavşan boğazını temizledi ve Cath tekrar sahneye döndü. "Şimdi de jürinin Leydi Mearle'ün tatlısıyla ilgili yorumlarını alıyoruz."

"Ananas güzel!" dedi Kral.

"Ananas bitti gitti!" dedi Kaplumbağa ve önündeki son lokmayı da yalayıp yuttu.

"Üst-alt olsa daha iyiydi," dedi Jack, sandalyesini geriye yatırıp çadırın tavanına bakarak.

"Bence de üst-alt iyi olurdu," dedi Bay Tırtıl. Ayaklarındaki ev terliklerini çıkardı ve çıplak ayaklarını önündeki keke uzattı.

Dük söz almadan önce gergin bir şekilde boğazını temizledi, kulağını kaşıdı. "Şey. Bence muhteşemdi. Tam kararında ananas ve ıı, bence altı da üstü de tam olması gerektiği gibi altüsttü. Elinize sağlık, Leydi Mearle. Hayatımda yediğim en lezzetli kekti."

Catherine gözlerini devirdi ama Margaret platformdan inerken yüzünde ufak bir gülümseme vardı.

"Sıradaki," dedi Beyaz Tavşan.

Aynı anda Cheshire'ın kafası belirdi ve jürinin önüne tonbalıklı tartlar kondu. Cath bu manzaraya daha fazla bakamayıp başını çevirdi. Gözleri direkt Jest'i buldu.

O da çadırın diğer tarafından ona bakıyordu.

İkisi de hemen başlarını önlerine eğdiler ve Cath onun da en az kendisi kadar kızardığını umdu.

"Ba-balıklı, çok değişik," diye kekeledi Kral. Yüzü hafiften yeşile çalıyordu.

"Balık bitti gitti!" dedi Kaplumbağa. Tabağını yine silip süpürmüştü.

Diğer üç jüri tonbalıklı tartın tadına bakmayı bile reddetti ve tart tabakları kaldırıldı. Cheshire dokunulmayan kendi tartlarını arkada afiyetle midesine indirdi.

"Sırada," dedi Beyaz Tavşan, "Leydi Catherine Pinkerton'ın baharatlı balkabağı keki var."

Mary Ann, Cath'in elini tutup sıktı.

"Sen de gel," dedi Cath onu elinden çekerek. "Birlikte kazanacağız."

Konukların arasından geçerek öndeki platforma yürüdüler. Bu sırada jüri masasına beş dilim kek getirilmişti. Cath cesaretini toplayıp annesiyle babasına bir bakış attı. Babasının gür kaşları merakla havaya kalmış, annesinin yüze ise kıpkırmızı kesilmişti. Cath onlara gülümsemeye çalıştı, ardından jüriye döndü. Kral yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ona bakıyordu. Onu tanıyınca Kaplumbağa'nın yüzü de aydınlandı.

"Makaron kız," diye fısıldadı heyecanla.

Catherine makaron şapkasına dokunarak onu selamladı.

Kaplumbağa yan döndü, sert kabuğuyla Kupa Oğlan'ı dürttü. "Onun tatlısını daha önce tatmıştım," dedi. "Muhteşem bir aşçı. Ve çok da cesur. İnanılmaz cesur."

Cath'in koltukları kabardı. Gıllıgış'ın saldırısı aklına Aslan'ın trajik kaybıyla kazınmış olsa da bir anlığına olsun Kaplumbağa'nın saldırıdan sağ kurtulmasının gururunu yaşadı. Onun kurtulmasına yardım etmişti.

Jack ona hiç bakmadan ağzının içinde homurdandı. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Muhteşem biraz abartılı oldu sanki. Eh, idare eder. O da eğer iyi günündeyse." Sonra başını kaldırıp Cath'i ve şapkasını süzerken asık yüzü daha da asıldı. "İnsanlar onda ne görüyor hiç anlamıyorum. Lezzetli tatlıları, iri geyik gözleri, parlak saçları..." Kollarını göğsünde kavuşturup burnunu havaya dikti. "Bana sorarsan Leydi Pinkerton bayağı bir abartılıyor."

Bay Tavşan boğazını temizledi. "Jüriden, yarışmacılarla ilgili tarafsız olmalarını, etki altında kalmamalarını rica ediyoruz."

Kaplumbağa başını eğip kekten bir ısırık aldı ama Kral hâlâ hülyalı gözlerle Catherine'e bakıyordu, dalıp gitmişti.

Cath olduğu yerde rahatsızca kıpırdandı.

Kaplumbağa ilk lokmasını bitirdiğinde mutlu mesut inledi. Diğer jüriler daha yeni çatallarını ellerine almışlardı ki Kral sandalyesini geri itip ayağa kalktı.

"Ben tarafsız olabileceğimi sanmıyorum, Bay Tavşan." Kral'ın gözleri taşkın bir neşeyle parlıyordu.

Cath panikle başını iki yana sallamaya başlamıştı ama Kral devam etti. "Ben etki altında olmadığımı söyleyemem. Ben etki altında olmanın vücut bulmuş hâliyim. Bu balkabaklı keke karşı nasıl tarafsız olabilirim? Bu kek bir gün benim karım olacak olan çok sevgili, dünyalar güzeli Leydi Catherine Pinkerton tarafından yapıldı."

Catherine'in etrafını âdeta bir buz tabakası sardı. Ayakları zeminde dondu kaldı, panik dolu gülümsemesi yüzüne yapıştı.

Kral ona gururla bakıyordu. Oysa bu gurur ona ait olmamalıydı. "Görüyorsunuz işte, katıldığı her yarışmada ben ona ancak evet diyebilirim. Evet, o kazanmalı! Çünkü o benim kalbimi çoktan kazandı."

Catherine yüzlerce gözün üzerine dikildiğini hissedebiliyordu ama olduğu yerde taş kesilmişti, gözlerini Kral'dan başka bir tarafa çeviremiyordu.

Bu bir kâbustu.

"Harika bir kraliçe olacaksın, Leydi Pinkerton. Tatlılar tatlısı tatlı aşçısı, mutluluğun mimarı! Ah, biri bunu yazsın. Jest! İşte oradasın. Bunu yaz hemen. Bir sonraki şiirimde kullanacağım." Kral ellerini göbeğinde birleştirdi, kıkır kıkır güldü.

Seyirciler kıpırdanmaya, fısıldaşmaya başlamıştı. Cath annesinin zevkten dört köşe olduğunu tahmin edebiliyordu. Kral'ın

bu söyledikleri bu küçük çadırda, bu küçük şenlikte kalmayacak, göle atılan bir çakıl taşı gibi buradan hızla krallığın her köşesine yayılacaktı.

Dehşetle kalbi sıkıştı.

Daha evet demedim, diye haykırmak istiyordu. *Evlenme teklifini kabul etmedim. Onun karısı olmayacağım.*

Ağzını açtı. Tüm vücudu isyanla titriyordu. Derken bir çığlık yükseldi.

BÖLÜM 29

CATHERINE ÇIĞLIĞIN KAYNAĞINI görmek için etrafına bakınırken çadırda bir kaos koptu, sandalyeler devrildi, herkes birinden -bir şeyden- kaçmaya çalışıyordu...

Cath'in gözleri Kaplumbağa'ya, jürinin o en tatlı, en hevesli üyesine döndü. Sandalyesinden yere düşmüştü ve eğer Jack panikle kaçarken masanın örtüsünü çekip beraberinde sürüklemeseydi, Cath, Kaplumbağa'yı orada göremeyecekti bile. Ama şu anda herkesin gözü önündeydi. Sırtüstü dönmüştü, kalın kabuğunun içindeki yumuşak kısımlar ortaya çıkmıştı, kollarıyla bacakları havayı dövüyordu. Hâlâ çığlık atıyordu ama sesi acıdan boğuklaşmış, gözleri korkuyla kocaman açılmıştı.

Yarışmacılar için konan yüksek platformdan Catherine, Kaplumbağa değişmeye başladığında her şeyi apaçık gördü. Derisi yer yer kabararak şişti, dalgalandı. Pullarının bir kısmı döküldü, kollarıyla bacaklarını yeni bir deri kapladı. Kafası tuhaf -korkunç- bir şekil alırken çığlıkları daha da boğuklaştı.

Cath dehşetle elini ağzına götürdü. Biri Kaplumbağa'yı kumsala götürmeyi önerdi, belki Mersinbalığı yardım edebilirdi. Ama kimse zavallıcığa dokunmaya cesaret edemedi.

Kaplumbağa'nın derisinin altında dolaşan kabarıklıklar yavaş yavaş durduluncaya kadar ona bakmaya devam ettiler. Sonunda zavallıcığın çığlıkları hıçkırıklara dönüştü. Kafasının önünde gözyaşlarından bir gölcük oluştu.

Ama kafası artık kaplumbağa kafası değildi.

Çıkık burnu ve içe göçük gözlerinin yerini, pembe burunlu ve yumuşak kahverengi tüylerle bir dana yavrusu kafası almıştı.

Kabuğu, karnı ve ön bacakları aynen kalsa da şimdi tırnaklarının yerinde toynaklar vardı ve son bir kez acıyla sarsıldıktan sonra minik kuyruğu da uzayıp kıvrıldı, ucunda bir püskül belirdi. Artık kuyruğu da dana kuyruğuydu.

"Bu olanaksız," dedi biri ve bu kelimeyi duyunca Catherine'in sırtında bir ürperti dolaştı.

Kalabalık hâlâ gözlerini ondan alamıyordu. Sadece küçük çocuklar bu korkunç manzarayı görmesinler diye uzaklaştırılmıştı. Kaplumbağa ağlamaya devam ediyor, bir yandan da çaresizce düz dönmeye çabalıyordu.

Cath onun çaresizliğini iliklerinde hissetti. Herkesin gözü önünde acıyla kıvranmış, küçük düşmüştü ve ona ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Hıçkırıklarının arasında inliyordu: "Ne oldu? Bana ne oluyor? Neler oluyor? Yardım edin, bana yardım edin."

Catherine'in bacaklarının buzu çözüldü nihayet ve öne atıldı. "Biri ona yardım etsin!" diye bağırdı, masanın altından emekleyerek geçerken. Kaplumbağa'nın yanında diz çöktü, elini bacağına, yeni çıkan toynağın hemen üstüne koydu. Bacak yumuşak tüylerle kaplıydı ve terden nemliydi.

"İyi olacaksın," diye fısıldadı. Kaplumbağa hıçkırmaya ve çaresizce inlemeye devam etti. "En azından kısmen iyi olacaksın. Umarım. Şimdi seni çevireceğiz. Kıpırdama."

Şaşkın yüzlere göz gezdirdi. Kral'ın beti benzi atmıştı, şok geçiriyor gibiydi. Kupa Oğlan tiksintiyle yüzünü buruşturmuştu. Dük bayılacak gibi duruyordu. Tırtıl, Kaplumbağa'yı, bilimsel bir deneyin bahtsız kobayıymış gibi süzüyordu. Beyaz Tavşan sahneden kaçmıştı, pembe gözleri yuvalarından fırlamıştı. Mary Ann bonesini çıkarmıştı. Yarışmayla ilgili güzel hayallerinin aniden kâbusa dönmesi karşısında başka ne yapacağını bilememişti muhtemelen.

"Bana yardım edin!" diye bağırdı Cath.

Kimse yerinden kıpırdamadı. Ama kalabalığa göz gezdirirken bu kez Cath'in dikkatini başka bir şey çekti. Delici bir çift göz onu izliyordu. Peter Peter'ın yüzü öfkeyle çarpılmıştı. Dudakları gerilmiş, sıktığı dişleri ortaya çıkmıştı.

Ve direkt ona bakıyordu.

Cath bu öfke karşısında korkuyla sindi. Ama neden korktuğunu, jüri masasına bakıp da beş tabağı görünceye kadar idrak edemedi.

Dört tabaktaki balkabağı keki dilimlerine dokunulmamıştı. Beşinci tabakta ise sadece birkaç kırıntı kalmıştı.

Durumla alay edercesine neşeli bir zil şıngırtısı duyuldu ve kalabalık iki yana çekilip Jest'le Hapkacı'ya yol açtı. Onlar da diğer herkes kadar afallamış ve endişeli görünüyorlardı, yine de sahneye çıkıp zavallı hayvanın yanma çömeldiler.

"Tamam dostum, bir şey yok," diye onu avutmaya çalıştı Hapkacı. Kaplumbağa'nın dönüşüm sırasında düşen melon

şapkasını yerden alıp kolunun altına sıkıştırdı. Ardından diğer elini hayvancağızın kabuğuna koydu. "Şimdi sakin ol. O kadar kötü olamaz."

Fakat Hapkacı'nın çatılan kaşları ve Jest'in endişeyle ince bir çizgi hâlini almış dudakları aksini söylüyordu.

Kaplumbağa hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam etti.

Onu nihayet düz çevirdiler ama sonuç pek iç açıcı olmadı. Kaplumbağa yumru yumru arka bacaklarının üzerinde kalktı, ön bacakları ucunda toynaklarla aşağıda kaldı.

"Ben bir kaplumbağayım," diye inledi zavallıcık, dönüştüğü tuhaf şeye bakarken. "Gerçek bir kaplumbağayım. Ba-bana i-i-nanıyorsunuz, değil mi?"

Cath ürperdi. "Tabii ki öylesin."

Ama bu bir yalandı.

Zavallı hayvancık değişmişti. Başka bir şekil almıştı. Catherine nasıl olduğunu bilmiyordu ama hepsinin gözlerinin önünde Yalancı Kaplumbağa'ya dönüşmüştü.

Coşkuyla başlayan şenlik, Yalancı Kaplumbağa'nın herkesin aklına kazınan acılı hıçkırıkları ve Gıllıgış korkusuyla sona erdi. Normalde gece yarılarına dek süren eğlenceler bu kez karanlık çökmeden bitirildi. Tatlı yarışması, henüz yarışmayan katılımcılar olduğu ve jüri başka tadım yapmak istemediği için yarım kalmıştı. Cath bu durumda ödüle ne olacağını soracak kadar büyük bir bencillik yapamadı.

Annesi ve babasıyla birlikte arabaya bindiler. Yol bitmek bilmedi. Catherine camdan dışarıyı izliyor ama sadece ve sadece Sör Peter'ın öfkeli yüzünü görüyordu. Kendini suçlu hissedi-

yordu ama Sör Peter'ın bahçesinden balkabağı çaldığı için değil. Olanlardan bir şekilde kendini sorumlu hissetmeden edemiyordu. Öte yandan, bu nasıl olmuştu ki?

Sonuçta altı üstü bir balkabağı kekiydi. İnsanları küçülten şekerleri ve büyüten mantarları duymuşsa da balkabağı yüzünden böyle korkunç bir şey yaşandığını hiç duymamıştı.

Titreyen parmaklarıyla uzanıp başındaki makaron şapkayı çıkardı, kucağına koydu. Sadece birkaç saat önce onu o kadar güldüren şapka şimdi neşe kaynağı olmaktan uzaktı.

Babası içini çekti. Kumsaldan ayrıldıklarından beri sürekli iç geçiriyordu.

"Şimdiden *Yalancı* Kaplumbağa Şenliği demeye başladılar bile," dedi malikânenin araba yoluna saptıkları sırada. "Rezalet. Yakında bana da Yalancı Kaplumbağa Markisi demeye başlarlar."

"Melodram yaratma," dedi annesi. "Birkaç güne kalmaz unutulur gider."

Fakat annesi bu söylediklerine kendisi de pek ikna olmuş görünmüyordu ve yol boyunca bir kez bile Kral'ın teklifinden bahsetmediğine bakılırsa, her ne kadar saklamaya çalışsa da içten içe gerçekten çok endişeli olmalıydı.

Aileleri, her yıl düzenlenen bu şenlik sayesinde Kupalar Diyarı'nda ayrıcalıklı bir konuma sahipti. Kuşaklardır tek önemli ayırt edici özellikleri buydu.

Yine de, bunun ailesinin ismini nasıl etkileyeceği Catherine'in şu anda düşündüğü en son şeydi. Tüm bunların asıl kurbanı, zavallı Kaplumbağa'ydı. Hayvancık mahvolmuştu.

Eve girdiklerinde Cath kendini doğrudan mutfağa attı. Mutfaktaki ateş çoktan sönmüştü, bu yüzden şalına sıkı sıkı sarındı.

Hemen bir fener yakıp masaya koydu ve raftaki tarif defterlerini masaya yaydı. Sayfaları karıştırmaya, aşçılarının senelerdir onlara pişirdiği yemeklerin isimlerine bakmaya başladı. Sayfaların kenarına bir sürü not düşülmüştü: "Önce tereyağını iyice süz, yoksa diğer malzemeleri de bozar" ya da "Domatesleri çok fazla kavurma, tatları acılaşır."

Nihayet aradığı tarifi buldu.

Yalancı Kaplumbağa Çorbası

Cath yıpranmış, et suyuyla lekelenmiş sayfaya eğildi ve okumaya başladı.

> *Orta boy bir yalancı kaplumbağa alın,* diye başlıyordu tarif. *Keskin bir bıçakla dana kafasını kesin. Yalancı kaplumbağa hemen ölmez, o yüzden kafanın ağlamaya devam etmesine ve başı kesildikten sonra vücudun kıpırdamaya devam etmesine hazırlıklı olun. Vücut hareket etmeyi tamamen kestiğinde onu büyük bir tencerede kaynayan suya atın. Haşlandıkça eti kendiliğinden kabuktan ayrılacaktır. Yalancı kaplumbağayı sudan çıkarın ve derisini ve kabuğunu ayırın...*

Catherine defteri kapattı. Midesi daha fazlasını kaldırmayacaktı.

Bir daha asla yalancı kaplumbağa çorbası yememeye yemin etti.

Merdivenlerden gelen hafif ayak sesleriyle o tarafa döndüğünde Mary Ann'in kucağında kirli masa örtüleriyle basamakları indiğini gördü. Saçları dağılmış, bonesi kaymıştı ve gözleri yorgunluktan çökmüştü.

Cath taburesini itip kalktı, yıkanacak kirli çamaşırların durduğu sandığın kapağını açtı.

"Sen iyi misin?" diye sordu.

Mary Ann inler gibi bir ses çıkardı. "Benim için bile çok uzun, çok yorucu bir gündü."

Cath ona bir tabure çekti. "Biz gittikten sonra da zavallı Kaplumbağa hakkında konuşmaya devam ettiler mi?"

Mary Ann tabureye çöktü. Boynundaki kurdeleyi çözüp bonesini çıkardı, tezgâha bıraktı. "Başka bir şey konuşulmuyor ki. Kimse bunun nasıl olduğunu anlamıyor. Tekrar tekrar ne kadar korkunç olduğunu söyleyip duruyorlar." İçini çekti. "Yalancı kaplumbağa. Buna ne sebep olmuş olabilir?"

Cath'in aklına yine Sör Peter'ın yüzündeki ifade geldi. Ve silinip süpürülmüş o bir dilim balkabağı keki.

"Bilmiyorum," dedi ve tarif defterlerini toplamaya başladı. Yanağının içini çiğneyerek tekrar Mary Ann'e döndüğünde, onun başını koluna dayadığını gördü. Normalde Mary Ann tam bir enerji deposuydu. Onu böyle bitik görmek tuhaftı. "Tatlı yarışmasını kimin kazandığını merak ediyorum desem korkunç bir insan olur muyum?"

Mary Ann başını kaldırmadan mırıldandı. "Birlikte korkunç olabiliriz. Ben de merak ediyorum. Ama sahneyi temizlerken bir ara Beyaz Tavşan'ı gördüğüm hâlde bir türlü gidip soramadım." Başını Cath'in yüzüne bakmasına yetecek kadar kaldırdı. "Hepsini tadamadılar, o yüzden bir birinci belirleyemezler herhâlde. Ödül büyük ihtimalle hazineye geri döner veya başka bir kutlamaya tahsis edilir."

"Ben de öyle düşündüm."

Cath diğer tabureye oturdu. Keşke o korkunç tarifi arayacağına ekmek hamuru hazırlasaydı diye düşünmeye başlamıştı. Hamur yoğurmak sinirlerini yatıştırırdı.

Mary Ann gözlerini yumdu. "Bay Tırtıl çok yakında dükkânı boşaltacakmış..."

Devamını getirmedi ama gerek de yoktu. Eğer bir an önce harekete geçmezlerse başka birinin orayı tutması an meselesiydi.

"Tamam," diye fısıldadı Cath cesaretini toplayarak. "Artık oyalanmak, ertelemek yok. Annemlere soracağım. Ya para ya da çeyizimi satmak için izin vermelerini isteyeceğim. Başka yol kalmadı."

"Ah, Cath." Mary Ann inleyerek başını kolundan kaldırdı. "Senin bu iyimserliğine hayranım. Ama hayatta kabul etmezler. Bunu sen de en az benim kadar biliyorsun." Dudaklarının kenarları aşağı sarktı ve tekrar konuştuğunda hayallerine veda eder gibiydi. "Paramız ya da bir yatırımcımız olmadan pastane açamayız. Ve kim fakir bir hizmetçiyle bir markinin kızının işyerine para yatırır ki? Belki bunun asla gerçekleşmeyeceğini kabullenmenin ve kaderimizle yüzleşmenin vakti gelmiştir artık." Catherine'e zoraki gülümsedi. "Genç bir kızken, bir kraliçenin hizmetçisi olmayı bile hayal edemezdim. Yani o kadar da kötü değil."

Catherine dişlerini sıkarak mavi boneye uzandı, onu Mary Ann'in başına geçirip sarı kurdeleyi çabucak çenesinin altında bağladı. "Bu saçmalıkları daha fazla dinleyemem. Eğer hayal kurmanın işe yarayacağı bir zaman varsa şimdi tam sırası, Mary Ann. Ben gidip annemlere onlarla konuşmak istediğimi söyleyeceğim ve arkamda olduğunu bilmem gerekiyor. O yüzden son

kez soruyorum: Benimle bir pastane açmak istiyor musun istemiyor musun?"

Mary Ann konuşmak için ağzını açtı, tereddüt etti, tekrar düşündü. Mavi gözleri dolu dolu oldu. "İstiyorum, Cath. Beynim bunun asla gerçekleşmeyeceğini söylüyor ama kalbim–"

"Bazen sadece kalbinin sesini dinlemen gerekir." Cath omuzlarını dikleştirip kendini savaşa hazırladı. "Kim bilir? Belki şenlikte çok yorulmuşlardır, karşı çıkmaya güçleri kalmamıştır."

"*Annenin* mi karşı çıkmaya gücü olmayacak? İyi şanslar, Catherine. Tüm kalbimle sana bol şans diliyorum. Ama korkarım bugün olanaksız şeyler kotası çoktan doldu."

BÖLÜM 30

CATH KÜTÜPHANE KAPISININ pervazını tıklattığında Marki ve Markiz içeride likör içiyordu. Onlar da en az Mary Ann kadar yorgun görünüyorlardı. Cath onların eğlenmekten ve Mary Ann'le diğer hizmetkârların işlerine karışmaktan başka bir şey yapmadığını bilse de hâllerine üzülmeden edemedi.

Kaplumbağa Şenliği bu yıl herkesin sınırlarını zorlamıştı.

Mary Ann'in karamsarlığına rağmen Cath annesiyle babasının onunla tartışamayacak kadar üzgün olması fikrine sıkı sıkı tutundu. Kuşaklardır süren çok kıymetli şenlikleri az önce tepetaklak olmuşken belki korkutucu yeni fikirlere daha açık olabilirlerdi.

Böyle olmasını ümit ettiği için kendini suçlu hissetti.

"Erken mi yatacaksın?" diye sordu babası onun kapının eşiğinde oyalandığını görünce. "En doğrusu. Gel de bir iyi geceler öpücüğü ver bakalım."

Cath kendini zorlayarak gülümsedi ve babasının kırışık alnına bir öpücük kondurdu. "Aslında," dedi geri çekilirken, "biraz konuşmak istiyordum." Divanda uzanan annesine bir bakış attı.

Üzerinde hâlâ şenlikte giydiği kıyafet vardı. Elbisenin eteklerine kumlar yapışmıştı. "İkinizle."

Annesi başını kaldırdı, yüzündeki yorgun ifadeyi bir gülümsemeyle def edip oturdu. "Ah, Catherine. Tabii ki ikimiz de onaylıyoruz... Bu kadar endişelenmene gerek yok. Hadi otur da bize her şeyi anlat. Bu korkunç günün sonu iyi bitsin en azından."

Catherine'in gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı, büyük bir mutlulukla boyunlarına atılacaktı ki annesinin tabii ki Kral'la evliliğinden bahsettiğini fark etti. "Teşekkürler, anne, ama ben onu değil..."

Annesi elini köşedeki boş koltuğa doğru salladı. "Utanmana gerek yok, hayatım. Babanla ikimiz on yedi yıldır bu mutlu haberi bekliyorduk ve daha iyi bir zamanlama düşünemiyorum. Herkes çok geçmeden kendini yaklaşan düğünün heyecanına kaptırır ve bugünkü talihsiz olaylar unutulur belki, değil mi?" Annesi kötü bir anıyı silmek istercesine şakağını ovuşturdu, sonra yine canlandı. "Kadril sırasında mı teklif etti? Kumsalda çok mutlu görünüyordun. Sanki, ne bileyim, aşk sarhoşu gibiydin. Yaramaz kız, bunu bize hemen söylemediğine inanamıyorum."

Catherine ellerini kenetledi. "Yanılıyorsun, anne. Kral bana daha evlenme teklif etmedi. Yarışmada zamansız bir açıklama yaptı." Cath'in gözünün kenarı seğirdi. "Dürüst olmam gerekirse, flört ettiğimizi böyle ayan beyan ilan etmesi beni biraz rahatsız etti."

Annesi kaşlarını çattı. "Yani nişanlanmadınız mı?"

"Hayır, nişanlanmadık." Cath annesinin az önce işaret ettiği kanatlı koltuğun ucuna ilişti. Koltuğun kuş tüyü kanatları onu

sarıp sarmalamaya çalıştığında onları itti. "Ben aslında sizinle başka bir şey konuşmak istiyordum."

Annesinin kafası karışmıştı. "Kral'dan başka bir şey mi?"

"Korkarım Kral benim kafamda, senin kafandaki kadar yer kaplamıyor, anne."

Annesi anında kaskatı kesildi ve Cath bu küstahlığı için kendini kötü hissetti ama babasından gelen ufak kıkırdama içini biraz rahatlattı. Babası iri elinin içinde minicik kalan likör bardağıyla öne doğru eğildi. "O zaman söyle bakalım. Senin kafanda ne varmış?"

"Şeeey..." Cath elini kolunu sabit tutmak için tırnaklarını eteğine geçirdi. "Biliyorsunuz, bugün Mary Ann'le en iyi tatlı yarışmasına katıldık. Baharatlı balkabağı keki yaptık. Jüri onu tadıyordu, ıı, şeyden önce..."

"Evet, farkındayız," dedi annesi gözlerini kısarak. "Kral'ın senin tatlılarını sevdiğini biliyorum ama bir leydinin tüm vaktini mutfakta geçirmesinin uygun olmadığını ne zaman anlayacaksın? Yarışmaya katılman hiç yakışık almadı! Marki'nin kızı Marki'nin kendi şenliğinde yarışıyor. Bunun nasıl görüneceğini hiç düşünmedin mi?"

"Kazanmak istiyordum," dedi Cath. "Ödülü kazanmak istedim."

Babası gür kaşlarından birini kaldırdı. "Niye? Eğer paraya ihtiyacın varsa–"

"Ben de bunu konuşacaktım. Paraya ihtiyacım var çünkü ben... ben bir pastane açmak istiyorum." Cath yutkundu, şimdiden soğukkanlılığını yitirdiğini fark edince sesini alçalttı. "Mary Ann'le birlikte bir pastane açmak istiyoruz."

Annesiyle babası ağızları bir karış açık, ona bakakaldılar. Belki de hayatlarında ilk defa ne diyeceklerini bilemiyorlardı, dilleri tutulmuştu.

Cath devam etti. "Bunu yıllardır konuşuyoruz. Bir leydiye yakışmayacağını düşüneceğinizi biliyorum. Bunun aptal bir hobi olduğunu düşündüğünüzü ve hobi olarak bile pek onaylamadığınızı biliyorum. Ama pasta yapmayı çok seviyorum ve pastanemizin tüm krallıktaki en iyi pastane olacağına eminim. Mary Ann de harika bir ortak olacak. Rakamlarla arası iyi, müşteri çekmek için harika fikirleri var. O buna *pazarlama* diyor. Dahası yakında ana caddede bir dükkân boşalıyor. Hani şu anda ayakkabıcı olan yer. Dükkânın sahibi Dük ve bize kiralaması için onu ikna edebileceğimize–"

"Bir pastane!" diye gürledi annesi ve Catherine olduğu yerde sıçradı, sonrasında söylediği her şeyin boşuna olup olmadığını merak etti. "Pastane açmak istemek de neyin nesi? Sen yakında kraliçe olacaksın, Catherine."

Cath'in omuzları gerildi. "Kral daha bana evlenme teklif etmedi ve ben de daha kabul etmedim."

Annesi güldü ve parmaklarını şaklattı. İtirazını böylece geçiştirdi. Ufacık bir hareketle. Sinirlendiği kadar eğleniyor da gibiydi.

"Teklif edecek. Tabii ki teklif edecek. Onu geçtim, *sen* bir pastane işletiyorsun? Hayal edebiliyor musun? Bir pastane! Ah, kesin fil gibi olursun. Şimdi bile tatlı yemeden duramıyorsun." Bu saçma konuşmanın bittiğini ilan edercesine ellerini kavuşturdu. "Bu kadar yeter. Hadi artık yatalım. Saat geç oldu. Yarının daha güzel bir gün olacağına eminim."

Catherine'in göğsü sıkıştı. Annesi onu böyle kolayca savuşturdu, ciddiye almadı diye. Ve kafasının içinde, annesinin haklı olup olmadığını soran ses yüzünden.

Ama en çok da sinirden.

Koltukta döndü, annesi sanki hiç konuşmamış gibi gözlerini babasına dikti. "Yardımına ihtiyacım var. Bugüne dek senden hiçbir şey istemedim ama bunu istiyorum. Çok istiyorum. Eğer bu işe para yatırmak istemiyorsan bile, çeyizimi kullanmama izin veremez misin?"

"Ne?" diye araya girdi annesi yine. "Çeyizin mi? Kesinlikle olmaz. Ben kesinlikle–"

Marki elini kaldırdı, nazik bir sesle karısının sözünü kesti. "Bu kadar yeter, Idonia." Cath'in şaşkın bakışları altında annesi ağzını kapattı.

Cath'in içinde bir ümit yeşermeye başlamıştı ki uzun sürmedi, babasının ona acıyarak bakan yüzünü gördü. "Yardım istemek için bize gelmene memnun oldum, Catherine. Ama bu konuda annene katılmak zorundayım."

Markiz başını sallayarak kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Ama, baba–"

"Leydiler iş yapmak için yaratılmamıştır ve Kaya Kaplumbağa Kovuğu'nun varisi de hiç şüphesiz tüm ömrünü hamur yoğurarak geçirmekten çok daha büyük şeylere layık."

"Kime göre büyük şeyler? Eş olmak benim seçimim değil. Hele kraliçe olmak hiç benim seçimim değil. Bunlar annemin hayalleri."

"Benim de hayallerim," dedi babası ve sesindeki sertlik Catherine'in irkilmesine neden oldu. "Bunlar *bizim* hayalleri-

miz. Senin için en iyisini istiyoruz. Daha çok gençsin, hayatım, ama şu anda ne düşünürsen düşün bizim için senin mutluluğundan daha önemli bir şey yok. Ve senin için en iyisinin ne olduğunu biliyoruz."

Cath'in burnunun ucu sızladı, gözleri yandı ama gözyaşlarını geri itmeyi başardı. "Hayır. En iyisini bildiğinizi zannediyorsunuz ama yanılıyorsunuz. Benim istediğim bu. Beni mutlu edecek olan şey bu."

Annesi, tüm bunlardan tiksinmiş gibi genizden gelen bir ses çıkararak elini havaya savurdu ama babası hiç kıpırdamadan dosdoğru ona bakmaya devam etti. Babası Catherine'e daha önce hiç böyle dimdik, hiç bu kadar kararlı bakmamıştı. Bu bakışların ağırlığıyla Cath'in alt dudağı titremeye başladı.

"Ne istediğinin farkında değilsin. Ömür boyu çalışmak istiyorsun. İşini ayakta tutmak için sürekli bir mücadele, uzun saatler–"

"Sen nereden bileceksin ki?" diye bağırdı Catherine kollarını kütüphanenin duvarlarına ve kitaplarla dolu raflarına doğru savurarak. "Sen bunların içine doğdun. Bir iş sahibi olmanın, yürütmenin ne demek olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Mary Ann'le biz bunu yıllardır planlıyoruz, yıllardır araştırıyoruz. Ben ne istediğimin farkındayım. Senin unvanını almak umurumda değil. Kral'la ya da bir başkasıyla evlenmek umurumda değil. İstediğim bu. Ve benim ne istediğimi, beni neyin mutlu edeceğini benden daha iyi biliyormuş gibi yapman haksızlık.

"Cevabımız hayır, Catherine." Babası elindeki likör bardağını sehpaya bıraktı. Elinin eklem yerleri bembeyaz kesilmişti.

"Sana para vermeyeceğim ve annenle ikimizin onayladığı biriyle evlenene kadar çeyizine de dokunmayacaksın. Bu konuşma burada bitmiştir."

Cath'in görüşü bulandı. Ayağa fırladı. "Nezaketen bile olsa, bir düşüneceğini bile söylemeyecek misin?"

"Buna cevap verdim sanırım. Eğer bu konuyu bir daha önüme getirirsen Mary Ann'e yol vermek zorunda kalırım."

Cath geriye doğru sendeledi. Bir kez daha koltuğun kanatları onu rahat ettirmek için sarıp sarmalamaya çalıştıysa da yine eliyle onları itti. "Ne?"

"O bir hizmetçi, Catherine. Senin arkadaşın değil. İş ortağın falan değil. Belli ki senin kafanı saçma sapan fikirlerle doldurmuş ve ben bunları bir daha duymak istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

Cath babasına hayretle bakakaldı. Ağzını açtı, kapattı, açtı; ama sesi çıkmadı.

"Çekilebilirsin, Catherine."

Cath öfkelenmek bir yana bu söze fena hâlde içerleyerek ağzını kapattı, ellerini iki yanında yumruk yaptı. "Mary Ann hizmetçi olabilir ama *ben* değilim. Odadan çıkacağım zamanın belirtilmesine ihtiyacım yok, ben kendim giderim."

Topukları üzerinde döndü ve odadan çıktı, kapıyı ardından var gücüyle çarptı. Gözlerinden sıcak yaşlar dökülüyordu. Zihninde çığlık çığlığa düşünceler kol geziyordu: İleri sürebileceği diğer tezler, savurabileceği hakaretler...

Kafasında annesiyle babasına haksız, insafsız ve eski kafalı olduklarını haykırıyordu. Onlara artık çocuk olmadığını, kendi kararlarını kendi verecek yaşta olduğunu söylüyordu. İster izin

versinler ister vermesinler, bunu yapmanın bir yolunu bulacağını ilan ediyordu.

Gözünü karartmıştı, kırgındı, kızgındı... Ama en çok da kendine kızgındı. Ne cevap vereceklerini zaten bilmiyor muydu? Böyle olacağını en baştan beri tahmin etmiyor muydu? Bunca zamandır bu konuşmadan kaçınmasının sebebi bu değil miydi?

Tüm kalbiyle başka türlü sonuçlanmış olmasını dilese de bu sonuca şaşırmış gibi yapamazdı.

Odasını boş bulunca rahatladı. Mary Ann'e olanları anlatmaya hazır değildi. Daha yeni yeni hayal kurmaya başlayan arkadaşının hayallerini yıkmaya hazır değildi.

Kendini toplamak için biraz zamana ihtiyacı vardı. Hatta belki yeni bir plan yapardı. Her şey bitmiş olamazdı. Bunca zamandır istediği bir şeye bir anda veda edemezdi.

Gözleri gardırobun kenarında duran makaron şapkaya ilişti. İçinde kopan duygu fırtınası bir araya toplanıp bir hortum oluşturdu.

Kupalar Diyarı'ndaki en iyi pastacıydı ve yaptıklarını tadan herkes de bunu biliyordu. Hapkacı bile yediği tek bir lokmadan ilham alarak ona bu ilginç şapkayı tasarlamıştı.

Hapkacı sihirli şapkalar yapıyordu.

Hapkacı'nın dükkânı dolup taşıyordu. Muhtemelen bugün şenlikte, zavallı Bay Tırtıl'ın bütün sene boyunca ana caddede yaptığından daha fazla satış yapmıştı.

Cath masaya oturdu, önüne bir parşömen çekti, hokkasının kapağını açtı ve teklifini gözden geçirdi.

BÖLÜM 31

Şapkacı'nın Harika Şapkaları ormandaki açıklıktaki yerine geri dönmüş, dökük eski vagon yine ulu ağaçların gölgesine park edilmişti. Fakat Jest, Catherine'i buraya ilk getirdiğinde, Kavşak ile şapka dükkânı arasındaki patika boştu, krallığın gece vakti terk edilmiş izbe bir köşesiydi.

Şimdi ise öyle değildi.

Catherine, alışverişinin ardından Kavşak'a geri dönen en az on tane müşterinin yanından geçti. Kuşlar, memeliler ve sürüngenler, hepsi yüzlerinde geniş bir gülümseme ve kafalarında gösterişli şapkalarla yürüyorlardı, bazılarının arkasında uşakları diğer şapka kutularını taşıyordu.

Hapkacı'nın popüleritesi sıcak hava balonu gibi şişmeye devam ediyordu.

Kapının üstüne gıcır gıcır yeni bir "Açık" tabelası asılmıştı. Gıllıgış'ın kırdığı cam değiştirilmişti.

Cath kapıyı çalmadan içeri girdi.

Birkaç baykuş aynanın önünde durmuş, değişik şapkalar deniyor ve aralarında u-hu, u-hu ötüyorlardı. Onlar dışında dükkân boştu. İçerisi yine kumsaldaki gibi görünüyordu, gerçi masa

geri konmuş, şimdi üstüne şapka yapımında kullanılan aletler ve malzemeler yayılmıştı. Sadece makas, iplik, kurdele ve dantel gibi şeyler yoktu, aynı zamanda Hapkacı'nın imzası hâline gelmeye başlayan mavi ve yeşil deniz camları, deniz kabukları, hâlâ yapış yapış bal petekleri, hindiba püsküllleri, yabanmersini dalları, beyaz huş kabukları, balık pulları, pençeler ve Cath'in hangi hayvana ait olduğunu bilmediği uzun ve keskin dişler de vardı.

Catherine, arka tarafta, ilk iki gelişinde görmediğine emin olduğu perdeli bir kapı gördü. O tarafa gidip kapıyı tıklattı.

"Aldıklarınızın parasını öndeki para ağacına ödeyebilirsiniz," diye seslendi içeriden Hapkacı'nın yorgun sesi.

Cath omuzlarını dikleştirdi ve perdeyi kenara çekti. Hapkacı küçük ve dağınık bir ofiste, ayaklarını masaya uzatmış, oturuyordu.

"Ben alışveriş için gelmedim," dedi.

Hapkacı başını kaldırdı ve aynı anda dudaklarının kenarı aşağı sarktı. "Leydi Pinkerton," dedi yavaşça, "keşke bunun hoş bir sürpriz olduğunu söyleyebilseydim."

Catherine ofise girdi. "Sana da iyi günler, Hapkacı. Yine beni sevmeme moduna geçtiğinin farkında değildim."

"Ne istiyorsun? Meşgulüm."

"Daha sonra gelmemi ister misin?"

"Keşke hiç gelmesen."

Cath'in sol kaşı seğirmeye başladı. "Bu kez seni kızdıracak ne yaptığımı hiç bilmiyorum ama aslına bakarsan ben sana bir teklifte bulunmaya geldim, Hapkacı."

Hapkacı kuru bir kahkaha attı. "Teklif ha? Vay vay, seni maymun iştahlı kız. Daha kaç erkeği kendine bağlayacaksın?"

Cath'in omuzları gerildi. "Ah, Kral'ın duyurusuna bozuldun demek?"

"Özür dilerim, leydim," diye terslendi Hapkacı, "ama henüz kraliçe olmuş değilsin ve senin gönlünü hoş etmek gibi bir vazifem yok. Buna vaktim de yok. Görüyorsun ki çalışıyorum"

Çalışıyor gibi görünmüyordu aslında ama Cath bunu yüzüne vurmamayı tercih etti. "Sen ne düşünürsen düşün, Kral'la nişanlı değilim–"

Hapkacı alaycı bir "hıh" sesi çıkardı.

"Ve nişanlı olsaydım da bu sadece beni ve Kral'ı ilgilendirdi," diye devam etti Cath. "Eleştirmek sana düşmez."

"Aslında bu sadece seni, Majesteleri'ni ve seni etkilemek için kendini paralayan zavallı delikanlıyı ilgilendirir. Öte yandan Jest sanırım Kral'ın sarayında maskara olmayı kendi isteğiyle kabul etti, yani ona niye başka türlü davranasın ki, değil mi?"

Cath'in kalbi sıkıştı. "Kral bana flört teklifinde bulunurken Jest de oradaydı. Ondan bir şey saklamadım. Yani sen niye bozuluyorsun anlamış değilim. Şimdi, eğer biraz daha nazik olabilirsen, buraya seninle iş görüşmeye geldim. Bir dakikanı alacağım sadece."

"İnanır mısın boşa harcayacak bir dakikam bile yok." Hapkacı ayaklarını masadan indirdi. "Ayrıca işim sadece ve sadece bana ait, Leydi Pinkerton. Sana iyi günler dilerim."

Cath içinde büyüyen öfkeyi dişlerini sıkarak zapt etmeye çalıştı. "Biraz önce de söylediğim gibi buraya sana bir teklifte bulunmaya geldim ve bana sorarsan iyi bir iş adamı beni en azından bir dinlerdi."

Hapkacı'nın lavanta rengi gözlerinde küçümseyici bir ifade belirdi. Hatırladığı kadarıyla bugüne dek kimse Catherine'e

böylesine aşağılayarak bakmamıştı. "İstersen bana Kral'ın tacını öner, yine de ilgilenmiyorum."

Cath'in gözlerinin önünde kırmızı noktalar uçuşmaya başladı. "Ben böyle bir saygısızlığı hak edecek hiçbir şey yapmadım."

"Oyunu kuralına göre oynamıyorsun!" diye bağırdı karşılığında Hapkacı, yumruğunu masaya indirerek. Cath çıkan sesin şiddetiyle olduğu yerde sıçradı.

Hapkacı keskin bir nefes aldı ve başını öbür tarafa çevirdi. Kendi öfkesinin şiddetiyle sersemlemişti ya da belki böyle çılgına dönmekten, ailesinden geçen bu çılgınlığın kendini göstermeye başlamasından utanmıştı.

Catherine yutkundu ve dikkatle konuştu. "Ben oyun oynadığımızın farkında değildim, sör."

Hapkacı cevap vermeden önce iki uzun nefes alıp verecek kadar bekledi. "Hayır, bu bir oyun değil. Durumun gerçekliğini düşünmeden konuştum." Boğazını temizledi, başını tekrar ona çevirdi. Yüzündeki öfke biraz olsun hafiflemişti. "Sen Kral'la evleneceksin, Leydi Pinkerton. Ve ikinize mutluluklar dilerim. Ben sadece, arkadaşıma gösterdiğin sahte ilgiye ortak olduğum için biraz utandım. Tüm o gülümsemeler, flörtler... Meğer tüm bu süre boyunca senin gözün taçtaymış. Zilli bir şapkadan taca geçmek bayağı büyük bir sıçrama, hakkını yemeyeyim."

"Ben asla..." Cath durdu. Tırnaklarını avucuna geçirerek daha sakin bir şekilde devam etti. "Jest'e sahte hiçbir şey yapmadım. Ve senin de söylediğin gibi bu beni, Jest'i ve Kral'ı ilgilendirir, seninle bir alakası yok."

"O benim en eski, en sevgili arkadaşım." Hapkacı, Cath'e, onu oracıkta parçalamak ister gibi bir bakış attı. "Onun üzüldüğünü görmek istemem."

Catherine'in utançtan yüzü yanıyor, şakakları zonkluyordu. Derken gözleri masanın kenarında duran yeşil kurdeleli melon şapkaya kaydı. "Bunun burada ne işi var?"

Hapkacı'nın gözleri de o tarafa kaydı, tekrar Cath'e baktığında bir kaşı yukarı kalkmıştı. "Farkında değilsen söyleyeyim, ben şapka yapıyorum."

Cath başını iki yana sallayarak melon şapkaya uzandı ama Hapkacı önünü kesti. Cath'in kaşları çatıldı. "Ama bu Kaplumbağa'nın şapkası. Başında bu vardı, şey olduğunda, şeyde, şenlikte."

"Ne kadar da dikkatliymişsin."

Catherine ona baktı. Bekledi.

Hapkacı da ona baktı.

Cath çenesini kaldırdı. "Bu şapkanın yaşanan trajediyle bir ilgisi var mı?"

"Daha açıklayıcı olman lazım."

"Neden bahsettiğimi gayet iyi biliyorsun! Bu şapka... Hapkacı, yaptığın şapkalar tehlikeli mi?"

"Tehlikeli! Hah!" Sesi alaycıydı. Fakat bir saniye sonra masanın arkasından çıktı, ana bölüme girdi ve iki baykuşa dükkândan çıkmalarını söyledi. Gözlerindeki bakışı gören baykuşlar hiç soru sormadan kendilerini dışarı attılar.

Hapkacı arkalarından kapıdaki tabelayı "Kapalı"ya çevirdi ve kapıyı kapatıp ofise geri döndü. Catherine yerinden kıpırdamamıştı.

"Haklı mıyım?" diye sordu Cath. "Şapkaların... takanları değiştiriyor, değil mi?"

"Ne söylediğin hakkında hiçbir fikrin yok." Hapkacı bir elini umursamazca sallayınca Catherine daha da sinirlendi.

"O zaman bana açıkla."

Hapkacı güldü. "Vay, vay. En son ne zaman birinin bana böyle emir verdiğini hatırlamıyorum bile. Harika bir kraliçe olacaksın."

"Ben kraliçe olmayacağım!" diye bağırdı Cath ve Hapkacı onun aniden yükselen sesiyle olduğu yerde sıçrayınca onu böyle afallatmak hoşuna gitti. Yine de daha sakin bir şekilde devam etti. "Kral bana daha evlenme teklif etmedi ve eğer teklif ederse onu reddetmek niyetindeyim."

Hapkacı inanmazlıkla ona bakakaldı. "Sana inanmıyorum."

"Neye istersen ona inanmakta serbestsin. Yeter ki konuyu değiştirip durma. Bu şapkalar... Mary Ann'in bonesi onu hayalperest birine dönüştürdü ve Margaret da o gülü taktığında bariz bir şekilde değişmişti. Ve şimdi de Kaplumbağa... O iyi, sevimli Kaplumbağa..."

"Yalancı Kaplumbağa demek istiyorsun. Olduğu şeyi söyle."

"O gerçek bir kaplumbağaydı... Şunu takmadan önce!" Cath melon şapkayı işaret etti. "Nasıl bu kadar duyarsız olabiliyorsun? Eğer bu senin yüzün–"

"Şapkanın onun dönüşümüyle bir alakası yok," diye sözünü kesti Hapkacı. "Şapka burada çünkü kendisi bu sabah buraya gelip yardım istedi. Elimden geleni yaptım ama olmadı. Garip bir yaratığa dönüşmüş olabilir ama o kadar ümitsiz değil."

"Onu eski hâline çevirmek için başka bir şapka verecektin?"

Hapkacı elini salladı. "Tamamen yanlış anlıyorsun. Ama zaten bunlar seni ilgilendirmez."

"Şapkaların takanları değiştiriyor. Bunu kendi gözümle gördüm. Hissettim. Bu şapkalar tehlikeli, Hapkacı. Buna bir son vermek zorundasın."

Meydan okurcasına bir süre birbirlerine baktılar.

Gözlerini ilk kaçıran Hapkacı oldu. Masanın arkasına geçip koltuğuna oturdu, ellerini karnında kavuşturdu. "Şapkalarım tehlikeli değil ve senin saçma dedikodular çıkarmana izin vermeyeceğim." Dudakları ince bir çizgi hâlini aldı. "Ama tabii ki özeller. Kupalar Diyarı'nda bulup bulabileceğin tüm şapkalardan daha özeller. Ve sana daha önce de söylediğim gibi ben nesillerdir şapkacılık yapan bir aileden geliyorum."

"Reklamları dinlemek istemiyorum."

"Bir soru sordun, ben de cevaplıyorum."

"Keşke bir an evvel sadede gelsen."

Hapkacı sırıttı. "Evet. Tamam. İnsanları değiştiriyorlar. Aslında onları *geliştiriyorlar*. Ama bu demek değil ki Yalancı Kaplumbağa'nın dönüşümünden bu şapka sorumlu. Tatmin oldun mu?"

"Pek sayılmaz. Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Ben bir şey yapmıyorum. Sadece, tasarımlarımda... özel malzemeler kullanıyorum."

"Nasıl özel?"

Hapkacı bir süre onu inceledi. Cath cevap vermeyeceğini düşünmeye başlamıştı ki sonunda konuştu: "Şapkalarımda kullandığım tüm malzemeler Kırmızı ve Beyaz Kraliçelerin diyarından geliyor."

Cath'in sırtında bir ürperti dolaştı. "Ah, elbette. Sen de Satranç Diyarı'ndansın. Tıpkı Jest ve Kuzgun gibi."

Hapkacı'nın gözleri kısıldı.

"Bunu sana söyledi mi?"

"Evet. Çünkü bana güveniyor." Cath bunu hafiften kendini beğenmiş bir tavırla söylemişti ve Hapkacı'nın yüzünden bundan hiç hoşlanmadığı belli oluyordu.

Çenesi gerildi ama tahrik olmamaya, kendini tutmaya karar verdi. Arkasına yaslandı ve yeleğindeki bir ipliği çekip kopardı. "Sana bunu söylemek için kendince sebepleri olduğuna eminim. Ama ben Kupalar Diyarı'ndanım. Babamın şapka dükkânında büyüdüm ve onun zamansız ölümünden sonra kaderimi başka bir yerde aramaya karar verdim. Böylece Satranç Diyarı'na gittim."

"Ama... nasıl? Orayı nasıl buldun?"

Hapkacı omuz silkti. "Bir labirent, bir ayna, bir kuyu... ve bolca ümitsizlik. O kadar önemli bir şey değil. Önemli olan, bu yolculuğun bana atalarımı etkileyen çılgınlıktan nasıl korunabileceğimi ve ayrıca nasıl Ayna'nın her iki tarafında da yaşayan en büyük şapkacı olabileceğimi öğretmiş olması."

Hapkacı başını eğip tırnaklarını inceledi. "Jest'le orada tanıştım. Beni Beyaz Kral ve Hart Havşanı ile o tanıştırdı. Fakir ve yapayalnızdım ama Kral bana piyonluk bahşetti. Hart Havşanı ile birlikte kraliyet ulağı olduk ve savaş meydanında Kırmızı ve Beyaz Kraliçelikler arasında mesaj taşıdık. Bu seyahatlerimde, dönüşte Kraliçe'ye şapka yapmak üzere çeşitli malzemeler toplardım. Çakıl taşları, çiçekler, kemikler... Sonra adım duyulmaya başladı. Sadece piyon ve ulak olarak değil, aynı zamanda şapkacı olarak. Şapkacıların en iyisi."

"Anlamıyorum," dedi Cath. "Oraya babanın kaderinden kaçmak, çıldırmamak için gitmemiş miydin? Niye yine şapkacı oldun?"

Hapkacı bir parmağını kaldırdı. "İşin sırrı da burada. Satranç Diyarı'nda Zaman farklı çalışıyor." Cep saatini çıkardı, masanın üstünde sarkaç gibi sallanmaya bıraktı. "Bazen ileri gider, bazen geri, bazen hızlı ve bazen yavaştır, bazen de hepten durur. Ama ben hareket etmeye devam ettiğim sürece, daima Zaman'ın tersine hareket ettiğim sürece, Zaman beni asla bulamaz ve böylece asla kaderimle buluşmam."

Sesi tuhaf bir şekilde ahenkliydi, sanki saatin tik taklarına uydurulmuştu. Cath bir kez daha, onun çoktan delirmiş olup olmadığını merak etti.

Sonra bu düşünceyi bir kenara bıraktı. Bir karara varmadan önce hikâyesini sonuna kadar dinleyecekti. "Ama sonra Kupalar'a geri döndün."

"Aynen öyle." Hapkacı saati masadan alıp cebine geri koydu. "Jest'le Kuzgun'un onları Ayna'dan geçirecek bir rehbere ve Kral'la Kraliçe'nin de onların, ıı, yaptıkları şey hakkında bilgi verecek bir ulağa ihtiyacı vardı."

"Jest bana savaşı sona erdirecek bir görevleri olduğunu söyledi."

Hapkacı'nın yüzünden yine hoşnutsuz bir ifade geçti. "Bu görevin ne olduğunu da söyledi mi?"

Cath tüm kalbiyle evet demek istese de Jest bunu söylememişti. Başını iki yana salladı.

"Şükürler olsun," diye mırıldandı Hapkacı ve içini çekti. "Her neyse, yolu bilen tek kişi bendim, bu yüzden Hart Havşanı

ile ben de onlarla geldik. Burada beni hoş bir sürprizin beklediğini bilmiyordum. Ayna'nın bu tarafında şapka süslerim artık sıradan çakıllar ve kemikler değildi. Onlarla yaptığım şapkalar sıradan şapkalar olmuyordu."

"Onlar tehlikeli."

"Hayır, mucizevi. Şapkalarım artık sadece kıyafeti değil takan kişinin kendisini de tamamlıyor. Kupalar Diyarı'nda yaşayanlara büyük bir hizmet sunuyorum ve tarih benim krallığın gördüğü en büyük şapkacı olduğumu yazacak. Ayrıca istediğim zaman Satranç Diyarı'na dönebilirim ve akıl sağlığımı kaybetmem de gerekmiyor."

"Ama şapkalar ne yapıyor?"

"Hiçbir şey. Her şey. Takan kişiyi birazcık daha cesur, birazcık daha güçlü, biraz daha çekici, ilginç veya akıllı yapabilirler."

"Ya da bir çorba malzemesine dönüştürebilirler!" diye bağırdı Cath. "Şapkalarının takanları değiştirdiğini biliyorsun madem, Kaplumbağa'yı değiştirmediğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Hapkacı şakağını ovdu. "Ünüm sayesinde işim bu kadar büyüdü. Ona zarar verecek bir şey yapmam." Elini masanın üzerindeki kurdelelerde, düğmelerde ve tüylerde gezdirdi. "Hepimiz Kral'ın gözdesi olacak kadar şanslı değiliz ne de olsa."

Cath bu iğnelemeyi duymazdan geldi, masanın üstündeki süslere göz gezdirdi. Hapkacı'nın şapkaları alışılmadık, ilginç ve olağanüstü güzeldi. Ve şimdi onların o güzel görüntülerinin ardında başka bir olağanüstülük daha olduğunu biliyordu. Hapkacı büyük bir şapkacı hatta bir sanatçı olarak alkış toplayabilirdi, tabii eğer ünü lekelenmezse.

Cath'in kendi pastanesiyle ulaşmaya çalıştığı şey de farksız değildi. Tek fark, onun zenginliği umursamamasıydı. O sadece hayatını sürdürmesine yetecek bir gelirin peşindeydi. Krallıktakilerin onu sadece güzel yüzü ve aile unvanı nedeniyle değil, elleriyle yarattığı şeyler için beğenip takdir etmesini istiyordu.

"Seni kırdıysam özür dilerim, Hapkacı," dedi, kendine fikrini değiştirme fırsatı tanımadan. "Buraya seninle tartışmaya gelmedim. Bir anlaşma yapmaya geldim."

"Ah, evet. Şu teklif."

Catherine yutkunarak çantasına uzandı ve bütün gece Mary Ann'le birlikte üzerinde çalıştıkları anlaşmayı çıkardı. "Kimseye Satranç Diyarı'ndan ve şapkalarının şaibeli özelliklerinden bahsetmeyeceğime söz veriyorum. İki şartla."

Hapkacı burnunun kemerini ovdu ama onun sözünü kesmedi.

"Bir, şapkalarının güvenliğinden emin olmak zorundasın ve aksine bir kanıt bulduğunda hemen satışı durduracaksın."

"Hatalı ürün satan bir işyeri büyüyemez. Bana bu konuda dırdır etmene ihtiyacım yok."

"Güzel. Şimdi, ikinci şartımı biraz daha alışılmadık bulabilirsin." Öne doğru bir adım attı. "Bana borç vermeni istiyorum."

Hapkacı afalladı. "Borç? Nasıl? Para mı?"

"Evet. Bir iş adamından bir iş... kadınına. Kendi işimi açacağım ama bir yatırımcıya ihtiyacım var."

Hapkacı gürültülü bir kahkaha attı. "Ayrıntıları duymak için sabırsızlanıyorum."

Cath katlı mektubu Hapkacı'nın masasına bıraktı.

"Teklifimin tüm ayrıntıları burada yazılı. Kupalar'ın Harika Pastaları için."

Hapkacı homurdandı. "Aman ne orijinal."

"Yaptığım tatlıyı tattın. Bana karşı kişisel hislerini bir kenara bırakıp bu teklife bir iş adamı olarak bakmanı rica ediyorum. Yaptığım kekleri, turtaları, çörekleri tatmak için krallığın dört bir yanından buraya gelecekler."

Hapkacı uzun bir süre onu süzdü, yüzünden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. "Pastane açmayı planlıyorsun," dedi sonunda.

"Aynen öyle."

"Ve benden yardım istiyorsun."

"Borç istiyorum. Hepsi orada yazılı... Ödeme taksitleri, faiz, her şey." Cath bu terimleri kullandığı için kendiyle gurur duydu. Neyse ki dün gece bir noktada pes etmiş ve bu anlaşma metnini hazırlamak için Mary Ann'den yardım almıştı.

Uzun, upuzun bir sessizlik daha oldu. "Peki, söylesene, Leydi Pinkerton, bir kraliçe nasıl olacak da pastane işletecek?"

Cath'in tüyleri diken diken oldu, her bir kelimenin üstüne basa basa cevap verdi. "Ben kraliçe değilim."

"Hayır," dedi Hapkacı. "Henüz değilsin."

Cath'in kaşları daha da çatıldı.

Hapkacı mektubun üzerine parmağını koyup onu masada kendine doğru çekti. Ama açmadı. "Girişimci ruhuna ve cesaretine hayran kaldığımı itiraf etmeliyim. Bana bir parça kendimi hatırlattın."

Cath bekledi.

"Ama olmaz. Bunun akıllıca bir iş yatırımı olacağına inanmıyorum çünkü bu çabanda başarılı olacağına inanmıyorum."

Tokat yemek gibiydi. Hapkacı onu açık ve net bir şekilde, en ufak bir üzüntü emaresi göstermeden reddetmişti.

"Bunu nasıl söylersin?"

"Makaronların çok lezzetliydi ama şenlikteki talihsiz olaydan beni sorumlu tutarken başka bir olasılığı görmezden gelmedin mi? Diğerlerinin belki bu kadar kolayca göz ardı etmeyeceği bir ihtimal daha yok mu? Hatta suçu böyle ısrarla benim üzerime yıkmanın ardında, acaba *senin* saklayacak bir şeyin olması mı var diye merak ediyorum."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum."

"*O iyi, sevimli* Kaplumbağa, dönüşümünden sadece saniyeler önce senin kekini yemişti."

Cath dondu kaldı.

Şapka yüzünden olabileceğini düşünmeden önce o da aynı şeyden korkmuştu ama kendisinden başka kimsenin böyle bir bağlantı kurmayacağını ümit etmişti. Hapkacı'nın haklı olabileceğini düşünmekten nefret etse de... Evet, şapkayı suçlamak, onu kendini sorgulamaktan ve suçlamaktan kurtarmıştı.

Gerçi o sadece bir kekti. Sadece bir dilim baharatlı balkabağı keki.

"Beş jüri arasında," diye devam etti Hapkacı, "keki tadan tek jüri üyesi oydu. İnsanların, acaba bu talihsiz dönüşüme senin kekin mi sebep oldu diye merak etmeye başlaması doğal."

Cath'in kalp atışları hızlandı. "Ben onlarca kek yaptım. Yüzlerce. Daha önce hiçbiri böyle bir şeye sebep olmadı."

"Bir tanesinin sebep olması yeter." Hapkacı mektubu aldı, ince şeritler hâlinde yırtmaya başladı. Mührünü açmaya bile

zahmet etmemişti. Cath tüm gece boyunca emek verdiği mektubun yırtılmasını çenesini sıkarak izledi.

"Ayrıca," diye devam etti Hapkacı. Kâğıt parçalarını ona doğru savurdu. Kâğıtlar havada süzülerek üzerine yağdı, bazıları elbisesinin kumaşına yapıştı. "Ayrıca omurgasız yaratıklarla iş yapmamak gibi bir kuralım var. Yılanlarla iş yapmam. Kaygan yılanbalıklarıyla iş yapmam. Özellikle de ikili oynayan kaypak ve vefasız kadınlarla iş yapmam. Sen istediğin kadar hiçbir şeyin farkında değilmişsin gibi yap, Leydi Pinkerton. İstediğin kadar kendini masum olduğuna inandır. Sen de en az benim kadar iyi biliyorsun ki bu işi sonunda en az bir kişinin kalbini kıracaksın ve benim seninle işim olmaz."

BÖLÜM 32

CATHERINE ARKA KAPIDAN eve girdiğinde hâlâ aşağılanmanın acısı ve öfkesiyle doluydu. Mutfakta az kalsın, elinde salatalıklı sandviç tabaklarıyla merdivene doğru koşturan Abigail'le çarpışacaklardı.

Abigail onu görünce "Leydi Catherine!" diye bağırdı. "Ah, şükürler olsun. Mary Ann biraz önce yukarıya çağırıldı ve Markiz sinirlenmeden önce siz de çıksanız iyi olur."

"Çay saati mi? Erken değil mi?"

Abigail başını merdivene doğru eğdi, sessizce Catherine'den öne geçip yukarı çıkmasını rica etti.

Cath, annesiyle babasının Mary Ann'i kovma tehdidini hatırlayınca endişeyle şalına sarındı ve basamakları ikişer ikişer tırmanarak yukarı çıktı. Normalde babası çayını kütüphanede içerdi ama hole ulaştığında ön salondan sesler geldiğini duydu. Oysa ön salon sadece misafir ağırlamakta kullanılırdı.

Şimdi hiç misafirle falan uğraşası yoktu.

Doğrudan odasına çıkıp evde değilmiş gibi yapmayı düşünüyordu ki o daha ne yapacağına karar veremeden annesinin başı salonun kapısından dışarı uzandı. Yüzünde doğal olmayan,

fazla parlak bir gülümseme vardı. "Catherine. İşte sensin. Ayak seslerini duydum, güzel kızım."

Güzel kızım?

Catherine'in omuzları yeni bir dehşetle çöktü. "Misafir beklediğimizi bilmiyordum. Kıyafetim uygun değil–"

Annesi hemen yanına koşturup Cath'in saçının arkasını ve yakasını düzeltti, ardından onu kolundan tutup salona doğru sürükledi. "Saçmalama, hayatım. Misafirlerimizi bekletmeyelim..."

"Ama–"

"İşte Catherine de geldi, Majesteleri!" diye bağırdı annesi, Cath'i kapıdan içeri iterken. "Onu holde oyalanırken buldum, utangaç şey."

Kral'la Marki ayağa kaldı. Kral yanında yine Beyaz Tavşan'ı, muhafızlarını ve Jest'i getirmişti. Jest yine uzakta, pencerenin önünde dikiliyordu, üzerinde yine siyah soytarı kıyafetleri ve şapkası vardı. Ellerini arkasında kavuşturmuş, saygılı bir ilgiyle duruyordu ama bu kez Cath'e değil duvara bakıyordu.

Odanın diğer tarafında fincanlara çay koyan Mary Ann işine ara verip Catherine'e meraklı bir bakış attıysa da Cath, Hapkacı'yla yaşadığı başarısızlıktan sonra onun bakışına karşılık veremeyecek kadar utanıyordu.

Kral, Catherine'in zamanında gelişini ellerini çırparak karşıladı.

"İşte burada, burada!" dedi. "Ve ben de buradayım... Sürpriz!"

Cath zoraki gülümsedi. "İyi günler, Majesteleri. Bu onuru neye borçluyuz?"

"Ah, sevgilim," dedi Kral ağzından çıkan bu kelimeyle daha bir ışıldayarak. Cath'in yüzünün asıldığını fark etmedi bile.

"Kulakmemesi Tiyatrosu'nda bu gece çok özel bir gösteri var. *Kral Lir*'in yeni bir prodüksiyonu benim onuruma sergilenecek." Durup boğazını temizledi. "Marki'nin de izniyle belki bana eşlik etmek istersin diye umuyordum, benim... tatlım." Ellerini önünde kenetlemişti ve bu mahcup hâlleri sevimli bile gelebilirdi, eğer Cath az önce o kadar aşağılanmış olmasaydı.

"Ah, ne güzel bir fikir, Majesteleri," diye şakıdı Markiz. "Sence de öyle değil mi, Catherine?"

Cath'in gözleri gayriihtiyari Jest'e kaydı ama Jest'in yüzü bir göl gibi kıpırtısızdı.

"Onur duydum, Majesteleri, ama böyle bir gezme için şaperonum olması lazım ve bilmem ki kim..."

"Mary Ann'i yanına alırsın," dedi annesi. Mary Ann fincanlardan birine şeker koyuyordu ki bu söz üzerine hareketinin ortasında dondu kaldı. "Mary Ann, bırak şimdi servisle uğraşmayı da git üstünü değiştir. Hadi fırla, hadi." Annesi parmaklarını şaklattı ve Mary Ann, Cath'e bir bakış atıp odadan çıktı. Markiz çay servisinin başına geçti. "Sen de, Catherine. Git üstüne şık bir şeyler giy. Kulakmemesi Tiyatrosu çok seçkin bir yerdir. Tabii hatırladığım kadarıyla, zira Bay Pinkerton'ın beni en son oraya götürmesinin üzerinden yıllar geçti, değil mi Bay Pinkerton?"

Marki karısına gülümsedi. "Ah, evet, aşkım, çok iyi hatırlıyorum. O gece ışıldıyordun ve gece boyunca sahnedeki oyundan çok seni izlemiştim. *Hırçın Cız*'dı, değil mi?"

Markiz kıkırdadı.

"Ama, anne," diye başladı Catherine, "Gıllıgış ne olacak? Bence dışarısı hâlâ pek güvenli–"

Annesinin mutlu yüzü anında asıldı. "Saçmalama, kızım. Kral'la birliktesin. Etrafın muhafızlarla sarılı olacak. Sana bir zarar gelmesine imkân yok."

"Ama daha yeni eve geldim ve–"

"Catherine! Majesteleri seni olağanüstü bir gösteriye davet ediyor. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemeyiz, değil mi?"

Cath, annesinin asıl sorduğunun, Catherine'in kendisini hayal kırıklığına uğratmaya cesaret edip edemeyeceği olduğunu tabii ki anladı.

Başını yavaşça iki yana salladı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi annesi. "Şimdi gidip üstüne uygun bir şey giy." Tekrar Kral'a dönerken o parlak gülümsemesi geri gelmişti. "Çayınızı sütlü içtiğinizi söylemiştiniz, Majesteleri, doğru mu hatırlıyorum?"

Cath yanağının içini kemirerek kapıya döndü. Çıkmadan önce Jest'e son bir bakış atmayı göz aldı ama değişen tek şey kaşlarının arasında beliren ufak bir kırışıktı. Jest sanki onun baktığını hissetmiş gibi hafifçe içini çekti ama gözlerini duvardan ayırmadı.

Catherine üstünü değiştirmeye çıkarken, orada bulunmayı hangisinin daha az istediğini merak etti.

Araba yolculuğu daha da garip geçti. Catherine'le Mary Ann, Kral'ın faytonuna bindi, Beyaz Tavşan arabacının yanına geçmek zorunda kaldı ve bundan hiç memnun görünmüyordu. Cath az kalsın ona yer değiştirmelerini teklif edecekti.

Nitekim az sonra bunu teklif etmediği için pişman bile oldu çünkü küçücük arabanın içinde, karşısında Kral ve Jest'le kapana kısılmıştı.

Neyse ki Kral onların rahatsızlığının farkında değil gibiydi. Sarayın bahçeleri hakkında neşeyle çene çalıyor ve ağaçlar yeterince büyüdüğünde bir ağaç evi yaptırmayı ne kadar istediğini anlatıyordu.

Jest'in gözleri bu defa da pencereye kilitlenmişti. Hem de perde çekili olduğu ve dışarısı görünmediği hâlde.

Cath, Kral sinir bozucu bir şey söylediğinde gayriihtiyari Mary Ann'e sokuluyordu, çok geçmeden Mary Ann de sessiz bir ittifak içinde ona yaslanır oldu. Böylece omuzları birbirine öyle yapışmıştı ki Cath'in parmakları karıncalanmaya başladı.

Nihayet tiyatroya vardıklarında rahat bir nefes aldı. Tiyatro, sahnenin etrafına hilal şeklinde dizilmiş oturma yerleriyle kulakmemesi şeklinde tasarlanmıştı.

Kral'ın gelişiyle birlikte karo saray mensupları kendilerini yüzüstü yere attı ve havaya dikilmiş iki tavşan kulağı oluşturacak şekilde oyulmuş olan tiyatronun girişine doğru uzanan bir halı oluşturdu. Pörtlek gözlü bir uşak, Cath'le Mary Ann'in arabadan inmesine yardımcı oldu.

Jest arabacının koltuğundan asasını alıp havaya kaldırarak küçük gruba öncülük etti. Kapıdan geçmeden hemen önce Kuzgun gökyüzünden süzülerek geldi ve asanın tepesine tünedi. Jest yavaşlamadı ama Kuzgun dönüp Cath'e o simsiyah, ifadesiz gözleriyle bir bakış attı. Ardından gagasını Jest'in kulağına dayayıp Cath'in duyamadığı bir şeyler fısıldadı. Jest karşılık olarak başını sertçe iki yana salladı.

Catherine yine ona bakıyordu. Kaya Kaplumbağa Kovuğu'ndan çıktıklarından beri gözlerini ondan alamadığını fark etti.

Oysa Jest ona bir kez bile bakmamıştı.

Kral yine her şeyden habersiz, ona kolunu uzattı, Cath mecburen koluna girdi. Mary Ann arkalarından geldi, üzerine bastığı saray mensuplarından özür dileye dileye yürüdü.

Lobi, koltuklarına geçmeyi bekleyen davetlilerle dolup taşıyordu. Catherine, Kral'la birlikte içeri girdiğinde Jest'le Kuzgun çoktan kalabalığa karışmış, gözden kaybolmuşlardı. Herkes önlerinde eğildi, reveranslar yapıldı ve sanki çoktan nişanlanmışlar gibi tebrikler yağdı. Cath bu tebrikleri dinlerken elinden geldiğince şaşkın göründü, karşılığında eşit derecede şaşkın bakışlar aldı ama az sonra bu savaşı kazanmasının mümkün olmadığını kabullenmek zorunda kaldı.

Kral'ın şenlikteki açıklamalarından sonra tüm Kupalar Diyarı onların nişanlı olduğuna kanaat getirmişti ve Catherine'in, Kral'ın kolunda geldiği tiyatroda onları bunun aksine inandırmak için yapabileceği pek bir şey yoktu.

Tek bir gecede hayatı bir anafora dönüşmüştü ve onu dibe çekiyordu.

Margaret Mearle'le selamlaştılar. Kız yine had safhada kendinden memnundu ve Catherine'in Kral'ın gözdesi olmasından zerre kadar etkilenmiş görünmüyordu. Dük ise Kral'ın aşk hayatında elde ettiği başarıya ne kadar imrendiğini gizlemekte zorlanıyordu.

Cath kendi gönül işlerine dalıp Dük'ü ihmal ettiğini fark etti. Dük, Margaret'ın kalbini kazanmak için ondan yardım istemişti ama Cath'in aklına gelen tek çözüm, ikisini de yakalarından tutup sarsmak ve çok geç olmadan gururlarını bir kenara bırakıp birbirlerine açılmalarını buyurmaktı.

Derken aniden bir el onu bileğinden çekip Kral'dan uzaklaştırdı. Dönüp baktığında Leydi Peter'ın hastalıklı yüzüyle karşılaştı. Cath'in bileğini, ondan beklenmeyecek bir güçle sıkıyordu.

"Başka var mı?" diye sordu, Cath daha onu nazikçe selamlayamadan. Fısıldıyordu ama sesinde çığlık çığlığa bir telaş vardı.

Cath doğru duyduğundan emin olamayarak başını ona doğru eğdi. "Başka?"

Leydi Peter başını salladı. Kan çanağına dönmüş gözlerini kocaman açmıştı. Lobiye panikle göz gezdirdikten sonra Cath'i biraz daha yakına çekti. Şimdi yüzlerinin arasında sadece birkaç santim vardı ve Cath onun dişlerindeki sarılığı, dışarı fırlamış elmacık kemiklerini açık seçik görebiliyordu. Kadının üst dudağı terden parlıyordu.

"Lütfen," diye yalvardı Leydi Peter. "Lütfen bana başka olduğunu söyle. Ne istersen yaparım, ne kadar istersen öderim..." Sesi çatladı. "Çok param yok ama karşılığında bir şey vermeye çalışırım ya da bir iyilik–"

"Leydi Peter, lütfen, neden söz ettiğinizi anlamıyorum."

Kadın yine sesini alçalttı. "Kek."

Catherine yutkundu. "Efendim?"

Leydi Peter'ın sıkıntıyla yüzü asıldı ve ellerini elbisesinin ceplerine soktu. Cath bu elbisenin, Kral'ın siyah-beyaz balosunda da giydiği aynı siyah muslin elbise olduğunu fark etti. Diğer leydilerin kıyafetlerinin yanında bayağı eski püskü kalıyordu ama belki de Leydi Peter'ın sahip olduğu en iyi elbiseydi.

Aklına gelen bu düşünceyle Cath'in içi parçalandı. Acaba ona kendi elbiselerinden birini vermeyi teklif etmek kabalık mı olurdu? Nasılsa bir sürü elbisesi vardı. Gerçi Leydi Peter'ın üze-

rine uyması için bayağı tadilat gerekirdi ve Sör Peter'ın bundan hoşlanacağı şüpheliydi, yine de...

Bunları düşünüyordu ki Leydi Peter elini cebinden çıkardı. Elinde lekeli bir peçete tutuyordu. Peçetenin katlı kenarlarını açtı ve içinden bir dilim baharatlı balkabağı kekinin kalıntıları çıktı. Kek öyle ezilmişti ki bezeyle kremalı kısım iç içe geçmiş, birbirine karışmıştı.

Birkaç kırıntı peçetenin kenarına doğru kayıp düşer gibi olunca Leydi Peter panikle eğilip kırıntıları ağzıyla yakaladı.

Tekrar başını kaldırıp Cath'e baktığında kadının tüm vücudu tir tir titriyordu. Peçeteyi dikkatle katlayıp yeniden cebine soktu. "Şenlikte yenmeyenleri topladım ama geriye sadece bu dilim kaldı. Lütfen, sende başka da olmalı. Lütfen olduğunu söyle."

Cath başını iki yana salladı. "Hayır, üz-üzgünüm. Sadece bir kek yaptım."

Deneme için yaptığı kekten bahsetme gereği duymamıştı çünkü onu Mary Ann'le birlikte zaten çoktan bitirmişlerdi.

Leydi Peter'ın yüzü düştü. Bu sadece hayal kırıklığı değildi, daha ziyade delice bir ıstıraptı. Yeniden Cath'e uzandı, bu kez iki bileğini birden tuttu.

"Ama balkabağını nereden buldun?"

Cath'in dudakları aralandı. Tereddüt etti.

Hırsızlık yaptığını itiraf edemezdi. Hele de adamın karısına.

"Lütfen!" diye inledi Leydi Peter. "Onsuz ölürüm. Lütfen."

Ölmek mi?

Ölüyor muydu? Doğrusu bayağı hasta görünüyordu.

Cath kekeledi. "O şeydendi, sizin... kocanın tarlasından. Özür dilerim. Almamam gerekirdi ama zaten atılmıştı ve–"

"Yalancı!"

"Ayyy!" Cath ellerini çekti ve bileklerine baktı. Leydi Peter'ın tırnakları kollarında kanlı çizikler bırakmıştı. Geriledi. Kadına az önce duyduğu sempatinin yerine şok almıştı.

"Hepsini yaktı," dedi Leydi Peter. Yüzü kireç gibi bembeyaz kesilmişti. "Hepsini, tüm tarlayı yaktı. Ne kadar ihtiyacım olduğunu anlamıyor. İhtiyacım var."

Üzerlerine bir gölge düştü ve Cath, Sör Peter'ı gördüğüne neredeyse sevindi. Adam karısının kolunu tuttu, yüzünde yine o korkunç ifadeyle onu Cath'ten uzaklaştırdı. "Ne oluyor burada?"

"Hiçbir şey," dedi Leydi Peter çabucak ve yine balodaki o ürkek kıza dönüştü. "Sadece sohbet ediyorduk. Arkadaş edinmemi söylemiştin ya..."

"Leydi Pinkerton'la boşuna vakit kaybetme. O bizi aşağı görüyor," dedi Sör Peter. Cath her ne kadar onlarda şu ana kadar hoş bir yan görememiş olsa da yine de haksızlığa uğramış gibi hissetmeden edemedi. "Oyun başlıyor."

Leydi Peter kocasının onu uzaklaştırmasına itiraz etmedi ama bakışları yine Cath'i buldu. Gözlerinde yalvaran bir ifadeyle ona baktı.

Nihayet gittiklerinde Cath rahat bir nefes aldı. Bileklerini ovdu. Neyse ki çizikler fazla derin değildi ve artık kanamıyordu. Yine de ürkütücüydü.

Kalabalığa baktı ve bir an nerede olduğunu, niye orada olduğunu hatırlayamadı. Sonra Kral'ı gördü, Dul Kontes'le sohbet ediyorlardı. Kral ondan bir basamak yukarıda duruyordu ki, kambur sırtına rağmen Kontes'le aynı boyda olabilsin.

Buraya Kral'la geldiğini hatırladı. Kral'la flört ediyordu. Hatta pek çoklarına göre onun nişanlısıydı.

Ancak o zaman kalabalıkta Jest'i aradığını fark etti.

İçi ezildi ve boşalmakta olan lobiyi geçerek merdivene yöneldi. Onu görünce Kral'ın yüzü aydınlandı ve Kontes'e veda edip Catherine'in elini tuttu. Cath onu takip etti. Çeşitli duyma organlarıyla bezeli koridordan geçtiler. Fare kulakları, devasa fil kulakları. Her bir heykel içeriden meşalelerle aydınlatılmıştı.

Kral'ın birinci balkonla aynı hizada özel bir locası vardı. Sahneyi en iyi gören yer değildi ama tiyatroya gelen herkes tarafından en iyi görüneceği yerdi. Beyaz Tavşan kadife perdeleri tutarak onların geçmesini bekledi.

Cath, Jest'in de orada, parmaklığın dibinde sessizce dikilerek onları beklediğini görünce kalbi yine ağzına geldi. Kuzgun hâlâ asanın üstünde duruyor, tüylerini temizliyordu.

Fakat sonra Jest onların gelişiyle hiç ilgilenmeyince kalbi yerine geri döndü.

"İşte geldik, işte geldik," diye söylendi Kral, Cath'i ön sıraya geçirirken. Yerine oturmak için Jest'in yanından geçtiği sırada onun keskin bir nefes aldığını duydu, ona dokunmamak için nasıl geri sindiğini gördü ve Cath de kazara -aslında bile isteye- elini eline değdirmemek için kendi ellerini yumruk yapmak zorunda kaldı.

Cath'le Kral ön sıraya oturdu, Mary Ann hemen arkalarındaki sırada yerini aldı. Jest'le Beyaz Tavşan kapının yanında ayakta durmaya devam etti. Cath gözlerini sahnenin kapalı perdelerine dikti ve oyunun başlamasını bekledi. O zaman gözlerini yumabilir ve kendini başka bir yerde hayal edebilirdi.

"Sahneyi iyi görebiliyor musun, Leydi Pinkerton?" diye sordu Kral.

"Harika görüyorum, teşekkürler," dedi Cath ve Kral'a o da görebilsin diye altına yastık ister mi diye sorma arzusunu bir şekilde bastırdı.

"Bir şey ister misin? Biraz kırmızı şarap? Peynir?"

"Böyle iyiyim, teşekkürler, Majesteleri."

"Sıcakladın mı? Ah, Tavşan, Leydi Pinkerton'ın şalını–"

"Hayır, hayır, teşekkürler, Majesteleri."

Kral tereddüt etti, yüzü onu memnun etme arzusuyla dolup taşıyordu ama nihayet yavaşça arkasına yaslandı. Fakat hemen sonra koltuğunda iyice öne geldi, sahneyi görebilmek için kollarını parmaklığa dayadı. Cath'in aklından onu aşağı itivermek geçti ve bu düşünce ona kendini daha da kötü hissettirdi. Kendine tüm bu olanlarda Kral'ın hiçbir suçu olmadığını hatırlattı.

Kral'ın kendi kendine bazı sonuçlara varmamış olmasını dilerdi ya da keşke şenlikte o korkunç sözleri hiç söylememiş olsaydı ama sonuçta onunla flört etmeyi kabul eden kendisiydi. Bu işin bu kadar uzamasına izin veren kendisiydi. Eğer onu reddetmek niyetindeyse bu şeyi bir an önce bitirmesi gerekirdi.

Ve onu reddetmek zorundaydı. Buna mecburdu.

Fakat bunu düşünmek bile başına ağrılar saplanmasına neden oluyordu.

Kral, Tavşan'a döndü. "Oyunun başlamasına daha ne kadar var?"

Catherine'in arkasından hışırtılar geldi, bunu bir cep saatinin tik takları takip etti. Cath bunun Jest'in Tavşan'a baloda verdiği saat olup olmadığını merak ettiyse de dönüp bakmadı.

"Beş dakika kaldı, Majesteleri," diye karşılık verdi Bay Tavşan.

Kral bir saniye daha kapalı perdeye baktı, sonra yine arkasını döndü. "Jest, Leydi Pinkerton'la ben sıkıldık. Bizi biraz eğlendirsene."

Cath panikle başını kaldırdı. "Hiç gerek yok. Ben sıkılmadım, hiç sıkılmadım aslında."

Jest ona baktı. Nihayet. Cath gülümsemeye çalıştı, sonuçta neler olup bittiğini sadece ikisi anlıyordu, onlar suç ortağı sayılırdı... Fakat Jest irkildi ve başını çevirdi.

Cath de vazgeçip asma kata göz gezdirdi. "Diğer seyircileri izlemek beni eğlendiriyor. Ah, şu Bayan Bıldırcın değil mi? Birkaç ay önce bir sürü yumurtası olduğunu duymuştum, görünen o ki kuluçkadan çıkmışlar. Ne güzel bir aile olmuşlar baksanıza."

Kral onun bakışlarını takip etti. "Gerçekten de öyle." Ellerini çenesinin altında birleştirdi. "Küçükken ne kadar şirin oluyorlar değil mi? Bu hâllerine bayılıyorum. Minik gagaları ve tombul vücutlarıyla melek gibiler."

Kral derin bir iç geçirdi ve Catherine bebek bıldırcınların çok sevimli olduğu konusunda ona katılmadan edemedi. On üç taneydiler, tiyatronun bir sırasını tamamen kapatmışlardı.

"Sen kaç tane istiyorsun?" diye sordu Kral dirseklerini parmaklığa dayayıp çenesini ellerini üstüne koyarak.

Catherine ona yan bir bakış attı. "Yumurta mı? Yoksa bıldırcın mı?"

"Çocuk." Kral'ın yüzü kıpkırmızı kesildi ama kirpiklerinin arasından Catherine'e bakan gözlerinde hülyalı bir ifade vardı. "Ben on tane istiyorum."

Cath'in boynundan yanaklarına doğru bir sıcaklık tırmandı. Jest'ten gelen boğuk ses duyulmayacak gibi değildi ve bu sesle birlikte karnına bir bıçak saplanmış gibi hissetti.

"Ben... Ben sanırım bunu hiç düşünmedim," dedi ve yutkundu. Bu tam olarak doğru sayılmazdı. Bir gün evlenip çocuk sahibi olmak istediğini biliyordu, bu kadarını düşünmüştü.

Ama onunla değil. Kupalar korusun, onunla değil.

Jest asasını yere öyle sert çarptı ki Cath ayağının altında zeminin titrediğini hissetti. Kuzgun viyaklayıp kanatlarını çırptı, sonra yine asanın tepesine tünedi.

Catherine'le Kral o tarafa döndü.

"*Ben* biraz kırmızı şarap alacağım," dedi Jest dosdoğru Kral'a bakarak. Bu isteğine karşı çıkması için ona meydan okur gibi bakıyordu. "Gitmişken mutlu çifte de içecek bir şey getirebilir miyim?"

Cath'in kalbi tekledi. "Gidiyor musun?"

Dile getirmediği soru ise kafasında yankılanıyordu. *Onu yalnız mı bırakacaktı? Kral'la?*

Canının bu kadar yanması onu bile şaşırttı. Sonuçta Jest onun ilgisi için Kral'la rekabet etmeyeceğini açıkça belirtmişti. Catherine bir karar verene kadar bu oyunun dışında kalacaktı.

Her ikisiyle birlikte olduğu saniyeler işkenceden farksızdı, Cath kendini omurgasız bir ödlek gibi hissediyordu ama bu bile Jest'in gitmesini istemediği gerçeğini değiştirmiyordu.

Ödlek, ödlek, ödlek!

Kral koltuğundan hoplamaya başladı. "Aha! Gördün işte, Jest, o da sıkıldı, bizi eğlendirmeni istiyor!"

"Ah, hayır, ben onu– Tanrım, içerisi biraz sıcak mı oldu?"

Jest'in omuzlarındaki gerginlik bir parça gevşedi. "İzninle," dedi ona doğru yürürken ve daha Cath nefes almaya bile fırsat bulamadan şalı omuzlarından almıştı. Sırtına dokunan eldivenli eller şefkatliydi. Cath baştan aşağı ürperdi.

"Eğer leydim istiyorsa tabii ki sizi eğlendirmekten mutluluk duyarım," dedi Jest şalı locanın arkasındaki askıya asarken. "Belki leydimin krema gibi cildini anlatan bir şiir söylerim. Ya da erimiş çikolataları andıran saçlarına övgüler düzerim."

Jest'in, aralarındaki "özel" yazışmalardan alıntı yapmasından utanmak yerine Kral neşeyle ayaklarını yere vurdu. "Bunlar sana gönderdiğim mektuplardan birinde vardı, hatırladın mı? Jest bana birazcık yardım etti sadece." Kafasındaki tacı düzeltti. "Onu yazdıktan sonra acayip acıkmıştım."

"İyi edebiyat insanın karnını acıktırır." Jest artık sesindeki alaycı tonu gizlemeye zahmet etmiyordu. Gerçi Kral'ın bunu fark etmesi gibi bir risk yoktu.

Cath, Jest'e bakmak için koltuğunda dönmüştü, koltuğun kollarını sıktı. Mary Ann köşeden sessizce onları izliyordu. "Dürüst olmak gerekirse mektupların arasında en sevdiğim o değildi. Sonuçta ben bir leydiyim, kremalı kek değilim."

Jest'in yanağı seğirdi. Cath dönüp Kral'a bakmadı bile.

"Aslında," diye devam etti, "şiir ve hediyeler tamam ama ben daha ziyade imkânsız aşklardaki romantizmi ve bu uğurda yapılan türlü soytarılıkları seviyorum."

Özel localarına bir sessizlik çöktü. Jest'in dudakları ince bir çizgi hâlini almıştı.

O da doğruca Cath'e baktı ve asayı sımsıkı kavradı. Bakışlarında çaresizlik vardı.

Cath çok ileri gitmişti ve söyledikleri bir yana duyguları yüzünden de açıkça okunuyor olmalıydı.

"Leydi Catherine," diye fısıldadı Kral. Cath, Kral'la yüzleşmek için kendini hazırladı, bu gecenin ve zaten var olmayan ilişkilerinin sonu olacak sözleri duymak için ona döndü. Fakat Kral'ın yüzünde ne en ufak bir hayal kırıklığı ne rahatsızlık hatta ne de şaşkınlık vardı. Gözleri her zamanki gibi neşeyle parlıyordu.

Kral onun elini tuttu. Cath olduğu yerde sıçradı, sırtı gerildi.

"Ben de aynı şekilde hissediyorum," dedi Kral ve ona ağlayacak gibi baktı. Eli Kral'ın elinde ölü bir balık gibi duruyordu ama Kral onu değerli bir mücevher gibi tutuyordu.

"Iıı, Majesteleri..."

Arkalarında Jest şapkasını çıkardı ve çanlar şıngırdadı. "Nişanınızı henüz tebrik etmediğimi hatırladım," dedi Jest eğilerek. "Harika bir çiftsiniz ve size tüm kalbimle mutluluklar dilerim."

Catherine başını iki yana sallamaya çalıştı, allak bulak olmuştu.

Derken ışıklar sönmeye başladı ve Jest şapkasını kafasına geri taktı.

"İyi seyirler. Majesteleri, Leydi Pinkerton." Arka sıraya döndü. "Bayan Mary Ann."

Cath yine koltuğun kolunu sıktı ve kalmasını ne kadar istediğini ona bir şekilde belli etmeye çalıştı. Kral'ın değil onun yanında olmak için neler vermezdi.

Fakat Jest bakışlarını kaçırdı ve locadan çıktı. Kuzgun hâlâ asanın tepesinde duruyordu.

Catherine üzüntüyle sahneye döndü. Eli buz kesmişti, oysa Kral'ın eli sıcak ve nemliydi. Kral elini bırakmadı. Gözünün ucuyla baktığında adamın yüzünde mutlu mesut bir ifade olduğunu gördü.

Perde kalktı. Orkestra çalmaya başladı ve oyuncular göründü. Seyirciler alkışlayıp tezahürat yaptı, en çok alkışlayan ve en yüksek sesle bağıran da Kral'dı.

BÖLÜM 33

CATHERINE YORULMUŞTU. ZİHNİ yorgundu, tepeden tırnağa vücudu yorgundu. Eve gidip yatağına girmenin ve hayatının en uzun uykusunu uyumanın hayalini kuruyordu. Bunu o kadar çok istiyordu ki neredeyse özlemle ağlamaya başlayacaktı.

Seyircilerden gelen heyecanlı iç çekişlere ve arada yükselen kahkahalara bakılırsa oyunun gayet başarılı olduğunu söyleyebilirdi ama deli gibi batan gözlerini oyundan zevk alacak kadar açık tutmayı başaramıyordu ve hikâyenin ucunu çoktan kaçırmıştı.

Ne zaman ki sahneye bir soytarı çıktı, ancak o zaman biraz dikkatini toplamayı başardı. Ama Jest değildi, benzer bir soytarı kıyafeti içinde taklalar atan ve açık saçık şakalar yaparak seyircileri kahkahalara boğan bir aktördü. Kral'la dalga geçti, yanından geçen aktrislerin eteklerini kaldırıp altına baktı, şapkasını salladı, ta ki Cath kafasının içinde zillerin şıngırtısından başka bir şey duymaz oluncaya kadar.

Seyirciler yine kahkahalara gömülmüşlerdi ki ayağa fırladı. "Pudra odasını kullanmam gerekiyor."

Kral kendini sahnedeki sahte jokere o kadar kaptırmıştı ki onu fark etmedi bile ama Mary Ann onunla gelmek için kalkmaya davrandı. Cath eliyle oturmasını işaret etti. "Gerek yok. Hemen dönerim."

Catherine giriş katındaki lobiye inerken basamaklarda ayak sesleri yankılandı. Eteğine takılıp düşmemek için bir eli tırabzandaydı. Son basamağı da inmişti ki Jest'in gür sesini ve hemen peşinden Margaret Mearle'ün cırlayan sesini duydu.

Geri kaçıp bir sütunun arkasına saklandı.

"... domuz gibi inatçı!" diyordu Margaret.

"Yerinde bir tanımlama," diye onayladı Jest, gerçi sesi yorgun çıkıyordu. "Ama inatçılık her zaman kötü bir özellik değildir. Özellikle de aşk mevzularında."

Margaret hayretle tekrar etti. "*Aşk?*"

"Aynen, aşk. Ya da benim baktığım yerden öyle görünüyor en azından. Siz de gözlerinin odanın her yerinde sizi takip ettiğini fark etmişsinizdir mutlaka. Küçük, boncuk gibi gözleri olabilir ama sevgiyle dolup taştıklarına hiç şüphe yok." Jest boğazını temizledi. "Bundan çıkaracağımız ahlak dersi de, elbette, *güzellik bakan gözdedir,* olmalı."

"Hiç böyle bir ahlak dersi duymamıştım ve eminim siz de farkındasınızdır ki ahlak konusunda herkesten daha bilgiliyimdir."

"Bunu bir kitapta okumuştum sanırım."

"Hım." Uzun bir duraksama oldu. "Olur herhâlde."

"Bir tane daha vardı. Tenin derinliğiyle ilgili bir şey... Korkarım o kadar uygun değil."

"Aslında hem kalın derili hem de kalın kafalı."

"Bunlar Dük'ün en iyi iki özelliği. Bunlara bir de titiz giyimini ekleyebilirim."

Margaret yine kararsız bir şekilde hım'ladı.

"Ve çok cesur," diye ekledi Jest. "Baloda kendini sizinle Gıllıgış arasına atarak bunu kanıtladı. Ayrıca sadık ve merhametli. Hizmetkârlarına karşı bile. Duyduğuma göre aşçısı berbat yemekler pişirmesine rağmen onu kovmaya yanaşmıyormuş."

"Fakat anlayamıyorum. Bana karşı daima çok kaba davranmıştır. Hayatım boyunca hiç onun yanındayken olduğum kadar kendimi yargılanıyormuş gibi hissetmemişimdir. O kendini beğenmiş bakışı, burun kıvırmaları..."

"Aslında siz ona karşı haksızlık etmiş olabilir misiniz acaba, Leydi Mearle? Belki de kabalık olarak yorumladığınız şey, hoşlandığı kızın karşısında konuşmakta güçlük çekmesidir."

"Bana karşı böyle hissettiğine gerçekten emin misiniz?"

"Kendisi söyledi, Leydi Mearle. Niye size olmayan bir şey söyleyeyim?"

"Bu sadece... çok ani oldu."

"Sizi temin ederim, düşündüğünüzden çok daha uzun bir zamandır devam ediyor. Alın, bunu size vermemi rica etti."

Catherine bir parşömen hışırtısı duydu.

"Nedir bu?"

"Bu gece eğer arzu ederseniz locasında ona katılmanız için bir davet. Davetine icabet etmeniz ümidiyle bir koltuğu boş bırakacağını söyledi."

Margaret keyifli bir *ah* sesiyle parşömeni açtı. "Ben... şey. Sanırım zararı olmaz... Sadece bu gecelik... Sonuçta ben bir

erkeğin iyi niyetli hayranlığıyla oynayacak, gönül eğlendirecek türde bir kız değilim."

"Böyle bir şey aklımdan bile geçmez, Leydi Mearle. Umarım oyunun geri kalanından keyif alırsınız."

Catherine, Margaret'ın ayak seslerinin yaklaştığını duyunca sütunun arkasına geçip iyice yapıştı. Margaret yanından geçip gitti. Tam rahat bir nefes alacaktı ki yüzüne bir tüy yumağı saldırdı ve kulaklarında bir gak sesi çınladı.

Cath sütunun arkasından çıktı, duvara yaslanarak kollarını kaldırdı ve öfkeli kuşla mücadele etmeye hazırlandı.

Ama Kuzgun son anda yönünü değiştirip yukarı uçtu, sert bakışlı bir oyun yazarının heykelinin üstüne kondu.

"Kuzgun!" diye azarladı Jest. "Bu hiç hoş değildi."

"Hayır, hayır, aslında hak ettim," dedi Cath saçlarını düzeltmeye çalışırken. "Sizi gizlice dinlememem gerekirdi."

Kuzgun başını öbür tarafa çevirdi, gagasını havaya dikti. Belli ki artık o da Cath için Hapkacı'yla aynı hisleri paylaşıyordu. Sonuçta Cath, Kral'la flört ederken bir yandan da Jest'in duygularıyla oynayan bir şarlatandan başka bir şey değildi.

"Yine de onu korkutmana gerek yoktu, Kuzgun. Özür dile bakayım."

"Hiçbir zaman!" dedi Kuzgun.

"Kuzgun!"

"Tamam, tamam. Üzgün olan benim. Böyle sinsi sinsi ortalıkta dolaştığım için."

Cath merdivenin etrafından dolanıp ortaya çıktığında Jest'in bir elinde şapkası, diğer elinde abanoz asayla duvara yaslanmış durduğunu gördü. Saçlarının bir kısmı kafasına yapışmıştı, bu

derbeder hâliyle tiyatronun kendisine ait olduğunu iddia eden bir serseriyi andırıyordu. Kapalı kapıların ardından gelen davul sesi dışında koca salon onlara tahsis edilmiş gibiydi.

"Margaret'a az önce söylediklerin için teşekkür ederim," dedi Cath. "Bana yardım etmek zorunda değildin."

Jest şapkasını yeniden başına getirdi. "Şöyle düşünelim bence, bunu senin için değil gerçek aşk için yaptım." Omuz silkti. Ama umduğu kadar umursamaz görünemedi. "Çay partisinde -Kral'ın partisinde- Dük'le biraz sohbet etme şerefine nail oldum ve Leydi Mearle'e hayranlık beslediğini gördüm." Gözlerini kısarak merdivenlere doğru bir bakış attı. "Sebebini anlamış değilim ya."

"Ben de biraz şaşırdım ama... Peki Margaret senin söylediklerinin doğru olmadığını öğrenince ne olacak? Bence niyetin takdire şayandı ama yarardan çok zarar getirmesin."

Jest başını yana eğdi. "Doğru olmayan bir şey söylediğim hissine nereden kapıldın?"

"Şey, sadece, Dük..." Cath tereddüt etti. Cesur. Sadık. Evet, her zaman çok titiz giyiniyordu ama o kalın beliyle fark etmek biraz zordu. Cath'in kaşları çatıldı. "Dük'ü tüm hayatım boyunca tanıdığıma inanabiliyor musun? Nasıl oluyor da sen onu sadece birkaç günde benden daha iyi görebiliyorsun?"

Jest gözlerini asaya çevirdi, görmeyen gözlerle parmaklarını cilalı başında dolaştırdı. "Yerinize dönmelisiniz, Leydi Pinkerton. Sevgilinizin yanına."

"Lütfen ona öyle deme."

"Ne diyeyim?"

"İlle ondan bahsedeceksen Kral diyebilirsin."

Jest başını kaldırıp ona bakmadı. Aralarında en fazla on adım olsa da kilometrelerce uzak gibiydiler.

"Hiçbir şey düşündüğüm gibi gitmedi," dedi Jest ve Cath onun bunu kime söylediğini anlayamadı. Cath'le mi konuşuyordu yoksa kendi kendine mi? Hatta Kuzgun'a bile söylemiş olabilirdi. "Çok daha kolay olacağını sanıyordum."

"Görevinin mi?" diye sordu Cath sesini alçaltarak. "Beyaz Kraliçe'nin verdiği görev?"

Kuzgun şaşkınlıkla gakladı ama Jest onu duymazdan geldi. Cath'in sorusunu da duymazdan geldi. "Majesteleri yakında evlenme teklif edecek. Bu gece bile olabilir."

Cath merdivenlere doğru baktı, yukarıda o karanlık locada olmadığına sevindi.

"Eğer duygularımın değişip değişmediğini soruyorsan," dedi Jest'e, "değişmedi."

"Evet, o kadarını anladım." Jest şapkasının dibini kaşıdı. "Eğer bu gece sana karşı soğuk davrandıysam üzgünüm. Ondan o şekilde hoşlanmadığını bilsem de ikinizi birlikte görmek beni kıskandırıyor."

Cath'in kalp atışları hızlandı. "Öyle mi?"

Jest nihayet ona baktığında yüzünde buruk bir ifade vardı. "Bu sana sürpriz olmadı herhâlde."

Catherine yine de keyfini bozmamaya çalıştı.

Kuzgun tiksinmiş gibi bir ses çıkarıp uçtu, bir şamdana kondu. Pislenmiş gibi kendini temizlemeye girişti.

"Geri dönmelisin," dedi Jest. "Eğer biri gelirse... Görmelerini istemeyiz... Şey gibi görünür..."

Onu konuşamaz hâlde görmek öyle sıra dışıydı ki.

"Haklısın," dedi Cath sonunda ondan uzaklaşarak. Merdivene yürüdü, elini tırabzana koydu ve yukarı baktı. İçine bir taş oturmuş, onu dibe çekiyormuş gibi hissediyordu.

Kral'a geri dönmeliydi.

Sevgilisine.

Salonda bir gürültü koptu ve Cath'in bakışları kapalı kapılara döndü. Yine alkışlıyor ve tezahürat yapıyor olmalılardı.

"Leydi Pinkerton?" dedi Jest.

Tekrar ona baktı.

"Teklif ettiğinde ne cevap vereceğini düşündün mü?"

Salondan gelen sesler daha da yükseldi. Kuzgun da gakladı.

"Evet demem mümkün mü sence?" diye sordu Cath. O anda bu ona olanaksız geliyordu.

Jest bir an daha ifadesiz bir yüzle ona baktı, ardından yüzü acıyla kırıştı. "Evet demelisin diye düşünüyorum," diye fısıldadı. Bunu yalvarır gibi söylemişti ama her bir kelimesi Catherine'in kalbine ok gibi saplandı.

Cath ona doğru bir adım attı ama sonra durdu. "Neden, Jest? Bunu neden yapıyorsun? Kıskandığını söylüyorsun, benden büyülendiğini söylüyorsun, benim için Kupalar Diyarı'na geri dönebileceğini söylüyorsun... Bir saniye sonra ise beni Kral'la evlenmem için ikna etmeye çalışıyorsun. Seni anlamıyorum."

Jest'in yüzü çok üzgündü, cevap vermek için ağzını açtı ama aynı anda bina sallanmaya başladı. Cath, parçalanan bir camdan kaçmak için uzağa sıçradı.

İkinci kattaki kapı menteşelerinden sökülerek açıldı. Lobiyi dumanla birlikte bir sıcaklık dalgası doldurdu.

Cath geriye doğru savruldu ama Jest çoktan yanındaydı, onu yakalamıştı. Az önce tezahürat sandıkları seslerin çığlık, alkışların da ayak sesleri olduğunu Cath o zaman anladı.

Tüten kapıdan lobinin ikinci katına bir yaratık girdi. Derisi ve pulları siyahtı, siyah gözleri kudurmuş gibiydi.

Cath dondu kaldı.

Gıllıgış gelmişti.

BÖLÜM 34

CATHERINE DEVASA YARATIĞA bakarken tüm vücudu korkuyla titredi. Onu Hapkacı'nın dükkânının önünde de görmüş ve çok korkmuştu ama o zaman hava çok karanlıktı, yaratığı aslında doğru düzgün görememişti. Şimdiyse pençeleri, pulları ve dalgalanan kaslarıyla tam tepesinde duruyordu. Dişlerinden damlayan salyaları bile görebiliyordu. Nefesindeki pis kokuyu alabiliyordu.

"Cath, geri çekil, yavaşça," diye fısıldadı Jest.

Canavar alev alev gözlerini onlara dikmişti, tısladı. Catherine geriledi, Jest bir adım atıp canavarla onun arasına girdi. "Kaç."

Catherine tırabzanı tuttu ama vücudu hareket etmeyi reddediyordu. Gıllıgış o devasa gövdesiyle ona doğru eğildi. Yine tısladı ve burun deliklerinden buharlar çıktı. Genizden gelen bir sesle onlara doğru atıldı, ağzı kocaman açıktı. Cath bir çığlık attı. Jest asayı kaldırdı.

Aynı anda siyah tüylerin tiz sesi duyuldu. Bir damla siyah mürekkep gökten düştü... Kuzgun bir ok hızıyla atılarak gagasını canavarın bir gözüne sapladı. Gıllıgış bir çığlıkla arka ayaklarının üzerine düştü. Sırtüstü yere devrildiğinde Cath onun bir

gözünün yerinde olmadığını gördü. Yüzünün sağ tarafından kömür karası bir kan süzülüyordu.

Gıllıgış tekrar kükreyerek pençesini havaya savurdu ama Kuzgun çoktan erişemeyeceği bir yere kaçmıştı, şimdi tiyatronun tavanının hemen altında kanat çırpıyordu.

"Şimdi! Koş!" diye bağırdı Jest asasını bir silah gibi tutmaya devam ederek. Tırabzanın üstüne sıçradı ve eğimli bir cambaz gibi yukarıya, canavara doğru koştu. Elindeki asayı döndürdü. Deri çizmeli bir ayağını mermer heykele bastı. Ve havada takla atarak canavarın uzun boynunun arkasına indi, kafasındaki uzun ince kılları kamçı gibi tuttu ve kafasını geriye doğru çekti.

Gıllıgış başını sallayarak, sıçrayarak kurtulmaya çalıştıysa da Jest sıkı tutuyordu.

Cath hâlâ merdivenin dibinden kıpırdamamıştı.

Kuzgun tekrar pike yaptı, bu kez hedefinde diğer göz vardı ama Gıllıgış tam zamanında yana yattı, Kuzgun'a pençesini geçirdi.

"Cath! Kaç!"

Catherine nihayet gözlerini bu sahneden ayırmayı başarıp merdivene döndü ama daha ancak bir basamak çıkmıştı ki ayağı kabarık eteklerine takıldı. Bir çığlık atarak satenler ve iç etekleri yığınına kapaklandı.

Bileğinden bir çıtırtı geldi.

Çığlığı, diğer çığlıkların ve gök gürültüsünü andıran ayak seslerinin arasında kayboldu gitti.

Lobi, salondan kaçan seyircilerle doldu. Merdivenlerden akın akın iniyor, balkonun parmaklıklarından aşağı atlıyor, çıkışa doğru akıyorlardı. Cath acıdan başı dönerek kumaşların üzerinde büzüldü, ezilmemeyi ümit etti.

"Pinkerton?"

Başını kaldırdığında bir metre kadar ilerisinde Jack'i gördü. Az evvel Cath'in saklandığı sütunun arkasındaydı.

"Jack! Yardım et. Bileğim... Galiba bileğim..." Hıçkırmamak için kendini zor tuttu.

Jack ona doğru bir adım attı ama tam o sırada Gıllıgış tekrar kükreyince durdu. Başını kaldırıp baktı ve beti benzi attı. Bir anlık bir kararsızlığın ardından başını iki yana salladı. "Sen bile buna değmezsin, Leydi Pinkerton!" dedi ve çıkışa koşan kalabalığa karıştı.

"Jack! Geri gel!"

Ama Kupa Oğlan çoktan kalabalığın arasında gözden kaybolmuştu.

Cath dişlerini kenetleyerek dikkatle sırtüstü döndü. Bileği tüm şiddetiyle acımaya devam ediyordu ama görünürde kan yoktu.

Acıdan gözlerinde şimşekler çakarak başını kaldırıp bakmaya cesaret etti. Jest asasını Gıllıgış'ın çenesinin altına dayamıştı ve Kuzgun'un pençeleri canavarın derimsi kanatlarında bir dizi yara izi bırakmış görünüyordu.

Cath çocukluğunda dinlediği masalları düşündü. Masalların sonunda canavar katledilir, korkunç kafası omuzlarından ayrılırdı.

"Kellesini almak lazım," diye mırıldandı kendi kendine ve gözleri panikle lobide dolaştı. Bir silah bulmak zorundaydı. Jest'in abanoz asasından daha keskin bir silah. "Kellesini uçurmamız lazım."

Çok alçak sesle konuşuyor, o karmaşada kendi sesini bile güçlükle duyuyordu. Yine de Kuzgun gelip merdiven tırabzanına kondu ve gözlerini ona dikti.

Jest, Gıllıgış'ı zapt etmek için harcadığı çabayla inledi.

Derken canavar ani bir hareketle yukarı doğru sıçradı ve Jest kontrolü kaybetti, canavarın kuyruğundan aldığı darbeyle sırtından kaydı.

Havada döndü, ufak bir sendelemeyle iki ayağının üstüne indi.

Gıllıgış devasa kanatlarını çırptı. Lobideki tüm mumlar titredi ve söndü.

Fakat canavarın kanatlarından biri yaralıydı.

Bir gözü yoktu.

Kuzgun, Catherine'e bakmayı bırakıp yukarı uçtu, canavarın diğer gözünü hedefledi. Canavar çenesini çat diye kapattı ve Kuzgun'un kuyruğundan bir tüy dişlerinin arasında kaldı. Kuzgun bir çığlıkla kaçtı.

Gıllıgış öttü. Bir şamdana uzandı ama ıskaladı ve yine lobinin zeminine düştü. Kalabalıktan geri kalanlar dört bir yana dağıldı. Canavarın yere çarpmasının etkisiyle yerdeki karolar kırıldı. Duvarlar çatladı.

Canavar nefes nefeseydi, garip sesler çıkarıyordu. Sağlam gözü salonda dolaştı. Burun deliklerinden bir buhar bulutu çıktı.

Derken gözü yine Catherine'e takıldı. Sürüden ayrılan zayıf üyenin peşine düşen bir yırtıcı gibiydi. Dilini dışarı çıkararak yeniden dört ayağının üstünde kalktı.

Cath geri çekilmeye çalıştı. Kapana kısılmıştı ve bileğinin üzerine basma fikri bile boğulacak gibi olmasına yetiyordu.

Canavar ona doğru yürüdü, dişlerinden salyalar akıyordu.

"Hayır!" diye bağırdı Jest. "Benim savaşıyorsun, seni kokuşmuş yaratık. Onu rahat bırak!"

Jest asma kattan sıçradı, tavandaki şamdana tutundu.

Sallanan mumlardan aşağı erimiş mumlar damlarken Jest canavarın kanatlarının arasına atladı. Alnı terle ıslanmıştı, sürmeleri yol yol yanaklarına akmıştı. Yine de koreografiye bağlı kalan bir profesyonel dansçı gibi görünmeyi başarıyordu.

Sirkte bir gösteri izlemek gibiydi. Cath acısının arasında bile bunu görebiliyordu. *Bir sonraki gösterimiz için alkışlarınızla Jest'i ve Gıllıgış'ı davet ediyoruz. Kupalar Diyarı'nın en başarılı akrobatik ekibi!*

Histerik bir şekilde gülmeye başladı.

Kuzgun ona bakarak kanatlarını şişirdi.

Bu arada Gıllıgış kıvrılıp bükülerek Jest'i sırtından atmaya çalışıyordu ama Jest kanatlarının sırtına bağlandığı yumuşak dokuya tutunmuştu. Asayı vurmak için kaldırdı. Catherine o tahta sopayla canavarı öldürebileceğine inanmıyordu. Belki diğer gözünü çıkarırdı. Yaralar ve canını yakardı, orası kesin. Fakat sonra Gıllıgış'ın dişleri Jest'i yakalardı ve gösteri sona ererdi.

Tüylü kanatlar saçlarını yalayınca bir çığlık atıp büzüldü ama sadece Kuzgun'du. Kuş yanma yere kondu, göğsü hızlı hızlı inip kalkıyordu. Pençelerinin arasında Jest'in şapkası vardı.

Kuzgun gözlerini ona dikip şapkayı öne doğru iteledi.

Cath şapkayı aldı. Kumaşı yıpranmış ve yumuşaktı. Joker kıyafetinin yeni bir parçasından ziyade bir tür antika gibi görünüyordu. Cath elini içine sokarken ziller çıngırdadı.

Ne astar ne dikiş... Şapkanın içi geniş, derin, sonsuz bir boşluktu. Cath kolunu omzuna kadar içeri soktu, parmakları uzandı, arandı, ta ki soğuk ve sert bir şeye değinceye kadar.

Kolunu geri çekti ve ağzı açık bakakaldı.

Bir kılıcın kabzasını tutuyordu.

Hayır, Delgeçer Kılıcı'nın kabzasını tutuyordu. Bunu ilikle-rinde hissedebiliyordu. Tiyatronun yumuşak ışığı altında keskin kısmı metalik gri parlıyordu. Kabzası, onunla öldürülen yaratık-ların dişlerinden ve kemiklerinden oyulmuştu.

Catherine tüm o masalları düşündü. Cesur kral orman-da Gıllıgış'ın peşine düşer ve onu iyilerin yanındaki Delgeçer Kılıcı'yla katlederdi.

Başını kaldırıp baktı. Jest hâlâ canavarın sırtında tutunmaya çalışıyordu. Göz göze geldiler ve gözleri büyüdü. "Catherine!"

Gıllıgış yine silkelendi ve bu kez Jest yere uçtu, bir inlemeyle omzunun üstüne düştü. Asası, salonun kapısında sıkışıp kalmış, çıkışa koşmaya korkan kalabalığa doğru savruldu. Dışarı çıka-mayınca bir kısmı salona geri kaçmış, bazıları da sanki onları korumaya yetermiş gibi merdivenin arkasına sinmişti.

Fakat Gıllıgış ne onları ne Jest'i umursamadan yine Catherine'e döndü. Sanki Jest üzerine yapışmış bir sivrisinekmiş de onun asıl hedefi Catherine'miş gibi. Bir sonraki öğünü.

Derken canavar onun elindeki kılıcı gördü ve dondu kaldı.

Kılıç da sanki avını görüp tanımış gibi Cath'in elinde ısındı.

Catherine yutkundu ve ağzından bir inilti dökülmesine izin verdi. Bir anlığına, kırık bir bilekle canavarın karşısına dikilip mitsel kılıcı ona doğru savurmak üzere olduğu gerçeğini kabul-lenmeyi reddetti.

Sonra çenesini kilitledi, eteğini çekti ve yırtılan kumaşın se-sini umursamadı. Önce sağlam bacağının üzerinde kalktı. Her hareketinde bileğinin acısı tüm vücudunda zonkluyordu. Bir eli kılıçta, diğer eliyle merdivenin tırabzanına tutunarak doğruldu.

Şimdiden nefes nefeseydi, ter içinde kalmıştı. Ayağa kalkmak için harcadığı çabayla başı dönmeye başlamıştı bile.

Ama ayaktaydı işte.

Derin bir nefes alıp tırabzanı bıraktı, kırık bileğinin üstüne bastı. Çığlığını yuttu ve tekrar yere yığılmadı. Kabzayı iki eliyle kavradı, kollarının titremesini umursamadan kılıcı havaya kaldırdı.

Gıllıgış bu arada yorgun adımlarla ona yaklaşıyordu. Çeliğin kokusunu alabiliyormuş gibi burnunu çekti. Belki de bir zamanlar kılıcı kaplayan kanın kokusunu alıyordu.

Ona doğru yavaşça bir adım daha attı.

Catherine yutkunmaya çalıştıysa da zımpara gibi olmuş boğazı buna izin vermedi.

Bir adım daha.

Catherine kendini bunu yaparken hayal etti. Elinden geldiğince sertçe kılıcı savurduğunu hayal etti. Kılıcın kasları ve omurları parçaladığını hayal etti. Canavarın kafasının yerde yuvarlandığını hayal etti.

Tekrar tekrar bunu hayal etti.

Uçur kellesini.

Canavar bir adım daha attı. Bir adım daha.

Cath'in gözleri terden yanıyordu. Gözlerini kırpıştırdı.

"Catherine..." Jest'in sesi gergindi.

Gıllıgış onu sağlam gözüyle izliyordu, diğer yanağından hâlâ kan süzülüyordu. Ağzı açıktı ve Cath o devasa çeneye dizilmiş dişlerini görebiliyordu. İki sıra diş. Ve dişleri öyle büyüktü ki Cath onun istese bile ağzını kapatabileceğinden emin değildi.

O da dişlerini gösterdi.

Uçur kellesini. Uçur kellesini. Uçur–

Gıllıgış aniden titredi ve arkasını döndü. Pençelerini yere sürterek ilerledi, açık kapılardan sığabilmek için kanatlarını geriye yapıştırdı.

Sokak boştu.

Dışarı çıktığında Gıllıgış kanatlarını açtı. Sol kanadı başta biraz zorlandıysa da sonunda açıldı ve canavar kendini havaya bıraktı. Kanatlarının rüzgârı tiyatroya doldu ve sonra canavar gitmişti, artık çatıların üstünde bir gölgeydi, acı haykırışları gecenin içinde uzaklaştı.

BÖLÜM 35

CATHERINE SALONDA YANKILANAN bir çınlamayla kılıcı yere bıraktı.

Acı tüm vücuduna dalga dalga yayıldı. Bileği yanıyor, kemiklerini alevler yalıyordu. Elbisesinin içine yığıldı. Kalp atışları balyoz gibi iniyordu.

Kalabalık ağzı açık öylece kalakalmıştı. Korku ve tereddüt içindeydiler. Kimse ne yapacağını bilemiyordu. Başka birinin bir karar vermesini bekledikleri ortadaydı. İlk hareketi yapacak biri.

Bir yönetici, bir lider, bir kral.

Fakat Kupa Kralı en az onlar kadar korkmuş ve çaresiz bir hâlde aralarında duruyordu.

Cath ağlıyordu. Ağladığını fark etti, burnunun aktığını hissetti ama silmek için bir şey yapmadı. Böyle bir dehşetten sonra kızaran gözlerini, yırtılmış elbisesini, sümüklerini görseler ne olurdu ki? Görsünlerdi.

Jest etraftakileri umursamadan ona doğru koştu. Sürmesi yanaklarına bulaşmıştı. Topallıyordu. Hiç kendi gibi değildi.

"Catherine. *Catherine!*" Üzerine eğildi. Gözleri kan çanağına dönmüştü. "Neren acıyor? Bileğin mi?"

Cath çenesini sıkarak başını salladı. Bu küçük hareket bile midesinin ağzına gelmesine sebep oldu. Sırtüstü devrildi ve Jest'i göremez oldu. Ama elbisesinin eteğini kaldırdığını hissedebiliyordu. Jest eteğini sadece birkaç santim kaldırdı. Sadece bileğini görmesine yetecek kadar.

Cath gülmeye başladı. Sesi tiz ve histerikti. "Ah, ama... Bu çok uygunsuz. Bir leydi..." diye söylendi. Kahkahaları hıçkırıklarıyla bölündü. "Of, saçmalık, canım yanıyor."

Jeff bileğine dokundu ve Cath bir çığlık attı. Gözlerinin önünde şimşekler çaktı. Jest elini çekti.

"Le-ley-leydi Pinkerton?"

İnledi. Başını yana çevirdiğinde Kral, Beyaz Tavşan ve Mary Ann'in merdivenlerden indiğini gördü. Mary Ann'in korkudan beti benzi atmıştı. Önlüğünü tutan elleri yumruk olmuştu, güzel bonesi kafasında yana kaymıştı.

"Ma-majesteleri," dedi Cath. Keşke hepsi gitseydi, onu rahat bıraksalardı. Keşke bayılmış olsaydı. "Gıllıgış–"

Bir başka acı dalgasıyla sarsılana kadar ancak bu kadar konuşabildi.

Kral geri kalan basamakları hızla inip yanına diz çöktü, elini ellerinin arasına aldı. "Muhteşemdin." Giysisinin bir yerinden bir mendil çıkardı ama Catherine'e vermek yerine kendi terli alnını sildi. Başını kaldırdı, hâlâ olduğu yerde ne yapacağını bilmez hâlde sessizce dikilen kalabalığa baktı. "İşte. Kalbimin hazinesi. Delgeçer Kılıcı'nın koruyucusu. En cesur ve en ce-ce-cefalı Leydi Catherine Pinkerton. Müstakbel kraliçemizi selamlayın."

"Hayır," diye mırıldandı Cath ama yükselen alkışların arasında kimse onu duymadı. Kafası kaydı ve nazik bir elin kafasına

destek olduğunu hissetti. Başparmağın yumuşak iç kısmı kulağının kıvrımını okşadı. "Ben... Hayır. Kılıç... Bu..."

"Majesteleri," dedi Jest, alkışları bastıracak kadar yüksek bir sesle. "O yaralı. Yardıma ihtiyacı var."

Kral hızla geri çekildi. Panikledi. "Ah. Iı. E-evet. Tabii."

Sonra Cath'in bileğine bir göz attı ve yüzü yeşile çaldı.

Cath dişlerini sıkarak acıya direnmeye çalıştı. "Eğer ben muhteşemsem... ve cesur... ve cefalı..." Acı çığlığını bastırmak için yutkun. "Sen de kesinlikle işe yaramazsın."

Jest dondu. Kral sindi.

"Gıllıgış haftalardır terör estiriyor! Peki sen ne yaptın? Onu durdurmak için ne yaptın?"

Kral tiz bir ses çıkararak başını kadife cüppesinin içine doğru çekti.

"Sen kralsın. Bir şey yapmak zorundasın."

"Catherine." Jest elini onun alnına koydu, dağılmış ve terle alnına yapışmış saçlarını nazikçe geriye itti. "Gücünü harcama, Cath– Leydi Pinkerton."

Mary Ann, Kral'ın omuz başında belirdi. Cath'in bileğini görünceye kadar yüzünde sadece büyük bir şaşkınlık vardı. Sonra yüzü sarardı, elini ağzına götürdü. Yine de bir saniye sonra toparlanmış, aceleyle Kral'a dönmüştü. "Çektiği acı yüzünden saçmalıyor, Majesteleri. Ne dediğini bilmiyor. Birinin onu hemen Mersinbalığı'na götürmesi lazım. Ben arabayı çağırayım–"

"A-araba, evet," dedi Kral başını sallayarak. Aldığı her nefeste bıyıkları titreşiyordu. Göğsü şişti, kusacak gibi göründü ama bir şekilde bastırdı.

Cath yine ağlamaya başlamıştı. Acıdan başı dönüyordu. "O canavar durdurulmalı. Başka kimseye zarar vermeden..."

"Ben onu götürürüm," dedi Jest. "Daha hızlı olur."

Mary Ann tereddüt etti. "Arabadan daha mı hızlı?"

"Evet." Jest, Cath'in gözlerinin içine baktı. Gözlerinde fırtınalar kopuyordu ve sanki her zamankinden daha sarıydı. Yutkundu. "Durum o kadar ümitsiz."

Ardından Delgeçer Kılıcı'nı alıp şapkasına geri soktu ve şapkayı başına geçirdi. Ziller çok parlaktı, çok neşeliydi ve sesleri Cath'in kulaklarında patladı.

Jest kollarını onun altına uzattı.

"Saçmalama! Onu oraya kadar taşıyamazsın!" diye bağırdı Mary Ann.

"Emin ol, yapabilirim," dedi Jest ve başka itirazlar olduysa da ayaklarının dibinden gelen bir deprem gümbürtüsü onları boğdu. Tiyatronun zemini parçalanarak çöktü. Etraflarında. Altlarında. Yağan taşlar Jest'le Catherine'in üzerinde bir kule oluşturdu, onları merkezde hapsetti. Cath onları koza gibi saran duvarlara bakarken nefes almayı unuttu; çok çok uzakta tiyatronun şamdanlarını ve asma katın korkuluklarını görebiliyordu ama gittikçe daha da uzaklaşıyorlardı. Aşağı doğru batıyorlardı ama yer gümbürderken sanki hiç hareket etmiyorlarmış gibi geliyordu.

"Nasıl?" diye sordu Cath. Halüsinasyon görüyor olmalıydı. "Sen nasıl?.."

Jest onun yüzüne doğru eğildiğinde kaşları çatılmıştı. "Ben Kale'yim," dedi, bu cevap yeterliymiş gibi. Sonra fısıldadı. "Ve bunun için de özür dilerim."

Onu kollarında kaldırdı.

Acı çok aniydi, çok korkunçtu. Sanki korlaşmış bir ocak demiri bileğine sokuldu. Cath bağırdı.

Başı dönüyordu, her yanı zonkluyordu, damarlarında sıcak korlar dolaşıyordu... Cath ağlayarak uyandı. Tiyatronun sert zemini yerine şimdi yumuşak çimlerin üstünde yatıyordu. Dilinde tuz tadı vardı, yanakları eskiden kalma kurumuş yaşlarla lekelenmişti.

Etrafı ağaçlarla ve çalılarla çevriliydi. Dünya toprak ve canlılık kokuyordu, bir de hafiften pekmezli ve zencefilli kurabiye kokusu vardı.

Dönen bir makara ve sürtünen ipin sesini duydu ama dünyadaki tüm sesler bundan ibaretti. Ne kuş şakıması ne cırcırböcekleri ne başka bir şey.

Başını yana çevirdi, gözlerini kıstı.

Bir çayırdaydı. Otların sivri uçları şakağına değiyordu. Dünya fazlasıyla sakindi. Yabani çiçeklerin arasında rüzgâr esmiyor, ağaçlarda kuşlar ötmüyordu. Tiyatroda vakit gece olmasına rağmen burada ışık kırmızıya çalan bir altın rengiydi, sanki gece ile gündüz arasında kalmıştı.

Cath kirpiklerinin arasından, vadinin ortasında eski bir kuyu olduğunu gördü. Kuyunun taşlarını yosunlar sarmış, duvar dibini bir mantar ailesi mesken tutmuştu. Jest kuyunun yanında duruyordu. Şapkasını bir taşın çıkıntısına asmıştı. Kıyafetinin kollarını yukarı çekmişti, siyah eldivenlerinin üstünde bronz teni görünüyordu. Makarayı çeviriyor, halata bağlı kovayı yavaş yavaş yukarı çekiyordu.

İnlemesine bakılırsa ya kova çok ağırdı ya da makara çok eski ve paslıydı ya da belki kolları çok yorulmuştu.

Onu buraya Jest getirmişti.

Neredeydi? Ne kadar uzaktaydı?

Cath buranın neresi olduğunu bilmiyordu. Aradan ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Yeni bir acı dalgasıyla tüm yüzü gerildi. İnledi.

"Bitmek üzere, Cath," dedi Jest nefes nefese. Kovayı kancadan çıkarırken Cath bir sıvının çalkalandığını duydu. "İşte geldik." Jest ona doğru yürürken kovanın yanından biraz döküldü, Cath yerdeki birikintiyi gördü. Karamel rengi, yapışkan bir sıvıydı. Su değildi.

"Burası kumsal değil," dedi Cath, çektiği acıdan başka bir şey düşünmeye çalışarak. "Beni kumsala götüreceğini–"

"Burası daha iyi." Jest kovayı onun yanma bıraktı. "Seni Mersinbalığı'ndan daha hızlı iyileştireceğiz. Söz. Oturabilecek misin?"

Jest ona oturması için yardım ederken Cath yine bayılacak gibi oldu ve ilk kez bileğini gördü.

Jest çizmesini kesmişti. Ve çoraplarını da. Şimdi bileği çıplaktı. Ama bilekten başka her şeye benziyordu. Şişmiş ve mosmor olmuştu. Ayağı tuhaf bir açıda duruyordu ve bir yanında tuhaf bir çıkıntı vardı. Ah, kemiği fırlamıştı. Tekrar inledi. Bu manzarayı görmesiyle birlikte acı tüm gücüyle geri gelmişti.

"Tamam," dedi Jest ve kovanın içindeki tahta tasa uzandı. Koyu renk sıvı yavaşça dalgalandı, tasın yanından bal gibi ağır ağır süzüldü. "İç bakalım."

"Ne bu?" diye sordu Cath.

"Şeker pekmezi."

"Şeker pekmezi. Ama–"

"Hadi iç, Catherine." Jest yanına otururken Cath tası titreyen ellerinin arasında tuttu, parmakları kenardan akan pekmeze yapıştı. Jest o kadar yakındı ki dizi onun bacağına değiyordu, eğer ihtiyacı olursa yardım etmeye hazırdı.

Şeker pekmezi kuyusu. Masallardan fırlamış bir olanaksız şey daha. Masallarda, yerin derinliklerinde kaynayan şeker şerbetinin mucizevi iyileştirici güçleri olduğu anlatılırdı.

Ve Jest onu bulmuştu. Jest kuyunun yerini biliyordu. Ama nasıl?..

Bunları düşünecek hâlde değildi. Şerbeti içti çünkü içmemesi için bir sebep yoktu. Gerçi şeker pekmezi öyle hızla, bir solukta içilemiyordu. Ağdalı, tatlı sıvıyı küçük küçük yudumlarla içti.

Çok lezzetliydi.

Ah, bununla cevizli kurabiye yapmak için neler vermezdi.

Ya da belki ıslak kek yapardı; sırf Bay Tırtıl'a yanıldığını, şeker pekmezi kuyusunun gerçekten var olduğunu kanıtlamak için.

Şerbetten içtikçe içine bir sıcaklık yayılmaya başladı. Bu sıcaklık hissi kollarına, bacaklarına ulaştı, daha da ısındı, kasları alev almış gibi oldu. Bu da kendince acı vericiydi ama kırılan bileğinin acısıyla kıyaslanamazdı.

"İşe yarıyor," dedi Jest.

Cath neredeyse hissetmiyordu bile ama eklemi yavaşça düzleşiyor, fırlayan kemik milim milim geri çekiliyor, şişlik iniyordu.

Acı önce daha katlanılabilir hâle geldi, sonra hafif bir rahatsızlık hissine dönüştü, ardından da tamamen yok oldu.

Jest onun alnına düşen bir saç buklesini geri itti. "Nasıl hissediyorsun?"

Cath bileğini ovdu, önce çok nazikçe, acı hissetmeyince biraz daha cesur bir şekilde. Bu sahneyi görse annesinin nasıl küplere bineceğini düşünmeden edemedi. Kızı yabancı bir yerde, yabancı bir erkeğin yanında çıplak bileğini ovuyordu...

"Çok daha iyi. Teşekkür ederim."

"Güzel." Bu tek kelime, okyanuslar dolusu rahatlama içeriyordu.

Jest ayağa kalktı, kovayı kuyuya geri götürüp tekrar kancaya taktı. "Teşekkür ederim," diye seslendi kuyuya. "Karşılığında ne istiyorsun?"

Kuyunun derinliklerinden alaycı bir kıkırdama geldi ve Cath'in kollarındaki tüyler diken diken oldu.

Bunu hafiften tiz, hülyalı bir küçük kız sesi takip etti. Kız bir şarkı söyledi. "*Elsie leydinin çizmesini istiyor, ortadan kesilen. Tillie leydinin çorabını istiyor, parça parça giyilemeyen. Ben harcanmamış öpücük istiyorum, çok az verilen.*

Jest'in yüzü ifadesizdi, çenesini hafifçe sıkmıştı sadece. Başını salladı ve Cath'in yanma geri döndü. Ona bakmadan kesilmiş çizmeyi ve parçalanmış çorabı topladı.

"Orada kim var?" diye fısıldadı Catherine.

"Kız Kardeşler," dedi Jest. Bunu söylerken sesinde bu unvanın getirdiği kasvet hissediliyordu. "Şeker pekmezi için onlara borçlandık. Ama merak etme, ihtiyacımız olmayan şeyleri istediler sadece.

Çizmeyle çorabı götürüp kuyuya attı fakat kuyunun dibine düştüklerine dair bir ses gelmedi. Ardından kemikli bir bilek ve minik solgun bir el kuyudan dışarı uzandı. Jest eğilip yukarı doğru duran avuca bir öpücük kondurdu.

Jest geri çekildiği anda parmaklar öpücüğün üzerine kıvrıldı ve el bu ödülle birlikte yeniden kuyunun içinde gözden kayboldu. Cath'e sanki bir kıkırdama daha duymuş gibi geldi, sonra her yer sessizliğe gömüldü.

Jest şapkasını aldı ve hâlâ yabani çiçeklerin arasında öylece oturan Cath'in yanına geri döndü. İçini çekerek yere çömeldi. Cath şimdi ona bu kadar yakından bakınca gözlerindeki yorgunluğu ve çökmüş omuzlarını gördü. Gıllıgış'la dövüşmüş, onu buraya kadar taşımıştı; hâlâ ayakta olması bile mucize sayılırdı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Cath.

Jest'in dudaklarında hayalet bir gülümseme dolaştı ama gamzelerini güçbela ortaya çıkaran, yarım bir gülümsemeydi. "Çoğu şey yolunda, leydim."

Cath ilk karşılaşmalarını hatırlayınca gülümsedi ama şimdi acıyla kıvranmadığından zihnine sorular hücum etmişti. "Buraya nasıl geldik? Şey vardı... Taşlardan oluşan bir duvar çevremizi sarmıştı diye hatırlıyorum..." Zihni bulanıktı, tüm bunlar gerçekten ziyade hayal ya da rüyaymış gibi geliyordu.

"Ben Kale'yim," dedi Jest. "Bir arabadan daha hızlı yol alabilirim, yeter ki yol düz olsun."

Cath ağzını açtı, sonra kapattı. Bu sözlerden hiçbir şey anlamamıştı ama Jest'in mümkün olan en net açıklamayı yaptığı belliydi. Bu yüzden başka bir konuya geçti. "Şeker pekmezi kuyusu gerçekmiş."

Jest başını salladı.

"Sence... Sence Kaplumbağa'yı da iyileştirebilir mi?"

Jest bu soru karşısında afalladıysa da çabuk toparlandı.

"Hapkacı ona sordu bile ama zavallı hayvancık onunla buraya gelmeyi kabul etmedi. O kadar ümitsiz değil."

"Ümitsiz?" Cath, Hapkacı'nın da ümitsizlikle ilgili bir şeyler söylediğini hatırladı belli belirsiz.

"Evet. Yıkılmış durumda ve çok üzgün, orası kesin, ama bu yeterli değil. Korkarım sonsuza dek Yalancı Kaplumbağa olarak kalacak." Jest topukları üzerinde sallandı, sanki Cath'in soracağı diğer sorulardan çekiniyormuş gibi bir hâli vardı. "Eğer yürüyecek kadar iyiysen artık seni eve geri götüreyim. Mary Ann çok endişelenmiştir. Aslında şimdiye kadar herkes öğrenmiş ve çok endişelenmiştir."

Cath etrafına bakındı. "Tiyatrodan çıktığımızdan beri ne kadar zaman geçti?"

"En fazla bir iki saat geçmiştir. Ama burada saat çalışmaz, o yüzden tam ne kadar olduğunu ben de bilmiyorum."

"Ama bu doğru olamaz. Baksana, neredeyse gün doğmak üzere."

Jest'in gözlerinde neşeli bir pırıltı yanıp söndü. "Ya da gece çökmek üzere. Asla ne biri ne öteki. Hapkacı böyle söylüyor en azından. Ben buraya daha önce sadece bir kez geldim ve o zaman da aynı böyleydi."

"Ne gece ne gündüz," diye mırıldandı Cath, altın rengi bir ışıkla yıkanan çimenlere bakarak. "Bu nasıl olabilir ki?"

"Bana sorarsan Zaman bu çayıra hiç ayak basmamış olmalı derim. Belki de Kız Kardeşlerin talep edeceği bedeli ödemek istememiştir." Jest sesini alçalttı. "Ya da hiç burayı bulacak kadar ümitsiz olmamıştır."

Cath çıplak ayaklarını yumuşak çimenlere gömdü. "Peki siz burayı nasıl buldunuz? Sen ve Hapkacı?"

Jest'in omuzları daha da çöktü ve Cath'in ne kadar zaman geçmiş ya da geçmemiş olursa olsun, bazı cevaplar almadan buradan gitmeyeceğini anlamış gibi yanına, yere oturdu. Eldivenlerini çıkarıp şapkasının içine koydu. "Burayı sadece gerçekten ümitsiz olanlar bulur. Hapkacı, babasıyla aynı kaderi paylaşacağı için ümitsizlik içindeyken buldu. Ben seni buraya getirdim çünkü çok acı çekiyordun ve ben ümitsizce bu acıyı dindirmek istiyordum."

Cath'in kalbi ona doğru uzandı ama Cath onu olduğu yerde kalmaya zorlardı. "Peki ya buraya ilk gelişin?"

Jest kuyuya baktı, uzunca bir süre kuyuya baktı. Çok uzun bir süre. Sonra tekrar Cath'e döndü. Kendi içinde verdiği bir mücadeleyi kaybetmiş görünüyordu.

"Kraliçe tarafından verilen görevi yerine getirmek için ümitsizlik içindeydim," dedi sonunda. "Şeker pekmezi kuyusu zamanın ve diyarların arasındadır." Derin bir nefes aldı. "Şu anda Satranç Diyarı'nın kapısının önünde duruyoruz."

BÖLÜM 36

CATH GÖZLERİNİ KIRPIŞTIRDI. "Yanılıyor olmalısın, Jest." Jest başını kaldırıp şaşkınlıkla ona baktı. Cath kolunu yabani çiçeklerin üzerinde gezdirdi. "Satranç Diyarı'nın kapısında duruyor olamayız. Oturuyoruz sonuçta."

Bu kez Jest'in iki yanağında da gamzeler belirdi. "Doğru, oturuyoruz." Eliyle çayırın öbür tarafındaki çalıdan duvarı işaret etti. Cath ancak o zaman dört bir yanlarının bir duvarla çevrili olduğunu fark etti. Görebildiği kadarıyla sık çalılar arasında hiçbir açıklık yoktu. "Şu anda göremiyorsun ama büyük labirentin girişi orası. Kız Kardeşler izin verdiğinde labirent açılır ve Ayna'dan geçebilirsin. Diğer tarafta..."

Cath sık dallar, yeşil yapraklar ve soluk renkli yabani çiçeklerden oluşan duvarı inceledi. Sonra hayalinde canlandırdı. Öne arkaya kıvrılan dar koridorlar, zavallı yolcuların yorgun zihnine oyun oynayan canlı duvarlar. Tam ortada Ayna ve diğer tarafta...

"Satranç Diyarı," dedi Cath. "Ayna'nın diğer tarafı Satranç Diyarı."

Jest başını salladı. "Kırmızı ve Beyaz Kraliçelikler."

Cath tekrar ona döndü, yüzünü inceledi. Düzgün burnu, dağılmış ve yanaklarına bulaşmış sürmeleri, karman çorman saçları... "Niye buradasın, Jest? Beyaz Kraliçe seni niye gönderdi?"

Jest yüzünü buruşturdu ve bakışlarını kaçırdı. "Bana bunu sorma lütfen."

Cath öne eğildi. Daha da meraklanmıştı. "Niye?"

"Çünkü artık her şey çok farklı. Sen her şeyi değiştirdin."

Cath dudağını çiğneyerek bunu bir süre düşündü. Sonra sordu: "Görevini değiştirdiğimi mi söylüyorsun yoksa senin görevle ilgili düşüncelerini mi değiştirdim?"

"İkisini de." Jest doğru kelimeleri bulmaya çalışırken otları yoldu. Sonra mavi bir çiçeği sapından kopardı, parmakları arasında döndürdü. "Sen huzurlu, barışçıl bir krallıkta yaşıyorsun. Belki de Kupalar Diyarı evvel ezel böyleydi, bilemiyorum. Fakat Satranç Diyarı çok farklı. Biz iki hükümdar aile arasında bölünmüş tek bir ülkeyiz ve sürekli savaş hâlindeyiz. Benim bildiğim kadarıyla ezelden beri. Ve ne zaman biri nihayet kazansa ve savaş bitecek olsa... sanki Zaman en başa dönüyor ve her şeye baştan başlıyoruz. Her şeyi en baştan yaşıyoruz. Tekrar tekrar. Beyazlar ve kırmızılar arasında sonsuz bir savaşta kısıldık kaldık. Savaş meydanında sayısız ölüme tanıklık ettim. Ben kendim de bir sürü can aldım. Çoğu Kırmızı Kraliçe'nin piyonlarıydı ve her seferinde yerlerini yeni askerler aldı ve yine cepheye sürüldüler. Bu asla sonu gelmeyen bir döngü."

"Ne kadar korkunç," dedi Cath.

Jest ona baktı ama söylediği şeyi duymuş görünmüyordu. "Ben Beyaz Kraliçe'ye hizmet ediyorum. Daima da onun hizmetindeydim. Fakat o da biraz sizin Kral gibi. Beceriksiz, sakar,

zaman zaman neredeyse ezik ve savaştan ödü kopuyor. Güçlü değil, cesur değil..." Yutkundu ve çiçeğin sapındaki minik yaprakları koparmaya başladı. "Bu savaşı hiç kazanabilecek mi bilmiyorum. Kırmızı Kraliçe'yi alt etmek için gereken azim onda yok. Şah da dâhil hepimiz aynı fikirdeyiz. Bu görev de zaten Şah'ın fikriydi." Çiçeğin sapını parmakları arasında büktü. "Bize Kupalar Diyarı'nda bir kraliçe olduğu söylendi. Onun müthiş bir hükümdar olduğu ve müthiş bir vezir olacağı söylendi. Kararlı, cesur ve tutkulu."

Yine tereddüt etti, dudakları aralandı. Çiçeği ayaklarının dibine attı. "Kuzgun'la ikimiz buraya onu bulmak ve... ve kalbini çalmak için gönderildik."

O kadar alçak sesle konuşuyordu ki Cath doğru duyduğundan emin olamadı. Sonra Jest başını kaldırıp ona baktı ve yüzünde öyle büyük bir acı vardı ki. "Ben buraya *senin* kalbini çalmaya gönderildim."

Cath'in kalp atışları hızlandı, içi korkuyla dolarken başını iki yana sallamaya başladı. "Kupalar'da bir kraliçe yok."

"Biliyorum. Sanırım Zaman bize bir oyun oynadı ya da belki Kız Kardeşler bizi olması gerekenden erken getirdi. Fakat yakında bir kraliçe olacak ve... Catherine, bence kastedilen kraliçe sensin. Bizim aradığımız her şey sende var. Kararlı ve tutkulusun. Ve cesur–"

"Ben mi?" diye sözünü kesti Catherine. "Ben anneme bile karşı çıkamıyorum."

"Gıllıgış'a meydan okudun."

Cath itirazlarını yuttu. Bunu yaparken delirmiş olmalıydı. Kendini cesur ya da kararlı hissetmemişti ve tek hatırladığı, ca-

navar saldırmak yerine ondan kaçtığında hissettiği büyük rahatlamaydı.

"Sonra bir de Delgeçer Kılıcı var," diye devam etti Jest, Cath daha aklından geçen düşünceleri toparlayamadan. "Kılıç nesillerdir Satranç Diyarı hanedanlıkları arasında el değiştirir. Benim şapkama nasıl girdi, sen onu nasıl çıkarabildin hiç bilmiyorum. Muhtemelen..." Jest'in sesi bir fısıltıya dönüştü, yine omuzları düştü. "Muhtemelen onu sadece hanedan üyeleri kullanabilir."

Cath başını iki yana salladı. Hayır. *Hayır.* Geleceği bu değildi. Kaderi bu değildi. Buna izin vermeyecekti.

"Ben kraliçe değilim," diye fısıldadı, tüm kalbiyle bunun doğru olmasını dileyerek. "Ve hiç olmayacağım. Bu olanaksız."

Jest'in bakışları yumuşadı. "Beyaz Kraliçe bir keresinde bana, bazı günler kahvaltıdan önce altı olanaksız şeye inandığını söylemişti."

Catherine'in kaşları çatıldı. "Ama... Ama bunu ben söyledim."

"Biliyorum." Jest dudaklarını yaladı. "Seninle ilk konuştuğumuz anda biliyordum, Catherine. Hatta seni ilk gördüğüm anda anladım. Seni bulmaya gelmiştik. İstediğin kadar karşı çık, istediğin kadar bununla mücadele et. Bu böyle."

Cath yine itiraz etmek için ağzını açtı. Taç giymek istemediğini, Kral'ı reddetmenin bir yolunu bulacağını söyleyecekti. Derken aklına gelen başka bir düşünceyle durdu.

Aniden göğsü sıkıştı, nefes alamaz oldu.

"Benim kalbimi mi çalmaya çalışıyordun?"

Jest'in çenesi seğirdi ve gözlerini kaçırdı.

Cath'in birden ağzı kurumuştu, elini köprücük kemiğinin üstüne koydu, kalbinin atışlarını dinledi. "Hepsi... Her şey bu-

nun için miydi? Çay partisi, mektuplar, şenlikte söylediklerin... Tüm bunlar sadece kalbimi çalmak ve yanında götürmek için miydi?"

"Bir şeyi çalmanın en kolay yolu," diye mırıldandı Jest, "gönüllü olarak verilmesidir."

Cath bunun doğru olduğunu fark etti. Eğer Jest isteseydi şimdiye çoktan kalbini almış olurdu. Ona kalbini seve seve verirdi.

Bunun yerine Jest ona gerçeği anlatıyordu.

Titrek bir nefes aldı. "Neden almadın o zaman? Biliyor olmalısın... Mutlaka farkındasın..." Konuşmakta zorlanıyor, itiraf edemiyordu. Onu seviyordu. Ya da onu sevmişti. Onu hâlâ sevmek istiyordu ama artık bunun bir oyundan ibaret olup olmadığından emin değildi.

Jest tekrar konuştuğunda sesi çok üzgündü, hâlâ ona bakamıyordu. "Çünkü sen daha kraliçe değilsin ve ben kraliçenin kalbini almak için gönderildim."

Catherine'in gözleri yaşlarla doldu. "Bu yüzden beni Kral'la evlenmeye ikna etmeye çalışıyordun ve bu arada..." Burnunu çekti ve ayağa kalktı. Bileği artık hiç acımıyordu, yine de çıplak ayaklarıyla yumuşak toprağa bastığında bir an dengesini kaybeder gibi oldu. Jest'e bakmak için döndü ama kafasının tepesinden başka bir şey göremedi. Karman çorman saçları alnına düşmüştü, omuzları yenik bir şekilde çökmüştü. "Bunu nasıl yaparsın? Beni flört etmek istediğine inandırdın. Benim için Kupalar Diyarı'nda kalabilirmişsin gibi yaptın. Benim kalbim kullanılıp atılacak bir oyuncak parçası değil!"

Jest bunun üzerine başını kaldırdı, altın rengi gözleri kederliydi. "Haklısın. Değil. Fakat ben tüm hayatımı bir gün veziri-

min hizmetinde öleceğimi, değer verdiğim herkesin de öleceğini ve bunun bir anlamı olmayacağını bilerek yaşadım. Bizim fedakârlıklarımızın hiçbir anlamı yok çünkü bu asla bitmiyor ve asla da bitmeyecek. Ben..." Elini havaya savurdu, başını iki yana salladı. "Savaşı bitirmenin tek yolunun bu olduğuna inanıyordum. Buna hâlâ inanıyorum."

Cath kollarını göğsünde kavuşturdu. "O zaman üzgünüm, Bay Joker ya da Kale veya her ne haltsan. Görevinde başarısız oldun. Ben hiçbir zaman Kupa Kraliçesi olmayacağım."

Jest'in yüzünde ifadeler dans etti. Acı. Ümit. "Bunun doğru olmasını ne kadar istediğimi sana anlatamam."

Cath'in kaşları çatıldı. "Niye? Başarısız olmak mı istiyorsun?"

"Çünkü seni incitmek istemiyorum." Ellerini açtı, yalvarırcasına ona doğru uzattı. "Anlamıyor musun? Seninle o ilk gece bahçede karşılaştığımızdan beri görev falan umurumda değil. Senin Kral'la evlenmeni istemiyorum. Ve eğer her şeye rağmen, sana karşı ne kadar zalim ve adaletsiz davrandığımı itiraf ettiğim hâlde eğer bir şekilde kalbini kazanabilirsem onu asla Beyaz Kraliçe'ye veremem. Catherine, ben senin kalbinin benden başka birine ait olmasını istemiyorum." Jest inledi ve kendini sırtüstü çimenlere attı, elleriyle yüzünü kapattı. "Bu şekilde olmaması gerekiyordu. Hapkacı ve Kuzgun bu olanları benden bile önce anladı. Beni uyarmaya çalıştılar, kendi kalbimi korumamı söylediler ama artık çok geç, her şeyi mahvettim. Dahası, eğer bu bir şekilde seni kurtarmak demekse, açıkçası kendimi umursadığımdan bile emin değilim."

Cath dişlerini sıktı, öfkesini ve hayal kırıklığını korumaya çalıştı. Ona tepeden bakmak için bir adım yaklaştı. "Bunları ye-

niden benim güvenimi kazanmak için söylemediğini nereden bileceğim?"

Jest güldü ama bu gülüşte neşeden eser yoktu. Ellerini yüzünden indirdi. Orada öyle yatarken Cath'e öyle masum göründü ki yanma uzandığını, ona sarıldığını ve öylece yattıklarını hayal etti. Tabii ki bu olabilecek bir şey değildi, saçma sapan ve kabul edilemez bir hayaldi.

"Bilemezsin," dedi Jest dirseklerinin üzerinde doğrularak. "Kalbini bana verme, Catherine. Bunu hak etmiyorum. Ama..." Sesi sertleşti. "Kral'a da verme. O bunu benden bile daha az hak ediyor."

"Öyle mi?" diye bağırdı Cath. "O en azından bana karşı dürüst olmaktan başka bir şey yapmadı."

"Bu doğru. Yine de sana benim kadar güçlü hisler beslemediğine eminim."

Cath onun gözlerinin içine bakmaya devam ederken yavaşça, çok yavaşça nefesini verdi ve kendini korumak istercesine kollarını göğsünde kavuşturdu. Sonunda tekrar yere oturdu, kabarık eteğinin altında bağdaş kurdu. "O zaman korkacak bir şeyin yok. Kral'la evlenmeyeceğim. Kendi pastanemi açacağım."

Jest de doğrulup oturdu, ona döndü. "Pastane mi?"

"Evet, bir pastane. Mary Ann'le bunu yıllardır planlıyorduk ve artık hayallerimizi gerçekleştirmemize çok az kaldı." Bu sadece kısmen yalandı. Şu ana kadar bu yöndeki tüm çabaları –yarışma ödülü, çeyiz parası, Hapkacı'nın para yatırması- sonuçsuz kalsa da eninde sonunda bir yolunu bulacağına şu anda her zamankinden daha emindi. Kaderin onu kandırıp hayallerinden koparmasına izin vermeyecekti. "Yani diyeceğim şu ki boşuna

benimle vakit harcıyorsun. Bana sorarsan bekleyip Kral'ın kimi seçeceğini görmeli ve tüm enerjini onu baştan çıkarmaya harcamalısın." Sesindeki acı alayı saklamaya zahmet etmemişti. Jest irkildi ve Cath bu minicik tepkinin onu nasıl memnun ettiğine kendi bile şaşırdı.

"Pastane," diye tekrarladı Jest yine. "Yani annenle baban bunu kabul etti, öyle mi?"

"Tabii ki hayır. Ama bana engel olamayacaklar. Sonuçta bu benim hayatım."

"Ama... Ama artık üst tabakadan olmayacaksın. Her şeyden vazgeçmen gerekecek."

Cath yüzünü buruşturdu. "Bilmediğim bir şey söylediğini mi sanıyorsun gerçekten? Ben bunu yıllardır planlıyorum. Her şeyi düşündüm."

Jest'in gözleri, planında zayıf bir yan ararcasına onu inceledi. Cath'in sözleri karşısında nutku tutulmuş gibiydi.

Sessizlik uzayınca Cath az kalsın ona her şeyi anlatacaktı. Annesi ve babasıyla kavgalarını, Dük'le yaptığı anlaşmayı, hatta Hapkacı'dan yardım istediğini. Bu sonuncusu, şimdi asıl amaçlarını öğrendikten sonra daha bir acınası görünüyordu. Nasıl bu kadar saf olabilmişti? Böylece, ona anlatmak yerine sırtını dikleştirdi ve kendini zorlayarak bambaşka bir şey söyledi. "Şimdi artık beni eve götürmeni rica edeceğim. Senin de söylediğin gibi herkes beni merak etmiştir ve eminim senin de yapacak bir sürü işin vardır. Çalacak başka bir kalp bulacaksın, savaşı durduracaksın falan."

Yine de Cath yerinden kıpırdamadı.

Jest de kıpırdamadı.

"Pastaneni açtığında," dedi Jest bunun yerine, sanki Cath'in ona bunu söylemesinin üzerinden uzun dakikalar geçmemiş gibi. "O zaman... ben senin için bir tehlike olmayacağım. O zaman yine de..."

Cath'in kalbi çarpmaya başladı ama yüzünü ifadesiz tutmak için elinden geleni yaptı. Bir şey ümit etmeye bile korkarak ve belki de hiçbir şey ümit etmemesi gerektiğini bile bile, Jest'in ne söyleyeceğini bekledi.

Jest dudaklarını yaladı. "Benden sonsuza dek nefret edersen seni anlarım. Ama eğer bana tekrar güvenmenin bir yolu varsa... Bundan böyle yalan yok, numara yok..."

Dizlerine bastırdığı ellerinin eklem yerleri bembeyaz olmuştu. Cath kendini o ellere bakarken buldu. Zarif parmakları heyecanla gerilmişti. Elleri, yüzünün ele verdiğinden çok daha fazlasını açık ediyor, söylediklerinden çok daha fazlasını anlatıyordu.

Cath başını yana kırdı ve küstah, hoppa bir tonla konuşmaya çalıştı ama beceremedi. "O zaman yine benimle flört etmek isteyeceğinizi mi söylüyorsunuz, Bay Joker? Kraliçe olması ümidi olmayan, alt sınıftan bir pastacıyla?"

"Her şeyden çok, Leydi Pinkerton."

Cath'in hain kalbi kekeledi. "Hangi görev için?"

"Kraliçe olmazsa görev de olmaz."

"Peki Kral başka biriyle evlendiğinde?"

"Seninki gibi kalbi olan başka bir kız? Öyle biri yok. Kupalar'da yok. Bundan adım gibi eminim."

Cath'in kaşları çatıldı. "Peki veziriniz, Beyaz Kraliçe ne olacak? Savaş ne olacak?"

Jest çaresizce omuz silkti. "Eskiden de yapacak bir şey yoktu, şimdi de yok." Omuzları çöktü. "Cath, orada benim için bir şey yok. Hiç bitmeyen bir savaş. Ölüm. Daha önce söylediğimde ne kadar ciddi olduğum şüpheli ama şu anda çok ciddiyim. Eğer Kupalar Diyarı'nda kalmak için bir sebebim olursa kalırım. Muhtemelen Hapkacı'yla Kuzgun benden sonsuza dek nefret ederler ya da belki onlar da kalırlar, bilmiyorum. Ama ben kalırım. Senin için. Eğer sen beni istersen. Eğer–"

"İstiyorum."

Jest cümlesinin ortasında, dudakları aralık, sustu.

Cath'in nefesleri sıklaştı. Bütün vücudu belirsizliğin korkusuyla, tedirgin bir heyecanla karıncalanıyordu ama artık sözlerini geri alamazdı. Dahası geri almak istemiyordu.

"Kalbim senindir, Jest. Onu hak edip etmediğini bilmiyorum. Kahraman mısın yoksa bir hain misin, bilmiyorum. Ama bir önemi varmış gibi de gelmiyor. Kalbimi sana verdim bir kere."

Jest şaşkınlıktan büyümüş, alev alev gözlerle ona baktı. Cath'in kalbi hâlâ deli gibi çarpıyordu. Sözleri ikisinin arasında boşlukta asılı kalmıştı.

Nihayet Jest fısıldadı. "Artık bunu söylediğini göre, Kral'ı reddedeceğine söz vermelisin."

"Söz veriyorum," dedi Cath hiç duraksamadan.

Jest'in nasıl rahatladığını görmemek imkânsızdı. Sonra dizlerinin üzerine kalktı ve Cath'in ellerine uzandı. Cath hemen ellerini uzattı ve Jest'in dudakları tek tek parmak uçlarında gezindi. "Catherine," diye adını onun avuçlarının içine fısıldadı. "Sevgili Catherine. Gül bahçesinde gözlerini açtığın andan beri seni öpmek istiyorum."

Cath dudaklarını yaladı. Bir refleksti. Kurduğu yüzlerce hayalin sonucuydu. Onun hayalini kurduğu yüzlerce anın.

Çayır Cath'in kalbinin gümbürtüsü dışında sessizdi. Cath gerçekleştiğini görür gibiydi. Dudakları, kolları... Jest onu yumuşak çimlere yatıracaktı. Zamansız günün altın ışığıyla yıkanacaklardı.

Parmaklarını onunkilere kenetledi. "Öp o zaman."

Jest onu da dizlerinin üstüne çektiğinde direnmedi. Elleri vücutlarının arasında kenetlenmişti. Jest'in burnu onunkine değiyordu.

"Benim kalbim de senin," diye fısıldadı Jest ve Cath'in sırtında bir ürperti dolaştı.

Cath'in dudakları mutlulukla yukarı kıvrıldı. "Dikkatli ol, Sör Joker," dedi, Hapkacı'nın bilmecesini hatırlayarak. "Kalp bir kez çalındı mı asla geri alınamaz."

"Biliyorum," dedi Jest ve onu öptü. İlk öpücük yumuşacıktı. "Ama ben onu sana kendi isteğimle veriyorum." Sonraki öpücük tereddütlüydü, derken yavaş yavaş cüretkâr bir hâl aldı. "Catherine," diye mırıldandı Jest dudaklarını çekmeden, "tadın şeker pekmezi gibi."

Catherine güldü, çıldırmış olmalıydı, onu çimenlerin üstüne çekti.

BÖLÜM 37

JEST'İN GİZEMLİ TAŞTAN kulesi onları bu kez Kavşak'a götürdüğünde Catherine hâlâ mutlulukla gülümsüyordu. Kol kolaydılar, yüzleri kızarmıştı, içlerinden kahkahalar taşıyordu. Cath'in saçları karman çormandı, çıplak ayağı buz kesmişti ve hayatında ilk kez bu kadar mutluydu. Sanki tüm vücudu gülümsüyordu. Eğer dikkatli olmazsa damalı yer karolarının üstünde ayakları yerden kesilebilir, havalara uçabilirdi.

Kaya Kaplumbağa Kovuğu'na açılan kapıyı buldular ve Jest abartılı bir şekilde eğilerek kapıyı açtı. "Önden hanımlar."

Cath reverans yaptı. "Ah, teşekkür ederim, kibar beyefendi," dedi ve dans ederek kapıdan çıkıp derenin kıyısına çıktı. Tepelerinde köprü kasvetli ve hareketsizdi, cırcırböceklerinin ötüşü ve ateşböceklerinin çıtırtısı dışında etraf sessizdi.

Jest köprünün altındaki kapıyı kapattı, onun peşinden patikaya girdi. Cath belinde onun parmaklarını hissetti ve bu ufak dokunuşla içi sıcacık oldu.

Dönüp ona gülümsedi ve Jest'in yüzünde de kendi mutluluğunun yansımasını gördü. Derken yine onun kollarının arasındaydı.

Fakat dudakları birbirine değdiği anda Cath uyarı dolu bir gaklamayla irkildi. Başını çevirip baktığında ağaçlardan birinde Kuzgun'u gördü.

Jest onu dirseğinden tuttu. "Cath–"

Sakin geceyi, zırhların metalik çınlaması ile yüksek sesle haykırılan buyruklar yırttı.

Jest'in eli ondan koparılıp uzaklaştırılırken Cath bir çığlık attı. Döndüğünde Sinek İki ve Yedi, Jest'i dizlerinin üstüne çöktürüyordu. Saray muhafızları etraflarını sarmış, mızraklarını kaldırmışlardı.

"Ne yapıyorsunuz?" diye bağırdı ellerini Jest'in koluna dolayarak. Muhafızlar kıpırdamadı. "Bırakın onu."

"Catherine! Ah, şükürler olsun."

Sese döndü ve annesiyle babasının bir çalının yanından dolandıklarını gördü. Kral da oradaydı ve sadece onu görmek bile Cath'in damarlarındaki kanın buz kesmesine yetti. Bir saniye sonraysa annesi ona öyle bir sarıldı ki nefessiz kaldı. "Ah, kızım. Canım kızım. Eve döndün. Güvendesin."

"Tabii ki güvendeyim. Tüm bunlar da ne?"

"Artık korkmana gerek yok." Markiz onun saçlarını okşadı. "Gıllıgış saldırısını duyduk. Majesteleri'ne saygım sonsuz ama seni böyle tehlikeye attığı için onu asla affedemeyebilirim." Bunu elbette oyunbaz bir tavırla söylemişti; Kral'ın hemen arkasında olduğunu biliyordu ve tabii ki onu çoktan affetmişti. "Yaralandığını söylediler ve... Ve şu aşağılık soytarı güya seni Mersinbalığı'na götürmüş! Hemen hep birlikte oraya gittik. Baban, Mary Ann, ben. Fakat orada değildin ve kimsenin senden haberi yoktu. Mersinbalığı seni hiç görmediğini söyledi ve

tek düşünebildiğim senin bir yerlerde çaresiz, korkmuş ve yaralı olduğundu. Bu korkunç adam sana alçakça ve iğrenç–"

Annesinin sözleri hıçkırıklarla kesildi. Annesi iki gözü iki çeşme ağlıyordu ve Cath suçluluk hissetmeden edemedi.

Derken kornayı andıran bir sesle gözleri annesinin arkasına döndü. Babası mendiline burnunu siliyordu. Gözleri uykusuzluktan kızarmıştı.

Sonra ağaçların orada duran Mary Ann'le Abigail'i gördü. İkisinin de beti benzi atmış, gözleri büyümüştü. Mary Ann ellerini karnının üstüne koymuştu, rahatlamış görünüyordu.

"Sana..." Annesi güçlükle yutkundu. "Sana kötülük yaptı mı?"

"Ne? Hayır!" Cath annesinin söylediklerine nihayet bir anlam verebildiğinde başını iki yana salladı ve kendini annesinin kollarından kurtardı. "O asla... Öyle bir şey değil. Bir yanlış anlaşılma olmuş!" Yeniden muhafızlara döndü. "Bırakın onu. O bir şey yapmadı."

"Tamam, geçti," dedi babası, Cath'in yanına gelip saçlarını okşayarak. "Yakalandı. Artık korkmana gerek yok. Majesteleri bir daha asla böyle bir şey yaşanmayacağına dair bize garanti verdi."

Catherine dehşetle Jest'e baktı. Jest'in yüzündeki tek duygu belirtisi, dudaklarını birbirine bastırmış olmasıydı. Az önceki neşesinden, mutluluğundan eser kalmamıştı. Şimdi bakışları kurnaz bir şekilde Kral, muhafızlar ve yukarıda bir yere tünemiş Kuzgun arasında gidip geliyordu. Cath'e bakmıyordu. Ve öyle çok masum da görünmüyordu.

Cath kaşlarını çattı ve ellerini beline koydu. "Aşırı tepki veriyorsunuz. Jest bana yardım ediyordu. Beni şeye götürdü..." Bir

an tereddüt ettiyse de söyledi. "Şeker pekmezi kuyusuna. Yerini biliyordu ve... Bakın. Bileğim iyileşti." Eteğini kaldırdı.

"Catherine!" Annesi eline vurdu ve eteğini bırakmak zorunda kaldı ama Mary Ann'in eli hayretle ağzına gitmişti bile. Tiyatroda bileğinin hâlini görmüştü ve bunun bir mucize olduğunu biliyordu.

Cath cesaretini toplayıp Kral'a döndü. Talibine. Yutkundu ama dağılmış saçları, şişmiş dudakları için duyduğu suçluluk, Jest'i kurtarma düşüncesinin yanında sivrisinek vızıltısı gibiydi. "Majesteleri, lütfen. Onu tutuklayamazsınız. Yanlış bir şey yapmadı."

Kral kafasını cüppesinin yüksek yakasına gömdü. Tacı kafasında yana kaydı.

"Yanlış yapmadı mı?" diye bağırdı annesi kollarını havaya savurarak. "Seni kaçırdı. Hem de iki kez."

Catherine nefes alamaz oldu.

"Bu adam sana nasıl bir büyü yaptı bilmiyorum," diye devam etti annesi. "Ama seni kaçırması... hem de nişanlının burnunun ucundan..."

O benim nişanlım değil.

"Dahası kendi evinden, kendi odandan!" Annesi yine ağlamaya başlamıştı. Catherine'in babası onu kollarının arasına almaya çalıştı ama kocasını itti ve tüm öfkesini hâlâ dizlerinin üzerinde olan Jest'e yöneltti. "Seni şerefsiz. Seni namussuz. Nasıl cüret edersin?"

Jest onun bakışlarına karşılık verdi, çenesi seğiriyordu ama yüzünden ne düşündüğü anlaşılmıyordu.

"Anne, kes şunu!" Catherine onun koluna asıldı. "Öyle değil. O... O..."

Kafası karman çormandı.

Annesiyle babası biliyordu. Jest'in onun odasına geldiğini biliyorlardı. Gecenin bir yarısı onunla dışarı çıktığını biliyorlardı.

Gözleri Mary Ann'e döndü. Mary Ann ona ihanet mi etmişti?

Mary Ann yaşlı gözlerle ona baktı. *Özür dilerim,* dedi ağzını oynatarak.

"Fidye talebi bekliyorduk," dedi babası. Sesi boğuktu. "Bir daha seni hiç görememekten korktuk."

"Ama işte buradayım," dedi Cath. "Kaçırılmadım. Fidye istenmedi. Her şeyi açıklayabilirim."

"Seni evimizden kaçırdı!" diye bağırdı babası. "Yanında şaperon olmadan. Her şey olabilirdi."

"Hiçbir şey olmadı."

"Söylemeye çalıştığın..." Babasının yüzü kararmıştı. Ufukta toplanan fırtına bulutları gibiydi. "Kızımın, meleğimin, kendi isteğiyle onunla gittiğini mi söylüyorsun?"

Cath'in yanakları yanmaya başladı. "Ben... Baba..."

"Benim kızım," diye devam etti babası her bir kelimenin üzerine basarak, "gecenin bir vakti evimden kaçtı ve jokerin tekiyle birlikte serserilerin, yabancıların, kim bilir başka hangi yaratıkların katıldığı bir toplantıya mı gitti?"

Cath'in kaburgaları onu sıkıştırıyor, ciğerlerindeki havayı engelliyordu. Mary Ann onlara her şeyi mi anlatmıştı?

Cath bunun son şansı olduğunu biliyordu. Her şeyi inkâr etmek zorundaydı. Hepsini Jest'in üstüne atmak ve onu sonuçlarıyla baş başa bırakmak zorundaydı. Yoksa annesiyle babasını sonsuza dek kaybedecekti.

Bu ne kadar kolay olurdu.

Ve bir o kadar olanaksızdı.

Hayır, Jest'e ihanet edemezdi.

Yumruklarını sıktı ve ağzını açtı ama konuşan daha kalın bir ses oldu.

"Hayır."

Herkes Jest'e döndü. Çenesini kaldırmıştı ama gözlerini aşağıda bir noktaya dikmişti. Cath'e ya da annesiyle babasına ya da Kral'a bakmıyordu. "Benimle kendi isteğiyle gelmedi. Öyle düşünmüşse bile öyle olmadı."

Cath'in yüreğine inecekti. "Jest!"

Gevezelik eden böcekler sustu ve bir an sadece arkalarında akan derenin şırıltısı duyuldu. Jest başını kaldırdığında Cath onun yüzündeki karanlık ve kararlı ifadeyi görünce afalladı. "Benimle gelmesi için ona büyü yaptım."

"Yalan söylüyor. Öyle olmadı. Biz–"

"Leydi Pinkerton masum. Olanlarda onun hiçbir hatası yok."

Markiz rahat bir nefes aldı. Dünyaya olan güveni yerine gelmişti.

"Ama, ama niye?" diye kekeledi Kral, sesi karanlıkta tiz bir gıcırtı gibiydi.

Cath, Kral'ı daha önce hiç bu kadar perişan, hiç bu kadar mutsuz görmemişti ve o ihanete uğramış bakış Cath'in içini suçluluk duygusuyla doldurdu. "Bunu neden yaptın, Jest?"

Jest ifadesiz gözlerini Kral'a çevirdi. "Ben Satranç Diyarı'nın Beyaz Veziri ile Beyaz Şahı'nın hizmetindeyim. Kraliçenizin kalbini çalmak ve oraya götürmek üzere görevlendirildim. Onu baştan çıkarmaya çalışıyordum ki sizinle evlendiğinde kalbi benim olsun."

Kral geriye doğru sendeledi, Jest kalbine bir bıçak saplamış gibi elini göğsüne koydu. "Leydi Pinkerton'a nasıl böyle bir şey yapabilirsin?"

Cath gerildi. "Jest. Lütfen–"

"Dilini tut, kızım." Babası elini sertçe onun omzuna koydu. "Belli ki hâlâ onun büyüsü altındasın."

Jest'in gözleri ona kaydı. "Doğru. Seni büyülemek için gücümü kullanıyordum."

Cath'in tüyleri diken diken oldu.

Kalbini ona vermişti ve onun kalbini almıştı. Hiçbir şey bunu değiştiremezdi.

Hiçbir şey...

Fakat Jest şerefsiz bir hain olduğunu ilan ediyordu. Annesiyle babasına. Kral'a. Tüm Kupalar Diyarı'na.

Hem de ne için? Cath'in en fazla bir dakika kadar umursadığı ismini, genç kızlık onurunu korumak için.

Annesi başını salladı. "Görüyorsun işte. Hepimizin önünde tüm suçlarını itiraf etti. Bunu dönülmez yollara girmeden önce keşfetmemiz ne büyük bir talih. Şükürler olsun ki Mary Ann aklını başına topladı, bize her şeyi anlatıp yardım istedi."

Cath'in kanı çekiliyordu. Gözleri yaşlarla dolmuştu ama akmalarına izin vermedi, tekrar Mary Ann'e döndü. En yakın arkadaşı ağaçların orada duruyor, şaşkın ve çok üzgün görünüyordu.

Catherine'in içinde bir öfke alevlendi.

Onun bakışlarını takip eden annesi elini sallayarak hizmetkârlara işaret etti. "Abigail, Mary Ann, siz eve gidip Catherine'e sıcak bir banyo hazırlayın. Bu gece az badire atlatmadı."

Abigail'le Mary Ann çabucak reverans yaptı.

"İyi olduğuna çok sevindim, Ca– Leydi Catherine," dedi Mary Ann bir solukta, Abigail'in peşinden eve koşturmadan önce.

Cath'in içindeki alev harlandı. İyi falan değildi!

"Bu hain herhâlde zindana atılacaktır diye düşünüyorum," dedi Marki.

"Atılsa iyi olur!" diye atıldı Markiz. Ağzından saçılan tükürüklerden biri Jest'in yanağına geldi ama Jest irkilmedi bile. "Kızımızın güvenliği için! Bugünden itibaren zindandaki sıçanlardan başka kimseyi etkisi altına alamasın."

"E-e-elbette!" diye kekeledi Kral ve aralarına girdi. Ellerini çaresizce ovuşturuyor, belli ki ümitsizce tüm bu olanların geride kalmasını diliyordu. "Tüm bu... bu yaşananlar için ne kadar üzgün olduğumu anlatmaya kelimeler yetmez." Jest'i işaret ederken kaşları çatıldı. "Öyle güvenilir görünüyordu ki."

Cath dudağını büktü. "Hepiniz aptalsınız."

"Catherine!" diye bağırdı annesi şok içinde.

Marki kolunu karısına doladı. "Dur, dur, hayatım. Kendinde değil, görmüyor musun?"

Cath kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu durumda kim olduğumu düşünüyorsunuz peki?"

"Iıı, şeey." Kral boğazını temizledi ve konuyu değiştirdi. "Joker meselesi, ııı, şeey, halledilecek." Cüppesinin yakasını çekiştirdi. "Sonra tüm bu korkunç şeyleri unutacağız."

Cath, Jest'e döndü. Jest bakışlarına karşılık verdi ve gözlerinde sanki ısrarcı bir şeyler vardı. Belki Cath'e herkes için en iyisinin bu olduğunu anlatmaya çalışıyordu ama Cath bunu kabullenmeyi reddetti.

Aniden Kral ellerini çırpmaya başladı. "Ah, evet," dedi heyecanla. "İşte bunu yapacağız. Bir parti vereceğiz."

Catherine ona döndü. "Parti mi?"

"Tiyatroda söylediklerinde haklıydın, hayatım," dedi Kral. "Ben kralım ve Kupalar Diyarı'nda yaşayanların kendilerini güvende hissetmeleri için bir şeyler yapmalıyım. Gıllıgış ve kaçırılma saçmalıkları olmadan. Bir maskeli balo vereceğiz ve yiyip içip dans edeceğiz, neşemizi bulacağız ve olan biten tüm bu kötü şeyleri geride bırakacağız."

"Bu korkunç bir fikir!" diye bağırdı Cath tiz bir sesle. "Son baloda Gıllıgış saldırmıştı, unutmuş olamaz–"

Ağzına kapanan annesinin eli yüzünden devamını getiremedi.

"Harika bir fikir, Majesteleri. Gerçekten harika," dedi annesi.

Kral parmakları üstünde yaylandı, Markiz'in bu fikri beğenmesine sevinmişti. "Yarın gece o zaman. Ve... Ve..." Aniden mahcup bir havaya büründü, kıvrık bıyıklarının ardında yanakları kızardı. "Ve belki yarın özel bir duyuru da yaparım." Catherine'e bakıp kaşlarını havaya kaldırdı.

Eğer annesinin eli hâlâ ağzında olmasaydı Cath çığlık çığlığa bağırırdı.

"Şimdi," diye şakıdı Kral, "artık saraya dönelim. Tutsağı da getirin. Hop hop."

Muhafızlar yerlerini alıyorlardı ki Jest boğazını temizledi. "Aslında, Majesteleri, bir şey söyleyebilir miyim acaba?"

Herkes sustu, yine tüm gözler Jest'e döndü. Cath dışında hepsi alarma geçmişti, ona ihtiyatla bakıyorlardı. Cath'se heyecanlanmış, her şeye rağmen ümitlenmişti.

Jest'in yüzünde şimdi ne kurnazlıktan ne öfkeden ne rahatsızlıktan eser vardı. Kral'a tüm içtenliğiyle, tüm sıcaklığıyla gülümsedi. "Bana karşı daima çok iyiydiniz, Majesteleri."

Kral'ın göğsü kabardı, cüppesinin kürk yakalarını tuttu.

"Ah, neyse, teşekkürler, Jest."

"Size ihanet etmiş olmak bu yüzden beni çok üzüyor ve ne yazık ki şimdi yine ihanet edeceğim."

Dile getirilemeyen sözlerle dolu altın rengi gözler Cath'e döndü.

Ve Jest'in vücudu eriyip çözüldü, bir gölgeye, mürekkep karası tüylere dönüştü ve kanatlar pır pır etti. Kuzgun gakladı ve tünediği ağaçtan havalandı, birbirinin aynısı iki siyah kuş gecenin karanlığına karıştı.

BÖLÜM 38

CATHERINE'E ONUN GÜVENLİĞİ için eve dönmeleri gerektiğini söylediler. Kral saraya gitmek üzere arabasına bindi ve muhafızlara her bir santimetrekareyi arayıp Jest'i tekrar yakalamaları emredildi.

"Yakalanacak," diyordu Markiz tekrar tekrar. "Yakalanacak."

Cath hole girerken yüzündeki sırıtışı gizlemekte zorlanıyordu.

"Endişelenmene hiç gerek yok. Merak etme, mutlaka yakalanacak."

"Hayır, yakalanmayacak," dedi Cath merdivenlere yönelirken. "Ve bunun için mutluyum. Hepiniz onun hakkında çok yanılıyorsunuz."

"Orada dur bakalım, küçük hanım," diye patladı annesi ve Cath'in itaatkâr ayakları ilk sahanlıkta durdu. Annesiyle babasına döndü. Babasının alnı endişeyle kırışmıştı, annesinin dudağı bükülmüştü. "O çocuk sana ne yaptı bilmiyorum," dedi annesi ellerini beline koyarak. "Ama artık bitti ve bir daha onun adını asla ağzımıza almayacağız. Bunlar hiç yaşanmamış gibi yapacağız ve sen hemen şu andan başlayarak senin için yaptıklarımıza teşekkür edeceksin. Ve Kral'a da şükran duyacaksın."

"Şükran mı? Şükran duyulacak ne yapmış ki?"

"Senin onurunu korudu. İşte bunu yaptı! Başka kim olsa senin bir adam tarafından *iki kez kaçırıldığını* öğrendikten sonra bu ilişkiyi anında bitirirdi. Majesteleri sana büyük bir iyilik yapıyor, Catherine. Buna saygı duyacaksın ve yarın görüştüğünüzde senden onun bu yüce gönüllülüğünü ödüllendirmeni bekliyorum."

"Ben onun yüce gönlünü falan istemiyorum. Bana başka iyilik yapmasını istemiyorum."

Annesi burnundan soludu. "O zaman tam bir budalasın."

"İyi. Budalaları, soytarıları seviyorum ben zaten."

"Bu kadar yeter!" diye kükredi Marki.

Babasının ender patlayan öfkesi karşısında Catherine sustu ve sindi. Marki'nin yüzü kıpkırmızı kesilmişti ve aşağıda holde olmasına, başını kaldırarak Cath'e bakmasına rağmen, Cath tuhaf bir şekilde kendini onun ayağının altındaki bir böcek gibi hissetti.

Babası her kelimeyi vurgulayarak yavaşça konuştu. "Bu ailenin itibarına bir daha leke sürmeyeceksin."

Catherine'in için utançla ve suçlulukla doldu, sıcak yaşlar gözlerini yaktı. Babası daha önce ona hiç böyle bakmamıştı. Onunla hiç böyle konuşmamıştı.

"Annen ne diyorsa yapacaksın," diye devam etti babası. "Tek kızımız olarak üstüne düşen görevi yerine getireceksin. Bizi bir daha utandırmayacaksın. Ve eğer Majesteleri lütfeder de sana evlenme teklif ederse kabul edeceksin."

Cath başını iki yana salladı. "Beni buna zorlayamazsınız."

"Zorlamak mı?" diye bağırdı annesi. "Senin neyin var, kızım? Bu bir ayrıcalık. Başına gelebilecek en güzel şey. Hiç hak etmemiş olsan da."

"Anlamıyorsunuz," dedi Cath. "Eğer bir kez olsun Jest'le başka koşullar altında karşılaşmış olsaydınız... Eğer onunla konuşsaydınız, o zaman onun öyle biri olmadı–"

Babası ellerini havaya kaldırdı. "Bunu dinleyemeyeceğim. O adam bize yeterince zarar verdi. Sen kendine gelip doğru düzgün düşünmeye ve seni yetiştirdiğimiz şekilde bir leydi gibi davranmaya başlayana kadar bu konuşma bitmiştir." Marki paltosunu çıkarıp kapının arkasındaki askıya astı. "Ya bizim söylediğimizi yapacaksın, Catherine, ya da artık bu ailenin bir ferdi olamayacaksın."

Catherine gözlerindeki yaşlar zapt etmek için dişlerini sıktı. Kelimeler zihninde fır dönüyor, kafatasını tırmalıyordu ama ağzını açıp tek kelime etmedi.

Jest'in itirafı yüzünden artık söylediği hiçbir şeyin en ufak bir inanılırlığı olmayacaktı. Şu anda onlara söyleyebileceği hiçbir şey yoktu, söylediği hiçbir şey onları büyü altında olmadığına ikna edemezdi. Onları Jest'in şerefsiz bir hain olmadığına inandıramazdı.

Onu sevdiğine inanmazlardı. Onu seçtiğine inanmazlardı.

Çocuk gibi hüngür hüngür ağlamadan önce yapabileceği tek şey odasına koşmaktı. O da öyle yaptı.

Odasına girip kapıyı tüm gücüyle çarptı, kapının arkasında yere çöktü.

Koridorda bir tablo yere düştü, halıya çarptığında boğuk bir küt sesi geldi.

Cath yüzünü eteklerine gömdü ve avazı çıktığı kadar bağırdı.

"Catherine?"

Bu ürkek sesle irkilerek başını kaldırdı.

Mary Ann önünde duruyordu. Cath gözlerindeki yaşlar yüzünden önündeki üniformayı siyah-beyaz bir bulanıklık olarak gördü.

"Özür dilerim," diye kekeledi Mary Ann, Cath daha kendini toparlayamadan.

Cath gözlerindeki yaşları sildi. "Onlara her şeyi anlatmışsın! Bunu bana nasıl yaparsın?"

"Yapmak zorundaydım. Onu doğru dürüst tanımıyorsun, Cath. Kimse onu tanımıyor ve öyle korktum ki–"

"Onu tanıyorum! Ona güveniyorum! Her şeyi mahvettin. Şimdi her yerde onu arıyorlar. Bir kaçak oldu. Hepsi senin yüzünden!"

"Sana kötü bir şey olmasından korktum. Seni tiyatrodan götürmek için kullandığı o büyü... Hiç öyle bir şey görmemiştim. Hepimiz çok korktuk. Yine de seni sahile götürdüğüne inanmak istedim. Ama oraya hiç gitmediğiniz ortaya çıkınca... Tehlikede olduğunu düşündüm, Cath. Saatlerdir ortalıkta yoktun ve Gıllıgış hâlâ dışarlarda bir yerdeydi ve senin nerede olduğunu..."

Cath kapıya tutunarak kalktı, kapıyı ardına kadar açtı. "Seni dinlemek istemiyorum. Onlara anlatmaya hakkın yoktu."

"Cath–"

"Çık dışarı."

"Beni dinle, Catherine, lütfen. Ben bir şey gördüm... Tiyatrodayken... Yemin ederim–"

"Umurumda değil!" diye haykırdı Catherine. "Ne düşündüğün, ne gördüğün umurumda değil. Bir plan yapmıştık, Mary Ann. Bir geleceğimiz vardı. Ve sen her şeyi mahvettin!" Catherine'in yanaklarından yaşlar süzülüyordu. "Bir daha seni

asla görmek istemiyorum. Git bulaşıkçı falan ol. Benden bu kadar!"

Mary Ann'in odadan çıkmasını bile beklemeden dönüp banyoya girdi, kapıyı kilitledi. Hıçkırarak karo döşeli yere çöktü ve dizlerini karnına çekip yüzünü elbisesine gömdü. Bugün çayırda hissettiklerini, yabani çiçekleri, Jest'in kollarını ve dudaklarını, her şeyin nasıl da doğru geldiğini hatırlamaya çalıştı.

Hâlâ kavramakta zorluk çekiyordu, nasıl olmuştu da bir anda her şey tersine dönmüştü?

Catherine ertesi sabah uyandığında yatağın direklerinde yeni bir ağaççık filizlenmişti. Oda toprak, metal ve hüzün kokuyordu. Cath şişmiş gözleriyle baktığında kırmızı goncalar görür gibi oldu.

Dallar cibinliğin üstünden yatak örtüsüne doğru sarkıyordu.

Etrafında yüzlerce ve yüzlerce minik kalp vardı ve her biri kanıyordu.

En yakındaki çiçeğe uzanıp yumuşak yüzeyine dokundu, parmak ucunda bir damla ılık kan birikti. Kanayan tüm kalp goncalar çok narin ve güzeldi.

Çiçeği avucunun içinde ezdi, avucuna bulaşan ılık sıvı hoşuna gitti.

Mary Ann şömineyi yakmaya gelmedi. Abigail kahvaltı getirmedi. Catherine rahatsız edilmeden öğleden sonraya kadar yatakta kaldı. Kendini içi oyulup fener yapılmış bir balkabağı gibi hissediyordu. Jest yakalanıp zindana atıldı mı diye merak etti ama sonra asla yakalanmayacağına karar verdi. Onlardan daha akıllıydı, daha hızlıydı, onu yakalamaları imkânsızdı.

Cath'in gözleri sık sık elinde olmadan pencereye kayıyor, pervazda onu dışarı çağıran bir beyaz gül görmeyi umuyordu. Ama gül gelmedi. Jest ona geri gelmedi.

Hayatı boyunca kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

Mary Ann ona ihanet etmemiş olsa, annesiyle babası ve Kral hâlâ her şeyden habersiz olsa nasıl olacağını hayal etti. Bu akşam maskeli baloda Jest'i göreceğini ve direkt onun yanına gidip herkesin önünde onu öpeceğini hayal etti. Sonra bir pastane açtığını duyuracak ve saraydan başı havada çıkıp Jest'le birlikte yeni bir hayata başlayacaktı.

Ama bu hayal kısa süre içinde elinden kayıp gitti. Hiç mümkün olduysa bile şu anda gerçekleşmesi kesinlikle mümkün değildi. Jest aranan bir suçluydu ve bir keresinde Cheshire'ın da onu uyardığı üzere, tatlıları ne kadar güzel olursa olsun, kimse düşmüş bir kadının pastanesinden alışveriş yapmazdı. Jest'in adını temize çıkarsalar bile asla itibarlı bir çift olamazlardı ve sonsuza dek fakirlik içinde yaşarlardı. Ömürleri boyunca hiçbir şeyleri olmazdı.

Çay saatini biraz geçmişti ki, sinekliğin üst köşesinde, kanayan kalpler ağacının dalları arasında, tombul bedeniyle Cheshire belirdi.

Catherine ona şaşırmadan baktı. Bütün gün gelmesini beklemişti. Krallığın baş dedikoducusu bunu hayatta kaçırmazdı.

"Bilmek istersin diye düşünüyorum," dedi Cheshire, selam sabahla vakit kaybetmeden. "Herkes seni ve alçak Joker'den nasıl kaçıp kurtulduğunu konuşuyor. Ne kadar şanslı ve ne kadar da cesurmuşsun."

"Bilmek istersin diye düşünüyorum," diye karşılık verdi Catherine. "Herkes saçmalıyor. Joker beni kaçırmadı."

Bunu tüm sakinliğiyle söylemişti, ne de olsa Cheshire'a ya da başka birine söylediklerinin hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyordu. Çoğunluk yine işine gelene inanmaya devam edecekti ve şu anda işlerine gelen Kral'ın eşinin, müstakbel kraliçenin, kendi isteği dışında alıkonulduğuna inanmaktı.

Cheshire pençesiyle kulağından bir parça kir çıkardı. "Ben de bunu söylemenden korkuyordum. Bu hikâye diğeri kadar iyi değil; sen de farkındasındır herhâlde. Gerçi hâlâ Kral'ın muhafızlarının onu tekrar yakalamak için etrafta dört dönmesinin keyfini çıkarabilirim."

"Asla yakalayamayacaklar," dedi Cath ama bunu her dile getirdiğinde gerçekliğine daha az inanıyordu. Sonuçta Kupalar Diyarı öyle çok büyük bir yer değildi. Jest nereye gidecekti ki? Satranç Diyarı'na mı?

Evet, oraya gidebilirdi ama bu bir teselli sayılmazdı. Zira onu bir daha asla göremeyeceği anlamına geliyordu.

"Majesteleri fena hâlde paniğe kapıldı," diye devam etti Cheshire. "Gıllıgış, Joker, kraliçesinin kalbinin çalınması derken tüm bu çılgınlığın ortasında ne yapacağını şaşırdı. Gerçek ihanetlere, komplolara falan alışık değil sonuçta."

"Al sana masum bir adamı yakalatmakla uğraşmaması için bir sebep daha. Hem bunu niye yapıyor ki? Onuru mu yaralandı, ne?"

"Ne onuru?" Cheshire patilerini üst üste koydu. "Kral onursuz bir aptal."

Cath'in yüzünde zayıf bir gülümseme dolaştı. "Aynen öyle."

"Gerçi aptallık buralarda bulaşıcı gibi görünüyor." Cheshire kaybolmaya başladı. "Yani en azından yalnız kalmayacak."

Cheshire kaybolmuştu ki yatak odasının kapısı tıklatıldı. Abigail başını kapıdan içeri uzattı. "Özür dilerim, Leydi Catherine ama maskeli balo için hazırlanma zamanı geldi." Ürkek bir fare gibi içeri süzüldü.

Cath içini çekti, itiraz etmeden yataktan çıktı.

Bu geceden kaçış yoktu.

Biraz renk gelsin diye yanakları çimdiklenirken bile olay çıkarmadı ve Abigail cildinin ağlamaktan nasıl gerildiğine dair herhangi bir yorum yapmadı.

"Ah, Leydi Catherine," diye mırıldandı Abigail. "Her şey yoluna girecek. Kral iyi bir adam. Göreceksiniz."

Cath ona sert bir bakış attıysa da bir şey demedi.

Abigail ona, şarap rengi bantları olan beyaz krep bir elbise giydirdi ve suni elmaslarla süslü fildişi bir maske taktı. Abigail kullanılmayan tokaları toplarken Catherine'in gözü aynadaki yansımasına takıldı. Rafa konulmaya hazır bir taş bebek gibi görünüyordu.

Sonra Abigail ona kıyafetinin son parçasını uzattı.

Bir taç. Elmaslarla ve yakutlarla süslü bir taç. Ve bu taç başına yerleştirildiğinde Cath artık kendini bir taş bebeğe benzetmedi.

Bir kraliçe gibi görünüyordu.

Cath'in dudakları aralandı, bir nefes verdi.

Jest'e, Kral'ın evlenme teklifini reddedeceğine söz vermişti. Söz vermişti.

Fakat o söz, hâlâ en iyi arkadaşıyla pastane açacağını zanneden bir kız tarafından verilmişti. O söz, âşık olduğu erkekle birlikte olduğu sürece üst tabakaya dâhil olmamayı umursamayan bir kız tarafından verilmişti.

O sözü veren kızın önünde bambaşka bir hayat uzanıyordu.

Catherine gözlerini kısarak kendini süzdü ve başındaki tacı düzeltmek için uzandı.

Mary Ann onun güvenine ihanet etmişti. Jest kendini sonsuza dek suçlu ilan etmişti.

Ama belki her şey boşuna değildi.

Cath çenesini kaldırdı ve ilk kez kendini bir kraliçe olarak düşünmeye cesaret etti.

BÖLÜM 39

"Huzurlarınızda Kaya Kaplumbağa Kovuğu Markisi, çok saygıdeğer Whealagig T. Pinkerton," diye duyurdu Beyaz Tavşan. "Ve eşi Kaya Kaplumbağa Kovuğu Markizi Leydi Idonia Pinkerton ile kızları Leydi Cath–"

Catherine üzerine bir gül goncası işlenmiş mendili Tavşan'ın ağzına tıktı. Bay Tavşan şaşkınlıktan büyüyen gözlerle ona bakakaldı.

Basamaklardan balo salonuna inmekte olan annesiyle babası durup arkalarına baktılar. Cath onlara gergin bir şekilde gülümsedi. "Devam edin," dedi. "Bence benim sizden ayrı anons edilmem daha uygun olur." Ardından buz gibi gözlerini tekrar protokol müdürüne çevirdi. "Müstakbel Kupa Kraliçesi için böylesi daha uygun olur, sence de öyle değil mi?"

Marki ve Markiz şaşkın ama mutlulukla bakıştı, ardından basamakları inmeye devam ettiler.

Beyaz Tavşan ağzındaki mendili çıkardı. Boğazını temizlerken yüzündeki gergin ifade gevşeyip rahatladı. "Elbette, Leydi Pinkerton, çok haklısınız." Saygınlığını geri kazanma gayretiyle

göğsünü şişirdi ve trompeti tekrar çaldı. "Huzurlarınızda Kaya Kaplumbağa Kovuğu'ndan Leydi Catherine Pinkerton!"

"Aferin," dedi Catherine ve omuzlarını dikleştirerek merdivenleri indi. Fakat dışarıdan ne kadar kendinden emin görünürse görünsün ağzında bayat meyveli kek tadı vardı.

Diğer konuklarla göz göze gelmekten kaçınarak salonda ilerledi, neyse ki maskeleri yüzünden onları tanımamış gibi yapmakta zorlanmıyordu. Birkaç kokarca ona yaklaşmaya çalıştı, muhtemelen müstakbel kraliçeye yağ çekmek ve gözüne girmek istiyorlardı ama Cath ağızlarını açmalarına fırsat vermeden yanlarından geçip gitti. Asil dalkavukların onayına ihtiyacı varmış ya da bunu istiyormuş gibi davranamayacaktı.

"Catherine!" Nemli bir el onu dirseğinden tutup kendine çevirdi.

Margaret Mearle dizini hafifçe bükerek reverans yaptı. Dudaklarında geniş bir gülümseme vardı ve açık pembe bir domuz burnu maskesi takmıştı. "Güzel haberleri duydun mu?"

Kızın yüzündeki coşkulu ifadeye rağmen Cath'in içinden ona gülümsemek gelmedi. "Duyduğumu sanmıyorum," dedi heyecansız bir sesle.

Margaret hülyalı hülyalı içini çekti. "Dük benimle flört etmek için babamdan izin aldı. Benimle flört etmek istiyor, inanabiliyor musun?"

"İnanabildiğimi söyleyemeyeceğim."

"Ama öyle işte. Yarın öğleden sonra ilk kez buluşacağız. Yanımızda şaperon olacak tabii. Ah, Leydi Catherine, öyle mutluyum ki." Cath'in koluna girdi, kızarmış yüzünü bir yelpazeyle serinletmeye çalıştı. "Buradan çıkaracağımız ahlak dersi, elbet-

te, *kanaryayı kafese koyarsan, yılanın elinden yemek yemez,* olur bence."

Catherine kolunu hışımla çekip ona döndü. "Hepsi deli saçması, Margaret."

Margaret gözlerini kırpıştırdı. "Efendim?"

"Ne demek ki bu? *Kanaryayı kafese koyarsan, yılanın elinden yemek yemez.* Bir kere yılanın eli olmaz. Hem bir kanaryanın, tehlikeli olabilecek -ve belki tehlikeli bile olmayan- biriyle karşılaşma riskini almaktansa kafese konmayı tercih edeceğini nereden çıkardın? Belki yılan onunla kuş yemi paylaşmak istiyor! Şu saçma sapan ahlak dersini uydurmadan önce bunları hiç düşündün mü?"

Margaret bir adım geri çekildi. "Ama... Ama tam olarak anladığını sanmı–"

"Gayet de iyi anladım. Senin şu ahlak derslerin, diğer herkesten daha ahlaklı davrandığını kanıtlamak için uydurduğun şeylerden ibaret. Böylece bizden daha akıllıymış ve daha iyiymiş gibi yapabiliyorsun, oysa gerçekte tek yaptığın kendi güvensizliğini perdelemek. Bu çok çocukça ve aptalca. Bu saçmalıklara yeterince uzun süre katlandım. Yetti artık."

Margaret'ın yanakları yüzündeki burun maskesiyle aynı renge döndü.

"Ben... Ama bu... Ben asla..." Öfkeyle burnundan soludu. "Bu kabul edilemez, Leydi Pinkerton. Herkesten çok senin benim adıma mutlu olacağını sanırdım. Ama gördüğüm kadarıyla önce kıskançlığına dizgin vurman gerekecek. Elbette daima ahlaken senden üstün konumda oldum ama buna rağmen seninle arkadaşlık etmek için elimden geleni yaptım. Sırf sana örnek

olmak, hatalarını görmeni sağlamak ve seni de benim standartlarıma çekmek için."

"Sen artık beni düşünme lütfen."

Margaret'ın gözleri onun arkasında bir yere takıldı ve kocaman açıldı. "Ah! İyi akşamlar, lordum."

"Ben de size iyi akşamlar dilerim, leydim."

Catherine onlara katılan Lord Yabandomuzu'na döndü. Dük'ün minik kulakları neşeyle titreşiyordu. Margaret'ınkinin aynısı bir burun takmıştı ama bu burnun onun yüzünde pek de önemli sayılabilecek bir değişikliğe sebep olduğu söylenemezdi.

Cath gözlerini devirdi.

"Nasılsınız, Leydi Pinkerton?" diye sordu Dük.

"Bazıları kadar iyi değilim belli ki."

"Leydi Pinkerton," dedi Margaret dişlerinin arasından, "bu akşam biraz keyifsiz."

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm. Aslında sizinle biraz konuşabilir miyiz diye rica edecektim, tabii..." Dük boğazını temizledi ve sesi yumuşadı. "Leydi Mearle'den bana dans kartında bir yer ayıracağı sözünü aldıktan sonra."

"İçimden bir ses istediğiniz dansı seçebileceğinizi söylüyor," diye söylendi Catherine ama bu ucuz hakarete kimse aldırmadı, Margaret'la Dük kendi dünyalarında flörtleşmeye devam etti, ta ki Margaret burnunu pudralaması gerektiğine dair bir şeyler söyleyip gidene kadar. Margaret, fraklar ve kabarık etekler kalabalığına dalarken elbisesinin uzun kuyruğu arkasından sürükleniyordu ve Dük bu kuyruk gözden kayboluncaya kadar aptal aptal arkasından bakmaya devam etti.

"Hele şükür kurtulduk," diye mırıldandı Catherine arkasından.

"Efendim, Leydi Pinkerton?" diye sordu Dük.

Catherine alayla güldü. "Çok ayıp, Dük Hazretleri. Bir kız kendi kendine mırıldanırken kulak kabartmamanız gerektiğini hâlâ öğrenemediniz mi?"

"Ah, evet, çok özür dilerim." Dük gıdısını ovaladı. "Lütfen mırıldanmanıza devam edin."

Catherine kollarını göğsünde kavuşturdu. Margaret'ın kendini beğenmişliği fena hâlde yorucuydu ve Dük tüm kusurlarına rağmen ondan daha iyisini bulabilirdi muhtemelen. Ama ona neydi ki?

Evet, belki onu ilgilendirmezdi ama yine de bu durum sinirlerini bozuyordu. Onca kişi dururken Margaret! Sinsi, egoist, çirkin Margaret, ona tapan bir erkekle flört ediyordu. Ne gizlenmeleri ne utanmaları gerekiyordu, herkes onların ilişkisini mutlulukla onaylıyordu ve onlara domuz burunlu çocuklar diliyorlardı.

"Artık konuşabilir miyim?"

Catherine homurdandı. "Tamam, tamam, hadi."

"Sizi böyle keyifsiz gördüğüme üzüldüm, Leydi Pinkerton," dedi Dük. "Ben sadece size teşekkür etmek istemiştim. Leydi Mearle'ün bana karşı duygularını değiştirmek için ne yaptığınızı bilemiyorum ama... Her neyse, siz bana bir iyilik yapacaktınız ve ben de size bir iyilik yapacaktım, anlaşmamız böyleydi yanılmıyorsam." Dük sivri dişlerini göstererek gülümsedi. "Bilmem biliyor musunuz, dükkân boşaldı. Eğer artık ilgilenmiyorsanız sizi anlarım... Sonuçta Kral'la durumunuz düşünülürse..." Bir

an Dük'ün gözleri parladı ve Catherine ona göz kırpacağından korktu, neyse ki öyle bir şey yapmadı. "Fakat eğer hâlâ kiralamak istiyorsanız dükkân sizindir."

Catherine dişlerini öyle sıkıyordu ki çenesi acımaya başlamıştı.

Dükkân onundu.

Şimdi, ailesinin bunu onaylaması her zamankinden daha imkânsızken, çeyizinden bir kuruş bile alamayacağı ve eğer Kral'ı reddederse üst tabakada hiçbir saygınlığının kalmayacağı kesinleşmişken.

Şimdi, Mary Ann'le arkadaşlıkları bitmişken.

"Hepsi bu kadar mı?"

Dük kaşlarını çattı. "Ah, evet, sanırım. Memnun olmadınız mı?"

Catherine sıkılmış gibi bir nefes verdi. "Korkarım olmadım ama bu sizin hatanız değil." Gergin omuzlarını gevşetmeye çalıştı ve eteklerini tuttu. "Teşekkürler, Dük Hazretleri, fakat dükkânı benim için bekletmeniz gerektiğini sanmıyorum. Zaten bir pastane olmayacaktı ve şimdi olmayacağı da kesin. Lütfen daha önce konuştuklarımızı unutun ve... gidip leydinizle dans edin. Tüm dansları kenardan izlemekten sıkılmış olmalı."

Sözlerinin etkisini beklemeden hızla uzaklaştı ama daha birkaç adım atmıştı ki bir el mengene gibi koluna yapıştı. Catherine'in acıdan nefesi kesildi, kolunu kurtarmaya çalıştı, fakat geriye doğru çekildi ve sırtı demir gibi sert bir göğse yaslandı. Boğuk bir ses kulağına kükredi. "Onu ne yaptın?"

Ilık bir nefes onu yaladı. Balkabağı kokuyordu.

Cath döndü. Kolunu tutan Peter Peter'dı, parmakları etine gömülmüştü. Adamın gözlerinin altında mor halkalar oluşmuş-

tu ve biri bıçakla üzerine saldırmış gibi yanağında derin bir kesik vardı. Yara iyileşmeye başlamış olsa da bu görüntü Catherine'in içini kaldırmaya yetti.

Dahası çamurlu bir iş tulumu giyiyordu, maskesi yoktu. Kral'ın maskeli balosuna katılmanın asgari gereklerinden bile bihaber gibiydi.

"Onu ne yaptın?" diye kükredi Peter Peter tekrar.

"Neyi? Hey, hemen bırak beni!"

Adamın tutuşu daha da sıkılaştı. "Cevap ver."

"Neden bahsettiğini bilmi– Ayyy! Bak ne diyeceğim, sen ve karın artık biraz terbiye öğrenseniz–"

Peter Peter onu iyice kendine doğru çekti ve Catherine onun iri gövdesinin yanında ufacık kalınca ürktü. Derken adam sürpriz bir şekilde aniden onu bıraktı. Cath kolunu ovuşturdu. Kalbi hâlâ deli gibi çarpıyordu.

"Hizmetçin ne gördü ya da ne gördüğünü sandı bilmiyorum," dedi Peter Peter. Düşmanca sesinde hafiften bir kahkaha tınısı da saklıydı. "Ama karıma zarar vermene izin vermeyeceğim. Bunu görmektense seni solucan yemi yaparım. Şimdi söyle bakalım, onu ne yaptın?"

"Ben... Neden bahsettiğini bilmiyorum." Cath başını iki yana sallıyordu ki durdu. Çaldığı balkabağından mı bahsediyordu yoksa? Karısının bir parça daha almak için yalvardığı kekten? "Be-ben özür dilerim," diye kekeledi. "Onunla kek yaptım. Sadece bir kek yaptım. Bundan bir zarar gelmeyeceğini düşündüm, ufak bir balkabağıydı sadece ve siz çok... *meşguldünüz.* O yüzden de ben–"

Adam yine kolunu yakaladı ve Cath acıyla ciyakladı.

"Bunu zaten biliyorum," diye gürledi Peter Peter. "Ben de şenlikteydim. Kaplumbağa'ya ne olduğunu gördüm ve şimdi karım..." Derin bir nefes aldı, burun delikleri kocaman açıldı. "Ne işler çevirdiğini bilmiyorum ama ben salak değilim. Bütün krallık seni elinde o kılıçla gördü. Şimdi söyle, ona ne yaptın?"

Cath'in yüreği ağzına geldi. "Kılıç? Yani... Delgeçer Kılıcı'nı mı kastediyorsun?" Kafası karışmıştı. "Kılıçla balkabağı kekinin ne alakası var ki?"

Peter Peter'ın gözlerinde şimşekler çaktı ve onu yine sarstı. Cath dişlerinin arasından tısladı, kolunda iz kalacağına emindi. "Seni mahvedeceğim, Leydi Pinkerton. Bu sözümü unutma. Eğer ben işleri yoluna koymadan karıma bir zarar gelirse–"

"Yettiniz ama, Sör Peter!" diye bağırdı Cath, bu gece oynamaya yemin ettiği rolü hatırlayınca. Herkes onun kraliçe olacağına düşünüyordu ve değersiz bir kabak çiftçisi bir kraliçeyle böyle konuşamazdı. "Beni hemen bırakmanızı talep ediyorum, hemen, yoksa–"

"Böldüğüm için özür dilerim." Erimiş çikolata gibi sıcak ve huzur verici bir ses araya girdi.

Catherine'in omurgasında bir şok dalgası dolaştı. Sustu, ağzı açık öylece kalakaldı.

"Eğer leydinin dans kartı dolu değilse," diye devam etti ses, "acaba bir sonraki dansa talip olabilir miyim?"

Eldiveninin yumuşak derisi Cath'in koluna dokundu. Cath bu elin, Peter Peter'ın parmaklarını kolundan tek tek sökmesini seyretti. Başını kaldırıp yüzüne bakmaya korkuyordu. Konuşan kişinin yüzünü görüp yanıldığını anlamaktan korkuyordu.

Çünkü o burada olamazdı. Onun bile cesareti buraya gelmeye yetmezdi.

Bu... olanaksızdı.

BÖLÜM 40

CATH NİHAYET BAŞINI yavaşça çevirip baktı. Joker değildi. Bir centilmendi.

İyi dikilmiş bir takım giyiyordu. Baştan aşağı siyahlar içindeydi. Frakı ve saten kravatı, siyah silindir şapkası ve ipeksi kuzgun tüyleriyle kaplı maskesi... Sadece gözleri, siyah kıyafetine aykırıydı. Gözleri güneş gibi parlak, limon tartları gibi sarıydı.

Onu Peter'ın elinden kurtardıktan sonra deri eldiven Cath'in kolunda kalan iz üzerinde dolaştı. Sanki Peter'ın dokunuşunu teninden silmek ister gibiydi. Değip geçtiği yerde Cath'in tüyleri ürperdi.

Peter zorla aralarına girdi ve Jest elini çekti. Devasa çiftçiden neredeyse bir kafa kadar kısaydı ama Peter'ın ürkütücü bakışlarına karşılık verirken çekingen bir hâli yoktu.

"Leydiyle ikimiz," diye gürledi Peter, "bir şey konuşuyorduk. Neden sen gidip kendi işine–"

"Hepsi bu kadar, Sör Peter," dedi Cath, annesinin otoriter ses tonunu taklit etmeye çalışarak. Etraftakilerin onları izlediğini fark etmişti, muhtemelen Peter onun kolunu tuttuğu andan

beri izleniyorlardı. Adam onların saygın cemiyetinde kabak gibi göze batıyordu sonuçta.

Yine de kimse araya girip onu savunmaya kalkışmamıştı. Olayın kendiliğinden çözümlenmesini ummuş olmalılardı.

"Aslında dans kartım boş sayılır," dedi Cath yüksek sesle ve Jest'in koluna girdi.

Jest şapkasına dokunarak Peter'ı selamladı ve başka bir tartışmaya mahal vermeden onu dans pistine doğru götürdü. Cath'in kalbi müziğin temposuyla yarışıyordu. Hem Peter'ın ona davranış şekli yüzünden hem de birilerinin her an Jest'i tanıyabileceği korkusuyla. Ama en çok da mutluluktan.

Buradaydı. Onun için gelmişti.

Ona döndü ve elleri kenetlendi, vals başladı.

Cath müziği duymuyordu bile, neyse ki ayakları dansı ezbere biliyordu.

Herkesin önünde dans ediyorlardı.

Kalabalıkta hiçbir hareketlenme yoktu. Onu tutuklaması için muhafızlar gönderilmemişti. Kimse onu işaret ederek fısıldaşmıyordu.

Maskeli misafirlerle dolu salonda kimse ondan şüphelenmemişti. Tıpkı onlar gibi bir asil, üst sınıftan bir seçkin olduğuna inanmak kolaydı. Ne soytarı gibi görünüyordu ne de aranan bir suçlu gibi. Diğer konuklar gibi tam bir centilmendi.

Avuçlarını birbirine bastırıp yarım bir dönüş yaptılar ve Jest fırsattan istifade başını ona doğru eğdi. "Şaşırmış görünüyorsunuz, leydim."

Cath dilinin ucuna gelen kahkahayı bastırdı, sırada yanındaki kıza döndü, onun etrafından dolanıp partnerinin eline kısaca

dokundu ve yeniden Jest'in onu bekleyen eline döndü. "Burada ne yapıyorsun?" diye fısıldadı. "Sen..."

Jest gülümsedi. "Aranıyorum?"

Cath bir sonraki çiftin ellerinin altından geçmek için eğildi. Döndü. Dizini kırarak eğildi.

"Aynen öyle," dedi, avucunu yeniden Jest'in avucuna bırakırken.

"Güzel." Jest'in gamzeleri ortaya çıktı. "Umarım duyguların değişmemiştir."

Dansın geri kalanını sessizlik içinde tamamladılar. Dansın sonunda Cath yüzünde şapşal bir ifade belirdiğini fark etse de yapabileceği bir şey yoktu. Jest eğilip elini öptü ve avucuna bir kâğıt bırakıldığını hissetti.

Jest geri çekildi, Cath elindeki kâğıda baktı. İlk gösterisinde balo salonuna yağdırdığı konfetilere benziyordu.

Üzerinde minik bir kırmızı kalp vardı.

Cath parmaklarını kâğıda sardı ve başını kaldırdı. Cesaretini topladı. "Kral'ın teklifini kabul edeceğim."

Jest'in yüzü dondu kaldı. Kahredici bir sessizlik içinde uzun bir an boyunca, çok uzun bir an boyunca, birbirlerine baktılar. Ve sonra Jest'in yüzünde fırtınalar koptu. Ona yaklaştı, o kadar ki ayakları Cath'in elbisesinin eteklerine sürtünüyordu. Cath gözlerine bakmaya devam etmek için başını arkaya yatırmak zorunda kaldı.

"Söz verdin," dedi Jest. "Kabul etmeyeceğine söz verdin."

"Bu, sen bizim kabul görme ihtimalimizi yok etmeden önceydi. Artık seni kimse kabul etmez. Ne annemler ne saray ne başka herhangi biri. Tüm krallık senin yalancı ve hain olduğunu zannediyor. Herkes seni alçağın teki sanıyor."

"Senin onurunu kurtarmaya çalışıyordum," diye fısıldadı Jest. "Hem şenlikte kendin de söylemedin mi, ben ne yaparsam yapayım ilişkimizin kabul edilmesi gibi bir ihtimal zaten olmayacaktı."

Cath dudaklarını yaladı. Jest gözleriyle bu hareketi takip edince Cath'in midesinde yine kelebekler havalandı. Bunu yok saymak acı vericiydi. "Haklısın," dedi. "Bu yüzden Kral'ın teklifini kabul etmek zorundayım."

Jest'in yüzü acıyla doldu, alnı kırıştı. "Catherine–"

"Ve sana kalbimi verdiğimde artık gerçek bir kraliçenin kalbi olacak."

Jest yutkundu, başını iki yana sallamaya başladı ama Cath devam etti.

"Ve onu Satranç Diyarı'na götürüp savaşı sona erdirebileceksin. Buraya bunun için gelmiştin, değil mi?"

"Ama–"

Catherine ona biraz daha yaklaştı. "Bu ihtimali gerçek kılmaya yetecek kadar büyü yoktur belki," diye fısıldadı çenesine doğru. Jest titriyordu ama çok hafif bir titremeydi, bu kadar yakınında olmasa fark etmezdi. "Eğer asla mutlu olamayacaksam bırak en azından bir amacım olsun. Sana bir kraliçenin kalbini vermeme izin ver."

Jest yutkundu, Cath onun ılık nefesini yanaklarında hissetti.

Sonra geri çekildi ve arkasını döndü. Jest'in eli eline uzandı ama Cath elini çekti ve maskeli kalabalığın arasına daldı.

Kalbi acıyla sıkışıyordu. Jest'in ona seslenmesini, onu durdurmasını istiyor ama aynı anda da hazır cesaretini toplamışken bunu yapmasına izin vermesini diliyordu.

Balo salonunu bir trompet sesi doldurdu. Konuklarının başının üstünden, Beyaz Tavşan'ın tahtın yanında durduğunu gördü. "Bayanlar, baylar, huzurlarınızda Majesteleri Kupa Kralı!"

Kalabalık alkışladı ve kürsüye doğru yaklaştı. Cath avucundaki kâğıdı buruşturdu ve Jest'i bıraktığı yere bakmadan edemedi. Ama Jest orada değildi.

Kendi etrafında döndü; kuzgun tüyleriyle süslü bir maske, silindir şapka ve sarı gözler arıyordu.

"Catherine."

Annesinin sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı. Bir kol omuzlarına dolandı ve onu sahneye doğru sürükledi.

"Zaman geldi," dedi Markiz mutlulukla. "Ah, benim canım kızım, işte oluyor. Nihayet." Kalabalığın arasından kürsüye doğru ilerlediler. Kral kürsüde konuşmasına başlamıştı ama Cath duymuyordu bile, ona doğru attığı her adımda sanki vücudu uyuşuyordu. Annesinin kolunu sıkan parmaklarını hissetmiyordu. Geçerken ona bakan meraklı yüzleri görmüyordu.

Zaman geldi.

Kral'ın evlenme teklifini kabul edecekti.

Kupa Kraliçesi olacaktı.

Birkaç kez arkasına baktı ama onlar geçtikten sonra kalabalık yolu kapatıyordu, Jest'i göremedi. Sanki baloya gelişi ve dansları bir rüyadan ibaretti.

Catherine derin bir nefes aldı ve ona kırılmamaya çalıştı. Eğer daha fazla zamanları olsaydı Jest onu planından vazgeçirmek için daha çok çabalar mıydı? Cath ona izin verir miydi?

Hayır. Bunu yapmak istiyordu. En başta almaya geldiği şeyi ona verecekti.

Her koşulda kalbi ona aitti. İster pastacı olsun ister kraliçe. Catherine böylece kendi önemsiz hayatının ötesinde bir amaca hizmet edebilecekti en azından.

Cath sanki her şeyin üzerindeymiş gibi hissetti kendini. Salondaki görüntüsünü uzaktan bir yabancıyı izler gibi izledi. Platforma çıkarıldığını gördü. Konukların alkışladığını gördü ama alkış sesi duymuyordu. Kral'ın onu elinden tutup sahnenin ortasına götürdüğünü gördü. Orada solgun yüzüyle, dilsiz bir hâlde başka bir kız duruyordu. Çok daha büyük bir amaç uğruna kendi mutluluğunu feda eden başka bir kız.

Asla olmaması gereken bir şeyi kabul eden başka bir kız.

Kalbi büzüldü, kurudu kaldı.

"Hepinizin bildiği gibi," diyordu Kral parmak uçlarında yükselerek, "krallığımız geçtiğimiz haftalarda çok korkunç şeylerle karşı karşıya kaldı ama bu ko-korkutucu günlerde sizi rahatlatmak ve bunun yerine bize kutlayacak bir şey vermek benim görevim." Işıl ışıl gülümsedi. "Karşınızda duran bu leydi cesaretini kanıtladı ve ben..." Catherine'e bakarken gözleri parladı, elini hafifçe sıktı. "Ben ona hem hayranım hem de tüm kalbimle tapıyorum."

Catherine aniden yine kendi bedenindeydi, artık uzaktan izlemiyordu. Etrafını saran hava boğucuydu. Panik ve inanmazlıkla irkildi. Kendine güçlü olmayı telkin etti ama tüm bunların gerçekten olduğuna inanamazken sakin ve güçlü olmak zordu.

Jest'in onu şeker pekmezi kuyusuna götürmesi dün müydü? Nefesleri kesilene kadar dün mü öpüşmüşlerdi?

"Kaya Kaplumbağa Kovuğu'ndan Leydi Catherine Pinkerton," dedi Kral tüm sevecenliği ve neşesiyle. Sesi

Catherine'in kafatasında yankılandı. Kral önünde diz çöktü. Tombul parmakları soğuk soğuk terlemişti. "Karım ve kraliçem olma onurunu bana bağışlar mısın?"

Kalabalık keyifle nefesini tuttu.

Catherine gözlerini Kral'dan kalabalığa çevirdi, hayatı boyunca tanıdığı yüzlere baktı. Hepsi çok mutlu görünüyordu.

Kral'ın ne kadar haklı olduğunu görmek Cath'i afallattı.

Kral o korkunç saldırılar hiç yaşanmamış, Gıllıgış gerçek bir kâbus değilmiş gibi yapmak istiyordu. Hükmü altında yaşayan herkes geceleri yataklarında kendilerini güvende ve mutlu hissetsin istiyordu ve bu evlilik haberiyle onlara saldırılar yerine düşünecek güzel bir şey vereceğini biliyordu. Düğün. Yeni kraliçe. Gıllıgış'a karşı duran ve hayatta kalan bir kraliçe.

Bu çözüm ancak bir ödleğin aklına gelirdi. Ama işe yarıyordu.

Cath, Jest'e ödülünü verdikten sonra Kupa Krallığı'na ne olacağını merak etti. Jest onun kalbini Satranç Diyarı'na götürdükten sonra, boş bir kabuktan ibaret kalan bir kraliçeyle bu krallığa ne olacaktı?

Muhtemelen herkes kendi hayatına geri döner ve hiçbir şey değişmemiş gibi yaparlardı. Her şey yolundaymış, her şey iyiymiş gibi yaparlardı. Hep yaptıklarını yapmaya devam eder, yine *-mış gibi* yaparlardı.

Satranç Diyarı'nın ona ihtiyacı vardı. Kupalar Diyarı'nın yoktu.

Cath omuzlarını dikleştirdi ve hâlâ dizlerinin üstünde duran, elini terli avuçları arasında tutmaya devam eden Kral'a döndü. Kral her zamanki gibi neşeli ve dürüst bir yüzle cevabı bekliyordu. Hayatının geri kalanını nankör, kalpsiz bir eşle geçirmeyi hak etmiyordu.

Catherine onun gözlerinin içine baktı ve dudaklarını gererek gülümsedi. "Evet, Majesteleri."

Bu kelimeler ağzından çıktığı anda büyük bir alkış tufanı koptu. Kadınlar sanki muhteşem bir şeye şahit olmuş gibi mendillerinin ucuyla gözlerini kuruluyordu. Erkekler şapkalarını havada sallıyordu. Orkestra neşeli bir parça çalmaya başlamıştı, gerçi kalabalığın coşkulu tezahüratları arasında duyulmuyordu.

Catherine'in gözleri annesiyle babasını aradı. Marki kolunu annesinin omuzlarına atmıştı. İkisi de çok mutlu, inanılmaz gururlu görünüyordu.

Cath'e onları hiç tanımıyormuş gibi geldi.

Bakışları tekrar kalabalıkta dolaştı, baktı, baktı, ama Jest'i göremedi. Jest'in de onun kadar üzgün olup olmadığını görmek istiyordu. Bunu neden yaptığını anlayıp anlamadığını bilmek istiyordu. Yaptığı fedakârlık için ona minnettar mıydı yoksa sözünde durmadığı için kızgın mıydı?

Kalabalık sahneye akın etti. Yıllardır hiç konuşmadığı kadınlar onu omuzlarından tutup göğüslerine bastırdılar, ellerini sıkı sıkı tutup yanaklarından öptüler. Dul Kontes'in düğün gecesiyle ilgili açık saçık bir espri yaptığını duydu.

Karo Saray mensuplarından bazıları çoktan krallığın ilk varisinin ne zaman doğacağı üzerine bahis oynamaya başlamıştı bile.

Tebrikler, tebrikler, kulaklarında uğuldadı.

Ne kadar şanslısın...

Marki'yle Markiz sevinçten havalara uçuyordur.

Ne güzel bir kraliçe olacaksın.

Catherine, ellerini bu iyi kalpli dokunuşlardan uzak tutmak için indirdi, eteklerini tuttu. Bunun kendi kararı olduğunu hatırlattı kendine. Bir seçim yapmıştı.

Biri onları ilk danslarını etmeye davet etti ve balo salonu yeni bir coşkuyla çalkalandı. Kral'la Catherine sahneden indi, pistin ortasında yerlerini aldılar. Catherine, Kral'ın kıvrık bıyıklarına, ışıl ışıl gözlerine, mutlu gülümsemesine yukarıdan baktı.

"Ah, Leydi Pinkerton, benim çikolatalı pastam," dedi Kral gözleri dolu dolu. "Beni dünyanın en mutlu erkeği yaptın."

Catherine'in vicdanı sızladı.

Daha ne kadar süre bu mutluluğu paylaşıyormuş rolü yapabilirdi? Bu geceyi çıkarabileceğinden bile şüpheliydi ki nerede kaldı hayatının geri kalanı boyunca devam ettirebilsin.

Orkestra yeniden çalmaya başladı ve Kral onun ellerine uzandı.

Cath içini dolduran tiksinti hissini olabildiğince derinlere itti ve ellerini uzattı.

Fakat daha dans başlayamadan salonda bir gümleme yankılandı. Salonun çift kanatlı ağır kapısı ardına kadar açılmış ve kuartz duvarlara çarpmıştı. İçeri dolan rüzgâr tepelerindeki şamdanları bir nefeste söndürdü ve konukları karanlıkta bıraktı.

Açık kapıdan gelen bir ışık şeridi, salonu boylu boyunca kesti ve üzerine iki silüetin neredeyse Kral'la Catherine'e kadar uzanan gölgesi düştü. İlk silüeti Cath bahçedeki o ilk geceden hatırlıyordu; elinde balta tutan kukuletalı bir adam.

Diğer gölge ise üç uçlu bir şapka takıyordu.

Jest kapıda duruyordu, üzerinde yine siyah soytarı kıyafeti vardı ve tüylü maskenin yerini kalın sürmeler ve damlayan bir kalp almıştı. Kuzgun omzuna tünemişti.

Kral ciyakladı. "Jest?"

"Jest," diye soludu Cath ve ellerini Kral'ın ellerinden çekti.

Karanlıkta Jest'in yüzünü göremiyor olsa da onun dosdoğru kendisine baktığını biliyordu. Gözleri onun üzerindeydi. Sadece onun.

"Bir yolu var." Jest'in sesi, buz kesilmiş salonda yankılandı. "Bir yol biliyorum, Catherine. Birlikte olabilir ve Satranç Diyarı'nı kurtarabiliriz ve sen pastaneni açarsın. Hepsi aynı anda mümkün olabilir."

Cath'in dudakları aralandı. Umutlanmaya cesaret edemiyordu.

"Tüm bunlardan vazgeçeceksin," diye devam etti Jest balo salonunu ve maskeli konukları işaret ederek. "Ama zaten bunu yapmaya hazırsın sanırım." Durdu, tereddütlü bir nefes aldı. "Başka bir yol biliyorum, leydim."

"Bu... Bu adam!" Markiz'in çığlığı sessizliği yırttı. "Bu adam sevgili kızımı büyüyle kandırdı, müstakbel kraliçenizin onuruyla oynamaya kalktı. Bu adam bir hain, bir alçak. Durdurun onu!" Markiz kalabalığın arasından öne çıktı ve kollarını Kral'a doğru salladı. "Majesteleri, bir şey yapın!"

"A-ah, evet! Muhafızlar! Muhafızlar!" diye bağırdı Kral, salonu çevreleyen sineklere. "Yakalayın şunu!"

Sinek muhafızlar bir an daha öylece durdularsa da kendilerini çabucak toparlayıp harekete geçtiler. Mermer zemini döven çizmelerin sesi salonda yankılandı.

Jest tüm bunlar olurken bakışlarını bir an bile Cath'ten ayırmamıştı. "Kimi seçiyorsun?" diye fısıldadı ve bayağı uzakta olsa da Cath onu açıkça duydu. Sesi ümitle ve arzuyla doluydu.

Muhafızlar mızraklarını kaldırmış, kalabalığı yararak ona doğru ilerliyorlardı.

"Seni," diye fısıldadı Cath ve fısıltısı kendi kulaklarına bile zor ulaşsa da Jest'in yüzünün aydınlandığını gördü. "Her şeyden vazgeçip seni seçiyorum."

Jest gülümsedi ve merdivenlerden inmeye başladı.

Cath eteklerini tutup ona doğru koştu. Kalabalığın şaşkın haykırışlarını, annesinin çığlıklarını, muhafızların gök gürültüsünü andıran ayak seslerini duymuyordu bile. Muhafızlar ona daha önce ulaşacaktı. Cath daha hızlı koşmaya çalıştı. Kral adını haykırıyor, babası durmasını emrediyordu. Kuzgun, Jest'in omuzundan havalandı ve tepesinde uçtu.

Cath'in ayağını dibinde bir şey çaktı. Kalın bir duman tabakası havayı doldurdu.

Muhafızlar olduğu yerde kalakaldı.

Cath de tökezledi ama Jest çoktan onu tüy gibi yumuşacık kollarının arasına almıştı, oradan götürüyordu.

BÖLÜM 41

CATHERINE KOLLARINI SIMSIKI Jest'in boynuna dolamış, başını omzuna yaslamıştı. "Üzgünüm, çok üzgünüm, özür dilerim," dedi. Nereye gittiklerini bilmiyordu. Akşam serinliği alev alev yanan tenini okşadı. Jest nefes nefese kalmıştı. Kucağında onunla -ve ağır çemberli eteğiyle- koşuyordu. "Yapabilirim sandım. Onunla evlenebilirim ve sana istediğini verebilirim sandım, Jest, ama bil ki–"

"Tamam, Cath. Her şey yoluna girecek."

Jest durdu ve onu kucağından bırakmadan dizlerinin üstüne çöktü.

Catherine kollarını boynundan çözüp ona baktı. Joker'ine. Kale'sine. Yüzünü ellerinin arasına aldı ve gördü. Gözlerindeki açıklığı, gözlerindeki şefkati gördü.

"Seni seçiyorum," dedi yine. Bu kelimeler dilinde şeker gibi bir his bıraktı.

Jest boştaki eliyle onun eline uzandı, elini yüzüne bastırdı. "Cath, kesinlikle emin olmalısın." Sesi boğuktu. "Bu fikri bana Kuzgun verdi. Yoksa benim aklıma gelmezdi ve bence... Bence az sonra söyleyeceklerim pek hoşuna gitmeyecek. O yüzden

şunu unutma. Hâlâ çok geç değil. Nasılsa seni bir tür büyüyle kandırdığıma inanıyorlar. Yani onları yine ikna–"

"Dur bir saniye," diye onun sözünü kesti Cath, elleri yanaklarından tuniğinin yakasına kaydı. "Birlikte olabileceğimizi söyledin. Satranç Diyarı'nı kurtaracağımızı ve pastanemi açabileceğimi söyledin."

Jest başını salladı. "Doğru. Bence işe yarayacak."

"Sence?"

Jest yüzünü onun boynuna gömdü. O da en az Cath kadar şiddetle titriyordu. "Kolay olmayacak. Bak, eğer hoşuna gitmezse hâlâ fikrini değiştirebilirsin. Kral seni geri ister, isteyeceğini biliyorum. Ve o durumda söz veriyorum seni rahat bırakacağım. Seni ve kalbini bırakacağım. Bunu yapamazdım zaten, Cath, kalbini senden alamazdım."

Sözleri Cath'in göğsüne saplanıyordu. Bakışları Jest'in arkasına, onunla karşılaştığı ilk akşam gördüğü beyaz gül ağacına takıldı. Jest onu sarayın gül bahçesine getirmişti.

Muhafızlar onları takip edecekti. Çoktan izlerini sürüyor olmalılardı. Bulunmaları fazla uzun sürmezdi.

Göğsü sıkıştı ve Jest'i itip kollarından kurtuldu. Ayağa kalkmaya çalıştıysa da bacakları öyle titriyordu ki gerisin geri çimenlere düştü.

"Bana bir seçenek sundun ve ben de seçimimi yaptım. Şimdi bunu değiştirmemi nasıl teklif edersin?"

Jest ellerini saçlarına götürdü ama soytarı şapkasıyla karşılaştı. Şapkayı çıkarıp yere çaldı. Ziller tek bir kez çaldı ve sustu. "Çünkü emin olmak zorundasın. Çünkü eğer bir gün bu kararından pişmanlık duyarsan bu beni öldürür. Kral'ın sana suna-

cağı şeylerden benim için vazgeçer ve bir gün bundan pişman olursan, bununla yaşayamam."

Soğuk hava Cath'in boğazına batıyordu, yine de boğulma hissini yenmek için nefes almaya çalışıyordu. Çenesini sıktı ve Jest'i var gücüyle itti. Jest çimenlere omzunun üstüne devrildi.

"Aptal. Onu istemiyorum. Bana vereceklerini de istemiyorum. Hiçbir zaman istemedim. Ben salak bir kraliçe olmak istemiyorum!"

"Biliyorum, bunu biliyorum, Cath. Zaten bu yüzden vazgeçebilirsin."

Catherine şaşkınlıkla ona baktı ve başını iki yana salladı. "Bak, bizi bulmaları uzun sürmez. O yüzden şu fikri anlat sadece. Kuzgun sana ne fikir verdi?"

Jest başını kaldırıp yukarı baktı ve Cath onun bakışlarını takip edince Kuzgun'un güllerin arasından onları dikizlediğini gördü.

"Satranç Diyarı'nda bir kanun var," diye başladı Jest ve Cath tekrar ona döndü. "Düşman topraklarının en sonuna kadar gitmeyi başaran bir piyon, sınıra ulaştığında kraliçe olabiliyor."

Cath kaşlarını çattı.

"Benimle oraya gel." Jest doğruldu, dizlerinin üstünde durdu ve Cath'in ellerini tuttu. "Seni o sınıra götürebiliriz. Hapkacı, Kuzgun ve ben. Böylece kraliçe olursun ve bizi zafere ulaştırırsın, Cath. Bunu yapabileceğini biliyorum."

"Ama..." Catherine'in boğazı zımpara gibi kurumuştu. Yutkunmaya çalıştı. "Ama demiştin ki... Pastane açacaktım ve..."

Jest güldü ve bu içten gülüş Cath'i afallattı. Ellerini daha sıkı tuttu. "O da olacak. Savaş bittiğinde yönetime yine Beyaz

Kraliçe geçer. O zaman iki kraliçeye gerek kalmayacak zaten. Ve sen de istediğini yaparsın. Ve ikimiz–"

Saray tarafından gelen ayak sesleriyle cümlesi yarım kaldı. Cath korkudan kaskatı kesilerek arkasına baktı ve sinek muhafızların iki sıra hâlinde merdivenlerden indiklerini gördü. Başlarında Karo As vardı, emirler yağdırıyor ve bahçeyi didik didik aramalarını söylüyordu.

Cath tekrar ona döndüğünde Jest'in kendisine baktığını gördü. "Hiçbir zaman kraliçe olmak istemediğini biliyorum," dedi özür dilercesine.

Cath'in ağzından neşesiz bir kahkaha döküldü. "Kraliçe olmaktan hiç kaçarım yok galiba." Bir elini Jest'in ellerinin arasından çekti ve parmağının ucuyla Jest'in yanağındaki kalbe dokundu. "Seni seviyorum, Jest. Nasıl olursa olsun, seninle birlikte olmak istiyorum."

Jest'in nefesi havada buharlar oluşturuyordu. Çakıl patikaları döven çizmelerin sesi bahçede yankılandı. Tepelerinde Kuzgun onları uyarırcasına gakladı.

Jest aniden onu kendine çekti ve dudaklarını dudaklarına bastırdı. Cath kollarını onun boynuna doladı. Kalbi her ikisini de kucaklamaya çalışırcasına göğsünden taşıyordu.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı Jest iki öpücük arasında. "Ben de seni seviyorum."

Bu olanaksızdı ve Cath olacağına tüm kalbiyle inanıyordu.

Jest onu tekrar öpüyordu ki Kuzgun yüksek sesle öksürdü. "Geliyorlar. Daha fazla oyalanamayız."

Cath'le Jest başlarını kaldırıp ağacın dalına baktı.

"Bu kafiyeli değildi," dedi Cath.

"Kafiyeye vakit mi var?" diye karşılık verdi Kuzgun sertçe.

"Kuzgun haklı," dedi Jest kocaman bir gülümsemeyle. "Yine de bu oyalanma şahaneydi." Ardından şapkasını aldı ve Cath'i ellerinden tutup ayağa kaldırdı.

Jest'in bir baş işaretiyle Kuzgun da daldan havalanıp onlara doğru uçtu ve aynı anda Cath gül bahçesine giren ilk muhafızların ayak seslerini duydu. Kuzgun, Jest'in omzuna tünemişti ki ayaklarının altındaki yer yarıldı ve yerden fırlayan taşlardan oluşan bir kule üzerlerini örttü.

Cath bu büyüye ne isim vereceğini bilemiyordu: Kule, tünel, köprü ya da başka türden imkânsız bir geçiş yolu, geçit, koridor... Fakat sonuçta bu yolla kendilerini Hapkacı'nın dükkânının önündeki çayırda bulduklarında rahat bir nefes aldı. Gerçi hâlâ tir tir titriyordu ama bu arada Kuzgun'la Jest sanki toprağın içinde seyahat etmek hayattaki en doğal şeymiş gibi rahattı.

"Düşününce," dedi nefes nefese, titrek bacakları üzerinde sabit durmaya çalışarak, "seyahat etmenin böyle kestirme bir yolu varken ben bunca yıl niye at arabalarıyla uğraşıp durmuşum ki?"

Jest parmaklarını onunkilere kenetlerken yüzünde güller açıyordu. "Bu biz Kalelere özgü bir numara," dedi. "Yakında alışırsın."

Cath burnunu çekip eteklerini düzeltti. "Bakalım, göreceğiz."

El ele Harika Şapkalar'a doğru yürüdüler. Seyyar dükkânın pencereleri altın rengi sıcak bir ışıkla parlıyordu, onun dışında orman sessizdi.

Jest dükkânın yuvarlak kapısındaki kola uzandı ama kendini tüylü ve çizgili bir kuyruğu tutarken buldu. Bir kedi miyavladı.

Jest irkilerek geri sıçradı, vücuduyla Cath'e siper oldu.

Derken Cheshire'ın kafası da belirdi ve kısık gözlerindeki kınayan bakışa rağmen ağzı her zamanki gibi kocaman sırıtıyordu. Acıyan kuyruğunu yaladı. "Eh," dedi, "bu biraz kabaydı."

"Cheshire, burada ne arıyorsun?" diye sordu Catherine.

"Yaralarımı yalıyorum. Bu adam kuyruğumu incitmiş olabilir."

Cath bir elini beline koydu. "Ben ciddiyim, Cheshire. Sen bizi mi takip ediyordun?"

Cheshire kuyruğunu yalamayı bıraktı ve kuyruğu gözden kayboldu, geriye kapı kolunun olması gereken yerde havada süzülen kocaman kafası kaldı. "Sizi takip etmek mi? Ben buraya sizden önce geldim, sevgili kızım."

Cath bir kaşını havaya kaldırdı.

Cheshire'ın geniş sırıtışı daha bile genişledi. "Krallığın en çok aranan suçlusunun kollarında maskeli balodan kaçmışsın diye bir dedikodu duydum. Iıı, yani tek aranan suçlumuzla da diyebiliriz. Bu doğru mu diye kendi gözlerimle görmek istedim."

"İşte gördün. Şimdi kenara çekil lütfen."

Cheshire'ın gözleri yine kısıldı, arkalarında bir yere kilitlendi. "Bu kuş dost mu yoksa yemek mi?"

Cath'le Jest dönüp arkaya baktı. Kuzgun alçak bir dala tünemişti. Tüylerini kabarttı, ta ki Cheshire'la aynı boyuta gelene dek. Daha doğrusu, eğer Cheshire'ın tüm vücudu görünseydi olacağı boyuta gelene dek.

"*Dost*," dedi Catherine tekrar kediye dönerek. "Ne istiyorsun, Cheshire?"

Cheshire'ın kafası havada tersyüz oldu. "Bu gece olanlar hakkında bir fikrin yok anladığım kadarıyla. Ne de olsa evlenme teklifleri almakla meşguldün. Şimdi öğrenmek ister misin?"

"Aslına bakarsan hayır. Gördüğün üzere hâlâ biraz meşgulüm."

"Ama şu balkabaklı adamla ilgili."

Catherine'in göğsü sıkıştı. Sör Peter'ın ona bu akşamki davranışını unutmuştu bile. "O adamla niye ilgileneyim ki?"

"Ve bir de Mary Ann'le. Ayrıca Gıllıgış'la. Kral'ın müstakbel karısının soytarıyla kaçmasından bile daha büyük skandal yaratacak yeni bir dedikodu var. Açıkçası birilerine anlatmak için ölüyorum." Kedinin gözleri, ölülerin gözlerine kapatılan gümüş paralara döndü. "Ve bunu duymayı en çok isteyecek kişi de sensin bence."

Cath'in sırtında bir ürperti dolaştı. Jest'in onu süzdüğünü hissediyor, yüzündeki endişeyi ve merakı tahmin edebiliyordu ama kendi merakını, Mary Ann'in ihanetinin sebep olduğu öfke yumağının yanına iteledi.

"Yanılıyorsun. Bilmek istemiyorum. Git başka birilerini dedikodularınla meşgul et ve bizi rahat bırak. Yoksa kuyruğunu birazcık acıtmaktan çok daha fazlasını yaparım."

Gümüş paralar yeniden parlayan gözlere dönüştü. "Anlıyorum," dedi Cheshire her bir heceyi yaya yaya. "Anlaşılan bunca yıldır senin hakkında yanılmışım, Leydi Catherine." Bakışları Jest'e kaydı. "Hım, yeterince yakışıklı..." Kulakları, gözleri ve burnu gözden kayboldu, geriye sadece havada tersyüz duran sırıtışı kaldı ki şu hâliyle bir sırıtıştan ziyade somurtmaya benziyordu. "Tabii eğer tek umursadığın buysa."

Ve gitmişti.

Jest hâlâ ona bakıyordu.

"Sorun yok," dedi Cath. "Yerimizi kimseye söylemez." Bunun doğru olup olmadığından emin değildi ama o zamana kadar zaten çok uzaklarda olacaklarını umuyordu.

Kedi gidince Kuzgun tünediği daldan havalandı, Jest kapıyı açarken yanlarına geldi.

İçerisi artık ne bir çay salonuydu ne de bir dükkân. Küçük oda şu anda şapkacının karman çorman atölyesiydi. Uzun masanın üzerine kurdeleler, tüyler, keçeler, düğmeler, iğneler ve iplik makaraları yayılmıştı. On kadar manken kafası, üzerlerinden henüz bitmemiş çeşit çeşit şapkayla, sıkkın gözlerini kırpıştırarak yeni gelenlere baktı.

Fındıkfaresi masanın bir köşesine kıvrılmış, uyuyordu; kadife bir kurdeleyle hediye paketi gibi sarılmıştı.

Hart Havşanı farklı renklerde düğmeleri ipe diziyordu ve şu ana kadar dizdiği düğmeleri inci bir kolye gibi boynuna dolamıştı. Catherine'e darağacı ilmeğini hatırlatmaya yetecek kadar düğme dizmişti.

Hapkacı tahtında oturuyordu, başında yine mor silindir şapkası vardı ve bir bacağını koltuğun kolundan aşağı sarkıtmıştı, çenesini yumruğuna dayamıştı. Önündeki mankenin kafasında bitmemiş bir leydi şapkası duruyordu; yarısı sarı suni elmaslarla, diğer yarısı deniz kabuklarıyla işlenmişti. Ve Hapkacı'nın gözleri şimdi Jest, Catherine ve Kuzgun'un üzerindeydi.

Jest'in siyah soytarı kıyafetine şöyle bir bakıp alayla güldü. "Gördüğüm kadarıyla kraliyet maskarasını oynamaya devam ediyorsun hâlâ. Ya da belki seni maskara eden şu kızın yan etkisidir."

Jest şapkasına dokunup onu selamladı, ziller şıngırdadı. "Herkes soytarıları hafife almak gibi bir hataya düşüyor her zaman."

Hapkacı elini salladı. "Gelin, gelin. Hart Havşanı, o düğmelerle oynamayı bırak da bize bir çay koy."

"Gerek yok," dedi Jest, onu bırakmaya korkar gibi Catherine'i masanın etrafından dolaştırarak. "Fazla kalmayacağız."

Hapkacı'nın gözleri onların kenetlenmiş ellerine takıldı, gereğinden uzun bir süre öylece kaldı. "Aceleniz ne?" dedi sonunda. "Dedikodular doğruysa, şu anda olman gereken tek yer Majesteleri'nin zindanı." Gözlerini kıstı. "Majesteleri demişken, kendileri acaba çok sevgili leydilerinin senin yanında olduğundan haberdar mı?"

Jest, Catherine için bir sandalye çekti. Cath oturamayacak kadar heyecanlıydı, yine de oturdu.

"Kral bu gece Catherine'e evlenme teklif etti," dedi Jest, Cath'le Hapkacı arasındaki sandalyeye -çay partisi gecesi, oturan kişinin performans sergilemek zorunda olduğu sandalyeye- otururken.

Hapkacı'nın gözleri Cath'e döndü ve çay fincanını tabaktan alıp kadeh kaldırırmış gibi ona doğru kaldırdı. Fincanın kenarları uzun zaman önce kurumuş çayla lekelenmişti, Cath fincanın ne kadar zamandır orada öylece durduğunu merak etmeden edemedi. "Kutlarım, Kraliçe Hazretleri."

Cath kaşlarını çattı. "Beni mi kutluyorsun yoksa kendin mi kutlama yapıyorsun? Benim kraliçe olmamı ne kadar istediğini ve bunun benim iyiliğim için olmadığını biliyorum."

Bir an sessizlik oldu, fincan havada kaldı. Ardından Hapkacı bir kahkaha attı ve fincanı masaya çarparak bıraktı. Fincan boştu.

"Eğer bunu biliyorsan o zaman bu komploda yalnız olmadığımı da biliyorsundur." Bacağını koltuğun kolundan çekip onlara doğru uzattı. "O bir gül, Jest. Gözleri yumuşacık ama dikenlerini sakın unutma. Ve bu gül Kral'ın bahçesine ait, senin değil." Bir an düşünüp başını Cath'e doğru sallayarak ekledi. "Niyetim seni kırmak değil, leydim."

"Hiç mi?" dedi Cath duygusuz bir sesle.

Hapkacı omuz silkti. Tek omzuyla yaptığı umursamaz, küstah bir hareketti ve Cath'ın öfkesini daha da alevlendirmekten başka bir işe yaramadı.

"Onu seviyorum, Hapkacı," dedi Jest. "Ona âşık olmak gibi bir niyetim yoktu ama oldu bir kere."

Catherine masanın altından onun elini hafifçe sıktı.

Hapkacı'nın gözleri yeniden Catherine'e kaydı. Cath bu bakışlara karşılık verdi ama ilk karşılaşmalarında olduğu gibi yine onun gözünde hiçbir anlamı yokmuş gibi hissediyordu. Öte yandan sanki bu kez adamın yüzünde bir duygu kırıntısı var gibiydi. Bir parça merak. Jest'in ona baktığında ne gördüğünü anlamaya çalışıyor gibiydi. "Sorunumuz da bu, değil mi?"

"Ben de onu seviyorum, eğer merak ettiğin buysa," diye araya girdi Catherine.

Hapkacı başını iki yana salladı. "Ah, hayır, bu açıkça görülüyor zaten." Bir parmağını alt dudağında gezdirdi. "Buraya sizin mutluluğunuzu paylaşmam için gelmediniz herhâlde?"

Jest şapkasını çıkarıp masadaki dağınıklığın ortasına attı. "Cath, Kral'la evlenmeyecek ve onun kalbini çalmayacağız."

"Gidişattan bu kadarını tahmin ettim." Hapkacı, bu sözlü tenis maçını kenardan ilgiyle takip eden Hart Havşanı'na bir

bakış attı. "Kendini hazırla, Hart Havşanı. Beyaz Şah'a, sevgili Jest'imizin görevinde başarısız olduğunu söylemek pek eğlenceli olmayacak."

"Başarısız olmadım." Jest başını Kuzgun'a doğru kırdı. "Kuzgun bana terfi kanununu hatırlattı."

Hapkacı'nın gözleri belli belirsiz büyüdü. "Piyon vezir olacak," diye mırıldandı. Sonra bakışları yine Cath'e kaydı ve bu kez onu daha farklı bir dikkatle inceledi. "Kraliçenin kendisini çalabilecekken niye kalbini çalasın ki?"

"Daha kraliçe olmadı," dedi Jest. "Ama olacaktı. Bu her şeyi çözecek, Hapkacı."

Hapkacı arkasına yaslandı, gözlerini yumdu. Kaşları çatıktı. "Her şeyi değil," dedi ama öyle alçak sesle fısıldamıştı ki Cath onun kendi kendine konuştuğunu düşündü. Başını kaldırıp tekrar onlara baktığında başını iki yana sallıyordu. "Hepimiz aptalız. Aptallar sürüsü."

"Hayır," dedi Jest yumuşak bir sesle. "Bu haksızlık olur."

Hapkacı burnunu çekti, Hart Havşanı'na baktı. "Sen ne diyorsun?"

Hart Havşanı burnunu oynatarak Catherine'i süzdü. "Bunu yapabileceğinden emin miyiz?"

"İşte bu gayet yerinde bir soru." Hapkacı öne doğru eğildi. "Ayna'dan geçtikten sonra artık bir markinin kızı olmayacaksın, Hart Havşanı ve benim gibi alt sınıftan sıradan bir piyon olacaksın. Bu da, eğer Kırmızı Kraliçe'yi alt etmekte başarısız olursan ömrün boyunca kulluk edeceksin anlamına geliyor. Bu riski almaya hazır mısın, Leydi Pinkerton?"

"O kesinlikle–" diye başladı Jest ama Cath onun sözünü kesti.

"Bu riski almaya hazırım. Benim için artık burada bir hayat kalmadı."

Hapkacı, Jest'e baktı. "Orijinal plana sadık kalsak her şey çok çok daha kolay olurdu."

"Elimde olan bir şey değildi," dedi Jest.

"Evet, sanırım değildi." Hapkacı şakağını ovdu ve bir kez daha Hart Havşanı'na döndü. "Evet. Bu durumda hangimiz gidiyor, hangimiz kalıyor?"

Hart Havşanı'nın uzun kulağı aşağı kıvrıldı ve sandalyesine daha bir gömüldü. "Geçen sefer ben gitmiştim," dedi. "Hem daha biraz önce, şapkaların için yeni malzemelere ihtiyacın olduğunu söylemiyor muydun? Yani korktuğumdan falan değil, sen öyle dedin diye." Boynunu kaşıdı ve aslında bayağı korkmuş görünüyordu. "Senin işinin selameti açısından yani, hepsi bu."

Hapkacı güldü ve asasının ucuyla bir çay fincanını Hart Havşanı'na doğru itti. "Tamam, tamam, panik yapma. Ben giderim." Ardından derin bir iç geçirdi. "Ayna'nın bu tarafında Zaman tükeniyor zaten."

Hart Havşanı rahat bir nefes aldı, yine de sandalyeye gömülmüş hâlde, yarısı masanın altında, titremeye devam etti.

"Neden korkuyorsun bu kadar?" diye sordu Cath, Hart Havşanı'nın sadece ucu görünen kulaklarına bakarak. "Hı, Hart Havşanı?"

Tavşanın kanlı gözleri yeniden göründü. Önce Jest'e baktı, sonra Catherine'e döndü.

"Hiçbir şeyden!" dedi ters ters.

Hapkacı bu arada ayağa kalkmıştı, ceketiyle eldivenlerini alıyordu.

"Kız Kardeşler," dedi Jest. "Bu tarafa geçerken sen biraz... Onların yakınındayken biraz rahatsız görünüyordun."

"Rahatsız?" diye tekrarladı Hapkacı ve asasını sertçe masaya bıraktı. Hart Havşanı şimdi tamamen masanın altındaydı. "Onların yanında kendini rahatsız mı hissediyorsun, Hart Havşanı?"

"Pek sayılmaz." Hart Havşanı'nın sesi masanın altından geldi. "Daha çok, kendimi şeker pekmezinde boğmak istememe sebep oluyorlar."

"Neden?" Cath, Jest'e baktı. "Ne var ki onlarda?"

Jest başını iki yana salladı. "Biraz tuhaflar. Hepsi bu."

Hart Havşanı masanın altında öyle bir titredi ki masanın üstündeki çay fincanları sarsıldı.

"Biraz tuhaf?" dedi Hapkacı. "Sen herhâlde bu tarafa geçerken iyi günlerine denk geldin, sevgili Jest. Hart Havşanı ne söylüyorsa onu diyor, ne diyorsa onu söylüyor." Hapkacı kollarını düzeltirken Catherine'e sırıttı. "Peki onlardan kaçınmak için yapılacak bir şey var mı? Yok." Asasını masadan aldı ve havada bir tur çevirdi. "Ama uyarmadın deme."

BÖLÜM 42

Hapkacı en son silindir şapkasını da taktı ve düzeltti. "Bizimle gelecek kadar ümitsiz durumda olduğuna emin misin, Leydi Pinkerton?" diye sordu. "Burada kalmak ve hayatını lüks içinde geçirmek istemediğine emin misin?"

Catherine ayağa kalktı, masanın diğer tarafında Hapkacı'yla yüz yüze durdu. "Eğer tüm hayatın bir yalansa lüksün ne anlamı var ki? Oraya artık geri dönemem. Ben Jest'e aitim."

Hapkacı'nın göz kapağı seğirdiyse de bir şey demedi. Cath'in şenlikte makaron şapkasına baktığı boy aynasına doğru yürüdü, aynayı gıcırdayan tekerlekleri üzerinde duvardan öne çekti ve arkasını çevirdi. Arkası da farklı değildi. Yine ahşap çerçeveli bir aynaydı. Sadece... Cath birbiriyle uyumsuz koltukların sırtlarına dokuna dokuna masasının etrafını dolandı.

Ayna artık şapka dükkânını yansıtmıyordu. Şimdi aynadaki yansımada alaca karanlığın kızıl ışığıyla parlayan çimenler, yabani çiçekler ve şeker pekmezi kuyusu vardı.

"Gir o zaman," dedi Hapkacı. Sesinde yine uyarıcı bir ton vardı. "Gerçekten ümitsiz olup olmadığını Kız Kardeşler anlar."

Cath, Jest'e bir bakış attı, Jest cesaret verircesine başını salladı. Hapkacı'nın aksine onun yüzünde şüpheden eser yoktu ve Cath bundan cesaret aldı. Bir kez bu kararı verdikten sonra geri dönüş olmadığını biliyordu. Fakat zaten başka ne seçeneği vardı ki?

Hapkacı'ya söylediklerinde içtendi.

Artık Kupalar Diyarı'na ait değildi.

Annesiyle babasını bir daha hiç görmeyecekti. Cheshire'ı da. Ve Mary Ann'i. Belki de onlara nereye gittiğini açıklayan bir not bırakmalıydı. Kuzgun onun için götürür müydü? Fakat notta ne yazacağını düşündüğünde canı sıkıldı. Annesiyle babasına çok kızgın olsa da kızlarından aldıkları en son haber böyle bir şey olsun istemiyordu. Hayır. Ah, Hapkacı sürekli Ayna'nın iki tarafı arasında gidip gelen bir haberciydi sonuçta, değil mi? Her şey yoluna girdiğinde ve Cath yeni hayatında mutlu olduğunda, Satranç Diyarı'nı kurtardığında ve Jest'le pastane açtıklarında... Onlara o zaman bir mektup gönderir ve iyi olduğunu haber verirdi.

O zamana kadar onun için endişelensinlerdi bakalım. Hem onu evlatlıktan reddetmekle tehdit eden onlar değil miydi?

Geri dönüş yoktu.

Ümitsiz durumdaydı ama aynı zamanda umutluydu.

Cath ağır eteklerini toplayıp aynaya doğru yürüdü, derin bir nefes aldı ve aynanı içine adım attı.

İşte yine dört yanı yüksek çit duvarlarla çevrili çayırdaydı.

Çimenler altın rengi ve kızıl bir ışıkla yıkanıyordu ve Cath'in ciğerleri yine şeker pekmezi kokusuyla doldu.

Çimenlere daha yeni ayak basmıştı ki arkasında ayak sesleri duydu. Jest'le Hapkacı gelmişti ve Kuzgun yine Jest'in omzundaydı.

Hapkacı bir kaşını kaldırdı ve şaşkınlığının yüzünden okunmasına izin verdi. Kim bilir, Cath belki de gerçekten ümitsizdi. Fakat tüm söylediği, "Böyle üşümeyecek misin, Leydi Pinkerton?" oldu.

Cath başını eğip balo kıyafetine, çıplak kollarına baktı. "Bu gece bir macera yaşamayı beklemiyordum. Saraydaki görevliler şalımı aldı."

Hapkacı bu sanki yetersiz bir bahaneymiş gibi homurdandı ve yanından geçip kuyuya yürüdü.

Jest, Cath'in eline uzandı. Şapkasındaki ziller çayırın sessizliğinde sanki daha bir yüksek sesle şıngırdadı.

Hapkacı asasıyla kuyunun taş kenarına üç kez vurdu ve karanlık derinliklere gülümsedi. "Selam, Tillie."

Kuyunun tepesinde iki küçük el belirdi, bunu bir çocuğun zayıf ve kuru yüzü takip etti. En fazla altı yaşında görünüyor, sırtına dökülen gri-beyaz saçları ve su katılmış süt rengi teniyle bir hayaleti andırıyordu. Gözleri aksine kömür karasıydı ve yüzüne göre çok iriydi.

"Nerelerdeydin, Hapkacı?" dedi Tillie. Kendini kuyudan yukarı çekti ve duvarda dizlerinin üstünde durdu. Kir içinde beyaz bir muslin elbise giyiyordu, sanki... Eh, sanki bir kuyudan çıkmış gibi. "Seni özledik."

"Üzgünüm, aşkım. Çok yoğundum ne yazık ki. Kardeşlerin buralarda mı?"

"Dipteler, leydinin çizmesinin iki yarısıyla tekne yarışı yapıyorlar." Tillie sırıttı. Ön dişleri yoktu. "Şu Jest mi? Ah, Kuzgun da gelmiş. Nasılsınız?"

"Merhaba, Tillie," dedi Jest.

Tillie'nin gözleri Catherine'e kaydı. "Ve sen de Jest'in daha önce getirdiği kızsın. Nihayet öptüğü ve sonra yine öptüğü, öptüğü."

Cath'in yüzü kızardı ama kimse fark etmiş görünmüyordu.

Hapkacı gözlerini devirdi. "Bunu hiç öğrenmesem de olurdu, aşkım."

Tillie başını omzuna doğru eğip Cath'in eteğini inceledi. "Bileğin düzelmiş."

"Evet. Şeker pekmezi için teşekkürler," diye geveledi Catherine.

"Ah, *benim* değil," dedi Tillie onun gözlerinin içine bakarak. "Öte yandan sizin de değil, bu yüzden karşılığını veriyorsunuz." Dudakları yukarı kıvrıldı ama gülümseme kopkoyu gözlerine ulaşmadı. Cath bu küçük kızın bir kez olsun gerçekten gülümseyip gülümsemediğini merak etti.

Yaşlı bir kocakarının kederini taşıyan küçük bir kız çocuğu, en hafif tabirle rahatsız ediciydi.

"Tillie," dedi Hapkacı, "Yine Ayna'dan geçmemiz gerekiyor. Labirenti bizim için açabilir misin?"

"*Yine Ayna'dan, yine yine*," diye şarkı söyledi Tillie. "İki taraf arasında kaç kez gidip geldin, Hapkacı?"

"Sayamayacağım kadar çok kez, aşkım. Ama bu seferki çok önemli."

"Sayamayacağım kadar çok kez aynı şeyi söyledin." Kız somurttu. "Sürekli biri geliyor, biri gidiyor, ama kimse, hiç kimse asla kalmıyor. Biraz aşağı gelip bizimle tekne yarışı yapmak istemez misiniz? Size bir fincan sıcak şeker pekmezi veririm."

"Bu çok nazik bir teklif ama bir dahaki sefere demek zorundayım. Şimdi hemen labirentten geçmemiz gerekiyor."

"Dördünüzün birden mi?" diye sordu Tillie.

Hapkacı başını salladı. "Dördümüzün birden."

Küçük kız derin bir iç geçirdi. "Kız kardeşlerim ve ben hastayız, Hapkacı. Uzun zamandır ölüyoruz ve hayatta kalmamızı sağlayacak bir karşılık talep etmek zorundayız."

"Anlıyorum. Peki geçişimizin bedeli nedir, Tillie?"

Tillie yine başını yana eğdi, siyah gözlerini transa girmiş gibi Hapkacı'ya dikti. "Lacie bir tüy istiyor, kömür karası. Elsie soytarı zilleri istiyor, çın çın çınlamalı. Ve ben senin biraz zamanını alacağım, Hapkacı. En fazla beş dakikanı."

Hapkacı onlara bir göz atıp sordu. "Leydiden bir şey istemiyor musunuz?"

Tillie yeniden gözlerini Cath'e dikti ve Cath gözlerini kaçırmamak için kendiyle mücadele etmek zorunda kaldı. Küçük kız yavaşça başını iki yana salladı. "Onda istediğimiz bir şey yok. Şimdilik."

Sonra yine o ürkütücü, dişsiz gülümsemesiyle onlara gülümsedi.

Diğerleri istenen bedelleri öderken Cath sessizce bekledi. Kuzgun kuyruğundan bir tüy verdi, Jest şapkasındaki üç zili çıkardı. Bunları kuyudan aşağı attılar. En son Hapkacı köstekli saatinin kolunu beş dakika ileri aldı. Bundan pek memnun görünmüyordu ama durumdan şikâyet de etmedi.

İstediklerini aldığında Tillie başını salladı ve kuyuda gözden kayboldu. Cath gergin bir şekilde beklediyse de aşağıdan ne bir çığlık ne de bir çarpma sesi geldi.

"Dakikaların azalıyor, Hapkacı."

Döndüler ve yosunla kaplı bir kütüğün üzerine bağdaş kurmuş bir kızla karşılaştılar. Tillie'nin tıpatıp aynısıydı. Aynı bal-

mumu cilt, aynı ürkütücü siyah gözler. Sadece bu kızın gümüşe çalan saçları vahşi yapraklar gibi kısacık kırpılmıştı.

"Biliyorum, Elsie," dedi Hapkacı. "Dakikalarımı alıp duruyorsunuz."

Kız gözlerini kırpmadan onu süzdü, sonra dudaklarını aralamadan gülümsedi. "Daha ne kadar Zaman'dan kaçacaksın?"

"Elimden geldiği sürece."

Üçüncü bir ses şarkı söyledi. "*Zaman seni burada asla yakalayamaz.*"

Cath tekrar döndü ve üçüncü kızın çalı duvarın orada durduğunu gördü.

Kardeşleriyle yine tıpatıp benziyordu ama onun saçları bileklerine kadar uzanıyordu. Dipsiz kuyuları andıran iri gözleriyle çayırın diğer tarafından onları izliyordu.

Üçüncü kız kardeşin arkasındaki duvarda şimdi bir kapı vardı. Siyah demir menteşeleriyle devasa bir ahşap kapıydı. Tillie kapının yanında durdu, çıplak ayaklarıyla toprağı eşeleyerek kapıdaki kola uzandı.

"İstersen bizimle kalabilirsin, biliyorsun değil mi?" dedi üçüncü kız.

Hapkacı başını iki yana salladı. "Üzgünüm, Lacie, ama kalamam."

"Peki ya onlar?" diye sordu Tillie çenesiyle Cath'i, Jest'i ve Kuzgun'u işaret ederek.

Hepsi adına Jest cevap verince Cath sevindi çünkü konuşabileceğini sanmıyordu.

"Üzgünüz ama Satranç Diyarı'na gitmek zorundayız. Oynamamız gereken bir rolümüz var."

"Ah, evet," dedi Elsie. "İki Kale, bir Piyon ve bir Kraliçe. Bilmece böyle başlar ama nasıl biteceğini kim bilir?" Gülmeye başladı.

Cath iliklerine kadar ürperdi.

"Hangi rolü oynamak zorunda kalacağınızı göreceğiz," dedi Tillie.

"Öbür tarafa geçtiğinizde," diye ekledi Lacie.

Tillie eski kapıyı açtı. Demir menteşeler gıcırdadı ve tahta kapının altı yosunlu taş zemine sürttü. Cath kapının arkasında daha fazla çalı duvardan başka bir şey göremedi.

Kız Kardeşler aynı anda mırıldandı. "Diğer tarafta hepimiz kaderi selamlayacağız."

Cath, eli Jest'in elinde, tereddütlü bir adım attı. Hapkacı bir adım önlerindeydi. Kapıya yaklaşırlarken diğer tarafta basamaklar olduğunu gördü. Taş basamaklar başka bir çayıra iniyordu. Basamakların iki yanından fışkıran çalılar merdiveni Jest'le yan yana yürüyemeyecekleri kadar daraltmıştı.

Cath eğri büğrü taşlara takılıp düşmemek için eteklerini toplayarak Hapkacı'nın arkasından yürüdü. Eteklerine yapraklar takılıyordu. Yanlardan gölgeler üzerine düşüyordu.

Onlar geçer geçmez arkalarından kapanan kapının sesiyle Cath olduğu yerde sıçradı. Jest hafifçe omzunu sıktı ve onun varlığı tek başına Cath'in üşüyen kemiklerini ısıtmaya yetti.

Basamakların dibine ulaştıklarında Cath durdu, kaşları çatıldı.

Başını çevirip baktığında arkasındaki merdiven yok olmuştu. Önünde ise boş bir çalı duvar vardı. Üzerinde ne bir kapı görünüyordu ne de bir geçit.

Tekrar döndü ve kalbi göğsünden fırlayacak gibi atmaya başladı. Hâlâ aynı çayırdaydılar ve şeker pekmezi kuyusu da oradaydı.

Fakat bu kez Üç Kız Kardeş çoktan kuyudan çıkmış, onları bekliyordu.

BÖLÜM 43

Elsie, Lacie ve Tillie kuyunun kenarına oturmuştu, ellerinde porselen çay fincanları vardı. Yine aynı basit beyaz elbiseleri giymişlerdi. Gerçi bu kez çayır daha soğuktu ve Catherine, *o incecik elbiseler içinde donuyorlardır herhâlde,* diye düşündü.

Fakat asıl tuhafı, şimdi üç kız da maske takmıştı. Baykuş. Rakun. Tilki. Maskeler kafalarına kurdeleyle bağlanmıştı ve yüzlerini saran maskelerden sadece iri gözleri görünüyordu. Gözleri öyle siyah ve ifadesizdi ki insana boş deliklere bakıyormuş gibi geliyordu.

Jest'in eli yine onunkini bulduğunda ve parmakları kenetlendiğinde Catherine biraz olsun rahatladı.

Sessiz sakin bir çayırdaki üç küçük kıza bakıp kendini savaş meydanına adım atmış gibi hissetmek çok tuhaftı.

"Merhaba," dedi Hapkacı omuzlarındaki gerginliğe rağmen gayet sakin bir sesle. "Tillie. Elsie. Lacie."

Kızlar hiç kıpırdamadı. Bir ellerinde çay fincanlarını, diğer ellerinde fincan tabaklarını tutuyorlardı ve hepsinin serçe parmağı aynı yönü işaret ediyordu.

"Alıştırma yapıyorduk," dedi Baykuş.

"Resim yapıyorduk," dedi Rakun.

"Çok şey gördük," dedi Tilki.

Fincanları aynı anda ağızlarına götürdüler.

"Size zamanımdan beş dakika verdim," dedi Hapkacı. "Hadi gösterin de yolumuza gidebilelim." Bir senaryodan repliğini okur gibiydi ve bu repliği kim bilir kaçıncı defadır tekrarlamaktan bıkıp usanmış görünüyordu.

Kız Kardeşler bir süre sessiz kaldı, boş gözlerle bakmaya devam ettiler, sonra Tilki Lacie çay fincanını bıraktı ve ayağa kalktı. Kuyudan uzaklaşırken uzun saçları bacaklarına dolandı. Saçlarının gümüş rengi uçları şeker pekmezinden yapış yapıştı.

Jest'le Cath birbirinin elini bırakmak zorunda kaldı çünkü Lacie bir kütüğe inen balta gibi aralarından geçti. Ardından çalı duvara yürüdü ve ellerini çalıların arasına soktu, dalları yakalayıp çekti.

Yapraklar ve dallar savrulunca arkadaki taş duvar ortaya çıktı. Duvar boydan boya resimlerle kaplıydı. Bazıları solmuş ve bozulmuştu, diğerleri hâlâ ıslak mürekkeple parlıyordu. Tilki geri çekilip onlara yanma gelmelerini işaret etti.

Cath yaklaştı, resimleri inceledi. Bir kadife çiçeği. Bir sivrisinek. Bir yedi kollu şamdan. Bir süt şişesi. Bir dal ökseotu. Fare kapanları ve aynalar.

"Yeni işlerimizi gördünüz mü?" diye sordu Tilki Lacie bir grup resmi işaret ederek. Cath o zaman kızın kulağının arkasına sıkıştırılmış kuzgun tüyünü gördü, tüyün ucundan kızın boynuna siyah mürekkep damlıyordu. Parmakları da mürekkep

lekesi olmuştu. Yeni olmuş olmalıydı çünkü Cath daha önce ellerinin temiz olduğuna emindi.

Derken kızın bakışlarını takip etti ve kanının çekildiğini hissetti.

Resimlerde iki adam vardı. Biri yerdeydi, Cath'in kan olduğunu düşündüğü koyu renk birikintinin ortasında yatıyordu. Kafası gövdesinden ayrılmıştı. Yanında soytarı şapkası duruyordu.

İkinci adam biraz uzakta duruyordu. Çok büyüktü ve kukuletalı cellat cüppesi giymişti. Elinde kanlı bir balta tutuyordu.

Catherine'in aklına, Jest'le tanıştığı akşam onu sarayın bahçesinde takip eden o uğursuz gölge geldi. Daima Kuzgun'a bağlı olan gölge.

Dehşetle elini ağzına götürerek geri çekildi. "Neden?" diye kekeledi. Jest'in hemen yanında durduğunu, hayatta ve iyi olduğunu, Kuzgun'un onun arkadaşı olduğunu ve ona asla zarar vermeyeceğini biliyordu. Biliyor muydu? Bu gayet ayrıntılı tasvir, içine ufak da olsa bir şüphe düşürmeye yetmişti. "Neden böyle korkunç bir resim yaptın?"

"Cath..." Jest'in sesi gergindi. Cath'in baktığı resme bakmıyordu. Cath onun baktığı yere baktı ve gördü...

Kendi resmiydi. Tahtta oturuyordu. Kafasında Kupa Krallığı'nm tacı, elinde kraliyet asası vardı. Yüzü taş gibi soğuk ve ifadesizdi.

Cath'in ağzı kurudu. "Bu ne?"

"Bu... Bu sensin," dedi Jest.

Cath başını iki yana salladı. "Bunlar sadece resim. Korkunç resimler."

Onun altında Hapkacı'nın resmi vardı. Üzerinde kırık fincanlar ve çatlamış tabaklar olan uzun bir masanın başında oturuyordu. Çay partisinde dostlarıyla gülüp eğlenmesi gerekiyordu ama etrafındaki tüm koltuklar boştu. Saçları karman çorman ve pisti, şapkası bir yana yatmıştı, gözlerinin altında siyah halkalar ve... ve yüzünde çıldırmış gibi bir gülümseme vardı.

"Bunları bize niye gösteriyorsun?" diye sordu Jest. Ellerini iki yanında yumruk yapmıştı.

Tilki ellerini kavuşturdu ve bir şiir okudu:

Biri katil olur, diğeri şehit.

Biri taç giyer, diğeri delirir.

"Sonuncu benim," dedi Hapkacı. Silindir şapkasını çıkarmıştı, üstündeki kurdeleyle oynuyordu. Cath onun duvara baktığını görmemişti. "Hep aynı kader, hep aynı uyarı. Ama gördüğünüz gibi henüz delirmedim."

Bunu sanki, resimlerin zararsız karalamalardan ibaret olduğunun kanıtıymış gibi söylemişti. Cath de buna inanmak istiyordu ama Hapkacı itiraf etmeyecek olsa da sarsılmış görünüyordu.

Cath kendine Kupalar Diyarı'ndan çıktıklarını hatırlattı.

Artık Kupa Kraliçesi olamazdı.

Yine de taç giyebilirdi; ne de olsa Jest onun yeni Beyaz Kraliçe olmasını istiyordu. Belki Kız Kardeşlerin kastettiği buydu.

Fakat resimdeki taçla asada apaçık bir şekilde kalp şeklinde kupa sembolü vardı.

"Geleceğiniz taşın üstüne kazındı ama içine değil."

Catherine arkasını döndü. Rakun Elsie bir adım ötesinde duruyor, yüzünde ifadesiz maskesi ve gözlerinde o boş ifadeyle ona bakıyordu. Cath onun yaklaştığını bile fark etmemişti.

"Öylesine bir uyarı o zaman?"

"Gerçek," dedi Rakun. "Ama gerçeklerden biri sadece."

"Pek çok, bir sürü gerçek arasında," dedi Baykuş Tillie. "Ya şundadır ya bunda."

"Bir kapı seçin, herhangi birini diye," devam etti Elsie. "Hepsi sizi gerçeğe götürecek. Bu kader ve kaderden kaçılmaz."

Catherine başını iki yana salladı. "Eğer tüm kapılar bizi bu gerçeğe götürecekse ondan nasıl kaçınabiliriz?"

Tillie başını yana kırdı. "Zaman sizi burada takip edemez, dolayısıyla sonu gerçekleştiremez. Uzun lafın kısası, bir kapıdan geçmemelisiniz."

Kız Kardeşler hep birlikte gülmeye başladı. Kulak tırmalayıcı tiz bir sesle gülüyorlardı. Cath bu sesten nefret etti.

"Tamam, kapılardan geçmeyeceğiz," dedi Hapkacı. "Şimdi gidebilir miyiz?"

"Sabırlı olun, sabırlı olun," dedi Elsie.

"Kafanız gitmesin," dedi Tillie.

Üçü aynı anda kafasını çevirip kıs kıs güldü.

"Senin büyükanneni de çizmiştik. Çok çok uzun zaman önce," dedi Rakun Elsie, Cath'e biraz daha yaklaşarak. "İlk Yalancı Kaplumbağa Markizi."

"Kaya Kaplumbağa Kovuğu Markizi demek istiyorsun," dedi Cath. Fakat başını iki yana sallasa da Lacie'nin gösterdiği yere bakmadan edemedi. Resimde güzel bir kızın etrafı kaplumbağalar ve ıstakozlarla çevriliydi. Babasının kütüphanesinde asılı büyük-çok büyük-büyükannesinin portresindeki kızla aynı kızdı.

Peki ama Kız Kardeşler kaç yaşındaydı? Ne kadar zamandır burada olası gelecekleri resmediyorlardı?

"Bir dakikamız daha var," dedi Tillie. Kardeşleri onun yanına geldi, Cath'in çevresini sarıp ona baktılar. "Bize bir hikâye anlatmayacak mısın?"

Cath yutkundu. "Ben hikâye anlatmakta babam kadar ya da büyükannem kadar iyi değilim. Üzgünüm. Sizi hayal kırıklığına uğratacağım."

"O zaman biz anlatalım," dedi Tillie.

Elsie reverans yaptı. "Ayna'dan geçerken yanında götürmen için bir hediye."

"Gördüğümüz bir diğer gerçek," diye ekledi Lacie.

O rahatsız edici sesleriyle, senkronize kuklalar gibi aynı anda şarkı söylediler:

Peter, Peter, balkabağı yer;
Karısı var, zapt edemez;
Onu bir balkabağının içine koyar;
Orada ona zarar vermez.
Peter, Peter, balkabağı yer;
Bir hayvanı var, besleyemez;
İyi niyetli hizmetçi onu görür
Ona ne olduğunu kimse bilemez.

Bitirdiklerinde Cath, Jest'le birlikte kibarca alkışladı ama şarkı onu çok huzursuz etmişti. Bu tekerlemeyi daha önce hiç duymamıştı ve Sör Peter'ı düşünmek bile göğsünün sıkışmasına sebep oluyordu.

Cath'in bakışları, şapkasını karnının üstünde tutan Hapkacı'ya kaydı. Şapkanın üstünde sabırsız bir şekilde par-

maklarıyla tempo tutuyordu. Her Ayna'dan geçmek istediğinde bununla mı karşılaşıyordu acaba? Kendi zamanından beş dakika verip hep böyle onların resimlerine bakıyor, onların hikâyelerini dinliyor ve elinden geldiğince onların suyuna gitmeyi mi çalışıyordu?

Şu anda pek onların suyuna gidiyor gibi görünmüyordu ama Cath bir süre sonra kendisinin de aynı şekilde davranacağını biliyordu. Tek istediğiniz bir an önce kaçmakken kibar davranmak kolay değildi.

"Gitmek istediğinize emin misiniz?" diye sordu Baykuş Tillie kafasını yana yatırıp. Cath maskelerin üzerinde bir ifade görmeyi ummaya devam ediyordu. Neşe, üzüntü, ne olursa... Fakat maskeler tamamen ifadesizdi.

"Yoksa oynamak mı istersiniz?" dedi Tilki.

"Size biraz şeker pekmezi ayarlayabiliriz," diye ekledi Rakun.

Jest başını iki yana salladı. "Gitmek zorundayız. Ama teşekkür ederiz, ıı, şarkı için ve bize gösterdiğiniz resimler için."

"Peki," dedi Rakun. Sesi, misafirperver teklifleri geri çevrildiği için bozulmuş gibi çıkmıştı. "O zaman size labirenti açalım. Sağdan gitmeyi tercih edersiniz. Sağ her zaman doğrudur. Tabii eğer sol doğru değilse."

"Sen yolu hatırlıyor musun, Hapkacı?" diye sordu Baykuş.

Hapkacı şapkasını ona doğru kaldırdı. "Kendi şapka dükkânımın yolu, avucumun için gibi, Tillie.

Tillie, çok iri gözlü gerçek bir baykuş gibi kafasını öne uzattı.

"Senin şapka dükkânın," dedi düz bir sesle, "tekerlekli, seyyar bir dükkân."

"Sakın kaybolma, Hapkacı," diye uyardı Tilki Lacie.

"Kendini kaybetme, Hapkacı," diye devam etti Elsie, rakun maskesinin ardından.

"Ya da herhangi birini," diye ekledi Tillie gizemli bir kahkahayla. "Gitmeden önce size labirentin bir haritasını çizmemizi ister misiniz?"

Hapkacı başını iki yana salladı. "Ben yolu biliyorum."

Kızlar başıyla onayladı ve yine aynı anda konuştu. "Size iyi yolculuklar o zaman. Görüşmek üzere. İyi akşamlar. *Katil. Şehit. Kraliçe. Deli.*"

Cath gözlerini yumdu, tüyleri diken diken olmuştu. Onlardan bir an evvel uzaklaşmak istiyordu. Buraya gelmek için en başta nasıl ümitsizse şimdi buradan kaçmak için aynı derecede ümitsizdi. Jest'in elini tutup sıktı, Jest de onun elini sıkınca bir nebze rahatladı.

Derken soytarı zillerinin şıngırtısını duydu. Şaşkınlıkla gözlerini açtı ama hem kızlar hem de ziller gitmişti. Çayır sessizdi. Ne bir ses ne bir nefes vardı.

Kızların resimlerinin olduğu duvar da ortadan kaybolmuştu, şimdi onun yerinde labirentin girişi vardı. Labirentin duvarları Catherine'in boyunun en az üç katıydı.

Hapkacı yorgun bir şekilde iç geçirdi. "Teşekkürler, aşklarım," dedi, sanki her seferinde Kız Kardeşlerin labirenti açmayacağından ve ona sonsuza dek işkence edeceğinden şüphe ediyormuş gibi.

Labirentin girişine yürüdü. Yanından geçerken Cath onun ağzının içinde mırıldandığını duydu. "Eğer sonunda delirirsem kimin yüzünden olacağı ortada."

Cath buna gülmeye çalıştı ama hâlâ çok gergindi. Hapkacı'yı takip etti ve bunu yapmamanın kabalık olacağına karar verip boş çayıra fısıldadı: "Çok teşekkürler."

İçeri girmişti ki üç küçük kızın o tiz sesini andıran ürkütücü bir fısıltı kulağına geldi.

"Bir şey değil," dediler, "Majesteleri."

BÖLÜM 44

LABİRENTİN DUVARLARI ÖLÜ dallarla ve birbirine geçmiş defne yapraklarıyla kaplıydı, aradaki küçük boşluklardan taş duvar görünüyordu. Cath içeri girip de önünde uzanan sonsuzluğa baktığında içini bir çaresizlik hissi sardı. Labirent her yöne doğru göz alabildiğinde uzanıyor, çok uzaklarda sisler arasında duvarlar görünmez oluyordu. Zemin ise çiğle ıslanmış yumuşak beyaz çiçeklerle bezeliydi.

"Evet," dedi Jest boğazını temizleyerek. Kız Kardeşler gittiğinden beri etraflarını saran sessizliği bozan ilk ses buydu. "Bizi buraya ilk getirdiğin zamandan bayağı farklıydı."

"Öyle mi?" dedi Hapkacı. "O kadar çok gidip geldim ki artık bana hepsi aynı görünüyor." Sırıttı ve ceketinin düğmelerini açmaya başladı. "İlkinde bedel neydi?"

"Kuzgun onlara Satranç Diyarı'nın klasiklerinden bir şiir verdi," dedi Jest. "Ben de limon çekirdeği vermiştim."

Cath yatak odasında büyüyen limon ağacını hatırlayınca irkildi.

Onun şaşkınlığını yanlış anlayan Jest sakince açıkladı: "O gün limonlu çay içmiştim, dişlerimin arasında ufak bir çekir-

dek kalmıştı. Bütün öğleden sonra çıkarmak için uğraştım ama beceremedim. Sonra Kız Kardeşler istedi ve hop, çekirdek çıkıverdi. Nihayet ondan kurtulduğuma ne kadar sevindiğimi anlatamam."

Cath hâlâ Jest'in onlara verdiği limon çekirdeğini ve rüyasını, bunun sadece bir tesadüf olup olmadığını düşünüyordu ki omuzlarına konan ağır bir şeyle irkildi. Eli omzuna gitti, ceketin yakasına dokundu. Yün ceket yepyeniydi, üstünde en ufak bir taraz bile yoktu.

Hapkacı'ya döndü. "Bu şimdi ne içindi?"

"Uzun ve ıslak bir yürüyüş olacak, Leydi Pinkerton. Soğuk almanı istemem." Hapkacı başını çevirdi ve zemini yabani çiçeklerle donanmış ilk patikaya doğru yürümeye başladı.

"Teşekkürler," dedi Cath başka ne yapacağını bilemeyerek ve Jest'le birlikte onu takip ettiler. Bu arada kollarını geçirip ceketi giydi. İpek astarı sıcacıktı ve bitki çayı kokuyordu.

"Evet, teşekkürler, Hapkacı, çok iyisin," diye ekledi Jest. Sonuçta onun Cath'e verebileceği bir ceketi yoktu.

Hapkacı arkasına bakmadan elini sallamakla yetindi. "Keşke dükkândan çıkmadan önce kendine bir şapka da alsaydı. Labirentlerde ve kuyularda, yanımda çıplak bir kafayla dolaşmam inanılacak gibi değil."

Cath'in dudakları yukarı kıvrıldı.

Jest kolunu uzatınca mutlu mesut onun koluna girdi. Hapkacı'nın ceketinin sıcaklığı ve Jest'in yanında olması, Kız Kardeşlerin sebep olduğu ürpertiyi biraz olsun yatıştırmıştı.

Fazla gitmemişlerdi ki üzerlerine çöken karanlık, çayırdaki alaca karanlığa rağmen aslında hâlâ gece olduğunu hatırlattı.

Jest şapkasını çıkardı -şapkanın sessizliği rahatsız ediciydi- ve içinden yanmakta olan bir gaz lambası buldu. Lambadan labirentin duvarlarına sıcak bir ışık vurdu ve ışık Kuzgun'un siyah gözlerinde titreşti.

"İlk geçişinde de bu korkunç resimleri göstermişler miydi?" diye sordu Cath, Hapkacı'nın arkasından yürürlerken.

"Yine resim çizmişlerdi, evet, ama o zaman bu resimler üzerinde pek durmamıştım." Düşünceli bir şekilde duraksadı, bir parmağını Cath'in elinin üstünde gezdirdi. "Sen ne olduklarını hatırlıyor musun, Kuzgun?"

Jest'in diğer omzunda duran Kuzgun başını eğip Catherine'e baktı. "Bir atlıkarınca, kırık; taşa kazınmış bir yaratık ve hatalarının bedeli olarak deliren bir ulak."

"Doğru," diye mırıldandı Jest alçak sesle. Artık gülümsemiyor, önlerinde yürüyen Hapkacı'ya bakıyordu. "Hapkacı ulaktı. Şimdi hatırladım."

Cath olduğu yerde kalakaldı. "Ve bir yaratık çizmişler. Gıllıgış gibi. Ve atlıkarınca. Aslan'ın başında atlıkarınca şapkası vardı, şey olduğunda..."

Jest ona baktı. Onun da gözleri aynı düşüncelerle, aynı dehşetle doluydu. Eğer bunlar kehanetse, en az ikisi gerçekleşmişti.

Kız Kardeşlerin sözleri Cath'in kulaklarında yankılandı. *Katil. Şehit. Kraliçe. Deli.*

"Bir kapıdan geçmeyin!" diye bağırdı Hapkacı omzunun üzerinden. Adımlarını yavaşlatmamıştı bile, karanlık labirentte gözden kaybolmak üzereydi. "Bizi uyardılar. Şimdi tek yapmamız gereken, uyarılarına uymak."

Cath titredi ve korkuyla Jest'e baktı. Fakat artık geri dönmek için çok geçti, ayrıca da hiçbir şey değişmemişti. Satranç Diyarı'na gidiyorlardı ve her adımda hedeflerine biraz daha yaklaşıyorlardı.

Hapkacı'yı gözden kaybetmemek için hızlandılar. Koştururlarken fenerin ışığı duvarlarda dans etti. Labirentin hiçbir keyifli yanı olmasa da Hapkacı ıslık çalmaya ve bir bando takımının başında yürür gibi asasını havada çevirmeye başladı. İlk dönüşü bulmaları zor olmadı. Solda, çitlerin arasında bir açıklık vardı. Hapkacı topuklarını birbirine vurarak durdu ve döndü, açıklıktan geçti.

Catherine onun neşesini paylaşıyor sayılmazdı. Ayaklarını sürüyerek açıklığa yaklaştı. Açıklığın tepesinde çalılar iç içe geçmiş, bin yıldır orada duruyormuş gibi görünen bir kemer oluşturmuştu.

"Labirenti geçmemiz ne kadar sürecek?" dedi.

"Niye merak ediyorsun ki?" diye sordu Hapkacı. "Randevuna mı geç kaldın?"

Jest özür dilercesine kaşlarını çattı. "Bazen böyle çekilmez oluyor. Sen ona aldırma. Geçen sefer labirentten geçmek için neredeyse tüm gece boyunca yürüdük." Cath'in ayaklarına baktı. "Eğer ayakkabıların acıtmaya başladıysa seni taşıyabilirim."

Catherine başını iki yana salladı. Ona yük olmak istemiyordu. "Ben iyiyim. Sadece bir an evvel geçelim bitsin istiyorum."

Jest onun elini tuttu ve dudaklarına götürdü.

Öpücüğü arzulu, dokunuşu rahatlatıcıydı. Fakat tekrar başını kaldırıp ona baktığında gözleri hâlâ endişeliydi ve Cath onun resimleri düşündüğünü anladı. Kendini kafası kesilmiş gösteren

resmi. Elinde baltayla tepesinde dikilen kukuletalı silüeti. Ve onu, bulması için gönderildiği Kupa Kraliçesi'ni.

Cath de bu görüntüleri bir türlü aklından atamıyordu. Şu yol bir bitse rahatlayacaktı.

"Eğer fikrini değiştirirsen söyle," dedi Jest. "Kuyudaki büyük gösteriden sonra kendimi bayağı şövalye modunda hissediyorum."

"Demek öyle," diye karşılık verdi Cath rahat bir tonla konuşmaya çalışarak. "O zaman belki sana bir zırh bulmalıyız." Boştaki eliyle uzanıp Jest'in şapkasının uçlarından birini çekiştirdi. "Burada bir tane var mıdır, ne dersin?"

Jest güldü. "Hapkacı'ya sormamız lazım, sonuçta şapkayı o yaptı."

Cath önüne baktı. Hapkacı bayağı öndeydi, fenerin ışığı ona zor ulaşıyordu. Hâlâ ıslık çalıyordu. Yine de konuştukları her bir kelimeyi duyuyor olmalıydı. Gerçi belki de duymamaya çalışıyordu.

"Peki şapka ne yapıyor? Hapkacı'nın tüm şapkaları bir şey yapıyor, değil mi?"

Jest'in elini saran parmakları sıkılaştı. "Beni bu kadar olanaksız yapanın şapka olduğunu söylersem hayal kırıklığına uğramazsın umarım."

Cath bir kaşını kaldırarak ona baktı, Jest'in onu nasıl öptüğünü düşündü ve onu nasıl güldürdüğünü ve onu korumak için Gıllıgış'la nasıl savaştığını... Gülümsedi. "Maksat bu olabilir ama doğru olduğuna inanmam mümkün değil."

Jest dudağını büktü ve somurtarak başını salladı. "Haklısın. Aslına bakarsan ben de sadece süslü bir depo dolabı olduğundan şüpheleniyorum."

Geçirdikleri kasvetli ve dramatik akşamın sonunda bu espri Cath'i hazırlıksız yakaladı, kendine engel olmaya fırsat bulamadan ağzından bir kahkaha döküldü. Önlerinde Hapkacı ıslık çalmayı kesti, şaşkınlıkla arkaya bir göz attı.

Cath kahkahalarını bastırmak için elini ağzına götürdü ve Jest'e dirseğini geçirdi. Jest inlediyse de geri çekilmek bir yana Cath'in elini daha sıkı tuttu.

"Ben ciddiyim," dedi. "İçinden Delgeç Kılıcı bile çıktı. Yani şövalye zırhı da varsa hiç şaşırmam."

Cath ona güya sert bir bakış attı. "Kastettiğim bu değildi. Sizi olanaksız yapanın şapka olmadığına eminim, Bay Jest."

Jest'in gözleri parlıyordu ve Kız Kardeşlerin çayırındaki o kasvetli ifadesinden sonra bu aydınlık yüz Cath'e çok iyi geldi. Önlerinde Hapkacı yine, bu kez daha yüksek sesle ıslık çalmaya başladı.

Jest ağzını Cath'in kulağına yaklaştırıp fısıldadı. "Seninle bir hayata başlamayı ve seni inandıracağım tüm olanaksızlıkları dört gözle bekliyorum."

Cath'in kalbi neşeyle hızlanmıştı ki Jest'in diğer tarafından gelen hoşnutsuz bir sesle afalladı. Kuzgun'u çoktan unutmuştu.

"İkinize mutluluklar dilerim ama bu flörtlere katlanmak mecburiyetinde miyim? Bu karanlık dünya sizi ne kadar mutlu edebilecekse etsin, yeter ki karnıma soktuğunuz ağrılar artık bitsin." Kuzgun son bir gaklamayla uçtu ve Hapkacı'nın yanına gitti.

Cath'in yanakları utançla kızardıysa da Jest kıkırdamakla yetindi. "Onun laflarını çözmek her zaman çok kolay olmuyor ama bence az önce senden hoşlandığını söylemeye çalıştı."

Böylece yürümeye devam ettiler. Çayırdaki kırmızılık çok önce gitmiş, yerini gece karanlığına bırakmıştı. Jest'in güçlü eli hâlâ Cath'in elindeydi. Kuzgun, Hapkacı'nın silindir şapkasının tepesine tünemişti. Catherine onun neden yukarıdan uçup önlerindeki yola bakmadığını merak etti. Labirent için harika bir kılavuz olabilirdi. Ama belki de olmazdı.

Ya da belki onlara yolu doğru bir şekilde tarif etmesi için *sağ* ve *sol* ile uyaklı yeterince kelime yoktu.

Ayrıca Hapkacı yolu bildiğini düşünüyordu ve şu ana kadar hiçbir tereddüt emaresi göstermediğinden Cath'in aksine inanmak için herhangi bir sebebi yoktu.

Bir saat oldu iki saat, sonra üç saat, sonra dört saat. Cath böyle devasa bir labirenti aşıp da sonradan yolu hatırlamayı hayal bile edemiyordu ama Hapkacı hâlâ hiç tereddüt etmemişti. Sol ve sol ve sağ ve tekrar sol. Cath'e göre tüm yollar birbirine benziyordu. Farklı bir şey görmeye çalıştı; farklı bir çiçek kümesi ya da dışa kıvrılmış bir dal falan gibi. Fakat hiçbir şey yoktu. Bir süre sonra, aynı yerde daireler çizdiklerine inanmaya başladı.

Gece ilerledikçe ısı düşüyordu. Cath, Jest'e daha da sokuldu, ceketin üstünden onun sıcaklığına ulaşmaya çalıştı. Jest bir kolunu omzuna dolamıştı, onu ısıtmak için kolunu ovuşturuyordu.

Cath birkaç kez tökezledi. Ayak parmakları buz kesmişti ve ayakları acımaya başlamıştı. Sol ayak başparmağının su topladığını hissedebiliyordu.

Hapkacı ise hiç yavaşlamadan, duraksamadan yola devam ediyordu.

Cath'in göz kapakları ağırlaştı, yürürken uyunabilir mi acaba diye merak etmeye başladı. Ya da belki zaten uyuyordu ve bu da başka bir rüyaydı, birazdan Kaya Kaplumbağa Kovuğu'ndaki odasında, yatak direklerine dolanmış defne dallarıyla uyanacaktı.

Yol uzadıkça uzuyor, hiç bitmeyecek gibi görünüyordu. Bunun üzerine Jest türlü şakalarla ve bilmecelerle onu eğlendirmeye, dikkatini dağıtmaya çalıştı. Cath de eğlenmek için elinden geleni yaptı ve Jest'in bu çabaları içini ısıttı çünkü aslında o da artık çok yorulmuştu.

Bir yerden sonra Hapkacı bile ıslık çalmayı bıraktı. Kuzgun şapkanın üstünde uykuya dalmıştı galiba.

Cath'te adrenalinden eser kalmamıştı. Ayaklarını sürüyor, vücudunu sürüklüyordu. Susamıştı ve midesi gurulduyordu. Artık sabah olması gerekirdi sanki ama labirent hâlâ fenerin ışığı dışında zifiri karanlıktı.

Derken hiç beklenmedik bir şey oluverdi.

Önce Jest durdu, ardından da Cath.

Yan yana durup yosun kaplı basamaklara baktılar. Basamaklar küçük bir çayıra iniyordu. Yabani çiçeklerle dolu çayır altın rengi bir ışıkla aydınlanıyordu.

Çayırın ortasında bir kuyu vardı ve tatlı şeker pekmezi kokusu havayı doldurmuştu.

Hapkacı'nın omuzları gerildi, uzun bir nefes aldı. "Labirentin başlangıcına hoş geldiniz."

Mutsuz, huzursuz bir sessizlik oldu, sonra Catherine kendini daha fazla tutamayıp bağırdı: "Başlangıç mı? Ama bütün gece yürüdük!"

"Ya da belki gece yeni başladı?" diye mırıldandı Hapkacı, ardından arkasını dönüp Cath'e yorgun yorgun gülümsedi. "Endişelenme, aşkım. Sizi yanlış yola saptırmadım. Henüz değil en azından."

Hapkacı kuyuya doğru yürürken adımları yorgunluktan ağırlaşmıştı, hafiften sağa sola yalpalıyordu. Cath'le Jest her adımda biraz daha gerilerek onu takip etti.

Catherine ancak kuyunun başına geldiklerinde buranın artık bir kuyu olmadığını gördü. Kuyunun içinde spiral bir merdiven döne döne yerin derinliklerine iniyordu.

BÖLÜM 45

KUYUNUN DUVARLARINDAN ŞEKER pekmezi damlıyordu ve Cath'in ayakkabılarının altı basamaklara yapışıyordu. Havada da yine o ağır, tatlı koku vardı. Normalde bu koku Cath'e şeker pekmezli kurabiyelerin, keklerin hayalini kurdururdu ama şu anda onun bile midesini kaldırıyordu. Bu ağır, yapışkan kokunun ciğerlerine dolup onu boğmasından korktu.

Bütün gece süren böyle bir yolculuktan sonra kuyunun dibinde ne bulmayı beklediğini bilmiyordu. Şeker pekmezi şelalesi? Kendi eski çizmesinden yapılmış bir tekne? Tilki, baykuş ve rakun tarafından verilen bir çay partisi?

Fakat herhâlde en beklemediği, kuyunun dibine ulaştığında kendini siyah-beyaz damalı zeminli, ortasında cam bir masa olan, daire şeklinde bir odada bulmaktı. Geniş oda derli toplu ve... tanıdıktı.

Catherine kendi etrafında döndü.

Kavşak'taydılar, Kupalar Diyarı'nın ana arterinde. Ve kapılarla çevriliydiler. Cath'in başını çevirdiği her yerde bir kapı vardı.

Avuçları terlemeye, kalp atışları kulaklarında zonklamaya başladı.

Odada dolaştı. Bir hata olmalıydı mutlaka. Anlamadığı bir şey. Büyükçe bir anahtar deliğinden diğer taraftaki Kaya Kaplumbağa Kovuğu'nun kumsalını görebiliyordu. Başka bir kapının üstündeki minik pencereden ana caddeyi gördü. Ayakkabıcının dükkânı şimdi boştu. Kalp şeklindeki şu kapının ise Kupalar Sarayı'nın asma köprüsüne gittiğini biliyordu.

İçine bir ağırlık oturdu. "Burası Satranç Diyarı değil."

"Tam bir bilmece, ha?" dedi Hapkacı merdivenlerin dibindeki tırabzana yaslanıp bir bacağını diğerinin önüne atarak. "Bir kapı seç. Herhangi bir kapı. Ve hepsi seni korkunç bir kadere götürsün. Sonra kendini kapılarla bir dolu odada bul." Sesi ciddi ve karamsardı.

Cath hışımla ona döndü. "Kupalar'a geri döndük. Senin bizi Satranç Diyarı'na götüreceğini sanıyordum."

Hapkacı gülümsedi ama neşeli bir gülümseme değildi yüzündeki. "Ben sizi Ayna'ya götüreceğimi söyledim ve söylediğimi de yaptım."

Catherine başını iki yana salladı. İçini hayal kırıklığı, yorgunluk ve büyük bir öfke doldurdu. Bütün gece dolanıp durmuşlardı. O korkunç kızları eğlendirmiş, o korkunç resimlerine bakmış, o korkunç şarkılarını dinlemişlerdi. Karnı açtı, ayakları acıyordu. Ve Jest'le birlikte saraydan kaçtıkları anda geleceği nasıl belirsizse şimdi de en az o kadar belirsizdi.

Hani yeni bir başlangıç yapacaklardı? Jest'le birlikte yepyeni bir hayata adım atacaklardı... Şimdi bir de Hapkacı onlarla kafa bulmaya mı cesaret ediyordu?

"Cath," dedi Jest alçak ve yatıştırıcı bir sesle. Ellerini Cath'in omuzlarına koyup onu Hapkacı'dan uzaklaştırdı. Jest onun gözlerindeki bakıştan korkmuş, sinir krizinin hatta belki de Hapkacı'yı öldürmenin eşiğinde olduğundan çekinmişti herhâlde. Gerçi Hapkacı endişelenmiş görünmüyordu. "Tamam, her şey yolunda," diye devam etti Jest. "Hapkacı'nın da dediği gibi bu bir bilmece. Bilmeceyi çözdüğümüzde cevabın baştan beri gözümüzün önünde durduğunu fark edeceğiz."

Catherine dişlerini gıcırdattı ve parmağını Hapkacı'ya doğru salladı. "O cevabı biliyor. Bizimle oyun oynamaktan zevk alıyor!"

"Layık olup olmadığından emin oluyorum," dedi Hapkacı.

"Neye layık olacakmışım?"

"Her şeye," dedi Hapkacı. "Hayat fedakârlıklardan oluşur, Leydi Pinkerton. Ben zamanında Satranç Diyarı'na girmek için onların testinden geçtim. Sen şimdi hiçbir sınavdan geçmeden Satranç Diyarı'na girip taç giyebileceğini mi sanıyorsun? Niye senin için daha kolay olsun ki?"

"Fedakârlık!" diye bağırdı Cath. Hapkacı'nın üzerine atıldığını, Jest'in onu tutup geri çektiğini hissedene kadar fark etmedi bile. "Ben her şeyden vazgeçtim. Her şeyi geride bıraktım. Evimi! Ailemi! Bütün hayatımı!"

"Çünkü başka seçeneğin yoktu."

"Hayır. Çünkü Jest'i seviyorum. Onu seçtim. Sen kimsin ki benim layık olup olmadığıma karar vereceksin, benden şüphe edeceksin? Hayatlarımızı yönetme hakkını sana kim verdi? Kim olduğunu sanıyorsun sen?"

Hapkacı kuru kuru gülümsedi. "Sevgili kızım, ben bilmecenin cevabını bilen kişiyim."

Catherine ağzından dökülen bir çığlıkla kendini onun üzerine attı ama Jest yine onu tuttu. Kendini Jest'in kollarının arasında, göğsüne yaslanır hâlde buldu, Jest'in kalp atışlarını duydu.

"Tamam," dedi hışımla ve derin nefesler alarak kendini yatıştırmaya çalıştı. "Şu saçma bilmeceyi çözeceğiz. Jest'le ikimiz."

"Sizi labirentten geçirdiğimi hatırlatırım. Bir teşekkürü hak ettim bence."

Cath, Jest'in kollarında kıvrandı. "Sen bize daireler çizdirmekten başka bir halt yapmadın."

Hapkacı'nın ceketini çıkarıp adamın ayaklarının dibine fırlattı.

Hapkacı kaşlarını çattı. "Bunun için de bir şey değil."

Cath burnundan soluyarak dönüp spiral merdivene baktı. Şimdi kuyunun üstünde tahta bir kapak vardı, çayırın altın rengi gökyüzü görünmüyordu.

Ve o da bir kapıydı. Her taraf kapıydı.

"Sen geçen sefer bu bilmeceyi çözmedin mi?" diye sordu Jest'e.

Jest başını iki yana salladı. "Kız Kardeşlerle tanıştım, labirentten geçtim ve labirentin sonunda ya da başında, Hapkacı'nın dükkânındaki gibi bir Ayna vardı. Oradan geçtik ve kendimizi Kupalar Diyarı'nda Kavşak'ta bulduk. Bilmece falan yoktu ve kapılarla ilgili de uyarılmadım zaten."

"Eğer başarılı olmanı istiyorlarsa geçişi zorlaştırmıyorlar." Hapkacı içini çekti. "Ama bazen de geçmeni istemiyorlar. Kız Kardeşlerin egoist yaratıklar olmadığı söylenemez."

Cath çenesini sıktı ve yeniden odaya göz gezdirdi.

Kuzgun odanın ortasındaki yuvarlak masaya tünemişti, güzel bir biblo gibi görünüyordu. Masa komple, ayakları da dâhil camdan yapıldığı için havada duruyormuş gibi görünüyordu.

Kuşun yanında kristal bir şişe ve gümüş saplı bir ayna vardı. Cath daha önce onları fark etmemişti.

Masaya yürüyüp şişeyi aldı. Şişenin boynuna kâğıt bir etiket asılmıştı, üzerinde büyük harflerle "BENİ İÇ" yazıyordu.

"Bu ne?" diye sordu Jest. Dizlerinin üzerinde yerdeydi, küçük karanlık bir delikten içeri bakıyordu. "Köstebek deliğine benziyor. Sonuçta bu, kapı sayılmaz değil mi?"

"Emin değilim ama," dedi Cath şişeyi kaldırıp Jest'e gösterirken, "bence cevabın bu şişeyle bir ilgisi olabilir."

Hapkacı bir şey söylemedi.

Cath, Hapkacı'nın onu değilse de Jest'i çok önemsediğini biliyordu. Eğer yanlış bir şey yapmaya karar verirlerse onları durduracağını umuyordu.

Yine de şu anda o sanki yanlarında değilmiş gibi davranmak için elinden geleni yapıyordu.

Şişenin tıpasını çıkarıp içindeki sıvıyı kokladı. "Şeker pekmezi değil," dedi ikinci kez koklarken. Kiraz, vanilya, ananas, hindi, şekerleme ve sıcak tereyağlı ekmek kokuları çarptı burnuna. "Küçülme iksiri. Eminim."

Jest onun yanına gelip etiketi okudu. "Satranç Diyarı'nda böyle bir şeyimiz yok," dedi. "Ama bundan bahsedildiğini duymuştum."

Cath alt dudağını ısırdı. Şişedeki iksiri içerlerse ufalacaklardı... Peki sonra? Bu ne işe yarayacaktı?

Derken gözleri masanın üzerindeki el aynasına kaydı. "Buldum!"

Aynayı alıp yüzüne tuttu. Dikkatle, bütün dikkatiyle aynaya baktı. Dudaklarına bir gülümseme yayıldı. Kendi yansımasının

ötesinde sarı tarlalar, zümrüt rengi ormanlar ve karlı dağlar görmüştü. Satranç Diyarı.

"Ayna! Şu anda bizim için küçük sadece."

Jest kollarını onun beline dolayıp sevinçle gülümsedi. "Ama iksir bizi küçültecek ve böylece içinden geçebileceğiz."

Kuzgun başını yana kırdı. Hapkacı bir şey demedi. Cath'le Jest dönüp onay beklercesine ona baktığında bile sessizliğini korudu. Bir kaşını kaldırdı... Bu sessiz bir meydan okumaydı.

Jest'in neşesi biraz da olsa kaçtı. "Hadi ama, Hapkacı. Niye böyle yapıyorsun? Görevimizi tamamladık. Yani bizden beklendiği şekilde olmasa da yine de bir yol bulduk. Artık burada kalmamız için bir sebep yok."

Hapkacı'nın kaşları çatıldı. Duymak istediğinin bu olmadığı belliydi. Fakat sonra yüzü yumuşadı, gülümsedi. Ama üzgün bir gülümsemeydi. "*Bu karanlık dünya sizi ne kadar mutlu edebilecekse etsin,*" diye Kuzgun'un sözlerini tekrarladı. Bakışları Catherine'e kaydı. "Ayrıca," diye ekledi, "yardımlarımın karşılığı olarak her ziyaretimde çörekler ve tartlar isterim, bilesin."

Catherine'in tüm öfkesi sönüverdi, Hapkacı'nın böyle kolayca gönlünü almasına kendi bile şaşırdı. "Başımızın üstünde yerin var, her zaman bekleriz."

Hapkacı söz vermedi. "Ben sürekli bir yerlere gidip geliyorum, aşkım. Zaman'a yakalanmamamın tek yolu bu sonuçta." Çenesiyle masayı işaret etti. "Hadi bakalım. Oralarda bir yerde beyaz bir taç kraliçesini bekliyor."

Cath'le Jest birbirine döndü, şişe aralarındaydı. Jest'in gözleri parlıyordu. Cath'in sinir uçları beklentiyle titreşiyordu.

Başarmışlardı.

Ayna. Satranç Diyarı. Birlikte bir gelecek.

"Hepsini şimdi içmeyin," diye uyardı Hapkacı, Cath şişeyi dudaklarına götürdüğünde. "Kuzgun'la ikimiz hemen arkanızdan geleceğiz. Hatırlarsan bizim kaderlerimiz de sizinkinden ancak bir nebze daha iyi."

Katil, şehit, kraliçe, deli.

Cath başını salladı ve şişeyi dudaklarına götürmüştü ki bir çığlık duydu.

Durdu, şişeyi indirdi.

Hapkacı yüzünü buruşturdu ama sanki bunu bekliyormuş gibiydi. Cath çığlığın Hapkacı'nın arkasındaki demir kapıdan geldiğine emindi. Kapının demir parmaklıklarından sızan ağır bir sis Hapkacı'nın ayaklarının etrafında döneniyordu.

"Bu neydi?" diye sordu Catherine ona doğru tereddütlü bir adım atarak.

Hapkacı başını iki yana salladı. Arkasına dönüp bakmadı.

"Bu," dedi hiddetle, "senin kalma sebebin."

Cath şişeyi Jest'e uzattı ve kapıya yürüdü ama Hapkacı önünü kesti. "Yapma, Leydi Pinkerton. Jest kalmak için bir sebebiniz olmadığını söyledi ama yanılıyordu. Kalmak için daima bir sebep vardır. Geri dönmek için bir sebep olur her zaman. En iyisi hiç bakmamak, hiç düşünmemek, tahmin bile yürütmemek. Masaya dön. İksiri iç. Ayna'dan geç ve bir daha ardına bakma."

Cath yanından geçmeye, parmaklıkların ardına bakmaya çalıştı. Hapkacı onu dirseğinden tutup durdurdu.

"Ama... O çığlık... Tanıdık gibiydi. Ben–"

"Resimleri unutma," diye sözünü kesti Hapkacı. "Bu kapıdan geçersen kaderin o resimlerdeki gibi olacak. Katil, şehit, kraliçe,

deli. Hatırlıyorsun değil mi?" Hapkacı çoktan deliliğin kıyısında görünüyordu, eflatun gözlerinde çılgın bir pırıltı vardı.

Cath dudaklarını birbirine bastırdı. Çığlık kulaklarında, kafasında yankılanıyordu.

"Kapıdan geçmeyeceğim," dedi. "Bir bakmak istiyorum sadece."

Nihayet Hapkacı'nın elinden kurtuldu, yanından geçip demir kapıya yaklaştı. Ellerini parmaklıklara dolayıp içeri baktı. Dönüp duran sisler yüzünden tüyleri diken diken oldu. Ya da belki tüylerini ürperten, parmaklıkların diğer tarafındaki tanıdık görüntüydü.

Kabak tarlası.

Uzakta Sör Peter'ın küçük evini görebiliyordu ve sol taraf da, Mary Ann'le geldikleri gün Peter'ın oymakla uğraştığı iki devasa balkabağı vardı. Fakat şimdi bunlardan biri parçalanmış, turuncu kabuk ve içindeki etli kısımlar çamura dağılmıştı.

İkinci balkabağının iki küçük penceresi vardı. Sisin içinde bu pencereler mum ışığıyla parlıyordu.

Bu pencerelerden birinden bir el uzandı; bir şeye, herhangi bir şeye dokunmaya çalışarak çırpındı. Cath bir kadın sesi duydu. Ağlıyor, yalvarıyordu. *Lütfen. Çıkarın beni buradan. Lütfen.*

Catherine'in içi dehşetle doldu, iliklerine kadar buz kesti.

Bir saniye sonra el kayboldu, yerini pencereye yapışmış bir yüz aldı. Yaşlarla lekeli yanaklar. Dehşetten büyümüş gözler. Cath korkusunda haklı olduğunu gördü.

Evet, oydu, Mary Ann'di.

Kabak tarlasının diğer ucundan gelen metalin sürtünme sesiyle Cath'in bakışları o tarafa döndü ve ormanın önünde duran

birini gördü. Çok karanlık olsa da Cath onun Peter olduğunu biliyordu. Yaptığı işe konsantre olmuştu. Metal bir aletin ucunu biliyordu sanki. Ya da bir silahın.

Cath yeniden odaya döndü. "Bu gerçek mi? Bir illüzyon ya da bir tür numara falan olamaz mı?"

Hapkacı gözlerini yumdu. "Gerçek," diye mırıldandı.

Catherine'in damarlarındaki kan zonkluyordu. "Gitmek zorundayım. Ona yardım etmek zorundayım."

"Hayır." Hapkacı onu bileğinden yakaladı. "Ayna'dan geçmek zorundasın. O kapıdan geçersen sana ne olacağını unutma. Hepimize neler olacağını!"

Catherine, Jest'e baktı. O da en az kendisi kadar korkmuş, şaşırmış görünüyordu.

Resimleri düşündü. Jest'in yerde cansız yatan bedenini. Kan gölünü. Vücudundan ayrılmış kafasının yanında duran şapkasını.

Gözleri Kuzgun'a kaydı. Kuzgun her zamanki gibi onu izliyordu. Sessizce. Bekliyordu. Gerçekten bir katile dönüşür müydü? Jest'e gerçekten zarar verir miydi?

Bunu riske atamazdı.

"Siz peşimden gelemezsiniz," dedi. "Hiçbiriniz."

Jest başını iki yana salladı. "Hayır, yalnız gitmiyorsun."

"Mecburum." Hapkacı'dan kurtuldu, Jest'in eline uzanıp elini sıktı. "Her şey yoluna girecek. O resimler... Onlar sadece resim. Tuhaf küçük kızların çizdiği tuhaf küçük resimler."

"Cath–"

"Biliyorum. Hayatını riske edemeyiz. Ama ben gidebilirim. Ben gider ve onu kurtarırım, sonra yeniden kuyuyu bulurum.

Kız Kardeşleri bulurum. Satranç Diyarı'na geçerim ve seninle buluşuruz. Onu böyle... bırakamam."

"Peki. Ama sen gidersen ben de giderim."

"Hayır, Jest. Eğer benimle gelirsen o korkunç resimlerden başka bir şey düşünemem. Senin güvende olduğunu bilmem lazım." Kalbi tekledi. "Ya da... Bak, burada beni bekle, tamam mı? Satranç Diyarı'na geçme, burada güvende kal ve dönmemi bekle. Geri geleceğim."

"Olmaz, ben–"

Cath kollarını ona doladı, bir öpücükle onu susturdu. Ellerini Jest'in saçlarına götürdü. Şapkası yere düştü. Jest'in kolları onu iyice kendine bastırdı, vücutları birbirinin içinde eridi.

"Geri gelmeyeceksin." Hapkacı'nın uğursuz sözleri Cath'in içini dağladı. Hayır, bu son öpücükleri olmayacaktı. Bu bir veda değildi.

Cath kendini zorlayarak geri çekildi ve Hapkacı'ya kötü bir bakış attı. "Kız Kardeşlerin kehanetini duyduktan sonra sen hiç kaldın mı?"

Hapkacı'nın dudakları ince bir çizgi hâlini aldı.

"O zaman gerçek olduklarını nereden biliyorsun? Neyin olup olmayacağını nasıl bilebilirsin?" Yeniden Jest'e döndü çünkü Hapkacı'nın ileri süreceği bir sonraki bahaneyi duymak istemiyordu. Jest'in elini dudaklarına götürdü, avucunun içine bir öpücük kondurdu. "Burada kal," dedi. "Beni bekle."

Ardından demir kapıya döndü, parmaklıkları kavrayıp kapıyı itti.

BÖLÜM 46

AYAKLARI KABAK TARLASINDA çamura battı. Sis etrafında dönüyor, tenine yapışıyordu. Tarla ne ışıktan ne de güneşten hiçbir zaman nasibini almamış gibi görünüyordu. Keşke Hapkacı'nın ceketini yere atmamış olsaydı, Hapkacı o sırada ne kadar tahammül edilmez davranırsa davransın keşke öfkesine yenik düşmeseydi.

Solunda, üzerine parmaklıklı pencereler oyulmuş devasa balkabağı vardı. Mary Ann artık bağırmıyordu ama sessiz tarlada yankılanarak onun kulağına dek ulaşan hıçkırıklarını duyabiliyordu.

Sağında ev vardı ama bu kez ne odun kokusu geliyordu ne de pencerelerinde davetkâr bir ışık yanıyordu. Ev tamamen terk edilmiş görünüyordu.

Ormanın oradaki Peter'ı şu anda göremiyordu.

Catherine eteklerini toplayarak kabakların saplarının üzerinden atlaya atlaya, Mary Ann'in tutsak tutulduğu balkabağına doğru koştu. En ufak bir seste irkilerek omzunun üzerinden arkasını kontrol ediyordu. Rüzgârın uğultusunda, yaprakların hışırtısında, şık çizmeleri çamur sıçrattığında...

Bir yandan da Kız Kardeşler'in şarkısı zihninde yankılanıyordu.

Peter, Peter, balkabağı yer;
Bir hayvanı var, besleyemez;
İyi niyetli hizmetçi onu görür
Ona ne olduğunu kimse bilemez.

Cath'in ayağı takıldı ve bir çamur birikintisine kapaklandı. Elleri bileklerine kadar çamura bulanmıştı, elbisesinin önü boylu boyunca çamur olmuştu. Bir an öylece oturup soluklandı. Kalbi göğsünden fırlayacak gibi çarpıyordu. Çenesi takırdıyordu. Sonra dizlerinin üzerinde durup yine etrafı kolaçan etti ve nefesini toparlamaya çalıştı.

Peter hâlâ ortalıkta görünmüyordu.

Derken yere, düşmesine sebep olan topraktaki engebeye gözü takıldı.

İrkilerek geri çekildi, yanlış görmüş olmayı umdu. Fakat hayır. Gerçekten de çamurda, uçları kuruyup çatlamış ayak izleri vardı. Birkaç günlük ya da haftalık olabilirdi, Cath üzerine kapaklanana kadar belli ki bozulmamıştı.

Üç pençeli ayak izi çamurda açık seçik seçiliyordu. Toprağa saplanan pençeler derin çukurlar açmıştı. Kabaklar ve asmalar da belli ki devasa bir yaratığın ağırlığı altında ezilmişti.

Cath'in yine yüreği ağzına geldi. Sendeleyerek ayağa kalktı, ellerini çamurlu elbisesinde elinden geldiğince temizledi.

Mary Ann'in hıçkırıkları artık titrek iç çekişlere dönmüştü.

Cath eteğini topladı, yine koşmaya başladı.

"Mary Ann," diye fısıldadı pencereye. "Mary Ann. Benim."

Bir sessizlik oldu ve Mary Ann kan çanağına dönmüş gözleriyle pencerede belirdi. "Cath?"

"İyi misin?"

Mary Ann parmaklıkların arasından elini ona uzattı.

"Peter. Beni buraya Peter kapattı. O... O..." Sesi çatladı. "Gıllıgış onun yanında."

Gıllıgış.

Bir şekilde Cath bunu zaten biliyordu. Az önce gördüğü ayak izi. Peter'ın ısrarla ondan Delgeçer Kılıcı'nı almak istemesi. Aslan'ın atlıkarınca şapkasındaki tahta atı tarlada bulmaları.

Peter, Peter, balkabağı yer...

Cath diline dolanan melodiden kurtulmaya çalışarak başını salladı. "Seni buradan nasıl çıkarabilirim?"

"Tavanda bir pencere var, o açılıyor," dedi Mary Ann yukarıyı işaret ederek.

Cath geri çekildi, pencereyi görene kadar balkabağının etrafında yürüdü. İşte oradaydı. Balkabağının sapının hemen yanına testereyle küçük kare bir kapı açılmıştı.

"Cath?" diye seslendi Mary Ann, Cath oraya nasıl çıkacağını düşünürken. Merdiven. Bir merdivene ihtiyacı vardı... Ya da Mary Ann çıkabilsin diye pencerenin parmaklıklarını kesmek için bir testereye.

"Ne oldu?" diye sordu elleriyle balkabağının gövdesini yoklarken. Kabuk en az yarım metre kalınlığında olmalıydı ama keskin bir bıçağı olsa...

"O onun karısı."

Başını kaldırıp Mary Ann'e baktı. "Ne?"

"Gıllıgış, Leydi Peter. Onu tiyatronun tuvaletinde gördüm. Kusacak gibi görünüyordu. Sonra... Sonra canavar ortaya çıktı."

Cath kaşlarını çattı, ondan ümitsizce balkabağı keki isteyen kadını düşündü.

"Emin misin?"

Mary Ann başını salladı, yüzü gergindi. "Tuvalette başka kimse yoktu. Eminim. Ve şey... Ve bu balkabakları..."

Cath titredi. "Balkabakları," diye tekrarladı ağzının içinde. Leydi Peter balkabağı yeme yarışmasını kazanmıştı. Ve tiyatroda Cath'in yaptığı keki sorarken gerçekten çaresiz görünüyordu.

Cath yutkundu. "Kaplumbağa'yı da balkabağı değiştirdi."

Mary Ann suçlulukla ve korkuyla inledi. "O balkabağını hiç çalmamalıydık. Bu bizim hatamız. Buraya belki bir çözüm ya da Kral'a gösterecek bir kanıt bulurum diye geldim. Kadın ya da Gıllıgış, onu bir şekilde durdurmak zorundayız."

"Tek başına buraya mı geldin?" dedi Cath. "Ne düşünüyordun ki?"

Mary Ann'in mavi gözleri yine yaşlarla doldu. "Biliyorum, hiç mantıklı değil ama düşündüm ki... Belki kahraman olabilirim diye düşündüm. Gıllıgış'ı durdurabilirim diye düşündüm. Tek başıma. Ben. O zaman Kral'dan kahramanlığım karşılığında bir iyilik isteyebilirdim. Ve düşündüm ki... Joker'in bağışlanmasını isteyecektim. O zaman sen de beni affedecektin." Sesi hıçkırıklarla boğuldu. "Ama Peter beni yakaladı ve şimdi... Onu benimle besleyecek, Cath. Beni öldürecek."

"Ah, Mary Ann." Cath'in bakışları hizmetçinin başındaki boneye kaydı.

Hapkacı'nın bonesi. Mantığı hayallere dönüştüren bone.

İçinde yükselen öfke, korku ve panikle karıştı. Bir an önce buradan uzaklaşmaları gerekiyordu.

"Seni affettim. Gerçekten affettim. Ama şimdi soğukkanlı olmalısın. O boneyi çıkar ve kafanı toplamaya çalış. Hemen seni buradan çıkarmanın bir yolunu bulmamız lazım."

Mary Ann bonesinin kurdelesini çözdü, boneyi kafasından çekip çıkardı.

Cath pencerenin parmaklıklarını sarstı ama Mary Ann bile sökemediyse Cath'in hiç şansı yoktu. "Bir merdiven gerekiyor. Ya da şu parmaklıkları kesecek bir şey."

Mary Ann burnunu çekerek kabak tarlasının diğer köşesini işaret etti. "Şurada, evin diğer tarafında bir alet kulübesi var. Orada bulabilirsin belki."

"Tamam. Hemen geliyorum."

"Dikkatli ol," diye seslendi Mary Ann, karanlık eve doğru yürümeye başlayan Cath'in arkasından. Kabağın pütürleriyle elleri kabarmış, elbisesi kuruyan çamurla ağırlaşmıştı. Gözleri Peter'ı ya da Gıllıgış'ı görme korkusuyla tarlada dört dönüyordu.

Kulağına bir fısıltı geldi ve olduğu yerde dondu kaldı. Kalbi çarparak, sesin kaynağını görmek için kendi etrafında döndü.

Fısıltı tekrar geldi ve bu kez Cath ne duyduğunu biliyordu. Tanıdık şarkıyla içi âdeta buz kesti.

Peter, Peter, balkabağı yer...

Güçlükle yutkundu.

Karısı var, zapt edemez...

Cath'in bacakları titriyordu. Tekrar kendi etrafında döndü. Keşke Jest'in ya da Hapkacı'nın asasını alsaydı. Ya da silah olarak kullanabileceği herhangi bir şey.

Onu bir balkabağının içine koyar;

Orada ona zarar vermez.

Cath yine döndü ve ev boyutlarında başka bir balkabağının parçalanmış kabuğunu gördü. Mary Ann'le birlikte geçen gelişlerinde de gördükleri, içinden tırmalama sesleri gelen devasa balkabağıydı bu. Şimdi kabukları büyük parçalar hâlinde tarlaya yayılmıştı. Sanki bir canavar içeriden parçalamış gibi.

Bir canavar. Gıllıgış gibi.

Cath yoluna devam etti. Mary Ann'i buradan ne kadar çabuk çıkarırsa Jest'e o kadar çabuk döner ve onunla birlikte Kupalar Diyarı'ndan uzakta yeni bir hayata o kadar çabuk başlardı.

"Seni de yakalayacak."

Cath panikle ciyakladı. Ses şimdi daha yüksekti, tam ayağının dibinden geliyordu. Geri sıçradı ve önünde duran diz boyu balkabağına baktı. Cath bakarken kabuk sıyrıldı ve üçgen şeklinde iki göz ve dişli bir ağız deliği ortaya çıktı.

"Kaç," dedi balkabağı ona. Hâlâ fısıldıyordu. Oyulmuş gözbebekleri sağa sola gitti. "Kaç."

"Seni yakalamadan kaç," dedi iki sıra ötedeki başka bir oyulmuş balkabağı.

"Siz... Siz canlısınız," diye kekeledi Cath.

"Seni öldürecek," dedi ilk balkabağı. "Doymak bilmez Gıllıgış'a yem yapacak."

"Karısının dönüştüğü şeyden bizi sorumlu tuttuğu için kardeşlerimizi öldürdü."

"Bizim suçumuz değildi."

"Bizim suçumuz değildi."

"Diğer balkabaklarının suçuydu. Kötü balkabaklarının."

"Ayna'dan gelen balkabaklarının."

"Onların suçuydu ama bedelini hepimiz ödüyoruz."

"Hemen kaçmalısın. İnsan bacaklarının tüm gücüyle koş, kaç."

Cath bu sinir bozucu uyarılardan bir an evvel uzaklaşmak için hızlandı. Daha önce geldiklerinde çiftliğin demir kapısına saplanmış balkabaklarını hatırlayınca boğazına bir yumru oturdu. Yutkundu ve evin köşesini döndü.

Merdiven yoktu. Testere yoktu. Balta yoktu.

Ama biraz ilerde, aralık kapısından içerisinin karanlığı görünen tahta bir alet kulübesi vardı. Cath eteklerini kaldırıp oraya doğru koştu. İçini dolduran boğucu korkuyla gözleri sulanmaya başlamıştı.

Derken eller onu yakaladı ve evin duvarına itti. Duvara öyle sert çarptı ki ciğerlerindeki hava boşaldı. Çığlığı boğazında takıldı kaldı.

Peter üzerine eğildi, gözleri öfkeyle ateş saçıyordu, elindeki balta siste parlıyordu.

BÖLÜM 47

"DEMEK YARIM KALAN işini bitirmeye geldin?" diye gürledi Peter. Ağzı çarpılmış, sarı dişleri ortaya çıkmıştı. Cath adamın nefesindeki çürük balkabağı kokusuyla irkildi, yana kaçmaya çalıştı ama Peter onu güçlü elleriyle duvara bastırdığı için kıpırdayamadı bile.

"Ben... Ben Mary Ann için geldim," diye kekeledi. Daha cesur ve soğukkanlı konuşabilseydi keşke ama sesi panik dolu bir ciyaklama gibi çıkmıştı. "Lü-lütfen bırak gidelim. Kimseye zarar vermek istemiyoruz. Biz sadece..."

"Kılıç nerede?" diye sordu Peter onun yalvarışlarına kulak asmadan. Ellerini Cath'in vücudunda aşağı kaydırdı, kılıcı bulmak için kabarık eteği yoklamaya başladı. "Nerede?"

Cath duvarda kıvrandı. "Bende değil, yemin ederim. Ben sadece Mary Ann'i almaya geldim. Sonra hemen gideceğiz ve bizi bir daha görmeyeceksin, söz veriyorum."

"Ver şunu bana!" diye bağırdı Peter ve ağzından saçılan tükürükler Catherine'in yanaklarına geldi. Derken gözünün ucuyla siyah bir silüet gördü ve neredeyse aynı anda Jest bir haykırışla onların üzerine atıldı, asasını Peter'ın çenesinin altına dayadı. "Bırak onu!"

Jest'in sesindeki kararlılıktan mı yoksa çenesinin altındaki asadan mı bilinmez, belki de hazırlıksız yakalandığı için Peter onu bıraktı. Cath duvarın dibinde yere çöktü, acıyan omzunu ovuşturdu.

Hayır. Hayır, Jest burada olamazdı.

Gözünün önüne o resimler geldi.

Peter, Jest'ten en az bir kafa boyu uzundu ve iki kat iriydi, bir hırlamayla asayı yakaladığı gibi Jest'i omzunun üstünden geriye fırlattı.

Ama Jest -esnek, sihirli Jest- havada bir takla atıp yere iki ayağının üzerinde inmeyi başardı.

Cath'in içi bir an ümitle doldu ama sonra gözüne başka bir gölge ilişti. Yabancı bir adam onlara doğru yaklaşıyordu. Uzun boylu ve yapılıydı, siyah kukuletası aşağı doğru çekilmişti, yüzü seçilmiyordu. Siyah pelerininin üzerine deri bir kemer takılmıştı ve kemerden ucu kavisli bir balta sarkıyordu.

Yine o resim. Kukuletalı silüet. Savrulan bir baltayla kafası vücudundan ayrılan Jest.

Cath bağırdı. "Jest! Dikkatli ol!"

Peter öne atıldı, elindeki baltayı savurdu.

Jest eğildi. Ardından onlara doğru yaklaşan kukuletalı adama bir göz attı. "Sorun yok, Cath," dedi nefes nefese. "Kuzgun o."

Cath'in yüreği ağzına geldi, bu açıklama onu rahatlatmak ziyade daha da korkutmuştu. *Katil, şehit...*

Jest, Peter'ın attığı yerden asasını aldı ve geri çekildi. Cath onun Peter'ı kendinden uzaklaştırmaya çalıştığını anladı. Onu koruyordu.

"Korkma, kuzgun sana zarar vermez," diye bağırdı Jest gözlerini Peter'dan ayırmadan. "Tehditkâr görünüyor çünkü şey..."

Peter yine baltayı savurunca eğildi, kendi etrafında döndü. "Eskiden Beyaz Kraliçe'nin celladıydı."

Cath tekrar kukuletalı adama baktı. İri elini kemerindeki baltaya uzatmasını izledi.

Cath *kendisi* için korkmuyordu ki.

Ayağa kalkıp Kuzgun'a doğru yürümeye başladı. Onun Jest'e yaklaşmasına izin vermemeliydi, araya girmeliydi. Jest sakin, hızlı ve atikti. Peter çıldırmış gibiydi ve ağırdı.

Jest'in kendi başının çaresine bakacağına inanmak zorundaydı. Ama eğer Kız Kardeşlerin kehaneti doğruysa...

"Kuzgun!" diye bağırdı adamın kolunu yakalayıp. Kukuletanın gölgesinde bir anlığına kömür karası gözleri görür gibi oldu. Bunun dışında adamın yüzünü göremiyordu. Boş bir kukuleta, hiçlikten bakan bir çift göz.

"Kuzgun," dedi tekrar. "Lütfen. Mary Ann'e yardım etmek zorundasın."

Kukuleta kıpırdandı ve Kuzgun'un bakışlarını görmekten ziyade üzerinde hissetti.

"Peter onu bir balkabağının içine hapsetmiş. Oradan nasıl çıkaracağımı bilemiyorum. Sen baltanla... Yani sen... Lütfen, Kuzgun. Yoksa onu Gıllıgış'a verecek."

Adam tekrar Jest'e doğru döndü. Düşünüyordu.

"Kuzgun," diye fısıldadı Catherine ümitsizce. "Kız Kardeşlerin resimlerini hatırlamıyor musun? Onun gerçekleşmesine izin veremeyiz. Senin burada olmaman gerekiyor. Hiçbiriniz gelmemeliydiniz."

Adam derin bir nefes aldı, göğsü ve omuzları şişti, ardından kukuleta onaylarcasına inip kalktı.

Cath biraz olsun rahatladı. "Mary Ann hemen evin öbür tarafında."

Adam kukuletayı biraz daha yüzüne indirip evin köşesine doğru yürümeye başladı. Az sonra sislerin arasında kayboldu.

Cath tekrar Jest'le Peter'a döndü. Jest yere çömelmişti, yüzü çarpılmış, saçları terden alnına yapışmıştı. Soytarı şapkası başından düşmüştü, oyulmuş kabaklardan birinin üstünde duruyordu. Jest elindeki asayı sıkıca tutuyordu ama asa kırılmıştı, elinde kala kala kısacık bir sopa kalmıştı. Peter'ın baltası ise hâlâ elindeydi.

Jest acı çekiyormuş gibi görünüyordu. Yaralanmış mıydı acaba; Cath bilmiyordu. Fakat yine de tetikte ve sakin görünüyordu. Daha iri ve baltalı Peter ise nefes nefeseydi.

Cath'in gözleri yeniden şapkaya kaydı. Aklına aniden bir fikir geldi.

Kılıç.

"Buna gerek yok," diyordu Jest kibar, zararsız bir tonla. "Gitmemize izin verirsen bizi bir daha görmeyeceksin. Biz Mary Ann için geldik sadece."

"Buraya onu öldürmeye geldiniz!" diye kükredi Peter.

Jest kaşlarını çattı. "Kimi?"

Bir savaş çığlığıyla Peter onun üzerine atıldı ama Jest tam zamanında kenara çekildi, elindeki sopayı kalkan gibi kaldırdı.

"Ona zarar veremeyeceksiniz!" diye bağırdı Peter.

"Biz kimseye zarar vermek istemiyoruz ki."

Peter'ın sırtı Cath'e dönüktü. Cath gözlerini şapkadan alamıyordu. Çenesini sıktı ve çamurlu eteğini toplayıp şapkaya doğru koştu.

Topukları çamura saplanıyor, çamurları sıçrata sıçrata koşuyordu. Bakışları şapkadaydı. O kılıca ihtiyaçları vardı. Jest elinde kılıçla kendini daha iyi savunurdu.

Tiz bir ses tarlada çınladı ve Cath tökezleyerek ellerini kulaklarına götürdü. Ölü yapraklar ve kuru dallar, devasa kanatların rüzgârıyla hışırdadı.

Gıllıgış yere indi, Cath'in önünü kesti.

Cath geriye doğru sendeledi.

Canavar uzun ve kıvrımlı boynunu gökyüzüne doğru çevirdi, burnundan soludu, burun deliklerinden buharlar çıktı. Cath o ufak tefek, narin kadını düşünmeden edemedi. Zavallı kadın yediği zehirli balkabaklarının kurbanı olmuştu.

Gıllıgış'ın sağ gözündeki yara kapanmıştı, o gözü artık cansızdı ama sol gözü hâlâ kor gibiydi. Başını yana eğdi, Cath'e bakarak pençelerini yere sürttü.

"Cath!" diye bağırdı Jest. Sonra yine yüksek sesle, ümitle bağırdı. "Hapkacı!"

Bunu bir küt sesi ve inleme takip etti. Cath başını çevirdiğinde Jest'in omzunun üstüne yere düştüğünü gördü. Peter'ın ona fırlattığı balkabağı hemen yanında yerde parçalanmıştı. Cath dehşetle bir çığlık attı.

Parçalanan kabuklardan birinde tek bir üçgen göz görünüyordu.

Jest iyiydi. İyi olmak zorundaydı. İnliyordu, bir elini başına bastırmıştı. Cath ona doğru bir adım attı ama Gıllıgış ona bakıp ağzını açınca yine geri kaçtı.

Derken Hapkacı'nın var gücüyle onlara doğru koştuğunu gördü. Renkli gömleği bu kasvetli tarlada fazla canlı kaçıyordu.

Bakışları Gıllıgış, Jest ve Peter arasında dolaşırken dehşeti her an biraz daha arttı.

Peter onu görünce hırladı. Eli baltayı daha da sıkı kavradı. "*Sen!*"

Gıllıgış, Cath'e biraz daha yaklaştı. Dişlerinin arasında dolaşan dilinden bir salya çamura damladı. Cath yine geriledi.

"Hapkacı," dedi titrek bir sesle. "Jest'in şapkası. Kılıç içinde olabilir."

Hapkacı başını iki yana salladı. Tüm bu olanları inkâr etmek istercesine. Sanki en başından şapka dükkânından hiç çıkmaması gerektiğini düşünür gibi. "Geri gelmemeliydik," diye mırıldandı ama bir an sonra şapkaya doğru koşmaya başlamıştı bile.

Gıllıgış pençesini Catherine'e doğru savurdu. Cath bir çığlıkla geri sıçradı ama pençelerden biri çamurlu eteğine takıldı, geri çekilirken eteği yırttı ve Cath'in dizini kıl payı ıskaladı. Gerçekten ıskalamış mıydı, Cath şanslı mıydı yoksa Gıllıgış midesine indirmeden önce yemeğiyle oynamaktan zevk mi alıyordu; Cath emin olamadı.

Hapkacı şapkanın içini karıştırırken bir küfür savurdu. Soytarı eşyaları yanında yığılmaya başlamıştı. Parlak jöngler topları. Bir deste kâğıt. Birbirine düğümlenmiş bir dizi eşarp. Gümüş halkalar. Havai fişekler ve maytaplar. Sis bombaları. Pelüş bir tavşan. Beyaz bir gül. "Burada değil!" diye bağırdı Hapkacı elini şapkadan çıkarırken. "Senin yapman gerekiyor!" Gıllıgış'ın kanadının altından Catherine'e sert bir bakış attı. "Onu almak için kraliyet ailesinden olmak gerekiyor, aşkım."

"Ama ben..."

Hapkacı şapkayı ona doğru attı. Şapka Cath'in birkaç metre ilerisine düştü. Şapkayı almak için Gıllıgış'a yaklaşması gerekiyordu.

"*SEN!*"

Peter öyle bir kükremişti ki Gıllıgış bile kafasını o tarafa çevirdi.

Cath bu fırsatı değerlendirip şapkaya atıldı. Şapkayı yerden aldı, hâlâ koşarken kolunu içine soktu. Parmakları kemik kabzaya dokundu, kılıcı çıkardı.

Cath durdu, elinde kılıçla canavara döndü.

Gıllıgış hırladı, kafasını pullarla kaplı kaslı omuzlarının arasına çekti. Bir adım geriledi. Tek gözü kılıcın üzerindeydi, en büyük düşmanını inceliyordu.

Cath kılıcı iki eliyle birden kaldırdı. Çok ağırdı ama Cath de kararlıydı. İçi bunun verdiği güçle dolmuştu.

Canavar bir adım daha geriledi.

Cath korka korka Jest'e baktı. Çok geç olmasından korkuyordu. Resimdeki manzarayla karşılaşmaktan...

Ama hayır, Jest yaşıyordu hatta tekrar ayağa kalkmayı başarmıştı. Bir elini hâlâ kafasının yanma bastırıyordu. Biraz sersemlemiş görünüyordu. Dengede durmayı başaramıyormuş gibi sağa sola yalpalıyordu. Eğer Cath'i elinde Delgeçer Kılıcı'yla gördüyse bile bunu gördüğünü belli edecek bir şey yapmadı.

"Sen ne yüzle buraya gelirsin?" diye bağırdı Peter. Yüzü alev alev yanıyordu, burun delikleri hiddetten şişmişti.

"Seni tekrar görmek için elbette," dedi Hapkacı. Çiftçinin onu parça parça etmek ister gibi bakmasına şaşırmış görünmüyordu. "İşler nasıl?"

Peter baltayı yere savurup başka bir balkabağını sapından kopardı. Ardından haykırarak balkabağını kaldırıp Hapkacı'ya fırlattı. Hapkacı eğildi, balkabağı yere çarpıp parçalandı.

"Hepsi senin suçun," dedi Peter. "Senin ve o lanet tohumlarının. O tohumlar lanetliydi."

Hapkacı'nın çenesi kasıldı ve Cath onların neden bahsettiğini hiç anlamasa da Hapkacı'nın bu suçlamaları beklediğini anladı.

"Siz birbirinizi tanıyor musunuz?" diye sordu Cath. Kolları titriyordu, kılıcı biraz -sadece birkaç santim- aşağı indirdi. Gıllıgış ona doğru bir buhar bulutu üfledi. "Birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

"Bana o bozuk tohumları bu şeytan getirdi," dedi Peter. "Onları istemedim bile. İyi olup olmadıklarını bilmediğim için almadım. Ama tarlama savurmuş. Ve sonra olanlara bak. Karıma olanlara bak!"

Baltayı yerden alıp Gıllıgış'ı işaret etti.

Hapkacı bir kahkaha attı. "Buna inanmamızı beklemiyorsun herhâlde. Bu... Bu canavar..." Derken sustu, gülümsemesi soldu, gözleri büyüdü. Gıllıgış da şimdi sağlam gözüyle ona bakıyordu. Hapkacı'yı tanımış gibiydi. Tıpkı Delgeçer Kılıcı'nı tanıdığı gibi. Aynı düşmanlıkla. "Olamaz," diye mırıldandı Hapkacı.

"To-tohumları onlara sen mi getirdin?" diye kekeledi Cath. "Satranç Diyarı'ndan."

Balkabakları.

Yalancı Kaplumbağa.

Gıllıgış, Jest ve Delgeçer Kılıcı.

Hepsi Ayna'nın diğer tarafında başlamıştı.

Ve aralarındaki tek bağlantı neydi?

Hapkacı.

Tüm bu yaşananlar Hapkacı'nın suçuydu.

Fakat Mary Ann'i hapseden Peter'dı. Canavarı bir ev hayvanı gibi yanında tutmaya çalışan, onu masum insanlarla besleyen Peter'dı.

"Ona yaptıkların için seni öldüreceğim!" diye bağırdı Peter. "Kelleni kapıma asacağım."

Cath kılıcı daha sıkı kavradı.

"Yapma," dedi Jest nefes nefese. "Hapkacı bir şey yapmışsa bile yanlışlıkla yapmıştır. Tohumların buna sebep olacağını nereden bilebilirdi ki? Ve bu... Bu yaratık artık senin karın değil, Sör Peter. Üzgünüm ama bu gerçeği görmek zorundasın."

"Değil mi?"

Jest'e karşı çıkan Peter değil Hapkacı'ydı. Cath hırladı: "Hapkacı!"

Hapkacı omuz silkti, bakışları canavarın pullu siyah derisinde, damarlı geniş kanatlarında dolaştı. "Yalancı Kaplumbağa artık Kaplumbağa değil mi? Leydi Peter'ın hâlâ bu canavarın içinde olup olmadığını nereden bileceğiz?"

"İnsanları yiyor!" diye bağırdı Cath. "Eğer o canavarın içindeyse, o artık bir katil!"

"Onu bu şeye sen dönüştürdün," dedi Peter bu kez bakışlarını Cath'e çevirip. "O lanetli balkabaklarını yaktım. Karım iyileşiyordu. Ama senin kekini görünce dayanamadı. Ve bir daha eski hâline dönüşemedi. O benim karım. Ve ona bunu sen yaptın!"

"O bir canavar!"

Gıllıgış arka ayakları üzerinde şaha kalktı ve tüyler ürpertici bir çığlık attı. Pençeleri yeniden yere çarptığında toprak öyle bir sarsıldı ki Cath'in dişleri birbirine vurdu.

Sonra her şey çok hızlı oldu.

Gıllıgış'ın gözü kinle parlıyordu.

Zehirli bir yılan gibi başını geriye attı.

Devasa ağzını açtı ve Cath dizi dizi dişlerinde çakan ışığı gördü.

Hapkacı'ya doğru atıldı.

Kız Kardeşlerin sesi Cath'in kafasında yankılanıyordu: *Katil, şehit...*

Hapkacı geri kaçmaya çalıştı.

O ölecekti.

Cath'in ağzından bir çığlık döküldü ve kollarının gücünün yettiğince kılıcı savurarak öne atıldı.

Kılıç tek bir darbede kesti. Tereyağını keser gibi.

Gıllıgış'ın kafası boynundan ayrıldı. Gövdesi sıra sıra balkabaklarının üzerine devrildi. Kafası yere düşüp Hapkacı'nın ayaklarının dibine yuvarlandı, Hapkacı da bir çığlıkla geri çekildi. Canavarın kanı, kırık bir hokkadan dökülen siyah bir mürekkep gibi yere yayıldı.

Tüm dünya bir an sustu.

Sis etraflarında dönmeye devam etti.

Peter'ın yüzü acıyla çarpıldı.

Cath kanla lekeli kılıca baktı. Kalbi göğsünden fırlayacak gibi çarpıyordu. Afallamıştı. Korkmuştu. Rahatlamıştı.

Gıllıgış'ı katletmişti.

Başını kaldırdı, gözleri Jest'i aradı. Ciğerleri nihayet yeniden havayla dolmaya başlamıştı.

Gıllıgış'ı *o* öldürmüştü. O yapmıştı. Canavar ölmüştü.

Kupalar Diyarı kurtulmuştu.

Her şey bitmişti.

Mary Ann'i alıp güvenli bir yere götürecek, Peter'ı kendi acısıyla baş başa bırakacaklardı. Yarın sabah Cath, Jest, Hapkacı ve Kuzgun buradan çok çok uzaklarda olacaktı ve Kız Kardeşlerin kehanetlerin hiçbiri, bir teki bile gerçekleşmeyecekti.

Jest de ona bakıyordu. Şaşkın ve gururluydu. Hâlâ çok yorgun görünse de gözleri yeniden odaklanmaya başlamıştı.

O sessizlikte Cath cesaretini toplayıp Peter'a da baktı. Kolları iki yanına sarkmıştı. Yerde yatan ölü canavara bakarken yüzü acıyla çarpılmıştı.

Cath'in içi ona karşı beklenmedik bir merhametle doldu. Adamın yüzünde büyük bir acı, büyük bir ümitsizlik vardı. Gözleri ıstırapla dolmuştu. Yere yığılması, sevdiği canavar için gözyaşlarına boğulması an meselesiydi.

Fakat o an geçti ve Peter ayakta durmaya devam etti. Üst dudağı kıvrıldı. Gözlerinde bir pırıltı çaktı.

Catherine'e baktı.

Tiksintiyle. Ölümcül gözlerle.

Cath yutkundu, kılıcı daha sıkı tuttu.

Peter da elindeki baltayı daha sıkı tuttu.

Ona doğru yürüdü. Bir adım. İki. Kasları dalgalanıyordu, vücudu gergin bir tel gibiydi.

"Lütfen," diye fısıldadı Cath. "Bu kadarla bitebilir. Bırak gidelim."

Hiç beklemiyordu ama Peter tereddüt etti. Gözleri arkasında bir yere dikilmişti. Cath de dönüp baktı.

Kuzgun arkasındaydı, onlara doğru yürüyordu. Mary Ann de yanındaydı ama tüm heybetiyle onlara yaklaşan kukuletalı iri adamın yanında ilk anda göze çarpmıyordu. Kuzgun'un elindeki balta, Peter'ın elindekinin aynadaki yansıması gibiydi. Siyah pelerini arkasında dalgalanıyordu, kukuletasını yine kaşlarına kadar indirmişti. Beyaz Kraliçe'nin celladı. Jest öyle demişti.

Kuzgun bir tehdit gibi görünüyordu ya da bir ümit gibi.

Adalet gibi.

Cath tekrar önüne döndü ve Peter'ın yüzünün yeniden değiştiğini gördü. Şimdi yüzünde korku ve tereddüt vardı.

Ona bir kez daha katıksız bir nefretle baktı, öyle ki Cath'in tüm vücudunda bir korku dalgası dolaştı. Adamın ümitsizliğini görebiliyordu. Kararlılığını hissedebiliyordu.

Peter haykırarak döndü ve baltasını savurdu.

Cath daha ne olduğunu anlayamadan her şey olup bitmişti bile. Ağzını açması ile çığlık atması arasında yere fışkıran kanların sesi duyuldu. Kırık bir hokkadan dökülen mürekkep gibi.

Taşa yapılmış bir resim gibi.

Cath gördüklerine anlam vermeye çalışırken Peter kaçmaya başlamıştı bile. Baltayı yere atmış, ormana girmiş, gözden kaybolmuştu. Uzaktan bir kanat çırpma sesi geldi. Kuzgun yeniden kuşa dönüşüyordu. Onu takip edecekti. Siyah kuş havalandı. Öfkeli ve üzüntülü bir gaklama gökyüzünde çınladı. Sonra, yine sessizlik.

Cath nefesini tuttu.

Önündeki manzaranın bir illüzyona dönüşmesini bekledi. Son bir sihirli numara daha. Bir imkânsız daha.

Çünkü bu gerçek değildi. Gerçek olamazdı. Birazdan uyanacağı bir kâbustu. En ince ayrıntısına kadar mürekkeple çizilmiş bir resimdi. Bu...

Jest.

Kesilmişti. Yaralanmıştı. Ölmüştü.

Cath öne doğru bir adım attı ve olduğu yere yığıldı. Kılıç parmaklarının arasından kaydı.

"Şeker pekmezi," diye fısıldadı güçlükle. Şeker pekmezinin iyileştirme gücüne ihtiyaçları vardı. "Onu şeker pekmezi getirin. Hadi. Acele edin. Şeker pekmezi onu... Onu..."

"Hayır, aşkım," dedi Hapkacı boğuk bir sesle. "Onu hiçbir şey kurtaramaz artık."

"*Böyle söyleme!*" Ellerini çamura daldırdı, parmaklarının arasında sıktı. "Onu kurtarmak zorundayız. Buna mecburuz. *Jest!*"

Biri saçlarını alnından geriye itti ve Mary Ann'in üzgün sesini duydu. "Cath..."

"Bana dokunma!" diye bağırdı ve onu itti. "*Senin* için geri geldim. Eğer sen yakalanmamış olsaydın burada olmayacaktık. Bu olmayacaktı. Hepsi senin yüzünden."

Mary Ann geri çekildi.

Cath nasıl göründüğünü umursamadı, eteğini çamurda sürükleyerek dizlerinin üzerinde ilerlemeye çalıştı. "Bir yolu olmalı. Yapabileceğimiz bir şey olmalı. O şapkadaki bir şey onu kurtarabilir. Ya da... Ya da... Kız Kardeşler. Kader. *Zaman.* Onu kurtaracak biri olmalı, biri..."

Eli, çamur olmayan bir şeye dokundu. Çamur gibi soğuk değil ılık ve ıslak bir şeye. Gerçek bir şeye. Fazla gerçek.

"Bu imkânsız," dedi. "O bir şey yapmadı. O masumdu. O..."

Boğazından bir hıçkırık yükseldi.

"Haklısın. Masumdu," dedi Hapkacı. O kadar alçak sesle konuşuyordu ki güçlükle duyuluyordu. "Şehitler genelde öyledir."

Mary Ann kollarını ona doladı, onu cesetten ve kan gölünden uzaklaştırdı. Cath onun farkında bile değildi. Nefes alamıyordu. Mary Ann'in omzunun üstünden ormana doğru baktı. Peter'ın kaçıp gözden kaybolduğu yere.

Hıçkırıkları boğazında takıldı kaldı, içinde büyük bir öfke büyüdü.

Peter'ı öldürecekti.

Onu bulacak ve öldürecekti.

Onun kellesini alacaktı.

BÖLÜM 48

Cath, Kaya Kaplumbağa Kovuğu'na nasıl gittiğini hatırlamıyordu bile. Yolun bir kısmında Hapkacı onu taşımıştı. Cath çığlıklar atıp onu tırmalamış, Jest'le kalmak istediğini haykırmıştı. Hapkacı, yorgunluktan bitap düşene, boğazı acıyana kadar onu tutmuş, bırakmamıştı. Cath'in aklında tek bir düşünce dönüp duruyordu: Peter'ı bulup öldürmek.

Bir gözü seğiriyordu. Peter'ın boğazını sıktıklarını hayal ettikçe parmakları geriliyordu. Peter'ın boğazını sıkmak, sıkmak, sıkmak istiyordu.

Eve ulaştıklarında annesiyle babası onun üzerindeki kana, çamura, yırtık elbisesine, donuk gözlerine şöyle bir baktı ve onları içeri aldı.

Cath'in öfkesi teninden taşıyordu. Kimseye bakmadı. Hiçbir şey söylemedi. Herkesi kovdu. Nihayet odasında yalnız kaldığında pencerenin önünde diz çöktü ve dudakları çatlayana, ağzı kupkuru olana kadar Zaman'a yalvardı. Tabii ki Zaman eğer isterse saatleri geriye alabilirdi. Tabii ki Zaman onun kaderini yenebilirdi.

Yeter ki Jest yaşasın, bu kez Gıllıgış'ı öldürmezdi.

Yeter ki Jest yaşasın, Mary Ann'in canavara yem olmasına izin verirdi.

Hapkacı'nın uyarılarını dinlerdi. Mary Ann'in yardım çığlıklarına kulaklarını tıkar ve Ayna'dan geçerdi. Bu defa arkasına bakmazdı. Yeter ki Jest yaşasın.

Her şeyi yapardı. Herhangi bir kralla evlenirdi. Herhangi bir tacı takardı. İsteyen herkese kalbini verirdi. Yeter ki Jest'i geri getirsin bundan böyle sadece Zaman'a hizmet ederdi.

Zaman ona cevap vermeyince üzüntüsü yeniden öfkeye dönüştü. Bu sefer, bir sonraki sefer yoktu, başka zaman yoktu.

Ne kadar pazarlık yaparsa yapsın boşunaydı.

Jest ölmüştü.

O gece bir ara Kuzgun pencere pervazına kondu. Cath camı açmak için ayağa fırladı. Ama kuş sadece Peter'ı bulamadığını haber vermeye gelmişti.

Cath bir kez daha büyük bir acıyla sarsıldı, halıya düştü.

Öfkesi içine sığmıyor, onu parçalıyordu.

Gecenin sonunda öfkeden kuduran vahşi bir hayvana dönüşmüştü. Abigail çayını getirdiğinde tepsiyi duvara fırlattı. Mary Ann onu banyoya sokmaya çalıştığında çığlıklar atıp onu yumrukladı. Annesi içeri girmeye korkarak kapısının önünde ağladığında Cath aynadaki kendi yansımasına hırladı ve annesini duymuyormuş gibi yaptı. Peter'ın ölümünden başka bir şey düşünemiyordu. Kumsaldaki her bir kum tanesi üzerine yemin etti ki Jest'in intikamını alacaktı.

Yeniden ağlayana kadar neredeyse iki tam gün geçti ve sonra da sanki bir barajın kapakları açılmış gibi kendini durduramadı.

Katil, şehit, kraliçe, deli.

Bildiği kadarıyla şu ana kadar sadece bir kehanet gerçekleşmişti.

Jest şehit olmuştu. Jest ölmüştü. *Jest.*

BÖLÜM 49

TİZ BİR KAHKAHA ve dalların hışırtısıyla Cath uykusundan uyandı. Gözleri açıldı. Turunçgillerin keskin kokusuyla burun delikleri şişti.

Gece üstündeki örtüleri tekmeleyip yere atmıştı. Muhtemelen yine canavarlarla, katillerle, atlıkarıncalarla dolu bir başka kâbus yüzünden olmalıydı ve şimdi teninde soğuk bir ter tabakasıyla öylece yatıyordu. Sinekliğe ve bir gecede büyüyen yapraklara baktı. Tepesinde, yaprakların arasında, anahtar şeklinde yeşil meyveler vardı.

Kolları öyle ağırlaşmıştı ki en aşağıdaki meyvelerden birine uzanırken zorlandı. Meyveyi dalından kopardı, dallar hışırdadı.

Misket limonu. Neredeyse eli kadar büyüktü. Anahtar şeklindeki bu meyve çok büyük bir kilit için yapılmış olmalıydı.

Bir kıkırdama daha duyunca gözleri yeniden yukarı kaydı ve bu kez yaprakların arasında bir çift siyah gözle karşılaştı.

Cath hızla doğruldu, hırladı: "Ne istiyorsun?"

Tillie önündeki dalı itince Catherine onun ince yüzünü ve yaprakların yapıştığı mum gibi saçlarını görebildi. "Size bunun

olacağını söylemiştik," dedi o ürkütücü çocuk sesiyle. "*Katil, şehit, kraliçe, deli.*"

Cath'in öfkeden görüşü bulandı. Boğazından kopan bir haykırışla limonu tüm gücüyle kızın üzerine fırlattı.

Tillie eğildi. Meyve dala çarptı ve halıya düşüp yuvarlandı.

"Bu pek kibarca değildi."

Cath döndü ve ikinci sesin sahibini aradı. Elsie kısa kesilmiş karışık saçlarıyla, yatağın direklerinden birine sarılmıştı.

Üçüncü kız da sinekliğin üstünden baş aşağı sarkıyordu. Lacie'nin uzun saçları yastıklara değiyordu. "Aslında," dedi, "bu bir kraliçeye hiç yakışmadı."

"Defolun!" diye bağırdı Catherine. "Onun ölümü hep sizin suçunuz. Bizi lanetlediniz. Defolun gidin!"

Üç Kız Kardeş onu izledi. Sanki gitmelerini söylememiş de birer fincan çay ikram etmiş gibi sakinlerdi.

"Baltayı biz sallamadık," dedi Tillie.

"Gıllıgış'ı biz öldürmedik," dedi Elsie.

"O kapıdan biz geçmedik," dedi Lacie.

Catherine'in gözleri sıcak öfke yaşlarıyla doldu. "Sizin kehanetiniz yüzünden oldu. Onu öldürdünüz. Siz..." Hıçkırdı. "Defolun buradan. Beni yalnız bırakın."

Lacie dizlerini kırarak kafa üstü sallanmaya başladı, saçları Cath'in omuzlarına değiyordu. "Biz çok şey gördük," dedi. "Pek çok kader biliyoruz. Bu yüzden seninle bir anlaşma yapmaya geldik."

Cath gözlerini sildi. Bir an içi ümitle doldu. Zalim, kırılgan bir ümit. Dilinin ucuna gelen kelimeleri zorlukla söyleyebildi. "Onu... Onu geri getirebilir misiniz?"

Cath çok komik bir şey söylemiş gibi kızlar aynı anda kıkırdadı. Tillie başını iki yana salladı, göğsüne kadar yatağın üzerinde görününceye dek önündeki dalları itti. Dallardan biri yanağını çizmişti, çizik kanıyordu ama farkında değil gibiydi. Kırmızı kan o beyaz teniyle ve siyah boş gözleriyle garip bir kontrast oluşturuyordu. "Bir şehidi geri getiremeyiz ama sana çok istediğin başka bir şeyi verebiliriz."

Cath titremeye başlamıştı. "Neyi?"

"İntikam," dediler üçü aynı anda.

"Peter Peter asla bulunamayacak," dedi Elsie. "Kuzgun bir katil ama avcı değil, iz sürmeyi bilmiyor ve başka da kimse onu aramıyor. Kral bu mesele unutulsun gitsin istiyor."

"Fakat Peter Peter ümitsiz durumda," dedi Lacie. "Karısı öldü, tarlası yok, parası yok. Satranç Diyarı'nda yeni bir hayata başlamak için bize gelecek."

Tillie sırıttı, ön dişlerinin yerindeki boşluk ortaya çıktı. "Onu sana getirebiliriz ve adaletin yerini bulmasını sağlayabiliriz."

Cath yutkunmaya çalıştı. Ağzı kupkuru olmuştu.

Haklı olabilirlerdi. Kuzgun onun izini kaybetmişti ve Kral'ın o katilin peşine düşmeyeceğini biliyordu.

Mary Ann, onun artık zerre kadar umurunda olmayan ismini korumak adına, o gece yaşananları açıklayan bir hikâye uydurmuştu. Peter'la ilgili gerçeği anladığını ve onu durdurmaya gittiğini, Cath'le Jest'in de onu kurtarmaya geldiğini anlatmıştı herkese.

Böylece ölümde Jest tüm suçlarından aklanmış ve kahraman ilan edilmişti.

Ama Cath henüz affedilmiş değildi. Kral'ın evlenme teklifini kabul ettikten dakikalar sonra saraydan kaçan kızdı hâlâ.

Herkesin gözü önünde başka bir adamla birlikte kayıplara karışmıştı. Kral dehşet içindeydi. Gerçi yakında hiçbir şey olmamış gibi davranmaya başlardı.

Cath'inse böyle bir seçeneği yoktu. Gerçeği biliyordu, bundan asla kaçamayacak ve olanları asla unutamayacaktı.

Peter cezalandırılmalıydı. Ölümü hak etmişti.

Kabak tarlasında çamurun içine yığıldığından beri ilk defa Cath kalbinin göğsünde hareketlendiğini hissetti.

"Benden ne istiyorsunuz?"

Lacie kendini aşağı bıraktı ve çarşafların üzerine düştü, kemikli bacaklarıyla yatağın ortasına bağdaş kurdu. "Biz hastayız. Uzun zamandır ölüyoruz. Hayatta kalmamızı sağlayacak bedeller talep ediyoruz."

Elsie yatak direğinin diğer tarafından başını uzattı. "Bir kalp bizi uzun süre hayatta tutabilir. Cesaretle ve tutkuyla dolu, güçlü bir kalp."

Tillie öne uzandı ve pis tırnağını Cath'in köprücük kemiğinde gezdirdi. "Bir kraliçenin kalbini istiyoruz."

Cath geri çekildi. Kızın parmaklarının temasıyla kolundaki tüyler diken diken olmuştu. "Ben kraliçe değilim."

Tillie yine sırıttı. "Henüz değil."

Ardından Kız Kardeşler uzun zamandır Cath'in kulaklarında çınlayan o kelimeleri tekrar etti. "*Katil, şehit, kraliçe, deli.*"

Cath başını iki yana salladı. "Herkes benim delirdiğimi, büyük bir travma geçirdiğimi düşünüyor. Kral artık benimle asla evlenmez."

"Evlenmez mi?" Lacie daldan bir misket limonu kopardı ve Catherine'e uzattı.

Cath meyveye baktı. Yaşananlardan bu kızların sorumlu olmadığına ikna olmuş değildi. Öte yandan haksız da değillerdi. Baltayı onlar savurmamıştı.

Tek tek kızların yüzlerine, o boş gözlerinin içine baktı. "Sör Peter'ı bana getireceksiniz. Onun kaderi benim ellerimde olacak, öyle mi?"

"Elbette," dedi Elsie. "Ne de olsa Kraliçe olmuş olacaksın."

Yine üçü aynı anda kıkırdadı.

Catherine çenesini kilitledi ve elindeki misket limonunu sıktı.

Tiz bir kahkaha ve hışırdayan dallar onu uyandırdı. Gözleri açıldı. Üç Kız Kardeş gitmişti ama yeşil limonlarla dolu ağaç hâlâ odasındaydı.

BÖLÜM 50

CATH TAHT ODASINA girerken uşak onu endişeyle süzdü. Bir kuğu gibi başı yukarda ve siyah yas elbisesinin eteklerini havalandırarak yanlarından geçerken mumlar bile korkuyla titreşmişti. Kucağında kırmızı paket kâğıdına sarılmış, kırmızı kadife kurdeleyle bağlanmış bir kutu vardı.

Taht odası yakut oymalı şamdanlar, pembe yaldızlı aynalar ve gül kuarz sütunlarla dekore edilmişti. İçerde halı yoktu, bu yüzden ayak sesleri duvarlarda ve yüksek tavanda yankılanıyordu.

Kate gözlerini bir an bile tahtında rahatsızca kıpırdanan, topukları zemine her tıkırdadığında ellerini çaresizce ovuşturan Kral'dan ayırmadan ilerledi.

Tepeden tırnağa siyahlar içinde olması yetmezmiş gibi yüzünün yarısını örten siyah peçesiyle nasıl göründüğünün Cath gayet farkındaydı. Evden çıkmadan önce aynada kendine bakmış, hayalet gibi beyaz yüzünü, kan çanağı gibi gözlerini görmüştü. Umurunda değildi.

Kral'ı tanıyordu. İstediğini ondan nasıl alacağını biliyordu.

Beyaz Tavşan sesi titreyerek onun gelişini anons etti. "Ka-Kaya Kaplumbağa Kovuğu'ndan Le-Leydi Catherine

Pinkerton, Majesteleri Kupalar Kralı'nın huzuruna kabulünü rica ediyor."

Cath bir an durdu, ardından kırmızı paketi en yakınındaki saray mensubunun -Karo Kraliçesi'nin- eline tutuşturdu. Kadın şaşkınlıkla irkildi, neyse ki kutu yere düşmeden tutmayı başardı.

Catherine tekrar Kral'a döndü, dudaklarını elinden geldiğinde geniş bir gülümsemeyle yaydı ve zarif bir reverans yaptı. "Beni kabul ettiğiniz için teşekkürler, Majesteleri."

"Le-Leydi Catherine. İyi günler," diye kekeledi Kral. Kulağını kaşıdı. "Talihsiz, ıı, ra-rahatsızlığınızı duyduk. Sizi görmek, ıı, güzel."

"Benim için endişelendiğinizi duymak büyük bir onur."

Kral öne doğru eğildi. "Ve si-sizin için ne yapabilirim, Leydi Pinkerton?"

Cath simsiyah elbisesi içinde dimdik durdu. "Özür dilemeye geldim, Majesteleri. Evlenme teklifinize verdiğim tepki dehşet vericiydi. Bunun geçici bir çılgınlıktan kaynaklandığını bildiğinizi umuyorum, yoksa teklifinize karşı saygısızlık etmek gibi bir niyetim kesinlikle yoktu. Evlenme teklifinizle bana büyük bir onur bahşettiniz ama ben bir leydi gibi karşılık veremedim ne yazık ki."

Cath özenle hazırladığı bu konuşmayı yine dudaklarını yukarı kıvırarak bitirdi.

Kral boğazını temizledi. "Iı... Buna gerek yoktu, Leydi Pinkerton. Tabii ki özrünüz iç-içtenlikle kabul edildi." Kral'ın dudakları titredi. Hâlâ gergindi. Cath'in artık gitmesini beklediği açıktı. Hepsi bu kadar diye umuyordu.

Bu kadar değildi.

"Harika." Cath ciddileşti. "Bu tatsızlığı arkamızda bıraktığımıza göre şimdi resmen evlenme teklifinizi kabul ediyorum. Yeniden."

Kral'ın beti benzi attı. "Ah," diyebildi. "Bu... Yani... Demek öyle?" Gözleri Beyaz Tavşan'a kaydı; sanki protokol müdürü onun yerine cevap verebilirmiş gibi.

Catherine de bunu bekliyordu. Hiçbir erkek -aptal, boş kafalı bir erkek bile- onu bu şekilde yüzüstü bırakan bir kızla evlenmek istemezdi. Herkesin kafadan hasta olduğunu söylediği bir kızla.

Fakat Kral fazlasıyla uysal ve zayıf karakterliydi.

Böylece Kral salondaki saray mensuplarının ve muhafızların yüzünde bir çıkış yolu ararken Cath öylece bekledi. Kral onu doğrudan reddetmeden bundan kurtulmanın bir yolunu arıyordu çünkü herhangi biri reddedebilecek biri değildi.

Sonunda çaresiz tekrar Cath'e döndü. "Şey. Bu kesinlikle... Iıı..." Tekrar boğazını temizledi. "Şimdi, Leydi Pinkerton, durum şu ki... Ben..."

"Anlıyorum, Majesteleri," dedi Cath. "Size o şekilde davrandıktan sonra yeniden lütfunuza mazhar olmayı hak etmediğimi biliyorum. Ama aynı zamanda sizin ne kadar düşünceli, ne kadar iyi yürekli biri olduğunuzu da biliyorum."

Kral'ın kıvrık bıyığının ve top sakalının ardında yanakları kızardı.

"Iıı, ben aslında, ıı, o kadar–"

"Bu yüzden size bir hediye getirdim. Size olan bağlılığımın bir sembolü olarak." Sesi çatladı ama içinde yükselen acıyı derinlere, çok derinlere gömdü. Karo Kraliçesi'ne dönüp bir kaşını kaldırdı.

Şaşkın kadın elinde kutuyla panikle öne çıktı.

Catherine eliyle Kral'ı işaret etti.

Kadın tahtın basamaklarını çıktı, paketi Kral'ın kucağına bıraktı ve sonra saray mensupları arasındaki yerine geri döndü.

Kurdeleyi çözerken ve paket kâğıdını yırtarken Kral'ın yüzü korkuyla gerilmişti. Kutunun her an kucağında patlamasını bekler gibi büyük bir dikkatle hareket ediyordu.

Kapağı kaldırdı. Taht odasındaki herkes görmek için başını uzattı. Sadece Catherine boş gözlerle izliyordu.

Kral o tiz sesiyle ciyakladı. "Mi-misket limonu?"

"Misket limonlu tart, Majesteleri. Bana bir keresinde bir kralın kalbine giden yolun misket limonundan geçtiğini söylemiştiniz."

Kral dudaklarını yaladı, gözlerinde şimdi aç bir bakış vardı. Arkasında Kupa Valesi parmaklarının üzerinde kalkmış, gözlerinde aynı aç bakışlarla kutunun içini görmeye çalışıyordu.

Cath kirpiklerini indirdi. "Ben çok iyi anlaşacağımıza inanıyorum ve her gün size böyle tatlılar sunmaktan büyük onur duyarım. Tatlı yapmayı ne kadar sevdiğimi biliyorsunuz."

Göğsü acıyla sıkıştı ama çenesini sıkıp geçmesini bekledi. Güçlü olmalıydı. Kral'ın direncinin kırıldığını görebiliyordu. Kazanacağını biliyordu.

Acıyı bastır, bastır, bastır.

"Ah, evet," dedi Kral. "Sen eskiden, ıı ı." Catherine'e, sonra tarta baktı. Yine dudaklarını yaladı. "Her gün tatlı... diyorsun?"

"Elbette. Ne zaman isterseniz." Çenesini kaldırdı. "Ertelemek için bir neden göremiyorum, o yüzden düğün tarihimize iki hafta sonra diyelim mi?"

Kral'ın gözleri büyüdü. "İki hafta?"

Cath başını salladı. "Majesteleri harika bir noktaya parmak bastı. Haklısınız, bir hafta yeter de artar bile."

Kral ağzının içinde bir şeyler geveledi. Kalabalık kıpırdanmaya, saray mensupları ve muhafızlar kendi aralarında endişeyle bakışmaya başlamıştı.

"Pekâlâ, madem ısrar ediyorsunuz," dedi Catherine. "Üç gün yeter o zaman." Genç bir uşağa döndü. Sütunun arkasında saklanan Karo Üç'e. "Kupa Kralı ile Kaya Kaplumbağası Markisi'nin kızının düğününün üç gün sonra gerçekleşeceğini not al. Tüm krallık düğünümüze davetli. Sizce de uygun değil mi, Majesteleri?"

"Ben... Ben... Sanırım..."

"Harika. Çok memnun oldum." Yeniden reverans yaptı.

Kral ellerini kalbinin anahtarını barındıran kutuya doladı, kutuyu karnına bastırdı.

"Ü-üç gün sonra. Ben... Bu... Ben onur duydum, Leydi Pinkerton."

Catherine'in dudakları bu kez memnuniyetten ziyade alayla kıvrıldı. "O onur bana ait, Majesteleri."

Ardından topukları üzerinde döndü ve bir kez bile arkasına bakmadan taht odasından çıktı. Tatlı-ekşi limon kokusu nihayet geride kaldığında rahat bir nefes aldı.

Arabayla eve dönerken yol boyunca Kız Kardeşlerin resimlerini düşündü.

Catherine tahtta oturuyordu, kafasında kraliçe tacı vardı. O resmi gördüğünde hissettiği dehşeti hatırlamaya çalıştı. Bunun gerçekleşme ihtimalini nasıl inatla reddettiğini.

Artık bunları hissedemiyordu.

"Ben Kupa Kraliçesi'yim," dedi boş arabaya. Pratik yapıyordu. "Ben Kupa Kraliçesi."

BÖLÜM 51

BEYAZ GÜL AĞACI açmıştı. Catherine düğün için son hazırlıklarını yaptığı saraydaki odasının penceresinden onu görebiliyordu. Yemyeşil bahçede güller beyaz fenerler gibi parlıyordu.

Catherine gözlerini ağaçtan alamıyordu.

Göğsünde bir ateş yanıyordu. Kız Kardeşleri gördüğünden, Kral'ın teklifini kabul ettiğinden beri içindeki öfke ateşi harlanarak büyümüştü. Üç gün geçmek bilmemişti. Bir an evvel bitsin istiyordu. Bir an evvel Kupa Kraliçesi olmak istiyordu ki Kız Kardeşler anlaşmanın onlara düşen kısmını yerine getirsin.

Kuzgun omzundaydı, pençeleri gelinliğin üzerinden tenine batıyordu. Pek konuşmasalar da artık sürekli birliktelerdi. Kız Kardeşlerle yaptığı anlaşmayı bir tek ona söylemiş ve Kuzgun'un onu vazgeçirmeyi denemesini beklemişti. Kuzgun vazgeçirmek için bir şey söylemediğinde bile, onun da en az kendisi kadar intikam ateşiyle yandığını anlaması için bir gün daha geçmesi gerekmişti.

Jest onun dostuydu, yoldaşıydı.

"Yakında," dedi hem Kuzgun'a hem kendi kendine. "Yakında."

Kuzgun karşılık vermedi, pençesini biraz daha derine batırdı sadece. Cath irkilmedi bile, sadece beyaz brokarda kan lekesi olup olmayacağını merak etti.

Arkasındaki kapı açıldı. "Cath?" dedi Mary Ann çekingen bir sesle. "Saçını yapmaya geldim."

Cath ona dönüp başını sallamakla yetindi. Ardından pencerenin önünden çekilip tuvalet masasına oturdu.

Mary Ann daha içten bir davet beklermiş gibi bir an daha öylece durdu, sonra içini çekti ve o da tuvalet masasına doğru yürüdü. Kuzgun aynanın üstüne tünedi.

Mary Ann sessizce çalıştı, becerikli parmaklarıyla Cath'in saçlarını topladı, tokaladı, incilerle ve kırmızı goncalarla süsledi.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi sonunda.

Cath aynadan Mary Ann'in gözlerinin içine baktı.

"Eğer rica edersen Kral seni bu yükümlülükten azat eder," diye devam etti Mary Ann. "Ona fikrini değiştirdiğini söylemen yeterli."

"Sonra ne olacak?" diye sordu Cath. "Kaya Kaplumbağa Kovuğu Markizi mi olacağım? Yarı görünmez kedimle yaşayıp yalnız bir kız kurusu olarak mı öleceğim?"

Mary Ann onun önüne geçti, tuvalet masasına yaslandı. "Ya biz? Ya hayalimiz? Pastanemiz?"

"Benim hayalim," diye cevabı yapıştırdı Cath. "O benim, sadece benim hayalimdi. Hileli bir şapka seni kandırıp hayal kurmanı sağladığında senin de hayalin oldu sadece."

Mary Ann irkildi. "Bu doğru değil. Ben de hep–"

"Her neyse, fikrimi değiştirmedim." Catherine ayağa kalktı, eteğini düzeltti. "İstediğim tam olarak bu."

"Yanlış, aşksız bir evlilik mi?"

Cath aynadaki yansımasını inceledi. Aynadaki yüzün kanı çekilmiş, kayıtsız bir cesedin yüzüydü. Fakat gelinliği nefes kesiciydi. Yerlere uzanan kabarık eteğiyle gelinlik dantellerle ve kurdelelerle bezenmişti. Göğüs kısmına da kırmızı goncalar işlenmişti.

Yine de gelinliğine bakarken ya da kendini tahtta veya Kral'ın yatağında veya günün birinde on çocuklarını kroket sahasında koştururken hayal ettiğinde hiçbir şey hissetmiyordu. Geleceği önünde, ufukta hiçbir şeyin görünmediği boş bir çöl gibi uzanıyordu. İstediği tek şey vardı. Şu hayattan tek bir beklentisi kalmıştı.

Peter'ın kellesi.

"Evet," dedi duygusuz bir sesle. "İstediğim bu."

Mary Ann'in omuzları düştü ve Cath onun dudağını ısırıp dilinin ucuna gelenleri yutuşunu izledi. Nihayet tuvalet masasından uzaklaştı. "Marki ile Markiz seni törenden önce görmek istedi. Ve... Cath? Şey diyecektim. Sarayda görevime devam etmemi istemedin henüz?"

Cath gözlerini kırpıştırdı, puslu düşüncelerin arasında sözcüklerin oluşmasını bekledi.

Onun yerine sen ölmüş olmalıydın, demek istiyordu. *Tarlaya gitmeseydin bunlar olmayacaktı. Seni ölüme terk etmem gerekirdi. Seni orada bırakmalıydım.*

"Hayır," dedi sonunda. "İstemedim."

"Cath, lütfen," diye fısıldadı Mary Ann. "Üzgün olduğunu biliyorum. Acı çektiğinin farkındayım. Ama sen benim en iyi arkadaşımsın. Benim için geri geldin. Hayatımı kurtardın."

Sen ölmüş olmalıydın.

"Beyaz Tavşan bir ev hizmetçisi arıyor," dedi Cath. "Belki ona iş başvurusunda bulunabilirsin."

Bunu boğucu bir sessizlik takip etti.

Cath tuvalet masasının üstündeki yakut gerdanlığı aldı. Saçma sapan flörtleri sırasında Kral'ın gönderdiği hediyelerden biriydi. Gerdanlığın kopçasını boynunda taktı. Mücevher tüm ağırlığıyla yakasına oturdu.

"Eğer istediğin buysa," diye mırıldandı Mary Ann.

Cath dönüp ona bakmadı.

Kapı Mary Ann'in arkasından kapandığında bile arkasını dönmedi.

Sarayda bir yerde konuklar toplanıyordu. Müzik çalınıyordu. Kral bir hata yapıp yapmadığını, vazgeçmek için çok mu geç olduğunu merak ediyordu.

Cath aynadaki kıza, hayatı boyunca hiç gülümsememiş gibi görünen kıza baktı. Bunu düşününce dudaklarını yukarı kıvırdı ve somurtuk gözlerin altında abartılı bir sırıtış belirdi.

Kaşlarını çattı. "Bana mutlu olduğunu gösterme yolun bu değildir umarım."

Aynadaki yansımanın gözleri sarıya döndü ve kısıldı. "Bunun senin düğün günün olduğunun farkında mısın?" dedi Cheshire. Yüzünün geri kalanı, tüylü yanakları ve uzun bıyıkları da ortaya çıktı. "Bu kadar üzgün görünmek gülünç kaçıyor."

"Seninle uğraşamayacağım şimdi. Çekil git."

"Tüm saygımla, müstakbel Majesteleri, şu anda hiçbir şeyle uğraşmak istemiyormuşsunuz gibi görünüyorsunuz. Hiç bu kadar boş bir yüz ifadesi görmemiştim."

Kedinin yüzü kayboldu, geriye bıyıkların üstünde kulakları kaldı sadece.

Catherine tuvalet masasından kalktı.

Cheshire'ın yüzü tekrar belirdi. "Mary Ann'e bu kadar soğuk davranmana gerek yok. Senin için endişeleniyor. Hepimiz senin için endişeleniyoruz."

"Endişelenecek ne var ki? Kraliçe oluyorum işte. Kupalar Diyarı'nın en şanslı kızıyım."

Kedinin bıyıkları titreşti. "Ve biz de dönüştüğün şu zavallı yıkıntıya sahip olduğumuz için çok şanslı değil miyiz?"

"Sözlerine dikkat et, Cheshire. Eğer beni zorlarsan krallığa girişini yasaklarım."

"Boş bir kızdan boş bir tehdit."

Cath dişlerini gıcırdatarak ona döndü. "Ben boş değilim. İntikamla doluyum, tamam mı? Hatta dolup taşıyorum ve emin ol sana da sıçramasını istemezsin."

"Bir zamanlar..." Cheshire esnedi. "İlginç fikirlerle ve pudra şekeriyle dolup taşan bir kız vardı. O Catherine'i daha çok seviyordum."

"O Catherine aptalın tekiydi." Elini kediye doğru savurdu ama Cheshire tokadı yemeden tam zamanında görünmez oldu. "Pastane hayalimin asla gerçekleşmeyeceğini biliyordun. Ya dımdızlak ortada kalacağımı ya da aptal Kral'la evleneceğimi biliyordun. Diğer tüm ümitler anlamsızdı."

"Evet. Bu doğru."

Sese doğru döndüğünde Cheshire'ın kapının önünde havada süzüldüğünü gördü. "Fakat ümit etmek," dedi kedi, "olanaksızı olanaklı kılmanın bir yolu değil midir?"

Cath bir çığlık attı ve beyaz güllerin durduğu bir vazoya uzanıp Cheshire'ın kafasına fırlattı.

Kapı açıldı. Kedi yok oldu. Vazo Beyaz Tavşan'ın kulaklarının arasından uçup koridorda parçalandı.

Tavşan olduğu yerde dondu kaldı, pembe gözleri dehşetle büyüdü. "Le-Leydi Pinkerton? Her şey yolunda mı?"

Cath omuzlarını dikleştirdi. "Beyaz güllerden nefret ediyorum."

Tavşan sindi. "Ben... Ben özür dilerim. Ben, ıı, o zaman size başka bir şey göndereyim, sevdiğiniz bir–"

"Hiç zahmet etme," diye sözünü kesti Catherine ve pencereye yürüyüp parmağıyla dışarıyı işaret etti. "Ve bahçıvanlar şu ağacı da kessin."

Beyaz Tavşan tereddütlü adımlarla yaklaştı. "Ağaç?"

"Kemerlerin oradaki beyaz gül ağacı. Onun hemen kesilmesini istiyorum."

Tavşan burnunu oynattı. "Fakat, leydim, o ağaç Kral'ın büyük-büyük-büyük-büyükbabası tarafından dikildi." Boğazını temizledi ve cebinden saatini çıkardı. Siyah-beyaz balosunda Jest'in ona verdiği saatti. Onu görmek Cath'in yüzüne kan hücum etmesine sebep oldu. "Şimdi, annenizle babanız size törende eşlik etmek için birazdan burada olacak ama ben önce bir uğrayıp bir ihtiyacınız–"

"Bay Tavşan."

Tavşan başını kaldırıp baktı ve Catherine'in sert bakışları karşısında sindi.

"Gece çökmeden o ağaç gitmiş olacak. Aksi takdirde bir balta bulur ve onu kendi ellerimle keserim, ardından da senin kelleni uçururum. Anladın mı?"

Saati tutan eldivenli eller titremeye başlamıştı. "Iıı, e-evet. Elbette. Ağaç. Göz zevkini bozuyor zaten. Hep söylemişimdir..."

"Aslında," diye devam etti Catherine aşağıdaki bahçeye bakarak, "bahar gelmeden tüm beyaz güllerin kesilmesini istiyorum. Bundan böyle bahçıvanlar eğer ille gül ekeceklerse sadece kırmızı gül ekecekler."

"Elbette, krali... Iıı, leydim. Kırmızı güller. Harika bir seçim. Müthiş bir zevkiniz var."

"Aynı fikirde olduğumuza sevindim," dedi Catherine duygusuz bir şekilde ve Tavşan'ın yanından yürüyüp geçti. Tuvalet masasının önünde bir an durdu, Kuzgun aynadan tekrar omzuna atladı ve birlikte koridora çıktılar.

Koridorda durdu.

Annesiyle babası gelmişti. Düğün seremonisinde kızlarına eşlik etmek için, kırık vazonun ve yerlere saçılmış beyaz güllerin yanında bekliyorlardı. İkisi de eğreti bir şekilde gülümsüyordu.

"Ah, güzel kızım," dedi Markiz. Öne doğru bir adım attı. Tereddüt etti. Kuzgun'a bir göz attı. Ardından kalan mesafeyi kapattı ve Catherine'in koluna girdi. "Ne güzel bir gelin olmuşsun."

"Emin misin?" dedi Cath. Güller, cep saati ve Cheshire'ın küstahlığı yüzünden hâlâ sinirliydi. "Tekrar bir bak istersen. Su aygırına benzetirsin belki."

Annesi şokla geri çekildi. "Ne demek istiyorsun?"

Cath gözlerini devirmemek için yanağının içini ısırmak zorunda kaldı. "Hiçbir şey. Önemli değil."

"Catherine," dedi Marki bir elini Cath'in, diğer elini karısının omzuna koyup. "Son zamanlarda, ıı, çok zor şeyler yaşadığını biliyoruz."

Catherine'in içindeki öfke ateşi parladı, görüşünü bulandırdı.

"Fakat bunu yapmak istediğinden emin olmanı, ıı, kesinlikle emin olmanı istiyoruz." Gür kaşlarının altında babasının gözleri endişeliydi. "Biz senin mutlu olmanı istiyoruz. Her zaman sadece bunu istedik. Şimdi, bu evlilik seni mutlu edecek mi?"

Cath babasının gözlerinin içine baktı. Kuzgun'un pençelerinin omzuna battığını, gerdanlığın boynundaki ağırlığını, bacaklarına sürtünen iç etekliği hissetti.

"Bunu sormak daha önce aklınıza gelseydi," dedi, "her şey ne kadar farklı olabilirdi."

Ardından silkinip babasının elinden kurtuldu ve ikisinin arasından yürüyüp gitti. Arkasına bakmadı.

BÖLÜM 52

CATHERINE KALP İŞLEMELİ elbisesiyle kapıdan girdiğinde seyyar şapka dükkânı boştu. İçerde sadece Hapkacı vardı. Eşiği geçtiği anda tahta duvarlarda bir kahkaha yankılandı. Catherine doğruldu, eteklerini bıraktı. Hapkacı'nın neşeli kahkahasına, sımsıkı kenetli ağzıyla karşılık verdi.

Hapkacı tahtındaydı, ayaklarını masaya uzatmış, mor şapkasını yüzüne örtmüştü. Masanın etrafındaki tüm koltuklara manken kafaları oturtulmuştu, hepsi süslü püslü şapkalar takıyordu. Ve şu anda hiçbiri fısıldaşmıyordu. Boş gözlerle masanın üstündeki kurdelelere, keçelere ve yarı boş çay fincanlarına bakıyorlardı.

"İyi günler, Hapkacı."

Hapkacı şapkayı yüzünden kaldırıp beyaz saçlarının üstüne yerleştirdi. Saçları fena hâlde taranmaya muhtaçtı. Kravatı çözülmüştü, ceketi kırışıktı. Göğüs cebindeki mendilde ne olduğu anlaşılmayan bir leke vardı.

"Saat altı mı oldu?" dedi Hapkacı masadaki cep saatine uzanırken. "Ah, daha ancak öğlen. Bu doğru olamaz. Belki de her daim altı yapmalıyım, her daim çay saati. Sabah çay, gecenin bir

yarısı çay. O zaman daima iyi bir ev sahibi olurum. Erken geldiğinize göre bu sizin için de uygun mu, Leydi Pinkerton? Yoksa *Majesteleri* mi demeliyim?"

Cath kapıyı arkasından kapattı. "Erken mi geldim? Beklendiğimin farkında değildim."

"Ben daima birilerini beklerim. Gelirler ve giderler, gelirler ve giderler." Cep saatini masaya attı, küt diye bir ses çıktı. Saatin kapağı açıktı, Cath tik taklarını duyabiliyordu. Ses çok yüksek, tik taklar telaşlı bir geri sayım gibi çok hızlıydı. Aynı şeyi Hapkacı da fark ettiyse bile buna dair bir işaret yoktu. "Umarım evliliğini tebrik etmem için gelmemişsindir."

"Kimsenin tebrik etmesine falan ihtiyacım yok. Nerde kaldı ki senden tebrik duymak isteyeyim."

"Doğru, şekerim. Sen kraliyet gelini olmak için doğmuşsun. Söyle bakalım, bu birlikteliğin kaderinde olduğunu bilmek durumu kolaylaştırdı mı? Sonuçta taşa mürekkeple kazınmıştı. Senin bir karar vermen bile gerekmiyordu, kaderin senden beklentisine uysan yeterdi."

Catherine masaya yaklaştı, gözlerini kıstı. "Tek tercihim elimden alınmışken bunu söylemen çok haince."

"Her şeyden önce sana bir tercih verilmişken bunu söylemen çok haince."

Cath kaşlarını çattı.

"Ne istiyorsun, Leydi Pinkerton?"

"Neler yaptığını görmek için geldim."

"Yalancı." Alaycı bir gülümseme beyaz dişlerini ortaya çıkardı. "Delirip delirmediğimi görmeye geldin. Kız Kardeşlerin kehanetine boyun eğenin yalnızca sen olmadığını öğrenmek istiyorsun."

"Kız Kardeşlerin kehanetleri artık umurumda değil."

"Mantıklı," diye hırladı Hapkacı. "Bizi buraya geri getiren sen olduğuna göre."

Cath yumruklarını sıktı. Sonra yavaşça açtı ve avuçlarını eteğine sürdü. "Hart Havşanı nerede?"

"Çay almaya gitti." Hapkacı asasına uzandı, asanın ucunu bir demliğin sapına geçirdi. Demliği kaldırdı ve çevirdi, kapağı bir fincan tabağının üstüne düştü. Ağzından yalnızca birkaç damla döküldü. "Gördüğün gibi çayımız kalmadı."

Catherine yavaşça nefesini verdi. "Senin Satranç Diyarı'na dönmüş olabileceğini düşünmüştüm."

Demlik asanın ucundan kayıp masaya düştü ve porselen bir fincana çarptı. "Kaleler ve almaya geldiğimiz kalp olmadan mı?" Dudağını bükmüş, yüzünü buruşturmuştu. "Korkmalısın, Leydi Pinkerton. Artık bir kraliçesin." Parmağını onun göğsüne doğru uzattı. "O şimdi çok değerli."

"Senden korkmuyorum. Bana o bilmeceyi tekrar sorarsan, Hapkacı, sana benim kalbimin asla çalınamayacağını, sadece satın alınabileceğini ve benimkinin çoktan alındığını söylerim."

Hapkacı'nın yanağı seğirmeye başladı. "Bilmece duymak istiyorum mu dedin? Çok güzel bir tane biliyorum. Şöyle başlıyor: Bir kuzgun neden yazı masasına benzer?"

Cath çenesini kaldırdı. "Delirdin mi, Hapkacı? Karar vermekte zorlanıyorum."

"İkisi de şiirle dolu. Karanlık ve mizah, kâbuslar ve şarkılar."

"Hapkacı–"

Hapkacı sesini iyice alçalttı, bir sır verir gibi fısıldadı. "Sonunda çözdüm, Leydi Pinkerton."

Cath dudaklarını birbirine bastırdı, yutkundu. "Neyi çözdün?"

"Her şeyi. Peter. Gıllıgış. Yalancı Kaplumbağa. İkimiz de suçluyuz."

Catherine masanın kenarına tutundu, dağınıklığın üzerinden ona baktı. Mankenler tek kelime etmiyordu.

"Bak şimdi, çok seneler önce," diye başladı Hapkacı sanki Cath sormuş gibi, "Satranç Diyarı'ndan buraya bir balkabağı getirdim. Balkabağı şapkası yapacaktım. Dişsiz, gülümseyen, balkabağına oyulmuş bir fener. Ah, *harika* olacaktı." *Harika* derken başını geriye devirmiş, bu kelimeyi melodik bir şekilde söylemişti. "Fakat balkabağı büyüdü, büyüdü. Büyümesini durdurmayı bir türlü beceremedim. Sonunda bir keçi kadar oldu, yani artık şapka yapılamazdı. Böylece onu kestim ve çekirdeklerini çıkardım. Sonra da çekirdekleri en yakındaki kabak tarlasına götürdüm, isterler mi diye sordum. Huysuz garibanlar; adam ve hastalıklı karısı. Bana sadaka istemediklerini söylediler ve kapıyı yüzüme çarptılar. Ben de çekirdekleri tarlanın bir köşesine fırlattım." Kuru kuru gülümsedi. "Sonra bunu düşünmedim bile."

"Ve orada büyümeye başladılar," dedi Cath.

"Öyle olmuş. Leydi Peter'ın balkabağı yeme yarışmasını kazandığını biliyor muydun? Söylediklerine göre tam yirmi iki tane yemiş. Yirmi iki lanet balkabağı. Sonra da bir canavara dönüştü." Hapkacı'nın dudakları sahte bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. Cath şimdi onun ametist rengi gözlerinin arkasında saklanan histeriyi görebiliyordu.

Tarlanın bir köşesindeki yakılmış yeri hatırladı. Peter hepsini yok etmeye çalışmıştı ama bir tohum hayatta kalmış, büyüyüp serpilmişti.

"Ve ben de şu balkabaklı keki yaptım," dedi. "Yalancı Kaplumbağa'nın başına gelenler benim suçum ve senin. Belki biraz da Peter'ın."

"*Peter, Peter, balkabağı yer*," diye şarkıyı mırıldandı Hapkacı. "*Karısı var, zapt edemez.*"

Cath ürperdi. Bakışları masadaki süslerde dolaştı. "Başka?" diye sordu. "Satranç Diyarı'ndan bilmem gereken başka tehlikeli şeyler de getirdin mi?"

"Sadece Jest'i, aşkım. O ikimiz için de yeterince tehlikeliydi."

Onun ismini duymak Cath'in kalbindeki yarayı kanattı. Günlerdir bu yarayı hissetmemişti bile. Dudağının içini ısırıp acının geçmesini, tekrar körelmesini bekledi.

Masanın etrafından dolaştı. "Yalan söyledin. Şapkaların tehlikeli. Satranç Diyarı'ndan getirdiğin hiçbir şeye güvenemeyiz." Hapkacı'nın sağındaki koltuğu öne çekti ama Hapkacı asasını koltuğun kollarının üzerine indiriverdi. Asa, şifon bir şapkanın üzerine indi ve altındaki seramik manken kafasını parçaladı. Catherine geri sıçradı.

"Ayıp oluyor ama, Leydi Pinkerton," dedi Hapkacı dişlerinin arasından. "Etrafına bak. Bu masada hiç yer yok."

Böyle açıkça reddedilmek Cath'in içine oturdu. Derin bir nefes aldı.

"Sen Jest'i hak etmedin," diye devam etti Hapkacı. Gözlerinde sadist bir parıltı vardı. Dikkatle Cath'i izliyordu. Hangi suçlamanın onu ne kadar irkilteceğini görmek istiyor gibiydi. "Neyse ki şu hâlini göremiyor. Kendini ne kadar çabuk Kral'ın kollarına attığını asla öğrenmeyeceği için seviniyorum. Solucanların onun tadına bakmasını bile bekleyemedin."

Cath yumruklarını sıktı. "Onun intikamını almak için bir anlaşma yaptım. Sen nasıl düşünmek istiyorsan düşün ama bunu *onun* için yaptım. Onu sevdim. Hâlâ seviyorum."

"Eğer onu sevmeyi kendi tekelinde sanıyorsan sen Kral'ın karısı değil ancak yeni soytarısı olabilirsin."

Cath onu süzdü. Kafasında düşünceler taklalar attı, birbiriyle savaştı, her şey birbirine girdi. Derken anladı.

Doğruldu. "Biliyor muydu?"

"Fark eder mi?" Haşin bir kahkahayla Hapkacı bacaklarını masadan indirdi ve ayağa kalktı. "Buraya senin kalbini almaya geldi ama seni çay partisine getirdiği gece açıkça ortaya çıktı ki asıl kendi kalbini kaybedecekti." Duvara yürüdü, raftan bir şapka aldı.

Hayır. Hayır, şapka değil. Bir taç.

Tacı masaya fırlattı. Tacın üst kısmı Gıllıgış'ın sivri dişlerinden yapılmıştı, mor kadife ve yapay elmaslarıyla, Catherine'in sarayda bıraktığı gerçek tacının çirkin bir taklidiydi.

"Bu senin için," dedi Hapkacı. "Bunu en sadık hizmetkârından bir düğün hediyesi olarak düşün. Deli şapkacıdan kraliçesine."

Cath'in gözleri batıyordu. "Sen daha delirmedin. Delirmek zorunda değilsin."

Hapkacı asasını yere sapladı, asaya yaslandı. "Bu benim kanımda var, Leydi Pinkerton. Babam, onun babası, onun babası... Anlamıyor musun? Ben sürekli geliyorum ve sürekli gidiyorum ama Zaman beni arıyor ve yaklaşıyor, sürekli yaklaşıyor. O kapıdan geçtiğinde beni lanetledin. Hepimizi lanetledin."

"Peşimden gelmek zorunda değildin."

Hapkacı homurdandı. "*Onun* peşinden gitmek zorundaydım." Masa boyunca yürüdü. "Buraya alışveriş yapmaya mı geldiniz, Majesteleri? En harika şapka sana sadece *her şeye* mal olacak." Geçerken asanın ucuyla mankenlerin kafasından şapkaları alıp masaya fırlatmaya başladı. Bu arada manken kafalarının çoğu da düştü, masanın kenarına çarpıp çatladı. "Bilgelik verecek bir şapka ya da kraliçelik rolünü oynarken merhametli olmanı sağlayacak bir tane? Belki de unutma büyüsü; buna ne dersin? Tüm yaşananları unutmak istemez misin? Ya da dış görünüşe ne kadar önem veriyorsun; belki ebedi gençlik istersin? Sonsuz güzellik? Hepsini yapabilirim, biliyorsun. Ayna'da yolunu bulabildikten sonra her şey mümkün." Asasını sallamaya başladı ve şapkaları odanın dört bir yanına savurdu.

"Bu kadar yeter!"

Hapkacı tereddüt etti, başka bir şapkaya vurmak için kaldırdığı asası havada kaldı.

"Her şey mümkün değil," diye haykırdı Catherine. "Öyle olsaydı onu çoktan geri getirmiş olurdun."

Hapkacı irkildi. Gözlerinde deli bir bakış belirdi. Masadaki cep saati daha yüksek sesle çalışmaya başladı, şimdi tik takları sürekli bir uğultuya dönüşmüştü.

Catherine asayı elinden çekip aldı. Hapkacı mücadele etmedi.

"Sen ne dersen de bu şapkalar normal değil. Buna izin vermeyeceğim. Artık izin vermeyeceğim."

"Pardon?"

"Şu andan itibaren Satranç Diyarı ile burası arasında tüm seyahatler yasaklanmıştır. Kraliçe'nin emri."

Hapkacı'nın gözleri kısıldı.

"Bunları hep sen başlattın. Anlamadığın işlere bulaştın ve sonuç ortada. Bir canavar yarattın. Jest'in ölümü de senin suçun. Onu buraya sen getirdin. Balkabağını buraya sen getirdin. Mary Ann'e o şapkayı sen verdin. Hepsi senin suçun."

Hapkacı keskin bir nefes aldı. "Evet. Öyle."

Catherine bu umursamaz itiraf karşısında şaşkınlıkla irkildi.

"Bunu biliyorum ve aynen Kız Kardeşlerin söylediği gibi bedelini akıl sağlığımla ödeyeceğim. O resimleri ben de gördüm, Leydi Pinkerton. Hepsini gördüm."

Catherine'in damarlarındaki kan hızlandı. "Eğer Satranç Diyarı'na geri döneceksen orada kalmak niyetiyle gitsen iyi edersin çünkü bundan böyle o labirentten geçen tek bir kum tanesinden bile zarar görecek değilim."

Hapkacı'nın bir zamanlar yakışıklı olan yüzü alaycı bir gülümsemeyle çarpıldı. "Gidip gelmeme engel olamazsın. Bu benim işim. Benim geçim kaynağım. Ve Zaman beni bulduğu anda–"

"Ben artık bir kraliçeyim, Hapkacı. Canım ne isterse yaparım. Kız Kardeşleri zindana attırırım. Şeker pekmezi kuyusunu yıktırırım. Eğer mecbur kalırsam labirenti yakar yıkarım. Anlaşıldı mı?"

Hapkacı'nın gözlerinin içine baktı ve aralarında sessiz bir savaş yaşandı.

Çok geçmeden Hapkacı'nın yanağı seğirmeye başladı. Önce hafifçe, sonra ağzının bir tarafını acı verici bir sırıtışla yukarı kıvıracak kadar kuvvetli. "Neden?" diye fısıldadı Hapkacı ıslanan gözleriyle ona bakmaya devam ederek. "Bir kuzgun neden yazı masasına benzer?"

Catherine başını iki yana sallayarak asayı masaya fırlattı, parçalanan porselenlerin ve gümüşlerin çıkardığı sese gülümsedi. "Çok yazık, Hapkacı. Gerçekten yazık. Delilik sana hiç uymuyor."

"Tabii ki uyuyor," diye kıkırdadı Hapkacı. "Katil, şehit, kraliçe, *deli*. Bu bizde bir aile geleneği. Bu benim kanımda var. Hatırlamıyor musun? Hatırladığını biliyorum."

Saatin tik takları öyle hızlanmıştı ki Cath onun patlayacağını, parçalanacağını düşündü.

"İyi günler, Hapkacı." Kapıya yürüdü ama ümitsiz bir kahkaha onu takip etti. Tiz bir kıkırdama. Bir hıçkırık.

"Ama neden? Neden bir kuzgun yazı masasına benzer?"

Cath kapının kolunu tuttu. "Benzemez," dedi kapıyı açarken. "Bu aptal bir bilmece sadece. Saçmalıktan başka bir şey değil!"

Birdenbire, açıklanamaz bir şekilde, cep saati sustu.

Hapkacı'nın yüzü gevşedi. Alnında terler parlıyordu.

"Saçmalık," diye fısıldadı. "Her şey saçma ve aptalca, sonra yine saçma, yine aptalca. Burada hepimiz deliyiz, biliyorsun değil mi? Ve bu bizde aile geleneği, benim kanımda var. İşte Zaman nihayet beni buldu ve ben–" Sesi çatladı. Gözleri alev alev yanıyordu. "Hiçbir fikrim yok, Majesteleri. Bir kuzgun neden yazı masasına benzer, hiç hatırlamıyorum."

BÖLÜM 53

CATHERINE'İN SABRI TÜKENİYORDU. Nefreti göğsündeki boşlukta yanan bir ateşti ve her gün biraz daha harlanıyordu. Öfkesi teninin altında çağlıyor, sık sık yersiz sinir krizleriyle içinden taşıyordu. Hizmetkârlar ondan kaçmaya başlamıştı. Kral onun yanındayken iyiden iyiye şaşkın bir aptala dönüşüyordu. Düğünlerinden sonra etrafında pervane olan seçkinler artık ziyaretine gelmez olmuştu.

Cath en çok mahkeme günlerinden nefret ediyordu. Artık Kupa Kraliçesi'ydi ve Kupa Diyarı insanlarının üzerine demir yumruğunu indireceğini hayal etmişti. Yasalar uygulanacak, yanlış yapanlar cezalandırılacaktı.

Bunun yerine, tam bir curcunanın hüküm sürdüğü abuk bir mahkeme salonunda kısılıp kalmıştı. Jüri, tek derdi birbirine viyaklamak ve akışı bozmak olan, mantıktan ve sağduyudan nasibini almamış balıkçıllar, posuklar, kivi kuşları, su samurları ve kirpilerden oluşuyordu.

Gerçi görülen davalar düşünülürse jürinin öyle ya da böyle olmasının da pek bir önemi yoktu. Abisinin kuyruğunun daha uzun olmasının adaletsizlik olduğunu düşünen bir fare, krallı-

ğın tek bebek taşıyıcısı olmasının türler arası ayrımcılık olduğunu iddia eden bir leylek vesaire vesaire. Mahkeme günleri tam bir işkenceydi.

Cath, tahtların üstündeki sayvanın demirine tüneyen Kuzgun'a anlayışlı bir bakış attı. Kuzgun başını boynundaki tüylere gömmüştü, onun da gagası tiksintiyle sımsıkı kapalıydı.

Tavşan trompetini çaldı. "Tuskany Dükü En Asil Pygmalion Yabandomuzu ve Kavşak Kontu ile Kontesi'nin kızları Leydi Margaret Mearle."

Cath bir kaşını kaldırdı ve Margaret'la Dük'ün kol kola tahta yaklaşmalarını izledi. Gergin görünüyorlardı. Margaret o aptal gül şapkayı takmıştı.

İkisi de eğlendiler. Margaret'ın gözleri bir an Catherine'in gözleriyle buluştu, sonra hemen bakışlarını aşağı indirdi.

"İyi günler," diye neşeyle şakıdı Kral. Ona büyük gelen pudralı peruğun üstünde her zamanki gibi yana kaymış tacıyla daha da bir komik görünüyordu. "Nedir ricanız?"

"Majesteleri," diye başladı Dük, "bizi evlendirmenizi rica etmeye geldik."

Kalabalıkta heyecanlı bir dalgalanma oldu.

Kral neşeyle hopladı. "Ah, bunlara bayılıyorum!" Ciddiye en yakın yüzünü takındı, öne doğru eğildi ve boğazını temizledi. "Leydi babasının himayesinde mi?"

"Evet, Majesteleri," dedi Margaret.

"Peki baban bu isteğinize ne diyor?"

"Bu evliliği onaylıyor, Majesteleri."

"Peki neden evlenmek istiyorsunuz?" diye sordu Kral.

Dük domuz dişlerini ortaya sererek gülümsedi. "Çünkü birbirimizi seviyoruz."

Kral gülümsedi. Kalabalık bu cevap karşısında mest oldu.

Cath gözlerini devirdi.

"Leydi ne diyor?"

Margaret, Dük'ün dirseğini tuttu ve çenesini kaldırdı. Gözleri parlıyordu. Gergindi, evet, ama mutluydu da. O anda sadece hoş da değil neredeyse güzel görünüyordu. "Aynen katılıyorum. Anladım ki Lord Yabandomuzu, rakipsiz saygınlığımı ve namusumu emanet edebileceğim dünya üzerindeki tek erkek. O da, benim şu hayatta en çok değer verdiğim şey olan aynı yüksek standartlara sadık ve bu yüzden onu çok seviyorum. Birbirimizi çok seviyoruz."

Catherine alaycı bir kahkaha attı ama salondakiler onu görmezden geldi.

Kral, Margaret'a yaklaşmasını işaret etti. Margaret yeterince yaklaştığında fısıldadı: "Onun domuz olduğunun farkındasın değil mi?"

Margaret'ın ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. "Majesteleri! Bu ne kadar çiğ, ne kadar üstünkörü bir yorum."

Bunu uzun, tuhaf bir sessizlik takip etti, derken Kral utanmış gibi kıkırdadı. "Iıı... Benim hatam. Boş verin." Ardından elini salladı ve Margaret'ı müstakbel kocasının yanma geri gönderdi. "Bu ricayı reddetmek için herhangi bir sebep göremediğimden ben–"

Catherine ayağa fırladı. "Durun."

İzleyicilerden şaşkınlıkla ciyakladı ve birkaç küçük yaratık sandalyelerinden atlayıp arkasına saklandı. Margaret'ın beti benzi attı.

"Margaret Mearle," diye başladı Catherine. "Seni tüm ömrüm boyunca tanıyorum ve bu süre içinde defalarca Dük için kibirli, kaba ve sıkıcı dediğini duydum. Şimdi onunla evlenmek istediğine inanmamızı bekliyorsun. Serveti ya da unvanı için değil, onu sevdiğin için."

Margaret ağzı açık ona bakakaldı. Dehşetten yüzü bembeyaz kesilmişti.

Cath öne eğildi. "Bundan çıkaracağımız ahlak dersi nedir biliyor musun, Leydi Mearle?"

Margaret'ın dudakları ince bir çizgiye dönüştü, güçlükle başını iki yana salladı.

"Bundan çıkaracağımız ahlak dersi," dedi Cath keskin bir nefes alarak, "bir kitabı kapağına göre yargılayamayacağın olmalı."

Margaret uzunca bir süre bir şey söylemedi. Cath'in açıklamasını bekler gibiydi. Nihayet tereddütle kaşlarını çattı. "Tüm saygımla, Majesteleri, bu bana biraz saçma geldi."

"Ah, öyle zaten," dedi Catherine. "Sanırım söylemek istediğim, ikinizin birbirinize çok yakıştığınızdı."

Margaret'ın kaşları hâlâ çatıktı. Catherine'in evlenme talebini reddetmesini bekliyordu. Nihayet Cath yerine oturup kalabalık alkışladığında yüzüne bir gülümseme yayıldı. Dük'e baktı ve ikisi arasında o neredeyse sihirli bakışmalardan biri yaşandı.

Bu neredeyse imkânsız değil miydi?

Evlilik yeminleri edilirken Catherine uzaklara baktı.

Çift salondan coşkulu alkışlar eşliğinde çıktı. Gözden kaybolduklarında Catherine'in omuzlar çöktü.

İçerdeki coşku da yavaş yavaş yatıştı, yaratıklar sandalyelerine döndü.

Yine de hâlâ yüzlerinde güller açıyor, durduk yerde birbirlerini tebrik ediyorlardı.

Cath, Kuzgun'un onu izlediğini fark etti.

"Ne?" dedi ters bir şekilde.

Kuzgun başını iki yana sallamaya başlamıştı ki durdu ve tüylerini kabarttı. Konuştuğunda sesi melankolikti. Her zamankinden bile daha melankolik. "Bir zamanlar uzak bir diyarda yalnız bir Kale'ydim. Savaşı kazanalım diye kraliçem için gözümü kırpmadan cinayet işlerdim. Şimdi gözlerim o kalbi gördü bir zamanlar en çok aranan. Korkarım bu kalp asla iyileşmeyecek, hiçbir zaman!"

Cath'in burun delikleri şişti. "Korkularında haklısın. Böyle bir kalp asla iyileşmez. Umarım bu gereksiz şeyi daha uzun süre taşımak zorunda kalmam."

Beyaz Tavşan borazanını çaldı ve Catherine'i boğazında biriken acı tattan kurtardı. "Sırada Sör Milton Mulro–"

Derken salonun kapısı hışımla ardına kadar açıldı ve içeriye serin bir rüzgâr doldu.

Çift kanatlı kapılardan içeri bir baykuş süzüldü. Hemen arkasında üç silüet daha vardı. Kırmızı bir tilki, bir rakun ve aralarında da zincirlenmiş bir adam.

Cath'in kalp atışları hızlandı. Ayağa kalktığını bile hatırlamıyordu ama yeni gelenlerin tahta yaklaşmalarını ayakta bekledi. Midesi taklalar atıyordu, nefesleri sıklaşmıştı.

Grup salonun ön tarafına ulaştığında tilkiyle rakun zincirli adamı yere bıraktı. Adam şimdi Cath'in hatırladığı kadar iri yarı gözükmüyordu. Kir pas içindeydi ve her tarafı morluklarla kaplıydı.

Catherine'in artık alışmaya başladığı göğsündeki boşluktan öfke ateşinin alevleri yükseldi.

Nihayet. Peter Peter karşısındaydı.

Onu yakalayan üç yaratık aynı anda yüzlerindeki maskeleri çıkardı. Üç Kız Kardeş minik elleriyle Sör Peter'ın zincirlerinin bir ucundan tuttu ve siyah gözlerini Kraliçe'ye çevirdiler.

"Bir anlaşmamız vardı," dedi Tillie.

"Bir pazarlık yaptık," dedi Elsie.

Lacie'nin soluk dudakları gerilip incecik oldu. "Karşılığını almaya geldik."

"Bu-bu-bu ne?" diye kekeledi Kral. Kız Kardeşlere sanki aniden gerçeğe dönüşmüş bir kâbuslarmış gibi bakıyordu.

"Bu Sör Peter," diye cevap verdi Catherine. Adamın ismi ağzında pas tadı bıraktı.

Peter Peter ona bakıp hırladı.

Jüri üyelerinden Bay Tırtıl'ın üflediği duman halkası Kız Kardeşlerin kafasının üstünde döne döne yükseldi. "Peki," dedi, "siz kimsiniz?"

Elsie bir şiir okumaya hazırlanıyormuş gibi ellerini kavuşturdu. "Bir zamanlar bir kuyuda yaşayan üç kız kardeş vardı. Hastalardı."

"Ölüyorlardı," diye ekledi Lacie.

Tillie başını salladı. "Uzun zamandır ölüyorlardı."

"Ama biliyorlardı ki," diye devam etti Elsie, "bir gün bir kraliçe olacak ve artık kalbine ihtiyacı kalmayacak. İşte o kalp onları kurtaracak."

"O kraliçe burada," dedi Tillie. "O gün bugün."

Üç kız aynı anda konuştu: "İntikamını getirdik, kalbini almaya geldik."

Cath onları dinlerken gözlerini bir an bile Peter Peter'dan ayırmamıştı. "Alın," dedi. "Sizin de söylediğiniz gibi, artık ona ihtiyacım yok."

Kız Kardeşlerin kötücül gülümsemesi genişledi ve Lacie bileklerine gelen uzun beyaz saçlarıyla öne çıktı. Cath'in göremediği bir yerden ucu tırtıklı bir bıçak çıkardı.

Kral boğulur gibi bir ses çıkararak tahtını geri çekti, küçük kızla arasına daha fazla mesafe koydu. Cath kıpırdamadı. Lacie'nin gözlerinin içine baktı ve kulaklarında yankılanan kan akışını dinledi.

Lacie, Kraliçe'nin tahtına çıkan basamakları bir tilki zarafetiyle tırmandı.

Cath ondan yükselen şeker pekmezi kokusunu aldı.

Küçük kız bıçağı kaldırdı ve Cath'in göğsüne soktu.

Catherine sadece irkildi. Salondan çığlıklar yükseldiyse de onları duymadı bile, tek duyduğu küçük kızların kıkırdamasıydı.

Bıçaktan göğsüne bir soğukluk yayıldı. Bugüne dek bildiği her şeyden daha soğuktu. Donmuş bir gölün üstündeki buzun çatlaması gibi bu soğukluk tüm damarlarına yayıldı. O kadar soğuktu ki yakıyordu.

Lacie bıçağı geri çekti. Bıçağın ucunda, hâlâ atmakta olan bir kalp vardı. Kırık bir kalpti. Neredeyse tam ortasından geçen kararmış yarık toz ve külle dolmuştu.

"Bu alındı ve bedeli ödendi," dedi Lacie. Sonra tiz bir ses çıkararak kardeşlerinin yanma geri döndü. Kızlar, Kraliçe'nin kalbinin etrafında toplandı, kıkırdadı. Bir saniye sonra tilki, rakun ve baykuş kapıdan çıkarlarken zafer kahkahaları salonda yankılandı.

BÖLÜM 54

CATH HÂLÂ AÇIK olan kapıya bakarken vücudu hem buz gibiydi hem yanıyordu. Göğsünde büyük bir oyuk vardı. Boş, hissiz, uyuşuk.

Artık canı yanmıyordu. O kırık kalp onu öldürüyordu ve işte nihayet ondan kurtulmuştu.

Yası. Acısı. Kaybı. Hepsi gitmişti.

Geriye sadece kini, öfkesi ve intikam hırsı kalmıştı. Ve birazdan intikamını alacaktı.

"Ne-ne oldu öyle?" diye kekeledi Kral. "Ne yaptılar?"

"Beni özgür bıraktılar," diye fısıldadı Cath. Yerde diz çökmüş duran mahkûmu inceledi. Mahkûm hâlâ zincirliydi ama artık zincirlerini tutan kimse yoktu.

Peter Peter, bütün salonda, az önce Kız Kardeşlerin yaptığı şey karşısında afallamış görünmeyen tek kişiydi. Kızgın görünüyordu. Yakalanmış olmasına. Buraya getirilmesine. Kupa Kraliçesi'nin önünde diz çökmüş olmasına. Kızgındı ve acı çekiyordu. Cath'in dudakları yukarı kıvrıldı. "Sözlerini yerine getirdiler."

"Ama... kalbin..." diye başladı Kral.

"Artık ona ihtiyacım kalmamıştı ve karşılığında verdiklerinden çok memnunum." Gözlerini kıstı. "Merhaba, Sör Peter." İsmini tükürür gibi söylemişti, içindeki boşluğu dolduran tüm kinle, öfkeyle. Tahtı çevreleyen parmaklıkları tutan elinin eklem yerleri bembeyaz kesilmişti. "Bu adam, merhum kraliyet jokerinin katili. Onun başını kesti ve ormana kaçtı. Bir cinayet işledi. O bir katil!"

Bu anı hayal ederken, Jest'in katiliyle yüz yüze geldiğinde ağlamaktan endişe etmişti. Fakat gözleri elekten geçirilmiş un gibi kupkuruydu.

O uyuşukluk çoktan geçmişti. Şimdi tüm vücudu alev alevdi.

Kral tereddütle ayağa kalktı. "Bu... Evet. Evet, öyle. Bize katılmanız çok iyi, Sör Peter. Bu... Sanırım şimdi de..." Kral tacının altını kaşıdı. "Bu durumda şimdi ne yapıyoruz?"

"Duruşma, Majesteleri?" diye önerdi Beyaz Tavşan.

"Evet! Evet! Duruşma! Harika. Çok eğleneceğiz. Kafamız dağılır. Evet, evet. Jüri toplansın. Kraliçe'nin suçlamalarını yazın."

Jüri yerini aldı, tebeşirle not alacakları tahtaları önlerine çektiler. Peter Peter dizlerinin üstünde durmaya devam ediyordu ama bu arada başını kaldırmış, gözlerini Catherine'e dikmişti. Catherine ilk kez korkusuz gözlerle bu bakışlara karşılık verdi. Peter Peter'ın kanının duruşma salonunun zeminine aktığını görmek için sabırsızlanıyordu.

"Jüri bir tanık çağırmak istiyor, Majesteleri."

Kral ellerini çırptı. "Ah, evet, harika. Kimi çağırıyoruz?"

"Kraliyet soytarısını kürsüye çağırıyoruz."

Cath homurdandı. Kalabalıktan fısıltılar yükseldi. Jest'in aniden tavandan sarkan gümüş bir halkada belirmesini bekliyormuş gibi bir hâlleri vardı.

"O öldü," dedi Cath dişlerinin arasından. Keşke mümkün olsaydı da şu salondaki tüm embesillerin boynunu vurdurabilseydi.

"Ah, evet, öyle oldu, değil mi?" diye mırıldandı Porsuk ve sözlerini gergin bir kahkahayla bitirdi.

"Tanık benim," dedi Cath. "Ben oradaydım ve neler olduğunu size zaten çoktan anlattım. Bu adam bir katil ve cezalandırılmalı."

Yeni kraliçenin duruşma geleneklerini hiçe sayması karşısında salondakiler rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

"O zaman," dedi Beyaz Tavşan, "eğer başka tanık yoksa, belki de jüri kararını verebilir."

Böylece jüri kafa kafaya verdi. Catherine jürinin fısıltılarını duyabiliyordu: *Suçlu. Suçsuz. Acilen banyo yapması lazım.* Derken Peter Peter boğazını temizledi.

"Ben bir şey söylemek istiyorum."

Boğuk ve alçak bir sesle konuşmuştu ama sesi Catherine'in kulaklarında dev bir dalga gibi kükredi. Gözlerinin önünde beyaz noktalar çaktı. Onun sonsuza dek susturulmasını istiyordu.

Kral, Cath'in içinde kopan fırtınalardan habersiz, tokmağını vurdu.

"Katil, ıı, sanık konuşmak istiyor."

İki muhafız gelip Peter Peter'ı dirseklerinden tutarak ayağa kaldırdı. Kız Kardeşlerin yere bıraktığı zincirler şıngırdadı.

Kuzgun parmaklıkta öne doğru sekti, Cath'in görebileceği bir yerde durdu. Onun varlığı Cath için bir destekti; sonuçta Kuzgun da o gece oradaydı, olanları biliyordu. Kız Kardeşler, Cath'in kalbini alırken değil paniklemek ya da irkilmek, gözünü

bile kırpmamıştı. Bir zamanlar o da Cath'e aynı şeyi yapmayı planlamıştı. Jest ona aynı şeyi yapmayı planlamıştı.

Fakat bunların artık Cath için bir önemi yoktu. Diğer herkes ne derse desin, o kalbin hiçbir değeri kalmamıştı. Hem de hiç.

Sör Peter jürinin karşısında ayakta durdu. Darmadağın bir hâlde olsa da şimdi yine eskisi kadar göz korkutucu görünüyordu. Kral'dan jüriye, saray mensuplarından muhafızlara salondaki herkese ve en son Catherine'e baktı. "Onu ben öldürdüm," dedi. "Ama karımı savunuyordum."

Jüri önlerindeki tahtaya bir şeyler yazdı.

Peter bir adım öne çıktı. "Bu insanlar... Hizmetçi, Joker ve sen." Catherine'i işaret etti. "Benim arazime izinsiz girdiler. Onları ben çağırmadım. Bu meraklı alçaklar, *canavarı* görmeye geldiler." Sesi yükseldi. "Ama o benim karımdı! Ve sen onu öldürdün! Onu gözlerimin önünde öldürdün. Asıl sizler canavarsınız. Ben değilim. O değildi!"

"O kadın Gıllıgış'tı!" diye bağırdı Cath.

Kalabalıktan hayret nidaları yükseldi.

"Size söylemediği gerçek bu. Koruduğu karısı, Gıllıgış'ın ta kendisiydi. Mary Ann de o canavarın bir sonraki öğünü olacaktı."

"Benim tarlama kendi ayaklarıyla geldi. Kimse onu zorlamadı. O izinsiz geldi. Buna haneye tecavüz denir! Karımı öldürmen de cinayettir!"

"Asıl sen katilsin!"

"Senin kadar katilim. Ve sen üstüne bir de hırsızsın! O balkabağını benim tarlamdan çaldın. Çaldığını biliyorum. Karım iyileşiyordu. Lanetten kurtulmak üzereydi. Ama sonra senin

kekini gördü ve onu yedikten sonra bir daha... bir daha hiç... kendine dönüşemedi. Hepsi senin suçun!"

Kral yine tokmağını vurdu. Her küt sesi Cath'e şakaklarına inen bir çekiç gibi geldi.

"Evet, evet," dedi Kral. Ter içinde kalmıştı. "Bence jürinin ufak bir açıklamaya ihtiyacı var..." Boğazını temizledi ve pudralı peruğunu düzeltti. "Sör Peter, Gıllıgış'ın karınız olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Kalabalıkta bir dalgalanma oldu ve Cath jüri üyelerinden birkaçının, Peter Peter'ın karısını siyah-beyaz balosunda gördüğünden bahsettiğini duydu. Hasta görünüşlü bir kadındı. Hiç de canavara benzemiyordu.

"Zehirlendi," dedi Peter. "Bozuk balkabağından zehirlendi. Onları yediğini gördüm... Kendini durduramıyordu. Sonra hastalanmaya başladı. Çok yemekten olduğunu düşündüm ama... Sonra değişmeye başladı." Adamın kaşlarının arasındaki çizgiler derinleşti. "İlk olduğunda, sizin balonuzdan yeni çıkmıştık. O saray mensupları bizimle sanki orada olmayı hak etmiyormuşuz gibi konuştuktan hemen sonraydı. Ve *senden* sonra." Yine Cath'i işaret etti. "Sen bize ayağına bulaşmış bir parça pislikmişiz gibi baktıktan sonra. O gece benim önümde Gıllıgış'a dönüştü. Gözlerimle gördüm." Ellerini yumruk yaptı. "Tekrar kendine dönüştüğünde de balkabağı istemeye devam etti. Açlığını bastırmak için turuncu renkte ne bulursa yedi. Her şeyi. Ama hiçbir şey işe yaramadı."

Dişlerini sıkmaktan Cath'in çenesi ağrıyordu. O ilk gece Gıllıgış'ın Cheshire'a ve Margaret'a saldırdığını söylemişlerdi. O gece Cheshire'ın tüyleri turuncuya dönmüştü ve muhtemelen o sırada üzerinde hâlâ balkabaklı çörek kokusu olmalıydı.

Şapka dükkânının önündeki çayırda da turuncu yeleli Aslan'ı avlamıştı. Gerçi canavar o gece büyük ihtimalle, Satranç Diyarı'ndan o ilk balkabağını getiren Hapkacı'nın peşindeydi.

Ve tiyatroda da bu kez canavar ona saldırmak istemişti. Onun balkabaklı keklerini istiyordu.

"İkinci kez dönüştüğünde," diye devam etti Peter gözlerini uzaklara dikip, "o balkabaklarına hak ettikleri dersi verdim."

"Yanlış hatırlamıyorsam," diye mırıldandı Bay Tırtıl, "Gıllıgış bayağı büyük bir belaydı. Ben açıkçası kurtulduğumuza sevindim."

"Ben de onu durdurmaya çalıştım," dedi Peter Peter. "Yemin ederim. Onu içinde tutmak için bir kafes bile yaptım." Yüzünde yine öfkeli bir ifade belirdi. "Ama onun suçu değildi. Bunu ona yaptıran o balkabaklarıydı."

Cath parmakları acıyıncaya dek parmaklığı sıktı. "Bu bir savunma değil. Sen Jest'i öldürdün. Onun kafasını kestin. Benim gözümün önünde!"

"Sen de benim karımı öldürdün!"

"Mary Ann'i ona yem yapacaktın!"

"Onun en baştan benim arazime hiç girmemesi gerekirdi!"

KÜT

KÜT.

KÜT.

Kral'ın tokmağının sesi bu tartışmaya bir son verdi. Cath kafasını gergin omuzlarının arasına indirdi.

"Te-teşekkürler, Sör Peter, bu, ıı, bu açıklamalar için." Kral'ın sesi titriyordu. "Şimdi sanığın savunmasını da dinlediğimize göre, evet, jüri üyeleri, kararınız nedir?"

Jüri ellerinde tahtalarıyla kafa kafaya verip fısıldaştı. Catherine bu kez ne konuştuklarını duyamadı. Kulakları uğuldu duyordu, gözlerinin önünde Jest'in çamurun içinde, boynunda baltayla yatan görüntüsü vardı.

"Karara vardık, Majesteleri." Karakurbağası konuşmuştu. Perdeli parmaklarının arasında tahtasıyla ayağa kalkmıştı. Tahtanın üstünde, Peter Peter devasa bir balkabağının tepesinde gülümseyerek dikiliyordu.

"Biz jüri olarak Peter Peter'ı *suçsuz* bulduk."

Salonda bir tantana koptu. Herkes neşeyle bağırıyor, kimi alkışlıyor, bazıları birbirine sarılıyordu. Hatta Kral bile rahatlayarak kıkırdadı.

Kupa Diyarı daha önce hiç bu kadar korkunç bir duruşma görmemişti ve herkes mutlu sonla bittiğine seviniyordu. Adam suçlu değildi. Şimdi herkes o her zamanki sakin ve boş hayatına geri dönebilirdi.

Catherine dışında herkes. Catherine göz ucuyla, Kuzgun'un tüylerini kabarttığını gördü.

Tokmağı kocasının elinden kaptı. "SESSİZLİK!" diye bağırdı tokmağı hızla tahta parmaklığa indirerek.

Herkes sustu.

Herkes şaşkınlıkla Kraliçe'ye döndü. Onun kıpkırmızı kesilmiş yüzüne, öfke saçan gözlerine baktılar. Bir kaplumbağa panikle kabuğunun içine çekildi. Bir opossum yuvarlanıp top oldu. Devekuşu denedi ama başını salonun kuartz zeminine gömmeyi başaramadı.

"Jürinin kararını reddediyorum," diye haykırdı Catherine. "Kupa Kraliçesi olarak bu adamı suçlu ilan ediyorum. Cinayetten

suçlu. Adam kaçırma ve hırsızlıktan suçlu. Her şeyden suçlu. Karara gelince... Kellesi vurulacak. Hemen!"

Sözleri salonda yankılandı. Kimse nefes bile almaya cesaret edemiyordu. Ağızları açık ona bakıyorlardı.

Kraliçe'nin gözleri ise Sör Peter'ın üzerindeydi. Adamın kirli yüzü hiddetle çarpılmıştı, Catherine'e dişlerini gıcırdatıyordu.

Cath'in içine yine o uyuşukluk hissi yayılmaya başladı.

"Merhameti hak etmiyorsun," dedi.

Peter hırladı: "Senden hiçbir şey istemiyorum."

"A-a-ama, sevgilim," dedi Kral. Sesi yumuşak, sabırlı ve korkmuştu. Parmakları koluna dokundu, Cath hışımla kolunu çekti. "Biz... Biz hiç... Kupa'da biz hiç... Hah, hayatım, bizim celladımız bile yok."

Catherine'in ağzının kenarı seğirdi. Bakışları Kuzgun'a kaydı. "Evet, var."

Kuzgun başını kaldırdı.

"Sen Beyaz Kraliçe'nin celladıydın," dedi Catherine. "Bundan böyle de benim celladım olacaksın. Bana hizmette kusur etme ve ikimiz de intikamımızı alalım."

Kuzgun uzunca bir süre karşılık vermedi, heykel gibi kıpırtısız bir şekilde öylece durdu. Sonra kanatlarını açtı ve parmaklıktan atladı. Taşa dökülen mürekkep gibi aniden kukuletalı adama dönüşüverdi. Yüzü yine karanlıktaydı, eldivenli elinde bir balta parlıyordu. Şimdi, aydınlık salonda, Catherine ilk kez onun cüppesinin kuzgun tüylerinden yapılmış olduğunu gördü.

Muhafızlar geri çekildi, Peter Peter'ı salonun ortasında tek başına bıraktılar. Adam hâlâ sağlam durmaya çalışsa da Cath onun titremeye başladığını görebiliyordu.

Celladın gölgesi zemin boyunca uzadı, katil onun yanında küçücük kaldı.

Kuzgun baltayı omzuna kaldırdı.

"Kupalar Diyarı'nın jokeri Jest'i öldürmekten bu adamı ölüme mahkûm ediyorum." Catherine duygusuz bir sesle konuşuyordu. Bu seste ne sevgi vardı ne hayaller, ne kırık bir kalbin acısı. Kupalar Diyarı'nda yeni bir gündü ve o artık Kupa Kraliçesi'ydi.

"Uçur kellesini."

Fotoğraf © Julia Scott

MARISSA MEYER

Washington'ın Tacoma
kasabasında doğup büyüdü.
Henüz küçük bir çocukken
kitaplara âşık olan Marissa,
ergenlik yıllarından beri gençlik
edebiyatı üzerine çalışıyor.
Aynı zamanda peri masallarına da
büyük bir sevgi besleyen Marissa,
bu masalları yeniden kurguluyor ve
bu tutkusundan vazgeçecek
gibi de görünmüyor.

KALPSİZ

HARİKALAR DİYARI'NDA DEHŞET SAÇMASINDAN -VE KÖTÜ NAMLI KUPA KRALİÇESİ OLMADAN- ÖNCE, YALNIZCA ÂŞIK OLMAK İSTEYEN BİR GENÇ KIZDI.

Müzmin bekâr Kupa Kralı'nın gözdesi ve Harikalar Diyarı'nın en çok arzulanan genç kızlarından biri olsa da Catherine'in bambaşka bir tutkusu vardı. Tatlılar! Yetenekli bir pastacı olarak tek isteği, en iyi arkadaşı Mary Ann'le birlikte bir pastane açmaktı. Ama annesine kalırsa, yakın gelecekte kraliçe olacak genç bir kadın için böyle bir hayal çok yersizdi.

Derken Cath, yakışıklı ve gizemli kraliyet soytarısı Jest'le tanıştı. İlk kez gerçek aşkın çekimine kapıldığını hissetti. Kral'a karşı gelmek ve ailesini kızdırmak pahasına, Jest'le aralarında başlayan yoğun ve gizli flörte kendini bıraktı. Cath, kendi kaderini yazmaya ve aşkı kendi kurallarıyla yaşamaya kararlıydı. Ancak büyü, delilik ve canavarlarla dolu bir diyarda, kaderin başka planları vardı.

New York Times çoksatarı yazar Marissa Meyer, "Ay Günlükleri"nden sonraki ilk bağımsız romanında, okuru bu kez, *Alice Harikalar Diyarında* efsanesinin öncesine götürerek büyülüyor.

Artemis Sever'ler @artemiskitap

ARTEMİS

9 786053 042211

Kapak Altyapısı Photokonsept, 2017
Sözcükler Sınırsızdır